

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BROKEN BLOODLINES SERIES

BOOK TWO

PROMISED IN BLOOD

SADIE KINCAID

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KANLA SÖZ VERİLDİ

OceanofPDF.com

KIRIK KANİ NES: KİTAP 2

SADIE Kİ NCAID

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2024 Sadie Kincaid Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür

Kapak Tasarımı: Christian Bentulan/ Christian Editing

tarafından kapaklar: Baker Street Revizyonları

Düzeltilme: Dee'nin Notları: Düzenleme Hizmetleri

Formatlama: Red House Basın Ltd

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölü herhangi bir gerçek kişiyle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

OceanofPDF.com

*Montridge Üniversitesi'nin vampirlerine ve onların tatlı elementlerine
aşık olan tüm okurlarım için, hepsi sizi bekliyor...*

Ve mağazada birkaç sürprizleri var... Sevgiler

Sadie x

OceanofPDF.com

İŞBİRLİĞİ ZORUNLULUĞU

Bu kitap karanlık bir paranormal aşk romanıdır ve bazı okuyucular için hassas olabilecek aşağıdaki konuları içermektedir:

Kan oyunu (yani, onlar vampir) Şiddet
Açık cinsel içerikli sahneler

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

Ophelia

[Bölüm 2](#)

Axl

[Bölüm 3](#)

Alexandros

[Bölüm 4](#)

Ophelia

[Bölüm 5](#)

Malaki

[Bölüm 6](#)

Xavier

[Bölüm 7](#)

Ophelia

[Bölüm 8](#)

Alexandros

[Bölüm 9](#)

Xavier

[Bölüm 10](#)

Axl

[Bölüm 11](#)

Xavier

[Bölüm 12](#)

Alexandros

[Bölüm 13](#)

Xavier

[Bölüm 14](#)

Malaki

[Bölüm 15](#)

Xavier

[Bölüm 16](#)

Alexandros

[Bölüm 17](#)

Alexandros

[Bölüm 18](#)

Malaki

[Bölüm 19](#)

Axl

[Bölüm 20](#)

Alexandros

[Bölüm 21](#)

Axl

[Bölüm 22](#)

Ophelia

[Bölüm 23](#)

Malaki

[Bölüm 24](#)

Xavier

[Bölüm 25](#)

Alexandros

[Bölüm 26](#)

Xavier

[Bölüm 27](#)

Ophelia

[Bölüm 28](#)

Ophelia

[Bölüm 29](#)

Alexandros

[Bölüm 30](#)

Xavier

[Bölüm 31](#)

Ophelia

[Bölüm 32](#)

Alexandros

[Bölüm 33](#)

Axl

[Bölüm 34](#)

Alexandros

[Bölüm 35](#)

Alexandros

[Bölüm 36](#)

Xavier

[Bölüm 37](#)

Alexandros

[Bölüm 38](#)

Alexandros

[Bölüm 39](#)

Nazeel Danraath-Azezal Tarikatı Büyük Şifacısı

[Bölüm 40](#)

Alexandros

[Bölüm 41](#)

Ophelia

[Bölüm 42](#)

Malaki

[Bölüm 43](#)

Alexandros

[Bölüm 44](#)

Ophelia

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Sadie Kincaid](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

PROLOGUE

NAZ EEL DANRAATH-GRAND HEALER OF ORDER OF A E
ZZ AL

"R Kehanetlerini mi okuyorsun tatlım?" Kameen'in kendine özgü alçak hırıltısı beni sıçratıyor. Eski metinlerin yer aldığı defteri kapattım ve dönüp ona baktım. Yüzünün sol tarafındaki pembe ve gümüş renkli yara izleri

duvardaki meşalelerden gelen loş ışıktaki titriyor gibi görünüyor, atalarımızın kütüphanesinde burada izin verilen tek ışık şekli.

"Sadece uyarılarını kendime hatırlatıyorum lordum ve komutanım," diyorum hafifçe eğilerek.

Birkaç adım daha yaklaşırken gözleri şüpheyle daralıyor. "Lordum ve komutanım?"

Başımı eğiyorum ve dikkatimi yere veriyorum. "Sen busun, değil mi?"

Güçlü parmakları çenemi kavlıyor ve ben onun inkar edilemez yakışıklı yüzüne bakana kadar başımı eğiyor. "Bana hâlâ kızgın mısın tatlım?"

Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama üstün gücüyle beni sıkıca tutuyor. Kameen Nassari. Azezal Tarikatı'nın komutanı ve yaşayan en güçlü iblis.

Sevdiğim tek erkek olduğundan bahsetmiyorum bile. O benim kalbimin ve ruhumun diğer yarısı. Yine de pek çok konuda anlaşılamıyoruz. "Beni cezalandırdın." Suçlamayı tükürerek söyledim.

"Çünkü Havenwood'daydın Nazeel." Sesi öfkesinin kalıntılarıyla titreşiyor. "Seni o kızıdan uzak durman için uyarmıştım."

"Ama o-"

"Biz karışmayız," diye bağırarak sözümü kesti.

Ona ters ters baktım. "Eğer o seçilmiş kişiye-"

"O zaman yardımınıza ihtiyacı olmayacak."

Tutuşundan kurtulup kendimi parmak uçlarıma itiyorum, başımın tepesi zar zor çenesine ulaşıyor. "O aynı zamanda senin yeğenin, Kameen."

Bir nefes tısladı. "Müdahale ediyor görünmemem için bir sebep daha. Çocuğu kurtarmak için zaten çok şey yaptım."

"Müdahale edemeyeceğimizi kim söyledi? Onun yeteneklerinin farkında olan başkaları olduğunu biliyorsun. Daha o doğmadan onu öldürmeye çalışanlar." Ellerimi yumruk yapıyorum ama sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. Ona bağışlamak, mantıklı düşünmesini sağlamanın en az başarılı yolu. "Skotádi güçleniyor ve sen bunu inkâr edemezsin. Onlar müdahale edebiliyorsa biz neden edemeyelim? Geride durup hiçbir şey yapmamamız gerektiğini kim söylüyor?"

Dudağı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Skotádi karşı durduğumuz her şeyi temsil ediyor. Yeminlerinizi unutuyor musunuz?"

"Binlerce yıl önce ettiğimiz yeminler, Kameen. Büyük bir adama, ama artık aramızda olmayan bir adama."

"Tarikat'ın kuralları bizzat Azezal tarafından taşla kazınmıştır. Senin kaprislerine uyacak şekilde değiştirilemezler, bu kaprisler seni ne kadar tutkulu yaparsa yapsın, benim küçük cadım." Gözleri karanlık bir arzuyla parıldıyor.

Bana böyle baktığında her zaman olduğu gibi içime yayılan sıcaklığı görmezden geliyorum. Bu onun en sevdiği ve en etkili yöntemlerinden biri.

-Dikkat dağıtma teknikleri. Ama bugün değil. "Farklı zamanlarda yaşıyoruz, Kameen. Farklı kurallarla. Ejderhalar ölümlüler alemini terk etti ve biz de

Hiçbir şey. Skotádi bütün bir türü yok etti. Biz arkamıza yaslandık ve *hiçbir şey.*"

"Bizim rolümüz de buydu Nazeel. Bize ölümsüzlük bahşedildi, böylece gözlemleyebiliyoruz, harekete geçemiyoruz. Sonuçları etkilemek için değil, sadece onlara tanık olmak için. Bu ayrıcalığı kötüye kullananların onuru yoktur ve doğru zaman geldiğinde adil kaderleri ile karşılaşacaklardır."

Başımı iki yana sallıyorum. "Ya gözlemlemekten yorulduysam, Kameen? Ya gerçekten fark yaratacak bir şey yapmak istersem?"

Gözleri acıyla doluyor ve çenemi tekrar, bu sefer öncekinden çok daha şefkatle kavıyor. "Bunu yapmak için Tarikat'tan ayrılmalısın. Ve bu benim asla izin vereceğim bir şey değil."

Tabii ki buna asla izin vermezdi. Çünkü bu ayrılmamız anlamına gelir ve böyle bir şeye asla müsamaha göstermez. Ve başka bir yaratıkla bu bilgi bir koz olabilir ama onunla değil. Kameen'i ikna etmenin bir faydası yok. İnatçılığının sınırı yok. Omzumun üzerinden eski deftere bakıyor, gözleri kısılıyor. "Annen kadim parşömenleri yazarken çok iyi bir iş çıkarmış."

Boğazımdaki yumruyu yutarken, onun ince parmaklarını ve güzel el yazısını hatırlıyorum. Kadim kehanetlerin zamanın tahribatıyla kaybolmamasını sağlamak için mum ışığında saatlerce nasıl yazıya döktüğünü. Benim için her zaman en ilginç olan Fiere'nin Kehanetleri ve onları İskenderiye Kütüphanesi yanarken oradan kurtaran cesur şövalyelerdi. Çocukken, böyle kahraman bir ruhla tanışacağım günü hayal ederdim.

Parmak uçlarımı Kameen'in yüzünün sol tarafındaki benekli yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Ateş nasıl oldu da seni daha da güzelleştirdi aşkım?"

Alçak bir hırıltı çıkarır. "Böyle düşünen tek kişi sensin, cadı."

Elimi ensesine götürüyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Kabul ediyor ve yanağına yumuşak bir öpücük kondurmama izin veriyor. "Önemli olan sadece benim."

Mırıldanıyor ve sıcak nefesi alnımın üzerinde tozlanıyor. "Karışmayı bırak, Nazeel. Yoksa seni durdurmak zorunda kalacağım."

Pişmanlık ve suçluluk duygusu kalbimi bir mengene gibi sarıyor. "Biliyorum aşkım." Başımı göğsüne yaslıyorum, doğru söylediğinin tamamen farkındayım.

Ve ona itaatsizlik etmekten başka seçeneğim yok.

OceanofPDF.com

Bölüm
Bir
OPHEL AI

2 GÜN EARLI ER

T Etrafımdaki dünya sonsuz bir şekilde değişti. Her renk daha canlı, her ses daha keskin, her koku eskisinden daha güçlü ve daha etkili. Yine de paradoksal bir şekilde her şeyin aynı kaldığını biliyorum.

Aynı.

"Nasıl hissediyorsun ufaklık?" Alexandros'un sözleri üzerime yılanıyor, beni sıcaklıkla örtüyor ve beni şimdiki zamana geri bağlıyor.

Derin bir nefes çekiyorum. Şu anda nasıl hissettiğimi tam olarak anlatacak kelime bulamıyorum. Başım yeni duygular, düşünceler ve sorularla dönüyor. Cadence'le kütüphanede bulunduğumdan bu yana bir saatten biraz fazla zaman geçtiğine inanmak zor. Sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. "Bilmiyorum. Farklı. Daha güçlü mü?"

Alexandros bir kaşını kaldırır. "Güçlü mü?"

Bu yetersiz bir ifade olurdu. Parmaklarımın ucundan şimşek fırlatabilirmişim gibi hissediyorum. Başımı sallıyorum ve dişlerimi alt dudağıma gömüyorum, hem garip hem de garip bir şekilde sınırsız hissediyorum. "Evet. Az önce bana ne oldu?"

"Sanırım az önce güçlerinin kilidini açtın."

"Çünkü biz..." Kucağında oturuyor olmama ve hâlâ içimde olmasına rağmen ona seks kelimesini söylediğimi düşününce yüzüm kızarıyor.

"Güçlerinizin sizi ne kadar iyi becerdiğim için ortaya çıktığını düşünmek istesem de, bence asıl neden mirasınızı öğrenmek."

Olanların anısı -işkence gören ve öldürülen tüm o kadınlar, annelerinin kollarından koparılan çocuklar- göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Acı."

Beni daha yakına çekiyor. "Biliyorum."

"Acın, Alexandros. Çok üzgünüm."

"Eve geri dönmeliyiz." Kendini içimden kaydırarak çıkarıyor ve ben yanık ve onun kaybı karşısında irkiliyorum. Şimdiden kendini bana kapattığını hissedebiliyorum.

Ev. Çocuklar. Neredeler? "Neden onları duyamıyorum?"

Beni pantolonunun fermuarını çekebileceği kadar geriye itiyor ve sonra saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Parmak uçları şefkatle yüzümü okşuyor. Kimi kastettiğimi sormasına gerek yok. "Onları engelledim."

"Onları engelledin

mi?" Başını sallıyor.

"Ama neden?"

"Burada yaşananların bir kısmını bile hissetmiş olsalardı ne kadar dikkat dağıtıcı olacaklarını hayal edebiliyor musunuz?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp mırıldanarak onaylıyorum ve bu düşünce karşısında kahrımı bastırıyorum. "Buraya girmek için kapıyı kırdılar."

"Kesinlikle, agápi mou."

Aşkım benim. Bana böyle seslenmesinden asla bıkmayacağım. "Ve onları kafamdan da engelleyebilir misin? Nasıl?"

"Kanla doğan tüm vampirler bir yetenekle doğar. Benimki zihnimin gücünde yatıyor."

"Ne gibi? Yapabilirsin-"

"Ophelia," diyor, ses tonu iddialı ama bir şekilde hâlâ nazık. "Şimdi olmaz."

"Üzgünüm ama tüm bunlar çok yeni ve ..." Yutkunuyorum. "Her şeyi bilmek istiyorum efendim. Ne olduğum hakkında. Gücüm hakkında. Sizin hakkınızda. Ailen hakkında."

Kalbinin üzüntüyle sızladığını sanki kendi kalbimmiş gibi hissediyorum. Onun yaşadığı gibi bir ihanete katlanmayı hayal bile edemiyorum. "Dayanacaksın. Zamanı gelince."

"Çocuklar geçmiş hayatınızı biliyor mu? Karınızı ve çocuklarınızı?"

"Hayır." Dudaklarını boynuma bastırırken yumuşak bir mırıltıyla karşılık veriyor.

Şu anda onunla bu konuyu daha fazla irdelemekten daha iyisini biliyorum. Bunun bana bir faydası olmaz - kim olduğunun bu kadar büyük bir kısmını neden onlardan saklamayı seçtiğini bana söylemeyecektir. Ayrıca, benim biraz daha acil endişelerim var. "Ve bu gece ne olduğunu bilmiyorlar mı? Az önce ne yaptığımızı?"

Başını kaldırıyor, karanlık gözleri bir kez daha benimkilere kilitleniyor. "Yaptıklarımız ya da sana gösterdiklerim hakkında hiçbir şey bilmiyorlar ama gücünün içinde uyandığını hissedeceklerinden hiç şüphem yok."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. *Benim gücüm!* Bilmem gereken çok şey var. Zihnim milyonlarca soruyla dolup taşıyor ve her birini tek tek sormak istiyorum.

Alexandros başparmağını dudağımın üzerinde gezdirerek beni bu ana geri bağlıyor. Dokunuşu beni rahatlatıyor, beynimdeki kaosu yatıştırıyor ve acaba bu da onun gücünün bir parçası mı? Hâlâ bilmem gereken pek çok şey var ama en önemlisi az önce yaptığımız şey ve bunun hepimiz için ne anlama geldiği. Axl, Xavier ve Malachi'nin bilmesini istemiyor mu? Ben onun utanç verici sırrı mı olacağım? Beş asır önce kaybettiği ama hâlâ her gün yasını tuttuğu ailesiyle birlikte anılarında kilitli mi kalacağım?

Avucunu yanağıma yerleştiriyor, büyük eli yüzümün yarısını kavırıyor. "Saklamamız gereken pek çok sır var agápi mou, ama bu..." Dudaklarıma yumuşak ama sahiplenici bir öpücük konduruyor ve ben de onun içinde eriyorum. "Bu onlardan biri değil."

OceanofPDF.com

Bölüm

İki

AXL

"W Neler oluyor?" Verandada durup Ophelia ve profesörün dönmesini beklerken Xavier ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Sence gidip onu kontrol etmeli miyiz?"

Tam olarak bunu yapmak istesem de başımı sallıyorum. "Alexandros burada beklememiz gerektiğini açıkça belirtti." On beş dakika önce bize verdiği emir hâlâ aklımda tazeliğini koruyor. Sesi her zamanki gibi emredici ve huysuzdu ama onda farklı bir şeyler vardı.

Xavier üç basamağı koşarak iner ve çimlerin üzerinde Malachi'nin yanında durur. "Ne olduğunu düşünüyorsun? Ona kesinlikle bir şey oldu, değil mi?" Omzunun üzerinden bana bakıyor. "İkiniz de hissettiniz mi?"

Başımı sallıyorum ve dalgın bir şekilde parmak uçlarımı ön kolumdaki kalın damarların üzerinde gezdiriyorum, kısa bir süre önce nasıl saf ateşle yandıklarını hatırlıyorum. Ve hiç kuşku yok ki, o anki adrenalin patlamasının Ophelia'yla bir ilgisi olduğunu biliyorum.

Malachi çimenlerin üzerinden uzaklara bakıyor. "Sanırım bu onun gücü. Onun gücüyle ilgili bir şey oldu."

"Sence bunun cadılarla bir ilgisi var mıydı? Alexandros bu yüzden mi ona bu kadar kızgındı?" Xavier endişeyle ikimizin arasına bakıyor. "Çünkü onu almaya gittiğinde sesi çok kızgın geliyordu, değil mi?"

Başımı sallıyorum, ağzım kuruyor ve boğazım yutkunmaya çalışırken çalışıyor.

Xavier dönüp tüm dikkatini bana yöneltiyor, mavi gözleri dehşetle irileşiyor. "Ona zarar vermez, değil mi? Acı çekseydi bilirdik, değil mi Axl?"

"Elbette ona zarar vermez," diye onu temin ediyorum, ancak aynı korku benim düşüncelerime de sızmış durumda.

"Öyle olsaydı bilirdik," diyor Malachi, gözleri hâlâ uzaktaki bir noktaya odaklanmış halde. Boynunu büküyor. "İşte buradalar."

Bakışlarını takip ettiğimde Ophelia ve profesörün yan yana yürüdüklerini görüyorum. Buradan bakıldığında ikisi de aynı görünüyor ama her şey değişmiş. Vücutlarının yakınlığından ve Ophelia'nın birkaç saniyede bir profesöre bakış atmasından bunu anlayabiliyorum. Ve sonra adam da ona bakıyor. Gözleri mükemmel bir anda buluşuyor. İkisi de başka tarafa bakmıyor.

Ejderha evlerinin güvenliğine yaklaştıklarında, üniversitenin potansiyel meraklı gözlerinden uzaklaştıklarında, küçük elini onunkinin içine kaydırıyor. Elini ondan çekmiyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor. Eğer onu sahiplendiyse, bu bizim için ne anlama geliyor?

Merdivenlerden koşarak iniyorum ve Malachi ile Xavier'in arasında duruyorum.

"Bunu görüyor musun?" Xavier soruyor ve içimdeki aynı endişe onların her birinde de dalgalanıyor.

"Evet."

Malachi güven verici bir şekilde, "Her şey yoluna girecek," diyor.

Xavier hırlıyor. "Ondan vazgeçmeyeceğim. Kafamı koparmaya çalışabilir ama onu alamaz."

Malachi arkama uzanıyor ve Xavier'in omzunu sıkıyor. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldanıyor yine. Ama bana doğru attığı yan bakış çok şey anlatıyor.

Üçümüz de izlemekten ve son bir saat içinde neler olduğunu anlatmalarını beklemekten başka bir şey yapamıyoruz.

"Selam." Sonunda bize ulaştıklarında Ophelia bize utangaç bir gülümseme veriyor.

İlk yanıt veren Malachi olur. "Hey, tatlı kız." Hepimizin ona dokunmak istediğini biliyorum ama burası keşfedilmemiş bir bölge ve Alexandros onu asla bırakmayacakmış gibi elini tutarken hiçbirimiz buna kalkışmaya cesaret edemiyoruz. Ona bakıp yüz ifadesini okumaya çalışıyorum ama her zamanki gibi hiçbir şey belli etmiyor, ben de tüm dikkatimi kızıma veriyorum. Yanakları kızarmış, gözleri parlak ve ıslıl ıslıl. Dudaklarının kıvrımı belli belirsiz, muhtemelen o da bizim kadar garip hissettiği için. Yine de resmen parlıyor.

"Ne oldu?" Xavier sorar.

Ophelia dudaklarını birbirine bastırır ve Alexandros'a bakar.

Eve doğru başını sallar. "İçeri girelim."

Xavier ve Malachi dönüp kapıya yöneliyorlar ama bedenimdeki gerilim uzuvlarımı katılaştırıyor ve olduğum yerde kalakalıyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor. Farklı bir şeyler var ve ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Gözlerim Ophelia'ninkilere kilitleniyor, gülümsüyor ve sonra boştaki elini benimkinin içine sokuyor. Dokunuşu içimdeki gerginliği biraz olsun yatıştırıyor. Ayaklarımı yerden kesecek kadar. Onun eli benimkinde sıkıca kenetlenmiş halde, onu ve Alexandros'u evin içine kadar takip ediyorum.

ALEXANDROS BOĞAZINI TEMİZLİYOR ve biz de kanepeye oturup onu izliyoruz, nefesini tutmuş konuşmasını bekliyoruz. Eski hayatıma dair bir anı gözümün önünden geçiyor. On üç yaşındayım, kanepede oturmuş babamın bana ağabeyim Frederik'in o gece eve gelmeyeceğini söylemesini bekliyorum, yüzü okunmaz ve vurdumduymaz. Aynı korku ve endişe duyguları şimdi de içimi kaplıyor.

Ophelia Xavier'in kucağına oturur, kolları Xavier'in beline sıkıca dolanmıştır, sanki Xavier Ophelia'nın uçup gitmesinden korkuyordur.

"Bir ailem vardı." Alexandros'un sesi alçak ve sakin ama daha önce ondan hiç duymadığım bir duyguyla dolu. "Elena adında bir karım ve Alyria ile Imogen adında iki kızım vardı. Onlar elementaydı. Ve hepsi beş yüzyıl önceki soykırımında öldürüldü."

Malachi yanımda kayıyor. Xavier dudaklarını Ophelia'nın omzuna yaslıyor, kara kaşları çatık.

Öne doğru eğildim, onu yanlış duyduğumdan emindim. "Bir karın ve çocukların mı vardı?" Başını salladı.

"Ve sen bunu bizden sakladın? Bir kez bile bahsetmedin-"

"Geçmişimle ilgili senin bilmediğin pek çok şey var Axl." Ses tonu sakın ve kontrollü, ancak taşıdığı üstü kapalı tehdidi inkar etmek mümkün değil.

"Peki bize neden şimdi söylüyorsun?" Xavier soruyor.

Ona güven verici bir şekilde gülümseyen Ophelia'ya bakar. Gerginliğinin bir kısmı omuzlarından gözle görülür bir şekilde kayar. "Ophelia'nın kim olduğunu keşfedebilmesi, elementleri ve onlara ne olduğunu doğru bir şekilde açıklayabilmesi için ben..." Sesi biraz çatlıyor ve tekrar boğazını temizliyor. "Onların tüm geçmişi açıklamak için çok uzun ve çok karmaşık. Ona neler olduğunu göstermek zorundaydım. Ailemin başına gelenler de buna dahildi."

"Yani Ophelia'ya geçmişiyile ilgili gerçeği göstermek için onunla bağ kurdun? Onu ısırdın mı?" Xavier soruyor, sesi suçlayıcı.

Alexandros'un ona attığı sert bakış açık bir uyarı niteliğindedir. "Evet."

"Ve bir şekilde gücümün kilidini açıyor gibiydi," diye sessizce ekliyor.

Alexandros mırıldanarak onaylıyor ve gözleri ondan nadiren gördüğüm bir şeyle dolarken daha dik oturuyor gibi görünüyor. Gurur.

Göğsümde beklenmedik ve alışık olmadığım bir duygu yanıyor. Kızgınlığa çok benziyor. Neredeyse tüm hayatımı onunla paylaştım ama o benimle gerçek benliğine dair hiçbir şey paylaşmadı ve bu itiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor. Birdenbire Xavier'i ve dışlanmışlık hissini biraz daha iyi anlıyorum. "Bize hiç söyler miydin? Ophelia olmasaydı, bizi hep karanlıkta mı bırakacaktın?"

Malachi destekleyici bir elini bacağıma koyuyor. "Nasıl öğrendiğimiz önemli değil, sadece öğrenmiş olmamız önemli," diyor o çok iyi bildiği yatıştırıcı ses tonuyla. Kalın parmaklarını Ophelia'nın ince parmaklarının arasından geçiriyor. "Gücüne ne oldu, tatlı kız?"

Titrek bir nefes alıyor. "Alexandros'un acısını hissettiğimde... Sanki içimde bir şeyler yırtılıp açıldı. Sonra tüm bu güç içime aktı, kafamdaki her saç telinin ucuna ulaşana kadar vücudumun her yerini doldurdu." Ophelia'nın gözleri şimdi her zamanki merakıyla parlıyor, ama gergin heyecanını hissedebiliyorum. "Açıklaması zor ama

... yıldırım çarpması ve aynı anda sıcak bir battaniyeye sarılmak gibiydi. Yıkıcı ve coşkuluuydu."

Gözlerimi ondan alamıyorum. O, üç vampirin sınıf arkadaşlarından birini ısırmasını engellemeye çalışan aynı cesur kız. Yine de bir şekilde kökten farklı. Ondan olağanüstü, canlı bir enerji yayılıyor ve sanki güneşin yüzeyine çok yakın duruyormuşum gibi hissediyorum. Ve hepimiz yanmak üzere miyiz diye düşünmeden edemiyorum.

Alexandros boğazını temizler. "Ophelia'nın dört büyü elemente de erişebileceğine inanıyorum. Eğer hepsinde ustalaşabilirse, o zaman..." Cümlesini bitirmez ama gözleri endişeyle dolar.

Bunun neden önemli olduğundan tam olarak emin değilim ama Malachi'nin alçak ısıltığı bana öyle olduğunu söylüyor. "Bu oldukça etkileyici, değil mi?" diyor.

Alexandros bir elini çenesine götürür. "Etkileyici olmaktan da öte."

"Ama tüm bunlar aslında ne anlama geliyor? Ophelia'nın artık güçleri var - peki ne?" Xavier ona bakar ve yüzünü buruşturur. "Alınma, Cupcake."

Tatlı tatlı gülümsüyor. "Alınmadım. Ben de bilmek isterdim."

Alexandros boğazını temizler. "Bu üniversite büyü varlıklarla dolu ama Ophelia onlardan hiçbirine benzemiyor. Ona türünün acısını göstermenin güçlerini açığa çıkaracağını bilmeliydim ama..." Derin bir nefes alıyor, şakağındaki damar zonkluyor. Hepimiz onun konuşmasını bitirmesini beklerken o kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturuyor. "Belki de dikkatsiz davrandım."

Malachi öne doğru eğiliyor, ellerini açılmış kalçalarının arasında kenetliyor. "Ama onun güçlerinin her zaman açık olması gerekiyordu, değil mi? Bu yüzden onlara sahip değil mi? Onları kullanmak için?"

"Ophelia'nın güçleri neden bağıydı? Ve kim tarafından?" Alexandros iç geçirir. "Cevaplanmamış çok fazla soru var. Ama bir şeyden eminim." Duraksayarak her birimize bakıyor, kara gözleri endişe dolu, sonra ciddi bir tonda devam ediyor. "Bu kaçınılmazdı. Ve şimdi hepimiz bunun ne anlama geleceğine hazırlanmalıyız."

Ophelia, Xavier'in kucağında kayıyor, şimdi kaygı dalgaları onu sarıyor. Malachi'nin üzerinden uzanıp elimi onun kalçasına koyuyorum. "Bu her ne anlama geliyorsa, hepimiz senin yanındayız prenses."

"Ama bu ne anlama geliyor Alexandros?" Xavier soruyor. "Şüphesiz Ophelia'nın güçlerini kazanması hepimiz için iyi bir şey."

Yüzünü tavana çeviriyor ve anlamadığım Yunanca bir şeyler mırıldanıyor. Bize tekrar baktığında yüz ifadesi eski haline dönmüştü.

normal okunamaz durumda. "Size yalan söyleyemem ve bir elementai'nin varlığının türümüz için iyi bir şey olmadığını söyleyemem. Kaderlerimiz geri dönülmez ve ebediyen birbirine bağlı ve bu hem bir lütuf hem de bir lanet."

Kalçasını güven verici bir şekilde sıkıyorum. Bunun onun için ne kadar rahatsız edici olduğunu hayal bile edemiyorum. Benim de kafamı karıştırıyor ve iki yüz yıldan fazla bir süredir büyü ile iç içeyim. Yine de elementleri ve güçlerini anlamıyorum.

Bildiğim ve şu anda beni rahatlatmasına izin verdiğim şey, evrenin Ophelia'yı bana, hepimize getirmesinin yalnızca bir lütuf olacaktır.

OceanofPDF.com

Bölüm
ÜÇ
ALEXANDROS

Xavier çenesini Ophelia'nın omzuna yaslamış, mavi gözlerini yüzüme dikmiş, büyülenmiş bir halde onu dinliyor. Bu kadar meraklı olmak onun yapacağı bir şey değil ve onun bu yönü ilgimi çekiyor. "Yani elementai ve vampirlerin kaderleri bağlı. Ama nasıl?" diye soruyor.

Parmaklarımı sakalımda gezdiriyor ve derin bir iç çekişi bastırıyorum. Kendimi aptalca bir şekilde geçmişimin geleceğimdiki yeri olmadığına inandırdığım için bu yanımlı onlara açmaya hiç niyetim yoktu ve en azından şimdiye kadar bunun bir önemi yoktu. Yine de bu, bu gece için hazırlandığım bir konuşma değil. Ama Ophelia gözüme takılıp gülümsediğinde, hepimizin hayatının ne kadar değişmek üzere olduğunu hatırlıyorum. Oğullarımın her şeyi bilmesi gerekiyor.

Bütün hikaye. Lucian hariç her şey. Onunla ilgili ortaya çıkacak kaçınılmaz soruları cevaplayacak gücüm yok.

Bir nefes üflüyorum. "Elementai, vampir çocukları doğurabilecek kadar güçlü tek yaratıktır. Bu yüzden soyları tükenene kadar avlandılar ve bu yüzden beş yüz yılı aşkın süredir hiçbir vampir doğmadı."

Axl ve Xavier şaşkınlıkla bana bakarken, Ophelia kadar meraklı olan Malachi daha fazla araştırıyor. "Peki Elementai'yi kim yok etti? Ve neden vampirler onları durdurmadı?"

"Peki neden cadılara soykırımdan vampirlerin sorumlu olduğu öğretiliyor?" Ophelia gözlerini kocaman açarak soruyor. "Cadence gerçekten de vampirlerin yaptığına inanıyor."

Sandalyeme yaslanıyorum ve uzun bir nefes alıyorum. "Dört vampir evi var. Her biri diğerine tahammül ediyor ama hiçbir zaman birlikte çalışmaya istekli olmadılar. Bin yıldan fazla bir süre önce, evlerden üçü babamın rehberliğinde bir araya geldi ve vampirler diğer türlerin sadece hayal edebileceği bölgeleri ve alanları fethetmeye başladı. Her organizasyona, her hükümete, değeri olan her krallığa sızdık. Ancak elementai'nin ebediyen yanımızda olması sayesinde gücümüzün dengesi kontrol altında tutuldu. Buna rağmen cadılar, kurtlar ve iblisler yüzyıllar geçtikçe daha da korkmaya başladılar ve yavaş yavaş ölümümüzü planlamaya başladılar." Yeni bir umutsuzluk dalgası üzerime çöküyor ve beni boğmakla tehdit ediyor. Ama bir kez daha Ophelia'nın parlak mavi gözlerinin benimkilere sabitlendiğini görüyorum ve onun tadının ve damarlarımdaki kanının hatırası beni teşvik etmeye yetiyor.

"Buna ek olarak, yeni statükodan ve Drakos Hanesi'nin Thalassa ve Elira'nın desteğiyle sahip olduğu güçten memnun olmayan, çoğu Chóma Hanesi'nden gelen, kanla doğan vampirlerden oluşan ve giderek büyüyen bir grup vardı. Bu durum, evlatlık vampir topluluğu içinde güçsüz hissetme ve bir efendiye bağlı olma konusunda artan kızgınlıkla birlikte, isyan için mükemmel bir reçeteydi." Şimdi Ophelia'nın bakışlarından kaçınıyorum. Şu anda Lucian'ı düşündüğüne hiç şüphe yok ve onun adını anmadığı için ona minnettarım. Oğlum ve onun elementai soykırımındaki rolü hakkında tam olarak ne kadar şey öğrendiğini henüz keşfedemedim ama bu yakında yapmamız gereken bir konuşma.

"Bu vampir grubu, cadı, kurt ve iblis ordularıyla birlikte bir araya geldi ve bizi en zayıf noktamızdan hedef aldı - elementai'ye olan sonsuz bağlılığımız ve türümüzün ona olan bağımlılığı. Onları durdurmak için yeterli değildik."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve benden böyle açık bir duygu gösterisine tanık olmamalarını dileyerek gözyaşımı çabucak siliyorum. Ancak bu ihanetin acısı son beş yüzyıl boyunca azalmadı. Hatta oğlumun ihanetinin acısı daha da arttı.

"Ve sen de aileni kaybettin," diyor Axl, sesi duygusallıktan çatlıyor.

Başımı sallıyorum, hâlâ Ophelia'nın bakışlarından kaçınıyorum.

"Elena, Alyria ve Imogen?" Malachi ekliyor.

Uzun zaman sonra isimlerinin yüksek sesle söylendiğini duymak... Bu bana hem acı hem de huzur veriyor. Beni rahatlatmak için Ophelia oğlumun adını kendine saklamaya devam ediyor. O yarayı bu kadar rahat açmaya hazır değilim.

"Karı ve kızlarının hepsi elementai miydi?" Malachi sorar.

"Bu doğru. Vampir ve elementai, dengede olan dişil ve erildir. Böylesine acımasız eylemlerde bulunanlar eninde sonunda cezalarını buldular, ancak zarar çoktan verilmişti. Ve ben gerçekten inanıyorum ki, sorumluların sadece elementai ve vampirlere değil, tüm büyülü türlere neden olacakları yıkım hakkında hiçbir fikirleri yoktu."

Malachi'nin yeşil gözleri kısıldı. "Hepsi mi?"

"Elementai bu dünyanın dengesi idi. Bütün bir türü basitçe yok edemezsiniz ve bunun hiçbir sonucu olmamasını bekleyemezsiniz. Hiç vampir doğmazken, daha az cadı, kurt ve iblis de doğdu. Her tür düşüşte. Elementai'nin gücü eşsizdir ve sihirleri her türün soyuna karışmazsa, her biri acı çekecek... ve nihayetinde sona erecek."

"Elbette vampirler değil. Yeniden üremek için üremeye *ihtiyacımız* olmadığını düşünürsek." Malachi sessizce onun ifadesini onaylamam için yalvarıyor.

"Bu doğru olsa da, kanla beslenen son vampirin öleceği bir gün gelecek ve o zaman tür de yok olacak."

"Peki bu Ophelia'yı nasıl açıklıyor?" Xavier başını onun omzundan kaldırır. "Hiç elementai kalmadıysa o nasıl burada?"

Ophelia Hart'ı anlatmaya nasıl başlayabilirim ki? Bu imkânsız bir görev. Gözlerim bir kez daha onunkilere takılıyor. "O..." Doğru kelimeyi bulmak için dudaklarımı ıslattım. O çok fazla şey. "Bir anomali."

Yanakları pembeleşiyor. "Sanırım bana daha kötülerini de söylendi."

"Ama neden?" Malachi gözlerini kapatıyor ve sanki tüm bunlar anlaşılamayacak kadar fazlaymış gibi başını sallıyor. "Yani o nasıl bir anomali olabilir?"

Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Hâlâ elementai geninin izlerini taşıyan eski bir soy var. Teorik olarak, bir cadının ya da hatta bir insanın bir elementai doğurması mümkündür, ancak sadece kan bağının izini taşıyorlarsa ve eşleri inanılmaz derecede güçlüyse."

"Yani ailem güçlü müydü?" Ophelia'nın gözleri yaşlarla dolar.

"En azından biri öyleydi."

"Peki onlar neden ...? Onlara ne oldu?" diye fısıldıyor.

Başımı salladım. "Bunu bilmiyorum. Ama sizi korumak için ellerinden gelen her şeyi yapmadıklarını düşünemiyorum."

Axl, Ophelia cevap vermeden araya giriyor. "Yani Ophelia tüm dünyada bir vampir bebeği taşıyabilecek tek varlık mı?"

Ophelia'nın nefesi kesiliyor ve bunun olası sonuçlarını ilk kez düşündüğünü anlamam için düşüncelerini dinlememe gerek yok. Kalp atışları iki katına çıkıyor ve tırnaklarını Xavier'in ön koluna batırıyor.

Vücudunu saran endişeyi dindirebilmeyi çok isterdim ama artık gerçeği inkâr etmek mümkün değil. "Evet. İşte bu yüzden senin kim ya da ne olduğunu kimsenin öğrenmemesi kesinlikle şart, Ophelia. Senin ne olduğunu öğrenirlerse hiçbir şey düşünmeyecek güçlü vampirler var..."

Mavi gözleri dehşetle açılıyor ve onu bu şekilde kirleten birinin imajını çağrıştıracak cümleyi bitirmeye dilim varmıyor. Sonra eli karnına gidiyor ve pişmanlığı ikimizin de üzerine çöküyor. "Ama *yapabilir miydiniz?* Aman

Tanrım, hiç koruma kullanmadık." Sesi

bir fısıltıdan biraz daha fazlası.

Elimi uzatıp onu yanıma çağırıyorum ve hiç tereddüt etmeden Xavier'in kucağından çıkıp yanıma geldiğinde kalbimin yerinden fırlamasına engel olamıyorum. Onu kucağıma çekiyorum. "Korunmaya ihtiyacımız yok," diye onu temin ediyorum. "Ne zaman yumurtlayacağını biliyorum."

Göz kırpıyor. "Ama nasıl?"

Burnumu saçlarında gezdiriyorum ve tatlı şeker kokulu şampunu duyularıma doluyor. "Kokun değişiyor."

Yanaklarındaki kızarıklık boynuna kadar iniyor. "Oh. Yani asla... değil mi?"

"Senin rızan olmadan olmaz, ufaklık."

Rahatlamış bir şekilde mırıldanıyor ve kendini göğsüme yaslıyor. Bana olan güveni -ki bunu kazanmak için çok az şey yaptım- aynı anda hem alçakgönüllü hem de heyecan verici.

"Bu yüzden mi dönüştürülmüş vampirlerin kendi vampirlerini dönüştürmesi yasak?" Malachi kaşları hâlâ çatık bir şekilde soruyor. Son birkaç dakikadır öğrendiği her şeyi sindirmeye çalışıyor ki bu gayet anlaşılabilir bir durum. Çok şey öğrendi. "Evet. Bu da sonrasında yaşananların bir başka mirasıydı. Dönüşenlerin hakları başka bir ayaklanmayı önlemek için vampirler daha da soyuldu. Bu da gücün sadece seçkin bir azınlıkta kalmasını sağladı."

Ophelia kucağımda kıvranıyor. "Ama bu ters etki yapmaz mı? Dönüşen tüm vampirler efendilerine bağlıdır, değil mi? Yani güç yine de efendide mi kalıyor?"

"Bir göletteki dalgaları düşünün," diye başlıyorum, içimdeki eğitime arzusunu kanalize ederek. "Tek gereken kandan doğan bir vampirin kendi türüne karşı dönmeye karar vermesi ve sirklerinin kendi ordularını oluşturmalarına izin vermesi. Hepsi de ona hizmet eder. Ancak dönüşen tüm vampirler soylarının asıl efendisine bağlı olsa da, en güçlü bağlılıkları her zaman ilk efendilerine olur. Yani kişi asıl kandan doğan vampirden ne kadar uzaklaşırsa, bu bağ o kadar zayıflar. Elementai soykırımları sırasında, vampirlerin o kadar çok sayıda dönüştürüldüğüne inanılmaktadır ki, bağlar o kadar zayıflamıştır ki tamamen kopmuştur.

"Yani o göleti düşünürseniz, bu dalgacıklar katlanarak büyümeye ve bozulmaya başlar, dalgalara dönüşür ve göletin tüm yüzeyini kaplar. Doğru koşullar altında kaosun başlaması uzun sürmez."

"Daha fazla vampir iyi bir şey olmaz mı?" Xavier öne doğru eğiliyor, koyu mavi gözleri onda nadiren gördüğüm bir hayranlıkla parlıyor.

"Şart değil. Türümüzün gelişmesini sağlamak ince bir dengedir. Çok az sayıda olursak yok olma riskiyle karşı karşıya kalırız. Ancak sayımız çok artarsa da aynı şey geçerlidir. Doğa tam da bu nedenle tüm türleri dengede tutar. Eğer öyle olmasaydı, besin zinciri basitçe çalışmayı durdururdu. İnsanlar özenle inşa edilmiş bu ekosistemi gasp etmek için ellerinden geleni yaparken, vampirler yaşamın hassas dengesinin çok daha fazla farkındadır."

"Peki ama bu yasaları kim uyguluyor?" Ophelia başını göğsümden kaldırıyor ve bana göz kırpmıyor. Onu böyle kollarımın arasına almak sıcak, tanıdık ve çok doğru bir his.

"Dört vampir evi soykırımdan sonra bir kez daha ayrıldı, ancak hepsi kadim vampir yasalarına bağlı. Farklılıklarımız ne olursa olsun, biz

Türümüzün devamlılığını sağlamak için bu yasalara uymak zorundayız. Evlerin dört başkanı ve onların en güvendikleri danışmanları yeni yasaların uygulanmasından sorumludur."

"Peki evinizin reisi kim?" diye soruyor. "Drakos Hanesi mi?"

"Babam."

Ophelia göz kırpmıyor. "Baban mı?"

"Bir tane olmasına şaşırılmış görünüyorsun."

Omuz silkiyor, dudaklarını çigniyor. "Hâlâ hayatta olmasına şaşırdım sanırım. Ondan hiç bahsetmedin. Ailenizden kimse kalmadı sanıyordum."

Sanırım onunla onun ya da kardeşimin hakkında hiç konuşmadım. Ne de olsa bu çok yeni ve onunla çok az konuştum. Yüzlerce yıldır birlikte yaşadığım üç vampirle neredeyse hiç konuşmadığım hayatımın ayrıntılarını onunla paylaşmamış olmam şaşırtıcı olmamalı. "Benim de bir erkek kardeşim var."

Gözleri açılıyor ve benden çocuklara, sonra tekrar bana bakıyor.

"Giorgios," diyor Malachi.

"Evet, onunla tanıştık. Ama neden babanla hiç tanışmadık?" Xavier soruyor, sesinden şüphe damlıyor.

"Çünkü bunu yapmanı istemiyorum." Ses tonum bu konuyu daha fazla tartışmaya niyetim olmadığını açıkça ortaya koyuyor, ancak Xavier'in ifadesinden -çenesinin o inatçı eğimini bir mil öteden tanıyabilirdim- bu konuyu kapatmaya niyeti olmadığını anlayabiliyorum.

"Çünkü bizden utanıyorsun, değil mi?" diye sorarak içgüdülerimde haklı olduğumu kanıtlıyor.

Derimin altında karıncalanıyor olsalar bile hem hayal kırıklığımı hem de kızgınlığımı bastırıyorum. "Çünkü bana takındığın tavrın yarısını bile ona takınsan kafanı omuzlarından koparır."

Xavier'in sağ gözü bana bakarken seğiriyor.

Kıza karşı davranışımı herhangi bir zayıflık belirtisi olarak algılama Xavier, onu ve sadece onu uyarıyorum.

Boynunu kırıyor. *Peki efendim!*

Özel konuşmamızdan habersiz olan Malachi araya giriyor. "Ophelia için bir tehlike mi?"

Boğazımı saran endişe düğümünü yutuyorum ama Malachi'nin sorusu Xavier'i gazabımdan kurtarıyor. "Evet." Çenesini avucumun içine alıyorum ve ısıltılı mavi gözleri yüzüme sabitlenene kadar başını geriye yatırıyorum. "Seninle ilgili olarak, o var olan en tehlikeli yaratık."

"Neden?"

"Çünkü seni bir kafese kapatacak ve önümüzdeki üç bin yıl boyunca üretecekti. Senin gücünü kendi çıkarları için kullanacak, Ophelia. Beni anlıyor musun?"

Başını sallıyor, dudağı dişlerinin arasına sıkışmış. Ve şimdi tek düşünebildiğim kendimi onun içine öyle bir gömmek ki ondan başka hiçbir şey düşünmek zorunda kalmayayım. Kollarımda onunla duruyorum ve çocuklarımdan yayılan ani umutsuzluk beni bir an için duraksatıyor. Onu kendime saklayacağımdan duydukları korku o kadar aşık ki havadaki tadı alabiliyorum. Ve ben o kadar zalimim ki bunu onlara bir an bile tereddüt etmeden yapabilirim.

Ya da yapabilir miyim?

Hiçbir zaman hak ettikleri gibi bir baba olamadım, ama belki de bunun nedeni kendi oğluma bile doğru dürüst bir baba olmayı başaramamış olmamdır. Eğer daha iyi olsaydım, belki de kendi kanına bu kadar acımasızca ihanet etmezdi. Ama tüm bunlardan bağımsız olarak, bu Ophelia'ya yapabileceğim bir şey değil. Onlara çoktan bağlandı ve bu da onların ona ihtiyacı olduğu kadar onun da onlara ihtiyacı olduğu anlamına geliyor.

Onu göğsüme bastırdım ve kapıya doğru yürüdüm. "Ophelia bu gece benimle kalıyor." Sonraki kelimeleri zorla söylemek zorunda kaldım. "Ama bu hepinizin sahip olduğu şeyi değiştirmez."

Odada bir rahatlama akımı elektrik yükü gibi dolaşıyor ama Ophelia'nın kollarını boynuma doladığında yüzünde beliren gülümseme, onu onlarla paylaşmayı kabul etme fedakârlığına değiyor.

OceanofPDF.com

Bölüm

FOUR

OPHEL AI

"Y Tenimiz ipekten daha yumuşak, küçüğüm." Alexandros'un sıcak nefesi külotumu çıkarırken karnımın üzerinde tozlanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Karnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Karnımda dikilip üzerimde yükselmeden önce, kara gözleri ateş ve arzuyla parlıyordu.

Bacaklarım beklentiyle titriyor ve ağzı bir gülümseme imasıyla seğiriyor. "Yatağında kıyafet giyilmesine izin vermemem dışında herhangi bir nedenle seni soymuyorum Ophelia."

"Oh." Ben durduramadan alt dudığım dışarı fırlıyor. Daha önce ofisinde ona yakın olmak çok iyi hissettirmişti. Onun tarafından tapınılmak inanılmazdı. Çünkü tapınma buydu. En azından öyle hissediyordum. Yine de

Şimdiden zihninin bana kapalı olduğunu hissediyorum. Tamamen değil ama daha önce olduğundan çok daha fazla. Beni ısırdığında, içimdeyken, istediğini hissetmeme rağmen bağlantımızı durduramıyor gibiydi. Beni dışarıda tutamıyordu. Onunla bu tür bir bağlantıya sahip olmak kendimi özel hissettirdi.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, dudağımı aşağı çekip ağzımı açıyor. "Sana tapıyorum. Ve ne kadar iyi hissettirdiğini biliyorum. Ama bunların hepsi için bolca zamanımız olacak. Şu anda uyumalısın."

Nereden biliyordu... "Aklımı okuyabiliyor musun?"

Ağzımdan kaçırdım. Başını salladı. "Evet."

Bu çok korkutucu. "Ama nasıl? Sadece seninle konuştuğumda olduğunu sanıyordum."

Başını eğip burnunu çene çizgimde gezdiriyor ve derin derin içine çekiyor. "Kokun sarhoş edici ve bağımlılık yapıyor, Ophelia." Ondan gelen alçak hırıltı başımı döndürüyor. Bu nasıl benim hayatım? "Sana daha önce gücümün zihnimde olduğunu söylemiştim."

Başımı sallıyorum, Malachi ve Xavier'in bana profesörün zihin okuyabildiğini söylediklerini hatırlıyorum, sadece bu kadar iyi olduğunu düşünmemiştim. "Peki bunu her zaman yapabilecek misin? Yani, hiç mahremiyetim olmayacak mı?"

Yumuşakça mırıldanıyor, parmakları kalça kemiklerimin üzerinde geziniyor, sonra beni kabaca tutup öne doğru çekiyor ve göğsüne bastırıyor. "Beni dışarıda tutmayı öğreneceksin ve ben her zaman kafanın içinde olmak istemeyeceğim. Ama çıplak ve benimle yalnız olduğunda, evet, orada olacağım."

"Oh."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ve oldukça sık, *senin* içinde." Kıçıma bir şaplak attı. "Şimdi yatağa gir."

Kıkırdamamı engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. O kadar sert ve ciddi ki, onun yanında nasıl davranacağımı henüz çözemedim. Garip bir nedenden ötürü, bana ne yapacağımı söylemesi hoşuma gidiyor, bu yüzden dediğini yapıyorum. Yorganın altına girip çeneme kadar çekmemi izliyor, sonra gömleğinin bir düğmesini açıyor. Ve şimdi izleme sırası bende. Vücudunun gördüğüm tek kısmı kolları, başı ve tabii ki kocaman ... Onu daha önce ofisinde gördüğümü hatırlayınca yanaklarım ateşle kızarıırken öksürüyorum.

Hızla hareket ediyor, kıyafetlerini çabucak çıkarıyor ve ben teninin her güzel santimini inceliyorum. Geniş göğsünde belli belirsiz siyah saçlar var. Gövdesinin sol tarafında yılan gibi kıvrılan soluk yara izleri, kaburgalarının altında bir noktaya doğru kıvrılıp bükülüyor. Başımı eğip izleri inceliyorum,

Vampirler yara izi bırakmayacak kadar çabuk iyileşirken onları nasıl almış olabileceğini merak ediyorum.

"Gümüş bir vampiri işaretleyebilir."

Tabii ki, zihin okuma. "Yapabilir mi?"

Kemerini zer. "Tekrar tekrar kullanılırsa, evet. Malachi'nin dvmelerindeki mreккеbin gümüşle kaplı olmasının nedeni de bu."

"Yoksa vücudu basitçe iyileşir ve mreккеbi dışarı mı atar?"

"ok hızlı öğreniyorsun, Ophelia Hart." Kemerini çıkartıyor ve derinin kumaş üzerinde kayarken çıkardığı ses omurgamda bir ürperti yaratıyor. Klotum kalçalarımın yarısına kadar inmiş halde onun masasının üzerine eğilmiş halimin görüntüsü beynime kazınıyor. Bu da ne...?

Kara bir kaşını kaldırıyor. "Yani şaplak yemek mi istiyorsun? Bunu ayarlayabileceğimize eminim."

"Hayır. şaplak yemek istemiyorum," diye itiraz ediyorum ve ben yüksek sesle inlerken kemeriyle beni cezalandırdığı başka bir görüntü odaklanıyor. Kalçalarımı birbirine kenetliyorum çünkü vay canına, bu çok ateşli.

Pantolonunu kalçalarından aşağı kaydırıyor - inanılmaz kaslı, neredeyse belimden daha geniş kalçaları. "yle görünüyor."

"Bilmiyorum. Bunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Kalan giysilerini ayakkabılarıyla birlikte çıkartıyor ve yatağın ayak ucundaki sandalyeye düzgünce yerleştiriyor. Tekrar ayağa kalktığında çıplak vücuduna bakıyorum, ağzım açık bir şekilde onu seyrediyorum. Sanki mermerden oyulmuş gibi görünüyor. Dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Ama görüntü hoşuna gitti, değil mi?"

şimdi ağzım başka bir nedenden dolayı açık kaldı. "Bunu sen mi yaptın? O görüntüleri kafama sen mi soktun? Bunu nasıl yaparsın?"

Hızla hareket ediyor, ben daha konuşmamı bitirmeden yorganın altına giriyor. "Pek çok şey yapabilirim, ağapi mou." Beni kendine doğru çekiyor, bedenimi katı formuna yaslıyor ve ben de hiç direnmeden, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi ona sarılıyorum.

"Kendi düşüncelerimle senin oraya koydukların arasındaki farkı anlayamamak hoşuma gitmiyor," diye itiraf ediyorum.

Avucuyla saçlarımı düzeltiyor ve başımın arkasını okşuyor. "Düşüncelerin sana ait. Ben sadece o güzel zihninde zaten düşündüğün bir imgeyi uyandırdım."

"Sen bana bunu dşndrene kadar bana kemerinle şaplak atmanı hayal etmiyordum."

Ğaret parmağını çenemin altına yerleştirerek bağımı geriye doğru eğiyor. "Eğer kendi bedenini benim kadar yakından dinleseydin, Ophelia, bunun doğru olmadığını bilirdin."

Cidden vücudumu benden daha iyi tanıdığını mı sanıyor? Ben gözlerimi deviriyorum, o da kendi gözlerini kısıyor. "Kemerimi çıkardığımda nefesin kesildi. Tam o anda kalp atışların hızlandı." Başparmağını dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Gözbebeklerin çok büyüdüğü için gözlerinin ışıltılı mavisini göremedim. Gözbebeklerinin neden büyüdüğünü biliyor musun?"

Adrenalin. Korku. Arzu. "Tabii ki biliyorum. O sırada seni soyunurken izlediğimi de hatırlatırım."

Mırıldanıyor. "Vücut dilinin geri kalanını göz ardı etsem bile, kan akışındaki artış tam burada." Elini kalçalarımın arasına sokup klitorisime bastırıyor ve vücudumda seken bir zevk dalgası gönderiyor. "Sana çoktan ihanet etmişti. Kan asla yalan söylemez."

Lanet olsun! Sanırım bunu inkar edemem. "Seninle nasıl kazanabilirim ki?"

Başını sallıyor, gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Yapamazsın ufaklık. Şimdi bununla barışmanı öneririm."

"Hiç adil değil." Üzerime bir yorgunluk dalgası çöküyor ve başımı onun göğsüne yaslıyorum. "Bu güçleri nasıl kullanacağımı öğrenene kadar bekle, o zaman ara sıra kazanabilirim."

"Önemli olan her şekilde kazanacaksın, Ophelia." Sesinin derin tınısı o kadar rahatlatıcı ki gözlerim irkilerek kapanıyor. Kim bu adam ve Profesör Drakos'a ne yaptı?

Uyku beni ele geçirmekle tehdit ediyor ve sonra hatırlıyorum... "Neden onlara Lucian'dan bahsetmedin?" Fısıltıyla soruyorum, aramızdaki bağ sayesinde çocukların beni duymayacağı şekilde konuşabileceğime henüz güvenmiyorum.

Kasları geriliyor ama saçlarımı nazikçe okşamaya devam ediyor. "Bağımız aracılığıyla konuşabilirsin. Benimle konuşmaya odaklan, çocuklar duymayacak."

Neden? Tekrar soruyorum.

Çünkü varlığımın özünü değiştirecek kadar derin bir ihaneti onlara nasıl anlatacağımı bilmiyordum. O kadar anlaşılmaz ve acı verici bir acı ki, bunu yaşamamanın tek yolu onu asla bulunamayacak kadar derine gömmek.

Onun acısını hissediyorum. Öfkesini. İhanetini. Beni yutmakla tehdit ediyor. *Onu buldum.*

Biliyorum.

Gözümün kenarından bir damla yaş sızıyor. *Bunu yapmamalı mıydım?*

Yorgun iç çekişi saçlarımı karıştırıyor ama kollarını sıkıca sarıyor ve dudaklarını başımın üstüne koyuyor. Kimsenin bana zarar veremeyeceği küçük, güvenli bir kozaya sarılmışım gibi hissettiriyor. Kimse bize zarar veremez. *Bunun bir risk olduğunu biliyordum ama hayır, Lucian'ı öğrenmemen gerekiyordu. Çok az insan onun varlığından haberdar.*

Özür dilerim. Elimde değildi.

Biliyorum, agápi mou. Güçlerin beklediğimden daha büyük.

Güçlerim mi? Şu anda onları hissetmiyorum. Daha önce vücudumda dolaşan şimşek tamamen dağılmış gibi görünüyor. Belki de tesadüftü? Belki de hiç güçlü değilimdir.

Şans eseri değildi, Ophelia. Ama çok fazla enerji harcadın. Dinlenmen gerek, hepsi bu, diyor.

Çok çelişkili hissediyorum. İçim çalkalanıyor. *Bu sırrı çocuklardan saklamak zorunda mıyım? Ya saklayamazsam? Onlara yalan söylemek istemiyorum ama senin güvenine de ihanet etmek istemiyorum.*

Zaten daha önce onlardan saklamıştın. Onu düşündüğünüzü duymama rağmen bir oğlum olduğunu söylemediniz. Kasıtlı olsun ya da olmasın, bu düşünceyi onlara iletmemeyi başardın.

Bunun kasıtlı olup olmadığını da bilmiyorum, itiraf ediyorum, kendimi o kadar derinliksiz hissediyorum ki, bunların hiçbirini asla ele alamayacağımdan korkuyorum. Yüksek sesle esniyorum.

Şimdilik bunu kendinize saklamanızı rica ediyorum. Doğru zaman geldiğinde onlara söyleyeceğiz.

Ama ya ben-

Haftanın hangi günü olduğunu unutturan türden bir öpücükle sözümü kesiyor. *Eğer bunu istemeden açıklarsan, Ophelia, seni sorumlu tutmayacağım. Senden çok şey istediğimi biliyorum.*

Parmaklarımı onun gür saçlarında gezdiriyorum. Beynim yorgunluktan bulanıklaşıyor ama bedenim uyanıyor, dili ağzımı keşfederken elektrikle cızırdıyor. Uzuvarım içgüdüsel olarak ona sarılıyor. Ama çok geçmeden geri çekiliyor ve beni nefes nefese bırakıyor. Daha fazlasını isteyerek. "Şimdi dinlen."

Onunla tartışacak zihinsel enerjim yok, bu yüzden başımı bir kez daha göğsüne koyuyorum ve uykunun beni ele geçirmesine izin veriyorum. Ve rüyamda canavarları ve bana ateş ve kandan bahseden gölgelerle gizlenmiş yüzleri görüyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm
FIVE
MALACHI

M *Günaydın, tatlı kız. Uyandın mı?*

Evet, diyor cevap olarak. Kafasının içindeki ses bile baştan çıkarıcı ve gözlerimi kapatıp onun sıcak nefesini yüzümde hayal ediyorum. O zamandan beri

Ophelia bizimle birlikte evde yaşamaya başladı, hepimiz geceyi aynı yatakta geçirdik, genellikle Axl'in yatağında, ondan gereğinden fazla ayrılmak istemedik. Onun tatlı gülümsemesiyle ve benimkine kıvrılmış yumuşak küçük bedeniyle uyanmak, uyumayı daha önce hiç olmadığı kadar keyifli bir aktivite haline getiriyor. Bu da onun bu sabah yatağımızda olmayışını daha da keskinleştiriyor.

Mutfakta buluşalım mı? diye ekliyor.

Ben de oradayım. Yorganı arkaya atıp yataktan fırlıyorum, Xavier usulca horlarken ve Axl uykusunda sessizce homurdanırken bırakıyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve birkaç saniye sonra mutfakta onu bekliyorum.

Alexandros'un odasına açılan kapıya bakıyorum, evin onun yatak odası ve çalışma odasını içeren bölümüne, nefesimi tutmuş onun kapıdan içeri girmesini bekliyorum.

Profesörün onunla bağ kurma seçiminin hepimizin hayatını değiştirdiği gerçeğinden kaçış yok ve tam olarak ne kadar olduğunu bilmek için çaresizim. Ona sarılma ihtiyacıyla kollarım fiziksel olarak ağrıyor. Saniyeler dakikalar gibi uzarken boynumu kırıyorum. Sonunda kol dönüyor ve kapı açılıyor, pembe dağınık saçları ve yüzündeki o güzel gülümsemesiyle orada duruyor. Nefesim ciğerlerimde tıkanıyor ama o daha gözünü kırpmadan odanın diğer ucuna geçip onu kollarımın arasına alıyorum ve yüzümü saçlarına gömerken onu göğsüme bastırıyorum.

"Günaydın," diyor gülerek.

Boynuna sokuluyorum, kokusunun duyularıma dolmasına izin veriyorum.

"Günaydın, bebeğim."

Kollarını boynuma dolayarak başını geriye atıyor ve boğazına daha iyi erişmeme izin veriyor. Onun itaatkârlığı hem dişlerimin hem de aletimin onun içinde olmak için ağrmasına neden oluyor.

Karnı gurulduyor ve kıkırdıyor. "Gerçekten açım."

Burnumu boynunun sütunu boyunca gezdirerek mırıldanıyorum. "Ben de." "Yemek için," diye fısıldıyor.

Dişlerimi boğazında çırpınan nabzın üzerinde gezdiriyorum. "Evet, ben de." Vücudunu benimkine bastırarak inliyor. "Önce yemek yemem lazım."

Kıçını avuçlayıp sıkıyorum. "Biliyorum. Sana waffle yapacağım."

Dudaklarını yalıyor. "Mmm. Waffle."

Kıçına sert bir tokat atıp kucağından iniyorum ve buzdolabına gidip sütü aldıktan sonra diğer malzemeleri alıyorum. Kilerimiz hiçbir zaman bu günlerde olduğu kadar iyi stoklanmamıştı. Hepimiz insan yemeğini sevsek de, bu bizim için bir zorunluluk değil. Bununla birlikte, elementai'mizi düzgün bir şekilde beslemek ve ayakta tutmak, hepimizin onu becermekten ne kadar keyif aldığımız göz önüne alındığında, bir numaralı önceliğimizdir - onu beslemekten bahsetmiyorum bile. Tezgâhtaki tabureye tünüyor ve çenesini eline dayayarak hamuru karıştırmamı izliyor.

Onunla göz göze geliyorum ve sırtıyorum. "Dün gece hakkında biraz daha konuşmak ister misin?"

Ciyaklıyor ve meraklı kızımın kafasından kaç milyar soru geçtiğini ancak hayal edebiliyorum. "Evet, çok fazla! Ama nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Omuz silkiyorum. "Nereden istersen oradan başla, bebeğim."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve kaşlarını şirin bir şekilde çatıyor. "Herhangi bir şey hissettin mi? Yani, çok yoğundu."

"Ben... hayır. Hepimiz bir şeyler hissettik. Sende bir değişim gibi belki. Bir güç dalgalanması. Ama garipti. Kopuktu. Sanki aynı anda hem senmişsin hem de sen değilmişsin gibi."

Başını salladı. "Profesör hepinizi engelledi."

"Öyle yapıyor. Sanırım kafanızın içinde sürekli bu kadar çok insan olması çok fazla. Ve bağ kurmak..." Üst dudağını emiyorum.

"Bağ kurmak mı?" diye soruyor.

"Bu özel bir şey. Mahrem. En azından öyle olmalı. Bunun için neden seni kendine istediğini anlıyorum."

Yanakları pespembe kızarıyor. "Çok özeldi," diye fısıldıyor.

Hamuru çırpmayı bırakıyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. "Nasıl hissettirdi? Onunla bağ kurmak?"

"Sen, Axl ve Xavier gibi, sadece biraz daha ..." Gözlerini kısıyor, derin düşüncelere dalmış. "Yoğun mu?"

Başımı salladım. "Bu mantıklı. O var olan en güçlü vampirlerden biri."

"Onun tarafından dönüştürülmek böyle bir şey miydi?"

Başımı sallıyorum. "Isırılmak zevk vericidir. Ve vampir ne kadar güçlüyse, ısırık da o kadar sarhoş edicidir. Ama dönüşmek acı vericidir. Yaşamınızı asla istemeyeceğim bir şey."

"Ne kadar acı verici?"

Acı verici demek hafif kalır. Hatırası bile dizlerimin titremesine neden oluyor. "İçten dışa yanmak ve sonra parça parça dikilmeden önce parçalara ayrılmak gibi."

Titriyor. "Ouch."

"Evet. Herkes hayatta kalamıyor. Bu yüzden en güçlüleri belirlemek için Denemeler yapıyoruz."

"Bunu tekrar yapar mıydın? Şimdi ne yaptığını bilerek?"

Geçtiğimiz yüz yıl içinde aynı soruyu kendime milyonlarca kez sordum ve cevabım ruh halime göre değişti. Fakat

Burada onunla birlikteyken tek bir doğru cevap var ve bunu tüm benliğimde hissediyorum. "Evet. Şüphesiz."

Tekrar gülümsüyor, mavi gözleri parlıyor.

"Ben benimkini yemeden önce kahvaltını yapmak istiyorsan bana öyle bakmayı kesmelisin tatlı kız."

Kıkırdıyor ve gözlerini deviriyor, ben de hamuru karıştırmaya devam ediyorum. Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizce beni izliyor, sesi sessiz ve emin değil. "Güç sarhoş ediciydi, Malachi." Alt dudağını endişelendiriyor. "Ve çok fazla şey *hissettim*. Sanki beni boğmak üzereydi ve ne kadar çok hissedersen kontrol etmem o kadar zorlaşıyordu."

"Bu mantıklı. Bir elementai'nin güçleri duygularından kaynaklanır."

Başını sallıyor ve yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Sanırım kilidi açan onun acısını hissetmek oldu. Karşı konulmaz bir telaş gibiydi. Sonra..." İnce boğazı yutkunurken çalışıyor. "Sanki ben..." Gözleri büyür. "Yenilmez. Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Profesörün gücünün bir kısmını hissettim ve bu heyecan vericiydi ve sonra ..." Derin bir nefes çekiyor. "İçimi yakan bir ateş gibiydi, ama iyi anlamda, anlıyor musun? Ham, evcilleştirilmemiş bir güçtü. Sanki izin versem beni canlı canlı yiyebilirmiş gibi." Titremesi korkuyla karıştı. Anlıyorum çünkü ben de hissediyorum. Bu hepimiz için her şeyi değiştirecek. Ve profesörün elementai hakkında bize söylediklerine bakılırsa, kızımız bu dünyada yürüyen her kanlı vampir için bir hedef. Ve *bu* beni çok korkutuyor.

Ama onun gücüne inancım var. Çünkü gücü ne olursa olsun, o güçlü. Bu küçük pembe saçlı kız hayatımda tanıdığım en iyi kalpli ruh olabilir, ama onda inkâr edilemeyecek bir vahşet var. "Onu nasıl kontrol ettin?"

"Alexandros ışığıma odaklanmamı söyledi, ben de bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Sadece içgüdüsel olarak ne demek istediğini biliyordum. Gözlerimi kapattım ve içimde bir ışık vardı. Onun kalbine baktım ve ..." Burnunu kırıstırıyor. "Deli gibi mi görünüyorum?"

Bunu nasıl düşünebilir? "Ben bir vampirim, bebeğim. Elementai kız arkadaşına waffle yaparken burada boxer'ımla durup ereksiyon oluyorum. Söylediğin hiçbir şey bana çılgınca gelemez."

Kıkırdıyor. "Odağımı ışığa yönlendirmek bir şekilde duygularımı izole etmemi ve gücü kontrol etmemi sağladı."

Ona göz kırpıyorum. "İyi iş çıkarmışsın gibi görünüyor."

Yine dudağını çiğniyor, endişeyle kaşlarını çatıyor.

Tezgâhın etrafında dönüp kollarımı ona doluyorum ve o da göğsüme doğru eğilip yanağını çıplak tenime yaslıyor. Dudaklarımı başının üstüne koyuyorum. "Her şey yoluna girecek."

"Profesörün ofisini ateşe verdim," diye fısıldıyor.

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Öyle mi yaptın?"

O da gülüyor. "Evet."

Saçlarını kulaklarının arkasına tarıyorum. "Kızgın mıydı?"

"Hayır. Biraz bile değil."

"Sana kızmak imkânsız gibi bir şey, tatlı kız." Alnından öpüyorum ve o sırada muhtemelen ne yaptıklarını düşününce sikim tekrar ağrıyor. Mutfak tezgahına bakıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. Evet, şimdi yemek yemem lazım. Onu tezgâhın üzerine kaldırıp kızımın tadını çıkaramadan kapı açılıyor.

"Beni uyandırmadan gittin," diyor Alexandros huysuzca, bir elini gür saçlarında gezdirerek.

Ona kirpiklerini kırıştırtıyor. "Sizi rahatsız etmek istemedim."

Homurdanıyor ve kahve makinesini çalıştırıyor. "Dersleriniz bugün başlayacak."

Göz kırpıyor. "Dersler mi?"

Axl ve Xavier'in odaya dalmasıyla cevap vermesi engellendi. Kızımıza doğru koşmaya başladılar ve ben de ona sarılabilmeleri için gitmesine izin verdim. Ona dokunur dokunmaz ikisinin de üzerindeki gerginlik gözle görülür bir şekilde kalkıyor. Dün gece profesörle arasında ne yaşanmış olursa olsun, onunla aramızdaki şey değişmedi. Bizim ona ihtiyacımız olduğu kadar onun da bize ihtiyacı var ve ne kadar çok isterse istesin, onunla olan bağının bunu reddetmesine izin vermeyeceğini biliyorum.

Xavier onun çenesini kavıyor ve uzun, derin bir öpücük vermeden önce başını eğiyor. Sonra Axl onu yolundan itiyor ve aynısını yapıyor. Şimdi onu yatağa götürmek ve dilimi her santiminde gezdirmek istiyorum.

Alexandros boğazını temizler. "Dersler, Ophelia." Sesi, herkesin dikkatinin artık onun üzerinde olmasını sağlayan alçak bir komuttur.

Küçük şirin burnunu kırıştırtıyor. "Derslerim gibi mi? Evet, biliyorum." "Hayır." Başını sallıyor. "Dersler değil. Dersler."

Alt dudağı dışarı fırlıyor ve adadaki taburesine geri oturuyor. "Ne tür dersler?"

"Gücünü nasıl kontrol edeceğini öğrenmek için." Yüzünde bir gülümseme belirliyor ama o daha konuşmadan Alexandros devam ediyor. "Zihninizi kontrol etmek için. Seni manipüle etmeye çalışan diğer varlıklardan kendini korumak için. Savaşmak için. Savaşmak için."

"Dövüşmek için mi?" Bir kahkaha atıyor.

Kızımın biriyle dövüşmek zorunda kalacağını düşününce omuzlarım geriliyor. Ona dokunmaya çalışan herhangi bir varlığın boğazını parçalayacağım. Ve birinin ona zarar verme düşüncesi... Bir sonraki nefesimi alıyor.

Alexandros kaşlarını çatıyor. "Evet, dövüş. Dersler bu sabah başlayacak." Başını sallıyor. "Yapamam. Bu sabah dersim var."

Axl ve Xavier benim hissettiğim kadar endişeli görünüyorlar.

"Dersler artık öncelikli değil," diye cevap veriyor profesör umursamaz bir tavırla.

Öfkeyle ofluyor. Vücuduna bu kadar itaatkâr davranan biri için çok alıngan. "Onlar benim için öncelikli. Diplomama ihtiyacım var. İhtiyacım var."

Alexandros yumruğunu tezgâha vurur. "Tüm dünyanın senin ne ve kim olduğunu öğrenmesini engellemek senin önceliğin, Ophelia."

Bir süre daha normal bir insan olmasına izin veremez miyiz? Ona özel olarak yalvarıyorum.

En azından Ophelia dirseğiyle kaburgalarımın sert bir dürtme yapana kadar özel olduğunu düşünüyordum. "Hey, ben burada yokmuşum gibi benim hakkımda konuşma!"

Profesöre göz kırpıyorum. "O nasıl ...? Ben sadece sizinle konuştum."

Alexandros kaşlarını çatıyor, gözleri Ophelia'ya dikilmiştir. Sonra burun kemiğini sıkıyor. "Ophelia kafamın içinde seni duyabiliyor. Tabii ben onu aktif olarak dışarıda bırakmazsam."

Xavier karanlık bir kahkaha atıyor ama Axl'ın nefesi kesiliyor. "Ophelia *senin* kafanın içinde mi? Nasıl olur?"

Ophelia'nın yanakları pembeleşir. "Öyle olmak istemedim. Sadece duydum."

Alexandros avuçlarını mutfak tezgahına bastırarak iç geçiriyor. "Ophelia'nın gücü şimdiden tahmin ettiğimden daha fazla. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın onu daha uzun süre engelleyemeyeceğinizi düşünüyorum."

Xavier bir kolunu kızın beline doluyor ve dişlerini kızın çıplak omzuna bastırarak ısırığının izini bırakıyor. "Bana uyar, Cupcake."

Alexandros elini yüzünde gezdirir. "Soruna cevap vermek gerekirse Malachi, hayır. Kaybedecek zamanımız yok." Şimdi tüm dikkatini Ophelia'ya yöneltiyor. "Gücünü kontrol etmeyi öğrenmek, seni hayatta tutmanın anahtarıdır."

Güvenli. Tek önceliğiniz bu. Dün gece olanların önemi hakkında hiçbir fikriniz yok."

Hırıltılı bir nefes çekiyor, bu da göğüslerinin atletinin ince kumaşına çarpmasına neden oluyor. Sonra başını sallıyor ve Alexandros'un gözleri onun inatçı meydan okuması karşısında kararıyor. "Bu benim için işe yaramayacak. Üniversiteye psikoloji diploması almak için geldim. Sosyal hizmet uzmanı olacağım." Ona ters ters bakarken çenesi titriyor. "Yani asıl derslerim öncelikli olacak," diye bitiriyor muzaffer bir gülümsemeyle.

Axl endişeyle yutkunuyor. Xavier koruyucu bir kolla kızımızın etrafını sarıyor, ben de kendimi onun sırtına yaslıyorum. Alexandros'un gözleri hiç görmediğim kadar karanlık ve tehlikeli bir şekilde kızın üzerinde duruyor.

Boynunu döndürüyor ve şakağındaki damar zonkluyor. Konuşmadan önce birkaç saniye bekler. "Vampir dünyası senin kim olduğunu öğrendiğinde, seni korumak için dördümüzden fazlası gerekecek Ophelia. Bu bir rica değil." Axl, Xavier ve benim aramda bir bakış atıyor ve ben de ona isteksizce başımı sallayarak onaylıyorum çünkü her ne kadar yanılıyor olmasını istesem de yanılmadığını biliyorum.

"Ama ben-"

"Ophelia!" Adını haykırış şekli camları titretiyor. Tüm vücudu öfkeyle titreşiyor gibi görünerek adanın etrafında dolanıyor. Kızımız çenesini yukarı kaldırıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, sanki ondan en ufak bir korkusu yokmuş gibi. Sanki onun kim olduğu ve neler yapabileceği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi.

Eliyle çenesini kavırıyor ve başını çevirerek kaşlarını çatmış yüzüne bakmasını sağlıyor. "Bu hayal edebileceğinden çok daha büyük. Senden daha büyük. Bizden de. Dün olduğun kişi değilsin ve bu da hayatının artık eskisi gibi olmadığı anlamına geliyor. Geçmiş hayallerini unut Ophelia, çünkü onlar artık yok."

Kalbinin kırıldığını hissediyorum ve kollarımı ona dolayıp onu her şeyden korumak istiyorum. Ama henüz kabul etmek istemese de onun haklı olduğunu biliyor. Ses tonunun ciddiyetine ya da bize söylediklerinin gerçekliğine itiraz etmek mümkün değil.

Yine de deniyor. "Ama-"

Kadının çenesini daha sıkı sıkarak dudaklarından çıkacak karGılıkları keser. "Bu odadaki en güçlü varlık sensin, Ophelia. Büyük ihtimalle de tüm dünyadaki." Dudağı titriyor. Axl ve Xavier bana bakıyor ve ben de bunu bilmediğimi belirterek gözlerimi büyütüyorum. "Bundan kaçış yok. Ve

Bir an için bile olsa normal bir hayata, hayalini kurduğunuz sosyal hizmet uzmanı olacağınız bir hayata kavuşma şansınız olduğunu düşünmenize izin vermek sadece zalimlik olmaz, aynı zamanda sahip olmadığımız değerli zamanımızı da boşa harcamak olur."

İçinden bir korku ürpertisi geçiyor ve hepimizi sarıyor. "Onu yerine koyamaz mıyız?" diye soruyor, sesi sadece bir fısıltı.

Alexandros göz kırpmıyor. "*Geri mi koyayım?*"

"Benim gücüm mü? Her nereden geldiyse. Onu istemiyorum. Normal ben olmaya geri dönmek istiyorum."

Dudakları kıvrılıyor, dişlerini gösteriyor ve kadının tüm vücudu titriyor. Kendi dizlerimin de beni bırakmak istediğinden eminim. "*İstemiyor musun?*" Adam onun sözlerini tekrarlıyor, ses tonundan kuşku damlıyor.

Yutkunuyor. Kalp atışları iki katına çıkıyor ama bakışlarını ondan ayırmıyor. "Bilmiyorum." "Sen iki bin yıldan fazla bir süredir doğan en güçlü varlıksın ve istemiyor musun?"

Tabureden atlıyor ve onunla burun buruna duruyor, çenesi meydan okurcasına eğik bir şekilde adamın yüzüne bakıyor. "Şunu söylemeyi keser misin? Ben en güçlü şey değilim. Ben Ophelia Hart'ım. Hiç kimseyim. Hiçbir şey." Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve onu silip atıyor. "Bunların hiçbirini istemiyorum."

Kaşları çatıldı. "Bunu sen istedin!" "Ben istemedim," diye mırıldanıyor.

Yüzündeki acılı ifade göğsümde fiziksel bir sızıya neden oluyor. Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim. İncinmeye bu kadar açık. "Benden sana kim olduğunu göstermemi istedin. Bana yalvardın, Ophelia." Sesi onun adıyla çatlıyor.

Başını iki yana sallar. "Bunu ben istemedim."

Gözleri kararıyor ve az önce hepimizin şahit olduğu nadir kırılganlık görüntüsü çoktan kaybolmuş, bir kez daha maskenin ardına gizlenmiş. "Ne olursa olsun, bu artık hepimizin taşıdığı bir yük." Ses tonu da tavrı gibi soğuk ve mesafeli.

Boğazında bir hıçkırık düğümleniyor ve bu göğsümü ağrıtıyor. Ağzını açıyor, ama bu sefer ona verecek bir cevabı yok. Onun yerine odadan koşarak çıkıyor. Peşinden koşma içgüdüleriyle savaşıyorum ve öğrendiği her şeyin ağırlığıyla başa çıkması için ona biraz zaman tanıyorum.

"Sadece korkuyor," diyor Axl, üçümüzün de aklından geçenleri dile getirerek. "Korkmak için zaman yok," diye karşılık veriyor Alexandros.

Xavier bir elini gür saçlarında gezdiriyor. "Gezegendeki her bir vampir için kedi nanesi olan bir tür insanüstü güç merkezi olduğunu daha yeni öğrendi. Ona biraz rahat ver."

Alexandros'un Xavier'in gırtlığını parçalamasını ya da en azından ona sakın benimle böyle konuşma bakışlarından birini atmasını bekliyorum ama ikisi de olmuyor. Bunun yerine dikkatini kadının çıktığı kapı aralığına çeviriyor. "Öğrenmesi gereken çok şey var. Her birinizin ona öğretecek bir şeyleri var. Dersleri bugün başlayacak."

Hepimiz aynı fikirdeyiz ve o da başını kapıya doğru salladı. "Gidin."

Xavier ve Axl hemen itaat ediyor ama ben geri çekiliyorum. İçimde endişeli bir his çalkalanıyor ve onun da bunu bildiğini biliyorum. "Her şey yoluna girecek, değil mi? Onu koruyabilir miyiz? Ona güçlerini kontrol etmeyi öğretebiliriz ve her şey yoluna girer, değil mi?"

Axl'ın ve Xavier'in geri çekilen sırtlarına bakıyor.

"Olacak, değil mi?" Tekrar soruyorum.

Yüzünü bana dönüyor ve elini enseme koyuyor. "Git iyi olduğundan emin ol."

Tartışmadan, dediğini yapıyorum. Xavier'in onunla çatışmasını izleyerek geçirdiğim onca yıl bana bir şey öğrettiyse, o da Alexandros Drakos'un itaatsizliği hafife almadığıdır.

OceanofPDF.com

Bölüm
ALTI
XAVIER

O Phelia'nın yanakları öfkeyle alev alev yanıyor. Yatağa yanına oturuyorum, gözlerindeki yaşları siliyor ve bana göz kırpmıyor. "Pislik gibi davranıy sam özür dilerim."

Başımı salladım. "Değildin. Gerçekten büyük değişikliklerle uğraşıyorsun, Cupcake. İstersen sinir krizi geçirmeye hakkın var."

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama ben ona göz kırpmıyorum ve o da beni o tatlı gülümsemesiyle ödüllendiriyor. "Demek artık profesörle de bağlandın, ha?"

"Evet. Kızgın değilsin, değil mi?"

Axl onun diğer yanına uzanıyor. "O bizim efendimiz prenses. Neden kızalım ki?"

Elini tutuyorum ve parmak uçlarımla bileğinin üzerinde bir daire çiziyorum. "Evet, küçük birimimizi mükemmel bir şekilde tamamlıyor."

Tam bu sırada, birliğimizin diğer üyesi odaya girdi. "İyi misin, tatlı kız?"

Sulu alt dudağını ısıyor. "Evet."

Kahretsin, şimdi onu ısırmak istiyorum. Zaten çok uzun zaman oldu. "Ben değilim," diyorum dramatik bir iç çekişle.

Bana göz kırpmıyor. "Neden olmasın?"

Malachi ve Axl'ın çevresel görüşümde bana sırttıklarını görebiliyorum. Bunun nereye varacağını biliyorlar. Ophelia'yla yataktaki tüm etkileşimlerin yüzde doksan dokuzunun bittiği yerle aynı yer. Parmak uçlarımı yanağında ve boynunda gezdirerek ürpermesini sağlıyorum. "Çünkü küçük kekimi tatmayalı..." Saatimi kontrol ediyorum. "Sanırım yaklaşık yirmi dört saat oldu."

Gözlerini deviriyor ve sikim seğiriyor. Alınan küçük elementimi seviyorum. "Bunu az önce yapmadığını biliyorum Ophelia Hart." Üstüne atlıyorum ve dudaklarımı boynunun ve göğsünün açıkta kalan tüm derisinde gezdirirken ellerini yanlarına sabitliyorum.

Kıkırdıyor, altımda kıvranıyor ve birkaç saniye sonra Malachi ve Axl yanımda yatıyor.

"Kıyafetlerin gitmesi gerek." Axl tişörtünün eteklerini tutuyor. Kollarını serbest bırakıyorum ve Malachi külotuyla ilgilenirken, Axl'ın rahatsız edici parçayı başının üzerinden çekmesine izin veriyorum. İki saniye geçmeden kızımız çırılçıplak kaldı ve ben de kalçalarını açmış, ağzımı onun damlayan merkezine doğru yaklaştırmıştım. Alexandros'un döllerinin bir kısmının da ondan sızacağı gerçeği beni daha da açgözlü yapıyor.

Islak yarığının uzunluğunu yalıyorum, onun üzerinde de onun tadını aldığımda inliyorum. "Becer beni, Cupcake. Umarım profesör seni becerdikten sonra su içmişindir çünkü amını kuru kuru içmek üzereyim."

Adımı haykırıyor ama seksi küçük sesleri Axl ve Malachi tarafından kesiliyor. Ben onun lezzetli ve hassas tenini yalayıp emerken onlar sırayla ağzına sahip oluyorlar. İnilti boğazında yuvarlanıyor, kanı damarlarında hızla akıyor ve sikim onun içinde olma ihtiyacıyla sızıyor.

Eğer onu şimdi getirmeye kalkarsan, odayı ateşe verebilir ya da tüm evi bir kara deliğe sokabilir. Alexandros'un sesi kafamı dolduruyor. İşte bu yüzden onun dersleri çok önemli.

Axl ve Malachi'nin yüzlerindeki kederli ifadeye bakınca onların da onu duyduğunu anlıyorum. Ancak Ophelia sırtını dikleştiriyor ve tatlı amını ağzıma bastırarak bana duymadığını söylüyor. Buna ukalaca bir karşılık vermemesine imkân yok.

Dilimin ucunu klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve onun muhtaç iniltisi, dişlerimi ona geçirme isteğiyle beni çılgına çeviriyor.

Yapma, Xavier! Alexandros'un uyarısı yüksek sesle ve açık bir şekilde çınlıyor. Şimdi nasıl durup küçük kekimi üzgün ve azgın bırakabilirim ki?

Ben hallederim dostum, diyor Malachi. "Seni boşaltırken profesörün ofisini ateşe verdiğini söylememiş miydin, tatlı kız?" diye soruyor, parmak uçlarını karnında gezdirerek.

Bir utanç dalgası onu sarıyor ve kendimi ön kollarımın üzerine itip güzel yüzüne bakıyorum. Yanakları saçlarından daha pembe. Axl boynuna sokulmaya devam ediyor. "Evet." Dudaklarını birbirine bastırıyor.

Axl karanlık bir şekilde güler. "Yaramaz prenses."

"Sanırım gücünü kontrol edene kadar durmalıyız, ha?" Tek kaşımı kaldırarak soruyorum.

Bunun ne anlama geldiğini anlayınca gözleri fal taşı gibi açılır. "Yapabilirim..." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Kontrol etmeye çalışabilirim."

Malachi onun şakağına bir öpücük konduruyor. "Ama ya yapamazsan?"

Gözleri yaşlarla dolar. "Bu onun fikri miydi? Onun saçma derslerini kabul etmemi sağlamak için mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ve inan bana, seni boşaltamadığım için ben de en az senin kadar üzgünüm. Ama o haklı."

Axl mırıldanarak onaylıyor ve sonunda başını onun boynundan kaldırıyor. "Eğer gerçekten bir elementaysan ve Alexandros'un söylediği kadar güçlüysen, o zaman gücünü kontrol etmeyi öğrenmek en önemli şeydir. Gereksiz yere dikkatleri üzerine çekme riskini göze alamayız."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor ve onu silip atıyor. "Kontrol edemediğim bir şey için cezalandırılıyormuşum gibi hissediyorum."

Axl parmak uçlarını kızın çene çizgisinde gezdiriyor. "Sana asla gereksiz yere zarar vermeyiz, Ophelia. Bunu biliyorsun."

Başımla onaylıyorum. "Korkusuzluğun takdire şayan olsa da hepimizin başını belaya sokacak. Ne olduğunu anlıyor musun? Bu dünyadaki tüm kanla beslenen vampirlerin seni keşfettiklerinde nasıl bizden almaya çalışacaklarını?"

Şimdi canı yanıyor ve ben de onun acısını kendi acım kadar şiddetli hissediyorum. "Özür dilerim. Çok bencilce davrandım. Bunun seni nasıl etkileyeceğini düşünmedim. Eğer sana zarar verirlerse..." Hıçkırıklara boğuluyor.

Bizim için risklerin ne kadar yüksek olduğu konusunda hiçbir fikri yok. "Seni kaybetmek hayal edilebilecek en büyük acı olur, Cupcake. Tek endişelendiğimiz bu."

Gözyaşları şimdi yanaklarından aşağı akıyor. "Herhangi birinizi kaybetmek beni öldürür.

Hepinizi tehlikeye attığım için özür dilerim."

"Hayır," diyor Malachi. "Kimseyi tehlikeye atmıyorsun, tatlı kız. Alexandros seninle bağ kurmamızın ne anlama geleceği konusunda bizi uyardı ve hepimiz bunu kendimiz için seçtik. Başkalarının seni bizden almaya çalışacak olması senin suçun değil. Bu yükü tek bir saniye bile üstlenme, çünkü bu senin değil."

"Ama hepimizi güvende tutmak için elimden geleni yapmak benim görevim." Burnunu çekiyor. "Ve bu da güçlerimi kontrol etmek için elimden gelen her şeyi yapmak anlamına geliyor."

Hiçbir zaman kurallara uyan ya da benden bekleneni yapan biri olmadım, ama bu

-Bu berbat edilemeyecek kadar önemli. Üçümüz de isteksizce de olsa onayımızı mırıldanıyoruz.

Elinin tersiyle yanaklarını siliyor ve bize hafif bir gülümseme sunuyor. "Lanet olası Alexandros. Hiç bir konuda yanılmaz mı?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Buna alışsan iyi olur, bebeğim." Malachi ona sırtıyor.

Derin bir nefes çekiyorum, ağrıyan sikim ve dişlerim için biraz rahatlama umuyorum ama hiçbirini bulamıyorum. "Sanırım bu işi bitirsek iyi olacak."

"Hayır." Parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor. "Hâlâ hepinize yakın hissetmek istiyorum. Buna ihtiyacım var."

Ona hınzırca bir sırıtış attım. Boşalmasına izin vermemenin bizim olmayacağımız anlamına geldiğini düşünmesi çok tatlı. "Oh, seni becererek ve boşalmana izin vermeyerek sana işkence edebiliriz, ama bunun için daha sonra vaktimiz var."

"Hayır." Başını tekrar sallıyor. "Yani beni ısırmana ihtiyacım var."

Axl burnunu prensesin çene çizgisinde gezdiriyor. "Bence seni ısırmamıza ve bunun seni kızdırmamasına izin vermek için zaten biraz fazla heyecanlısın prenses."

"O zaman acıt," diye
yalvarıyor. Malachi
homurdanıyor. "Hayır,
bebeğim."

Şu anda dişlerimi onun tatlı etine geçirmek için neler vermezdim.
"Yapamayacağımızı biliyorsun, Cupcake."

Nefesini hırıltılı bir şekilde emerken mükemmel göğüsleri kabarıyor. "Ama istersem yapabilirsin. Bana bunu söylemiştin, hatırladın mı?"

Axl, "Eğer canını yakarsak, *canın yanar* Ophelia," diye onu uyarır.

"Biliyorum ama buna ihtiyacım var. Hepinize ihtiyacım var. Kendimi farklı hissediyorum ve bunun bir parçası olmanıza, yeni benin bir parçası olmanıza ihtiyacım var. Hâlâ hepinizin bir parçası olmaya ihtiyacım var." Tekrar burnunu çekiyor, gözlerinden bir kez daha yaşlar süzülüyor.

Doğruyu söylüyor. Kanı damarlarında dolaşıyor, beni, her birimizi çağırıyor. Azı dişlerim ihtiyaçla zonkluyor. Ama ilk teslim olan Malachi oldu. "Tamam. Eğer ihtiyacın olan buysa. Ama çok acıtıyorsa..."

Boştaki elini onun yanağına koyuyor. "Çok acırsa anlarsın."

Kardeşlerim ve ben hızlı bir bakışı paylaşıyoruz ve ihtiyacımız olan tüm ek izin bu. Bağlantımız sayesinde Axl'ın dişlerinin boğazına, Malachi'ninkilerin de ön kolunun kıvrımına battığını hissediyorum, aynı anda ben de kalçasının kremi derisini ısııyorum. İnlemesi zevk dolu ve yatak sarsılmaya başlıyor.

Senden acıtmanı istedi. Profesörün sesi düşüncelerimi bir kez daha dolduruyor.

Ben de öyle yaptım. Çenelerimi etine kenetliyorum ve kan damlası güçlü, sabit bir akışa dönüşüyor, dilimi kaplıyor ve boğazımdan aşağı kayıyor, bedenimi onun gücüyle aydınlatıyor. Tadı aynı. Gücü her zaman kanında vardı, ama şimdi daha güçlü, üzerimdeki etkisi daha kuvvetli. Başım dönüyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Malachi ve Axl da bunu hissediyor. Acı içinde haykırıyor ama biz ona ihtiyacı olanı verirken kısmen coşku içinde kıvranıyor. Onu boğmakla tehdit eden coşkuyu dindirmeye yetecek kadar.

Duvarlar sallanıyor ve yer titriyor. "Ben!"

diye bağırır.

Kime bağırıyorsun, bebeğim? Malachi soruyor.

"Profesöre!" diye pantolonunu indiriyor.

Ve sonra onun kafasının içinde, ışığını bulması ve duygularını kontrol etmesi için ona rehberlik ettiğini duyuyorum. Görünüşe göre acı onun gücünü zevkten bile daha fazla etkiliyor. Aklıma onu Malachi'nin ya da Axl'ın kafasında hiç duyamadığım geliyor, bu yüzden onunkinde de duyamamalıyım, ama bunun ne anlama geldiğini çözecek zamanım yok. Kızımızın süpernovaya dönüşmesini engellemeliyiz.

Hepimiz biraz gevşedik. Vücudunu sarsan şiddetli titremeler azalır ve duvarların sallanması durur. Ve bir şekilde, bir denge bulduk

Zevkini ve acısını, güçlerinin aşırı hızlanmasına yol açmayacak şekilde. Yavaşça emiyorum, tadının tüm varlığını doldurmasına izin veriyorum ve ondan beslendiğim her yeni seferde olduğu gibi, bağlantımız daha derin ve daha derin büyüyor. Ve yeterince verdiğinde, hepimiz durup yatağımızda yatan güçlü yaratığa bakıyoruz, her şeyini bize vermeye istekli, tıpkı bizim ona olduğumuz gibi.

Axl ve Malachi'yi geçici olarak zayıf düşmüş Ophelia'nın duş alıp giyinmesine yardım etmeleri için bırakarak mutfığa geri dönüyorum. Üçümüze de ihtiyacı yoktu ve duştaki çıplak vücudu benim için biraz fazla baştan çıkarıcıydı. Onu iki gündür becermemiştim ve ben sınırdan bir adamım.

Alexandros kahvaltılık masasında oturmuş, bir fincan kahve içiyor ve kaşlarını çatarak pencereden dışarı bakıyor.

Yanına oturuyorum ve tüm dikkatini bana veriyor. "Dersleri kabul etti, değil mi?"

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Evet. Görünüşe göre hiç orgazm olmama ihtimali küçük kekimiz için gerçek bir motivasyon kaynağı. Kim tahmin edebilirdi ki?"

"Kabul etmesinin gerçek sebebinin bu olmadığını biliyorsun Xavier." Gözlerinin benimkileri yakma biçimi omurgamın tabanında ısı sarmalına neden oluyor. Neden aramızdaki her şey bu kadar gergin? Ve eğer bilmesem, son zamanlarda bana karşı her zamanki küçümsemesinden çok daha fazlasını gösterdiğini söyleyebilirdim. "Hepimiz senin gibi en basit arzularımız tarafından yönlendirilmiyoruz."

Ve işte orada. Bana haddimi bildirmekten kendini alamıyor. Ama her zaman yaptığım gibi onun incitici yorumunu omuz silkerek geçiştiriyorum. "Sanırım değil."

Üst dudaklarını emiyor, bakışları hâlâ benimkilere kilitlenmiş, gözleri cehennemin derinliklerinden daha kara. "Hepiniz hakkında hissettikleri yüzünden bunu kabul ediyor. Hiçbirinizi tehlikeye atmama arzusu onu gerçekten harekete geçiren şey. Doğuştan gelen iyiliği onu her zaman yönlendirecektir. Her zaman başkalarını kendinden önce tutacaktır. Bunu unutmalısınız."

Yapacağını biliyorum ve bu beni çok korkutuyor. "Onu eğitemez miyiz ya da başka bir şey yapamaz mıyız? Bilirsiniz, onu daha çok ..." Kullanacağım kelimedenden daha iyi bir kelime arıyorum ama bulamıyorum. "Biz mi?"

Burnundan derin bir nefes çeker. "Keşke mümkün olsaydı ama korkarım ki değil. Element büyüsünün kötülük için kullanılabileceğinden korkan pek çok kişi vardır. Skotádi bile denedi ve kötülük iyiliği kullanabilirken

büyü, doğası gereği saf kalır. Skotádi bu yüzden düştü. Büyü, asla tasarlanmadığı bir amaç için kullanıldığında asla o kadar güçlü değildir."

Bugün yepyeni bir evrende uyanmış gibi hissediyorum. Sadece dünyamız hakkında değil, önümde oturan bu adam hakkında da bilmediğim o kadar çok şey var ki. Acaba gerçek ailesine karşı da bize olduğu kadar soğuk muydu? Belki de onların ölümü onu bugünkü haline getirdi. Bu tür bir travmanın hayatını nasıl değiştirebileceğini anlayabiliyorum. Ona kim olduğu, onların kim olduğu hakkında o kadar çok şey sormak istiyorum ki, ama bana cevap vermeyeceğinden şüpheleniyorum.

"Skotádi kim?" Onun yerine ben soruyorum.

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Daha önce bu konuya hiç ilgi göstermemiştiniz."

Haklı olsa da, şu anda tamamen farklı bir gerçeklikte yaşadığımızın oldukça açık olduğunu düşünüyorum. "Daha önce var olan tek elemente hiç bağlanmamıştım."

Başını sallıyor ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüğüme eminim ama yanılıyor olmalıyım çünkü bana gerçekten gülümsediği zamanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. "Azezal Tarikatı'ndan bahsettiğimi duydun, değil mi?"

Hayal meyal hatırlıyorum, o yüzden başımı salladım.

"Onlar ..." Dişlerini emiyor. "Daha iyi bir açıklama için, gözlemciler. Onlar bir grup ölümsüz varlık-"

"Vampirler gibi mi?" Bildiğim tek ölümsüz tür biziz.

"Aralarında çok az vampir var ama evet vampirler, cadılar, iblisler ve kurtlar var. Hayatlarını Tarikat'a adadıklarında onlara ölümsüzlük bahşedilir."

"Ve gözlemliyorlar mı? Öylece oturup olanları izlemek gibi mi?"

Başını öne eğiyor. "Onların rolü bundan daha fazlası. Onlar sırların koruyucusu. Tarihimizin asla unutulmamasını sağlamaktan sorumludurlar. Asla kaybolmamasını. Onlar ne iyilik ne de kötülük için bir güçtür."

Bana gereksiz geliyorlar. "Peki bunların amacı ne?"

"Bilginin gücünü hafife alma Xavier. Var olmuş her medeniyetin temelidir ve hepsi de Tarikat tarafından korunmaktadır."

Hâlâ anlamış değilim ama felsefe ve antik tarih hiçbir zaman güçlü yanlarım olmadı. "Peki ya Skotádi?"

Çenesi titriyor. "Tarikat'ın bazı üyeleri sadece gözlemlemenin yeterli olmadığını düşünüyordu. Harekete geçmek istediler. Değişimi etkilemek için.

Kullanılmadığı takdirde böylesine muazzam bir güce sahip olmanın bir anlamı olmadığına inanıyorlardı."

"Ne demek istediklerini anlıyorum."

Gözlerini kapatıp nefes alıyor ve o benim hissetmeme izin vermese de ben derisinin altında fokurdayan öfkeyi hissediyorum. Sandalyemi bir santim geriye çekiyorum, boğazımı parçalamak üzere olduğundan eminim. Ama birkaç saniye sonra gözlerini açıyor ve yine her zamanki sakin ve okunmaz halini takınıyor. "Büyük bir güce sahip olmak herkesin taşıyamayacağı bir yükür Xavier. Bazen hiçbir şey yapmamak harekete geçmekten daha zordur. Hayatlarını Tarikat'a adayanlar bunu müdahale edemeyeceklerini bilerek yaptılar. Ancak Tarikat'ın gözlemlmekten bıkan üyeleri vardı ve onlar yeminlerinden vazgeçerek ve güçlerini değişim için kullanarak Tarikat'tan ayrıldılar."

"Peki, iyi mi yoksa kötü bir değişim mi?"

"Sanırım bu sizin bakış açınıza bağlı. Birinin düşmanı diğerinin dostudur. Ve ilk başta, en azından onurlu niyetleri olduğuna inanıyorum. Ancak, böylesine kontrolsüz bir gücü kullanmak ve yozlaşmasına izin vermemek zordur. Çok geçmeden, Skotádi - başlangıçta gizli kalmak ve insanların tespitinden korkmadan hareket etmek istedikleri için böyle adlandırıldılar - başka birçok nedenden dolayı karanlıkla eşanlı hale geldi."

"Skotádi Yunanca karanlık demek, değil mi?"

Başını yana eğiyor. "Bunu biliyor musun?"

Dersini dinlemek için kaç kez sınıfının arka sıralarında oturduğumu hatırlıyorum. Tarihe olan tutkusunun konuşmasını ve yüz ifadelerini nasıl değiştirdiğine kendimi kaptırmıştım. Ama onlarca yıldır bunu yapmadım. "Bir iki şey kaptım sanırım."

Kaşları biraz çatıldı ama bu kez kızgınlık ya da sıkıntıdan değil. Daha iyi bilmesem, etkilendiğini söyleyebilirdim.

"Bana eskiden tanıdığım birini hatırlatıyorsun Xavier." Sesi kalın ve gözleri yeni bir şeyle dolu. Acı mı? Özlem mi?

Malachi mutfığa girerken, "Kızımın şu anda kesinlikle waffle'a ihtiyacı var," diyor ve Alexandros bakışlarını benimkilerden ayırıyor.

Anımız bölündüğü için duyduğum pişmanlığı yutuyorum ve sırtıtmaya zorluyorum. "Evet, eminim öyledir."

Bir saniye sonra Axl, arkasında Ophelia olduğu halde odaya girer. Solgun görünüyor ama yüzünde tatlı bir gülümseme var. Onu kucağıma çekiyorum ve yüzümü saçlarına gömüyorum, şampuanının kokusunu içime çekiyorum ve onun varlığının kafamda dönen tüm olumsuz düşünceleri dağıtmasına izin veriyorum.

Alexandros boğazını temizler. "Ders fikrini yeniden düşündün mü Ophelia?"

"Yaptığımı zaten biliyorsun."

"Güzel." Ses tonu sert ve onun soğukluğu karşısında incindiğini hissediyorum. Hiçbirimize karşı bir andan daha uzun süre savunmasız kalmaya dayanamıyor. Sanki bunu ona karşı kullanabilirmişiz gibi. Hepimiz onun için gözümüzü kırpmadan ölürüz ve o da bunu biliyor.

Malachi, Ophelia'ya doğranmış çilek ve muzdan oluşan bir tabak uzatır. "Sen waffle'larını beklerken, tatlı kız."

Ona teşekkür ediyor ve ağzına bir çilek atıyor. "Peki şimdi ne yapacağım? Burada kalıp derslere katılmayacak mıyım? Bu deli vampirlerden birinin gelip beni bulmasını mı bekleyeceğim, sonra ne olacak?"

Alexandros çenesini elinin üzerine koyuyor ve derin düşüncelere dalmış gibi dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Sonunda derin ve yorgun bir iç çeker. "Montridge şu anda sizin için en güvenli yer. Çocuklar..." Duraklıyor. "Onların da yerine getirmeleri gereken görevleri var ve bunları öylece bırakamazlar yoksa çok fazla soru sorulur. Ve burada müttefiklerimiz var ve kesinlikle gerekli olmadan önce onlara gerçeği yüklemek niyetinde olmasam da, öyle olacağı zaman gelecektir. Şimdilik, derslere istediğiniz gibi katılmaya devam edeceksiniz. Kampüs hayatından kaybolmanızı sağlayarak gereksiz yere dikkat çekmenize gerek yok."

Yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür ederim." Sonra dudaklarını büzüyor ve aklından geçen milyonlarca soruyu hayal edebiliyorum. Benim meraklı küçük kekim. Gözleri Axl, Malachi ve benim aramda gidip geliyor. "Görevleriniz tam olarak nedir?"

"Ha?" Axl homurdanıyor.

"Siz burada gerçekten ne yapıyorsunuz? Yani, belli ki derslere girmiyorsunuz." Bize şüpheyle bakıyor. "Beni kızdırmak için bana eşlik ettiğiniz zamanlar dışında." Gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Peki bütün gün gerçekten ne yapıyorsunuz?"

Alexandros boğazını temizler. "Bu üniversitenin ötesinde görevleri var, Ophelia. Vampir rehinelerini ilgilendiren ve bu kurumdan ayrıldıklarında seçtikleri kariyerler için onları donatacak uygun eğitimi almalarını sağlayan görevler."

Burnu kırılıyor ve kafası karışmış bir şekilde başını sallıyor.

Malachi onun başına bir öpücük bırakır. "Onlara mesleklerinin kurallarını öğretiyoruz. Gelecekteki işverenlerinden alacakları görevleri koordine ediyoruz."

Yüzünün hayranlıkla canlanması... Lanet olsun, ona bayılıyorum. Onunla oturup her gün bütün gün sorularını cevaplayabilirim ve tamamen memnun olabilirim. Tabii arada seviştiğimiz sürece. "Ne tür işverenler?" diye soruyor.

Rahatsız edici bir duraklama oluyor ve benim gibi Axl ve Malachi'nin de ona ne söyleyebileceğimizi bilmediğinden şüpheleniyorum. Neyse ki Alexandros sonunda konuşuyor. "Ophelia'nın tüm sırlarımızdan haberdar olmaması için hiçbir sebep yok."

Ağzı bir karış açık kalıyor ve gizlemediği bir neşeyle hepimize bakıyor. "Sırlar mı?"

Axl, "Normal üniversitelerden işe alım yapmayan türden işverenlerle çalışıyoruz, prenses," diye açıklıyor. "Cosa Nostra, Bratva, Yakuza, Kolombiya Kartelleri. Dünyanın her köşesinden organize suç grupları."

"Ve bazen de hükümet," diye ekliyor Malachi göz kırparak. "En büyük suçlular da onlar." Homurdanıyorum.

"Vay canına," diyor Ophelia. "Ruby Dragon'un oldukça kötü şöhretli mezunları olduğunu biliyordum ama gerçekten suçluları eğittiğinizi bilmiyordum."

Çenemi omzuna yaslayıp teninin kokusunu içime çekiyorum. Meyveli vücut losyonu bile onun sarhoş edici doğal kokusunu maskelemek için çok az şey yapıyor. Nereye giderse gitsin peşinde nasıl bir vampir izi bırakmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece bu düşünce bile dudaklarımdan sahiplenici bir hırıltı dökülmesine neden oluyor ve Ophelia saçlarımı okuyor. "Seni yargılamak istememiştin. Yargılamıyordum. Sanırım bu biraz havalı."

Omzunu ısırdım. "Yapmadığını biliyorum. Sadece dikkatim dağılmıştı, Cupcake. Sana hırlamıyordum."

Alexandros boğazını temizler. "Ama artık eğitimin öncelikli olacak, Ophelia. Her gün pratik yapacaksın. Her birimiz seni farklı bir konuda eğiteceğiz."

Başını sallıyor ve içinden geçen heyecanı kaçırmıyorum. Kulağa eğlenceli geliyordu.

"Her gün, Ophelia. Hiç aksatmadan. Anladın mı?"

Sulu alt dudağını ısıyor ve bir kez daha başını sallıyor. "Her gün."

Muhtemelen Alexandros'un aklındaki şeyin bu olmadığını bilsem de, kızımı eğitmek için bulabileceğim tüm eğlenceli ve pis yolları düşünmeye başlıyorum. Bu çok eğlenceli olacak.

OceanofPDF.com

Bölüm

Yedi

OPHEL AI

Alexandros mutfak penceresinden dışarı bakıyor, beyaz gömleği geniş omuzlarındaki kasları zorluyor ve hırpalanmış evrak çantası tezgahın üzerinde duruyor.

Alt dudağımı çiğniyorum, onunla konuşmak istiyorum ama nerede durduğumuzdan emin değilim. Dün gece bana karşı çok açıktı. Çok şefkatli ve tatlıydı. Bu sabah her zamanki haline daha çok benziyor.

"Ne oldu, Ophelia?"

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki burada durduğumu biliyor. Atletimin eteğindeki bir ipliği koparıyorum. "Bugün Yunan tarihi dersim var."

Arkasını dönmüyor. "Farkındayım."

Ne söylemesini beklediğimi bilmiyorum ama bundan daha fazlasını söylemesini istiyorum. "Sanırım orada görüşürüz?"

"Eğer eğitiminize devam ederseniz, evet edeceksiniz." Sırt çantamı omzuma atıyorum.

"Dersleriniz günün son dersi bittikten hemen sonra başlayacaktır."

"Seninle mi?" Bir damla gözyaşımı kırıştırıyorum. Daha birkaç saat önce onun yatağında uyurken bana nasıl bu kadar soğuk davranabiliyor? Onun kollarında!

"Göreceğiz." Kahvesinden arta kalanları boşaltıyor. "Derse geç kalacaksın."

Ona bu sabah kışında ne olduğunu sormalıyım, ama o haklı.

-Hareket etmezsem geç kalacağım. Ve son yirmi dört saatte öğrendiğim her şeye rağmen, diplomamı bitirmek istediğim konusunda şaka yapmıyordum. Bir yolunu bulabiliriz. Son on dokuz yıldır bilinçsizce de olsa güçlerimi sakladım. Bir dört yıl daha nedir ki?

Ben de onu huysuzluğuyla baş başa bırakıp mutfaktan çıkıyorum ve kapıya ulaştığımda çocuklara veda ediyorum. Üçü de koşarak merdivenlerden iniyor, beni kucaklayıp öpüyor ve sınıfa kadar eşlik etmeyi teklif ediyorlar.

Kahkahamı tutamıyorum ve Malachi'nin kucağında kıvranırken Alexandros'un soğukluğunu unutuyorum ve onlara yalnız yürümemin sorun olmayacağını söylüyorum.

İtiraz ettiklerinde bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben kampüsteki en güçlü varlığım, unuttunuz mu?"

"Hepimizi dize getirdin, tatlı kız." Malachi göz kırpmıyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyor.

Xavier ve Axl da aynısını yapıyor ve sonra Xavier kışıma vuruyor. "Sınıfına git, Cupcake."

"Hey, Ophelia. Öğle yemeği yemek ister misin?" Sırt çantamı omzuma atıp hafızamda onun adını arıyorum ama bir şey bulamıyorum. Bütün dönem aynı sınıftaydık ama benimle ilk kez konuşuyor. "Henley's'e gidiyoruz."

Ona göz kırpıyorum. Etrafında üç kız ve bir erkekten oluşan küçük bir grup var ve hepsi de cevabımı bekliyorlar. Henley's Havenwood'daki öğrencilerin en popüler mekânı ve ben oraya erkekler dışında kimse tarafından davet edilmedim. "Ben mi?"

Gülüyor. "Evet. Katılmak istersen şimdi oraya gidiyoruz?"

Ciddi davranıyor ve bunu nasıl bildiğimden emin değilim ama biliyorum. Hepsi aynı dostane, tehditkâr olmayan havayı yayıyor. Evet demek istiyorum ama Cadence'i bulmam gerek. Alexandros dün gece beni kütüphaneden dışarı sürüklediğinden beri onunla konuşmadım ve takıldığımız zamanlarda numarasını almadığım için kendime kızıyorum. "Teşekkürler ama arkadaşımı bulmam gerek. Belki bir dahaki sefere?"

"Elbette. Çoğu öğleden sonra gideriz. Bir ara takılırsanız çok iyi olur."

Başımı salladım, sırt çantamı silktim. "Evet."

Sınıfın kapısı pat diye açılıyor ve Cadence'in koşarak içeri girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Beni görünce durdu ve gözlerini kapattı, rahatlamış gibi görünüyordu. Grupla vedalaşıp ona doğru ilerliyorum. "Seni gördüğüme çok sevindim," diyorum elini tutarak.

"Kızım. Dün gece ne oldu öyle? Gelip seni kontrol etmek istedim ama Enora bana izin vermedi. Sen iyi misin?"

Endişesi aşikâr ve ben ona güven verici bir gülümseme sunuyorum. "Ben iyiyim. Hayır, ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Vampir kedi nanesi olmak dışında, her neyse. Ama son kısmı eklemedim.

Alexandros'un elementai soykırımında cadıların rolü hakkında bana söylediklerine rağmen Cadence'a güveniyorum. Sırlarımı paylaşmayacak olsam da onu bir arkadaş olarak kaybetmek istemiyorum.

"Burrito için vaktin var mı?" Umutla soruyorum.

Kolunu benimkinin içinden geçiriyor. "Evet, ama bana Profesör Drakos'un seni kütüphaneden neden o şekilde çıkardığını anlatmalısın."

"Evet. Biraz yiyecek alır almaz." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bir hikâye bulmalıydım. Aptal Ophelia! Ama Alexandros ne yapacağını bilir. Aramızdaki bağın nasıl işlediğinden tam olarak emin değilim ama erkeklerle aramızdakine benzer bir bağ olduğunu varsayıyorum.

Alexandros, beni duyabiliyor musun?

Cevap yok. Bu ezici reddedilme duygusu çok saçma, yine de beni engellediğini fark ettiğimde hissettiklerime engel olamıyorum.

Onun yerine çocukları deniyorum, Cadence'in Profesör Green'in Profesör Drakos'la olanları anlatırken nasıl gizemli davrandığını anlatmasını yarı yarıya dinlerken her birine sesleniyorum.

Ne oldu, tatlı kız? Malachi bana hemen cevap veriyor.

Cadence bana kütüphaneden ayrıldıktan sonra ne olduğunu soruyor. Alexandros'un neden bu kadar kızgın olduğunu bilmek istiyor. Bir hikaye bulmalıydık.

Bekle, bebeğim. Bana iki dakika ver, tamam mı? Tamam.

Endişemi yutuyorum ve Cadence'e tüm dikkatimi verirken gülümsemeye zorluyorum. Kısa bir süre sonra Malachi geri geldi. *Alexandros ona, kendisiyle özel bir ders seansı yapman gerektiğini söylememi istedi.*

Onunla konuştun mu?

Evet, şimdi.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Neden benimle konuşmadı?

Ophelia? Malachi'nin endişeli sesi kafamı dolduruyor.

Cadence'e daha fazla dikkat etmeliyim yoksa yalan söylediğimi anlayacak. Ya da kafamın içinde bir vampirle konuştuğumu. *Sence bunu yutar mı?*

Satabilirsin. Sana inanıyorum.

Onun övgüsü beni güvenle dolduruyor. *Teşekkürler, Kai. Ne zaman istersen.*

Sonra o gitti ve ben tüm dikkatimi bir kez daha Cadence'e verdim. Bu sahip olduğum ilk gerçek arkadaşlık ve Alexandros'un benimle konuşmayı reddetmesinin beni iyi bir arkadaş olmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim.

Yemeğimizi aldıktan sonra Cadence'le yemek salonunun arka tarafında sessiz bir yer seçiyoruz ve Alexandros'u bu kadar kızdıracak ne olduğunu tekrar sorduğunda popom henüz koltuğa değmemişti.

"Yani, o kadar sinirlenmişken biraz ateşliydi." Nefesini üflüyor ve kendini yelpazeliyor. "Ama senin için çok endişelendim kızım. Doğruca Enora'ya gittim ama o senin için endişelenmemem gerektiğini söyledi. Bugün seni gördüğüme çok sevindim."

Burritomdan bir ısırık alıp hikâyemi toparlamak için kendime birkaç saniye kazandırıyorum. En azından ona profesör ve benden bahsedebilseydim her şey çok daha kolay olurdu. Aramızdakileri sır olarak saklamak zorunda olmadığımızı söyledi ama sonra Malachi'ye Cadence'e özel dersim olduğunu söylemesini istedi.

Cadence bana bakıyor, gözleri beklenti içinde kocaman.

Dudaklarımdaki sos lekesini yalıyorum ve bunun şimdiye kadar tattığım en lezzetli burrito olduğunu mırıldanıyorum.

Ofluyor ama hemen ardından sıcak kahkahası geliyor. "Dökül kızım."

Omuz silkip ağzımı siliyorum. "O kadar da heyecan verici değildi aslında. Bana özel ders vermeyi kabul etti ve ben de seansımızı tamamen unuttum."

Arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Özel ders mi?"

Başımı salladım. "Evet. Antik tarih beni büyülüyor ve sınıfta bu konuya yeterince değinmiyoruz. Biraz daha derine inmek istedim, anlıyor musun?"

Kaşlarını bana doğru salladı. "Eminim biraz daha derine inmek istemiştir." Bir kahkaha attı. "Belki de bu yüzden bu kadar kızgındı."

Yanaklarım kızarıyor ama onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. "Cadence! O yapmadı."

"Asla bilemezsin. Yani, vampir çocukları senden çok hoşlanıyor gibi görünüyor." Yapmaması gereken bir şeyi açığa vurmuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Evet. Bunu biliyorum. Ama o benimle ilgilenmez. O benim profesörüm."

Sesini alçaltıyor. "Profesörlerin çoğu burada öğrencilerle dalga geçiyor. Normal bir üniversite gibi değil. Özellikle de kurtlar ve vampirler. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, hepsi cinsellik yüklü yaratıklar." Sırıttıyor. "Ve sen, Ophelia, çok seksisin. Sienna bile sana karşı bir şeyler hissediyor ve onu tanıdığım onca zaman boyunca sadece diğer kurtlara ilgi duymuştu."

"Öyle değil." Yanaklarımdaki sıcaklık boynuma doğru akıyor ve dün kütüphanede tanıştığım büyüleyici kurt adamı aklımdan çıkarmak için başımı sallamak zorunda kalıyorum.

"Her neyse." Boğazımı temizliyorum. "Özel ders vermeme konusunda nasıl olduğunu biliyorsun. Sanırım çocuklarla olan arkadaşlığım nedeniyle kabul etti. Ve sonra ben unutunca..." Yüzümü buruşturuyorum, utanmış gibi yapıyorum ve uyduruk hikayeme inanmasını umuyorum.

Cadence ağzına bir kızartma attı. "Bu adamla özel bir seansı asla unutmayacağımdan eminim. Mükemmel biri. Ve bahse girerim bir kadınla ne yapacağını çok iyi biliyordur." Gözleri kapalı çiğnemeyi bitiriyor ve hülyalı bir iç çekiyor.

Beklenmedik bir kıskançlık kaplıyor içimi ama bir kenara itiyorum. "Dün gecedен sonra tekrar teklif edeceğinden emin değilim."

Bir patates kızartması daha yiyor ve dudaklarını yalıyor. "Peki yaptın mı?"

Kalbim durdu. "Ne yapacaksın?"

Gülüyor. "Ders. Sana özel ders verecek kadar sakinleştii mi? Yoksa o kadar kızdı ki, onun yerine seni masasının üzerinde tokatladı mı?" Bir iç çekiş daha duyuyor ve gözlerini uzaklara dikeyor. Onun kendisine bunu yaptığını mı hayal ediyor? Aman Tanrım. Ona bizden bahsetmeliyim.

Ben daha doğru kelimeleri bulamadan Sienna masamıza yaklaşıyor. "Selam kızlar," diyor. "Oturabilir miyim?"

Cadence ona gülümsüyor. "Elbette."

Sienna yanıma oturuyor, kalçası hafifçe benimkine dayanıyor. Cadence'in birkaç dakika önce bana söylediklerini hatırlayınca karnımdaki sinirler kıpır kıpır oluyor. Uzun, koyu renk örgülerini omzunun üzerinden atıyor ve bize yaklaşmamızı işaret ediyor. "Dün gece birinin Profesör Drakos'un ofisini yaktığını duydun mu?"

Aman Tanrım. Bu masada utancımından öleceğim. Cadence'in nefesi kesildi. "Ne? Kim? İçinde miydi? Yaralandı mı?"

Sienna başını sallar. "Bilmiyorum. Başkan Ollenshaw'ın çok kızgın olduğunu duydum ve kimse ne olduğunu bilmiyor."

Ne olmuş olabileceğine dair spekülasyonlar yaparken gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, her yeni teori bir öncekinden daha çılgınca. Ve hiçbirini gerçeğe uzaktan yakından yakın değil.

Cadence kıkırdarak, "Acaba Ophelia özel dersini kaçırınca öfkeyle mi yaktı?" diyor.

Sonunda patladım. "Saçmalama."

Sienna kolunu benimkine çarpıyor. "Tamam, ateş başlatıcı."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor ve boğazım düğümleniyor. "Lütfen bana öyle deme."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Tamam, özür dilerim."

Arkadaş edinme konusundaki beceriksizliğime rağmen, insanlar hakkındaki içgüdülerim her zaman oldukça iyi olmuştur. Ve Profesör Drakos'un bana insandan başka bir şey olduğumu söylediği o mutfak gününden beri, sahip olduğum güçlerin bundan sorumlu olup olmadığını merak ettim.

Bu içgüdüler bana şimdi bu iki kıza güvenmem gerektiğini söylüyor. Güvenmezsem pişman olacağımı. "Ben lisedeyken büyük bir yangın çıktı ve insanlar beni yangını başlatmakla suçladı." Teknik olarak benim başlattığımı biliyorum. Profesör o gün fakülte kütüphanesinde bana bunu söylemişti ama benim hatam olmadığını da garanti etmişti. "Ve bu benim hayatımı mahvetti. Sahip olduğum tek iyi koruyucu ailem beni evden kovdu ve bir eve taşınmak zorunda kaldım.

ve liseyi internetten bitirin." Konuştuğum süre boyunca yarısı yenmiş burritoma bakıyordum ve sonunda başımı kaldırıp Cadence ve Sienna'ya bakıyorum. Tepkilerini beklerken midem bulanıyor ve hararetle kalkıp gitmemelerini umuyorum.

Sienna kolunu omzuma dolayıp bana hızlı ama sıcak bir şekilde yanlamasına sarıldığında hıçkırıklarımı yutmak zorunda kalıyorum. "Başına böyle bir şey geldiğinden haberim yoktu. Çok üzgünüm, O."

Cadence masanın öbür ucuna uzanıyor ve elimi sıkıyor. "Evet, kızım. Bunu yaşamak zorunda kalman çok kötü."

"Profesörün ofisini yakmadığını biliyoruz," diye ekliyor Sienna, dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve koltuğumda erimeye çalışıyorum. Onlar sahip olduğum ilk gerçek arkadaşlarım ve onlardan bir şeyler saklamaktan nefret ediyorum.

"Muhtemelen bir noktada kızdırdığı biri." Sienna, Cadence'in tabağından bir patates kızartması kapıyor. "Onun iki bin yaşında falan olduğunu biliyor musun? Babam söylemişti."

"Bahse girerim iki bin yıl içinde pek çok insanı üzebilirsin." Cadence alçak sesle ısılık çalıyor. "Vampirler de insanları kızdırma konusunda en iyileridir."

Bu hakarete kıl oluyorum. Cadence vampirlerin elementai'yi öldürdüğü gibi yanlış bir yanılsamaya kapılmış olabilir ve ben de ona aksini söyleyemem ama yine de onlar hakkında saçma sapan konuşmasını dinlemeyeceğim. "Öyle değiller," diye ısrar ediyorum.

Sienna başıyla onaylıyor. "Bence cadılar tarafından kötü bir şöhrete sahipler. İyi vampirler ve kötü vampirler var ama bu diğer türler için de geçerli."

Cadence Sienna'nın yorumuna alındıysa bile bunu belli etmiyor. Onun yerine yeni arkadaşına merakla bakıyor. "Ama insanları yemek için öldüren tek varlığın vampirler olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Onları savunmak için atılmak üzereydim ama Sienna benden önce davrandı. "Aslında yemiyorlar. Onlardan besleniyorlar ama bunun kalıcı bir zarara yol açtığına dair bir kanıt yok. Vampirler yüzyıllardır insan avlamıyor. Soykırımdan çok öncesinden beri."

Göğsümün derinliklerinde yakıcı bir ağrı oluşuyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

Cadence kaşlarını çatıyor. "Sorumlu oldukları soykırım mı?"

Kendimi durduramadan, "Hayır, sorumlu değillerdi!" diye bağırdım.

Cadence'in kaşları çatılıyor ve Sienna tekrar konuşuyor. "O haklı."

"Ama..." Önce Sienna'ya, sonra bana, sonra tekrar Sienna'ya bakıyor.
"Gerçek bu.

Tarihsel gerçek."

Sienna başını yana eğiyor. "Kazanan tarafın kaydettiği tarih. Vampirler savaşı kaybetti. Olanların tarihini yazamadılar. Elementai'nin kaybıyla o kadar yok oldular ki intikam almakla ya da yaralarını sarmakla o kadar meşguldüler ki atalarımızın yazdığı hikâyeyi tartışamadılar."

Cadence başını sallar. "Bu hiç mantıklı değil."

"Çok mantıklı, C. Vampirler neden diğer yarılarını yok etsinler ki? Çocuklarını doğurabilecek tek türü? Evet, bir avuç vampir bu işte rol oynadı ama kampanyayı yürütenler cadılar ve kurtlardı."

Sienna'ya açık bir hayranlıkla bakıyorum. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" "Babam. Eskiden Profesör Drakos'tan özel ders alırdı. çok." Bir kaşını kaldırıyor, dudaklarının köşesi kıvrılıyor.

Aman Tanrım. O biliyor.

"Ama tüm cadılara farklı bir şey öğretilir," diyor Cadence, gözleri hâlâ şüpheyle kısık. "Ailemin ve tüm öğretmenlerimin bana yalan söylediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır." Sienna başını sallıyor. "Onlar sadece size gerçeğin kabul edilebilir versiyonunu verdiler. Bu doğru olanın bu olduğu anlamına gelmez."

Cadence sandalyesine geri oturur. "Şey, ben buna inanmıyorum. Ama vampirlerin kadın düşmanı olduğunu biliyorum ve-"

Sienna homurdanarak arkadaşımızın sözünü kesiyor. "Vampirler kadınlardan nefret etmez. Elementlere saygı duyuyorlardı."

Bunu söylediğini duymak bana dört vampirimi düşündürüyor - hepsi bana bağlı ve bana zarar veremezler. Onlar olmadan asla yaşayamayacağımı fark ettim.

Cadence sessizliğe gömüldü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve yüzü konsantrasyonla kaplandı. Şu anda hissettiği iç kargaşayı hayal bile edemiyorum. Keşke onu daha iyi hissettirmek için ne söyleyebileceğimi bilseydim ama ben de hâlâ tüm bu olanları kafamda toparlamaya çalışıyorum.

"İkinci sınıfta o vampirle çıkmıştın, hatırladın mı?" Sienna Cadence'in kolunu şakacı bir şekilde dürtüyor. "Ve onun kadınları sevdiğini *biliyorum*. Hatırladığım kadarıyla sana doyamıyordu. Ve sen bana onun melek korolarını duymayı sağlayacak bir dili olduğunu söylemiştin."

Cadence sanki bir kahkahayı bastırıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. Ve bir saniye sonra dudaklarından bir kıkırdama fişkırıyor.

Kahkahaları sıcak ve rahatlatıcı bir dalgayla üzerime geliyor ve her bağlantıda bir güç olduğunu fark etmemi sağlıyor. Kendi başlarına güçlü olan bu iki inanılmaz kadınla kurduğum dostlukta özel bir şey var.

Ve bu da bir tür sihirdir.

OceanofPDF.com

CHAPTER
SEKİZ
ALEXANDROS

A Beklediğim gibi, Başkan Ollenshaw geldiğimde ofisimin dışında bekliyordu. Sabırsızca ayağını yere vuruyor, bir yandan da nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama beni görünce gülümsüyor ve tel çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru itiyor.

"Alexandros." Adımı neredeyse özür dileyerek söylüyor. "Duyduğuma göre..." Boğazını temizliyor.

"Ateş mi?" Teklif ediyorum.

Başını sallıyor, geçici rahatsızlığından kurtulduğu için minnettar görünüyor. Jerome Ollenshaw Montridge'in başkanı olabilir, ancak o sadece bir göstermeliktir ve bu gerçeğin son derece farkındadır. Ellili yaşlarının sonlarında, sadece dış görünüşüyle bile dikkat çekmeyen bir adam

İnsanlara ve ailelerine, egosu kadar kırılğan bir kurt ya da sinirlendiğinde gözleri kırmızı parlayan 1.80 boyunda bir iblis satmak

-Montridge'in önceki iki dekanında olduğu gibi.

"Seni böyle konularla rahatsız etmek istemem. Sadece... İnsanlar konuşacak, Alexandros. Kampüs arazisinde kontrolsüz yangınlara izin verilmiyor. Ormandaki olaydan beri değil." Bu anıdan rahatsız olmuş gibi yüzünü buruşturuyor ama bana bir tür uyarı verdiğinden şüpheleniyorum. En azından söz konusu ben olduğumda kınamaya en çok yaklaştığı anda. O fiyaskodan da vampirler sorumluydu.

Başımı onaylarcasına sallayarak ceketimin cebinden anahtarı çıkardım ve kapıyı açtım. Duman kokusu hâlâ yanmış kitaplara ve kömürleşmiş ahşap raflara sinmiş durumda. Masam alevlerden etkilenmemiş, her zaman olduğu gibi odanın ortasında metanetle duruyor.

Jerome arkamdan odaya girdi. "Bu endişelenmem gereken bir şey mi?"

Eğilip yerden bir kitap alıyorum ve parmak uçlarımı kararmış deri cildin üzerinde gezdiriyorum. Göğsümde beklenmedik bir pişmanlık düğümü açılıyor. Kitapların kendileri benim için özel bir değer taşımıyordu, ama bu yaptığım şeyi hatırlatıyordu. Onu soktuğum tehlikeyi.

Jerome bir kez daha boğazını temizliyor ve ben başımı sallıyorum. "Endişelenecek bir şey yok. Sadece eski bir ateş iblisi tanıdığım beni ziyaret etti."

"Bir tür münakaşa mı yaşadınız?" Ses tonu şüpheyile karışık.

Gözlerim masamın üzerindeki derin tırnak çiziklerine kayıyor, onun içindeyken kendi ellerimle yaptıklarına. Sonunda onu sahiplenmenin ne kadar iyi hissettirdiğini hatırladığımda içimdeki canavar alçak bir hırıltıyla canlanıyor. Hatırladıkça -onun tadı, kokusu, teslimiyeti- kanım ısınıyor, çoğu sikime doğru savruluyor.

"Hayır." Sesimde bir çatlak var ve bunu duyduğundan hiç şüphem yok.

Masama doğru bir adım atıyor ve işaret parmağını tahtadaki derin oyuklardan birinin üzerinde gezdiriyor. "Hoş bir ziyaretti o zaman?" Bir kıkırdamayı bastırmayı başaramıyor.

Boynumu bir o yana bir bu yana çevirip nefes alıyorum, ben ondan beslenirken ve onu becerirken onun kucağında oturduğu görüntüleri zihnimden atmaya çalışıyorum. Ama sonsuza dek bilincime kazındılar ve yerlerinden oynamayı reddediyorlar. Dişlerim uzuyor ve bilinçsizce dilimi dişlerinin üzerinde gezdiriyorum.

İpuçları. Şu anda onun içine girmek istiyorum. Tenini tenimde hissetmeye ihtiyacım var. Onu tatmak için yanıyorum, hem kanının hem de dölünün dilimi kaplamasını istiyorum.

"Alexandros." Jerome'un sesi iç düşüncelerimi yarıp geçiyor ve benimle konuştuğunu fark ediyorum.

Tüm dikkatimi ona veriyorum, Ophelia'yla ilgili düşünceleri bir kenara itmeyi başarıyorum ama kendimi onlardan tamamen kurtaramıyorum. "Özür dilerim Jerome. Dikkatim dağılmıştı. Ne diyordun?"

Gri gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Arkadaşının ziyaretinden keyif alıp almadığını soruyordum ama sanırım dalgın halinden ve ofisindeki dağınıklıktan anladığım kadarıyla ya çok iyi geçti ya da çok kötü. Hangisi? Zamanında bir ya da iki ateş iblisi tanımıştım."

Gözlerim kısıldı. Jerome'u kırk yıldır tanıyorum, selefinden görevi devralması için onu bizzat seçtiğimden beri, ama tüm bu süre boyunca müfredatla doğrudan ilgili olmayan iki kelimeyi zar zor konuştuk. Ve şimdi cinsel fetihler üzerine bağ kurmanın zamanı değil. Onun buradan gitmesini istiyorum ki onun gevezeliklerine katlanmak zorunda kalmadan Ophelia'yı düşünmeye odaklanabileyim. "Yeterince hoştu. Ama bu pisliğin icabına bakılmasını sağlayacağım ve bunun bir daha olmayacağı konusunda sizi temin ederim."

Başını sallıyor, başkan moduna geri dönerken dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırıyor. "Buna minnettarım Alexandros." Elini kalbinin üzerine koyuyor. "Ailenizin bu kurumu inşa ettiğini biliyorum ve bu güzel üniversitenin başkanı olmak büyük bir onur. Ama bu, kayırmacılık yapabileceğim anlamına gelmiyor. Hesap vermem gereken veliler, öğrenci topluluğu ve okul yönetim kurulu var."

"Bunun farkındayım Jerome."

"Elbette öylesiniz. Eminim benim saygın unvanımı taşıdığınız günlerden farklı değildir." Kaşlarını kaldırıyor, belli ki dostça davranmaya çalışıyor, ancak bir zamanlar onun pozisyonunda olduğum gerçeği hatırlatıldığında ses tonunda her zaman ortaya çıkan bir gerginlik var. O zaman da şimdi de bu görev bana göre değildi ve iki yıl gibi kısa bir süre sonra istifa ettim. Ancak, eğer istersem bu görevi geri alabileceğimi çok iyi biliyor ve bu da benim yanımda kendisini tehdit altında hissetmesine neden oluyor.

"Adil bir iş yapıyorsun Jerome. Dün geceki gibi olaylar bir daha yaşanmayacak."

Sırtımı sıvazlayacakmış gibi elini kaldırıyor, ama akıllıca davranıp hemen indiriyor. "Seni yalnız bırakayım"

bu karmaşayla başa çıkmak için. İyi günler, Profesör."
Başımı salladım. "İyi günler, Dr. Ollenshaw."

Burada olacağını, her zamanki yerinde oturacağını BİLİYORDUM - ikinci sıranın sonundan iki koltuk ötede - ama onu görmenin bende yarattığı etkiye hâlâ hazırlıksızdım. Onu izlememeyi her zaman zor bulmuştumdur. Beni dikkatle dinlerken, kaşları konsantrasyonla çatılmışken güzelliğine bakmamak. Bakışlarımın dekoltesinin soluk teninde ya da göğüslerinin üzerlerini örten ince kumaşta nasıl gerildiğine takılıp kalmasına izin vermemek. Beni görüyor ve parlak mavi gözleri açılıyor, benimkilere geldiğinde heyecan ve umutla dolup taşıyor.

Merhaba, diyor, aramızdaki bağ sayesinde özgürce konuşuyor.

Vücudumdaki tüm kan güneye doğru akmaya başladı bile. Dün gece yaptıklarımızın kalıcı hatırası, onun tüm parçalarına dalmanın ne kadar inanılmaz hissettirdiği, arzunun hayat kaynağımış gibi içimde akması için yeterli. Bakışlarımı onunkilerden kaçırıyorum ve hâlâ ayakta olan öğrencilere yerlerine oturmaları için bir emir veriyorum.

Ophelia'nın ortaya çıkan üzüntüsü çok şiddetli. Gözlerinin yaşlarla dolup taşıdığını anlamak için ona bakmama gerek yok. Kanı hâlâ damarlarımda akıyor ve şimdi beni çağırıyor, onu tekrar tatmamı istiyor. Aramızdaki bağ yeni ama daha önce hissettiklerimden çok daha güçlü. Eski zamanlarda, sevişmek ve dövüşmek dışında yapacak çok az şey varken, onu yatağıma alırdım ve karnını doyurmak dışında haftalarca oradan ayrılmazdık. İkimizin de içindeki canavar doyana kadar karnımızı doyururduk.

Ama artık zaman farklı. Çok fazla sorumluluğumuz var. Ve Ophelia Hart'ın içimde uyandırdığı canavarın asla doyurulamayacağından şüpheleniyorum. Bu yüzden şimdilik yapabileceğim tek şey ona bakmaktan kaçınmak, tatlı sesini düşüncelerimden uzaklaştırmak ve onu eve götürdüğümde ona yapmak istediğim şeylerin hiçbirini düşünmemek.

Dersten sonra, sesimi onun duyabileceği kadar yükseltmeden önce öğrencilerin çoğunun dışarı çıkmasını bekliyorum. "Bayan Hart, sizinle ödeviniz hakkında konuşabilir miyim?"

Olduğu yerde durdu ve meydan okurcasına bana baktı. "Gitmem gereken bir yer var Profesör," diye homurdanıyor.

Evet biliyorsun, ufaklık. Kafasının içindeki uyarıyı homurdanıyorum ama dış ses tonumu sakın ve nötr tutuyorum. "Sadece birkaç dakikanı alacak."

Sırt çantasını omzuna atarak iç geçiriyor. Başka bir öğrenci bana vize hakkında soru sormak için durduğunda, Ophelia sabırsızca ayağına vuruyor. Ellerimi yumruk yapıp onu dizime yatırmaktan ve küstahlığı yüzünden cezalandırmaktan kendimi alıkoyuyorum.

Öğrencilerimin geri kalanının odadan çıkışını izlerken Ophelia'nın bana diktiği gözlerin ve artan öfkesinin farkındayım. Hâlâ aktif bir şekilde onu dışarıda bırakıyor, kapı kapanana ve yalnız kalana kadar geçen saniyeleri sayıyorum. Vücudumdaki her hücre daha hızlı hareket etmeleri ve anlamsız gevezeliklerini kesmeleri için dolambaçlı sınıf arkadaşlarına bağırma arzusuyla titreşiyor ama sessiz kalıyorum. Ancak, son kişi de ayrılıp kapı kapandığında, dönüp azabımın nesnesine bakıyorum.

"Kimsin sen-" diye başlıyor.

Bir elimle ince boğazını sararak onu duvara doğru itiyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatarak sorusunu kesiyorum. Bana direniyor ama ben yılmıyorum, boyun eğene kadar meydan okuyan ağzına zorla giriyorum. Yumuşak bir şekilde inlemesi ve dilini benimkine değdirmesi birkaç saniyeden fazla sürmüyor. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek beni daha yakına çekiyor. Onu kaldırıyorum ve bacaklarını belime dolayarak duvara yaslıyorum. Nemli külotundan yayılan ısıcağa sürtünerek, shaftımdaki zonklayan ağrı için bir rahatlama bulmaya çalışıyorum.

İtaatinden emin olduğumda öpüşmemize ara veriyorum ve nefes almasına izin veriyorum.

"Neden beni görmezden geldin ve neden seninle bağımız aracılığıyla konuşamıyorum?" diye soruyor bir dizi pantolonun arasından ama ses tonunda artık ateş yok, sadece üzüntü var.

Burnumu yanağına sürtüyorum ve bağımlılık yapan eşsiz kokusunu içime çekiyorum. "Bu dersi atlatmanın tek yolu buydu, Ophelia."

"Ama sadece sınıfta değildi. Bugün erken saatlerde seninle Cadence hakkında konuşmaya çalıştım ve bana cevap vermedin."

Onu kasıtlı olarak görmezden geleceğimi düşünmesi tahmin edebileceğimden daha fazla acı veriyor. Yerleştirdiğim korumayı indirdim ve aramızdaki bağ aracılığıyla konuştum. *Thucydides Kütüphanesi'ndeydim. Sana cevap vermedim çünkü bağımız*

orada çalışmayacak. Malachi bana danışmak için beni aradı, ama beni aradığınızı bilseydim, kütüphaneden ayrılır ve size kendim cevap verirdim.

Rahatlıyor ve bana tatlı bir gülümseme veriyor. Ama neden beni görmezden gelmeden sınıfı geçemedin? Bütün dönem senin sınıfındaydım.

Evet, ama daha önce sana bağlı değildim. Benden sadece birkaç adım ötedeki en tatlı cazibeler hakkında bu kadar yakın bilgiye sahip değildim. Bugün sana bakmış olsaydım, dün gece aramızda olanları çok net hatırlayabilirdim.

Peki bu neden bu kadar kötü olsun ki?

Bir kahkaha attım. Çünkü o zaman kendimi tutmak inanılmaz zor ve inanılmaz acı verici olurdu. Tüm sınıf arkadaşlarının seni sikerken beni izlemesini ister miydin? Belki de seni podyuma oturtup amını yalamamı izlemelerini sağlayabilirdim?

Nefes nefese kalıyor ama uyarılmışlığının kokusu daha da güçleniyor. Dişlerim onu alma ihtiyacıyla uzuyor. Onu tatmak için. Ama o bugün yeterince kan verdi. "Yine de bunu yapmazsın, değil mi?" Sözleri, damarlarımda yanan arzuyu doyurmak için hiçbir şey yapmayan bir dizi nefesli inilti olarak ortaya çıkıyor.

"Yapmamayı tercih ederim, küçüğüm. Ama hata yapma, ne zaman yanında olsan yapmak istediğim şey bu. Bu yüzden eğer sana karşı soğuk davranırsam, bil ki bunun nedeni ellerimi senden uzak tutmak için içsel bir savaş veriyor olmamdır."

Boynundaki ve göğsündeki deri, tahrik olduğunda olduğu gibi pembeleşiyor ve kollarını boynuma doluyor. "Ellerinin üzerimde olması hoşuma gidiyor."

Göğsümden vahşi bir hırıltı yükseliyor. Onu sınıfıma götürmeme sadece bir nefes kaldı. "Dün gece sana bizi sır olarak saklamanın gereksiz olduğunu söylediğimi biliyorum ama daha açık olmalıydım. Bunu kendi türümüzden saklamamıza gerek yok ama insanlardan saklamalıyız. Bir profesörün on dokuz yaşındaki öğrencisiyle çıkması üniversitenin itibarı için iyi değildir."

İç çekiyor. "Ya da Ophelia'nın itibarı için. Herkesin benim ... olduğumu bilmesini gerçekten istemiyorum." Dudaklarını birbirine doluyor ve boynundaki kızarıklık yanaklarına doğru süzülüyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Profesörünü becermek mi?"

Kızmış gibi yapıyor, gözlerinde fesatlık parlıyor. "Şey, evet. Gerçi şu anda bunu yapıyor olabilirdim." Vücutlarımıza bakıyor

birbirine bastırdı. "Ama ben değilim."

"Gücünüzü biraz daha iyi kontrol etmeyi öğrenene kadar da yapmayacaksınız. Dr. Ollenshaw ofisimle ilgili sorular sormaya başladı bile. Ona eski bir ateş iblisi tanıdığımın karşılaştığımı söylemek zorunda kaldım."

İçindeki kıskançlık alevleniyor ve neredeyse beni güldürecek, ama hemen yerini hayal kırıklığına bırakıyor. "Bu pek adil görünmüyor."

Ağzım boğazının sütununda geziniyor, onu ısırmanın getireceği tatlı rahatlamamanın vaadiyle ikimizle de alay ediyor. "Katılıyorum. Seni sikmemenden daha büyük bir ceza düşünemiyorum."

Parmaklarını ensedeki saçlara doluyor ve kendini bana sürüyor. "Ama gerçekten düşünürsen, bu senin için de bir ceza. Benden uzak durmak, vampir kanımdan bahsetmiyorum bile, senin için tehlikeli olabilir."

Dudaklarımı kulağına götürüyorum ve usulca gülüyorum. "Ben kendimden bahsediyordum, Ophelia. Ve bugün senden bir daha beslenmeyeceğim. Vampir kanın şimdilik güvende. Ama benim iyiliğim için bu kadar endişeleniyorsan, belki de seni becermem gerekiyordur." İtiraz etmesine fırsat vermeden kemerimi ve pantolonumu çözüp kendimi serbest bırakıyorum. "Orgazm olmaya yaklaşmadığın sürece sorun olmayacağını düşünüyorum."

Külotunu kenara çekiyorum ve shaftımın tepesini onun ıslak sıcaklığıyla hizalıyorum. "Bu da pek adil görünmüyor," diyor inleyerek.

"Hayatta hiçbir şey adil değildir, Ophelia." Tek bir yumuşak vuruşla içine giriyorum ve çığlık atarak başını geriye atıyor. Başını duvara çarpmasını engellemek için tam zamanında avucumla kavıyorum. "Tarih binasını yakmayacaksın, değil mi Ophelia?"

Başını sallıyor.

Çekiyorum ve tekrar içine giriyorum, dudağını ısırmasına neden oluyorum. "Işığını görebiliyor musun?"

"Evet."

Çabuk öğreniyor. Merkezini şimdiden bulabilmesi yeteneklerinin güçlü bir işareti ve bu beni gururlandırıyor. "Aferin kızıma. Ben seni becerirken buna odaklan."

"Ya bir şey yaparsam?" diye soruyor, sesi titreyerek. "Ya durduramazsam?"

"Seni hissedebiliyorum. Çok yaklaşmana izin vermeyeceğim." O haklı, bu haksızlık. Bu tamamen benim zevkimle ilgili ve onunla hiçbir ilgisi yok, ama ben

Güçlerini burada serbest bırakmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapmalıyım ve bunu durdurmaktan acizim. Şu anda, ondan uzaklaşmak ya da tüm kampüsü yakıp kül etmesine izin vermek arasında bir seçim yapmak zorunda kalsam, yine de tek bir seçenek olurdu. O da onun içindeki ben olurum.

Vücuduna çok dikkat ediyorum. Düzensiz nefes alışına. Hızla atan kalbine. Uyarılmışlığı her hamlede sikimi kaplıyor. Ve onu sınıra yaklaştırmamaya dikkat ediyorum. Zaten dün geceye göre daha kontrollü.

"Alexandros," diye sızlanıyor, kasları sikimi o kadar sıkı sıkıyor ki, benim serbest kalmama sadece saniyeler kaldı.

Alnımı onunkine yaslıyorum. "Biliyorum küçüğüm. Sana gücünü nasıl kontrol edeceğini öğreteceğim ve sonra bunu sana telafi edeceğim. Arzu ettiğin tüm orgazmları."

Yüzü neredeyse dizlerimin bağını çözecek bir gülümsemeyle aydınlanıyor. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum." Yavaşça çekiyorum ve tekrar içeri girip kendimi Ophelia'nın tatlı unutkanlığında kaybetmeden önce vücudundan çıkardığım çaresiz iniltilerin tadını çıkarıyorum.

Bölüm

Nine

XAVIER

O phelia saçlarını at kuyruğu yapmış, kalan musakkanın mikrodalgada ısınmasını bekliyor. Birkaç metre öteden bile, saçının alt tarafındaki nabız atışlarını net bir şekilde görebiliyorum.

Çene. Dişlerim onu tatmak için acıyor. Bu sabah ondan beslendim ama şu anda ona ne kadar ihtiyacım olduğuna bakılırsa haftalar önce de beslenmiş olabilirim. Her gün dört vampir onun kanını içerken, ne kadar alacağımıza dikkat etmeliyiz.

"Beni izlediğini hissedebiliyorum Xavier," diyor kıkırdayarak. Sırıttıyorum. "Seni her zaman izliyorum, Cupcake."

Omzunun üzerinden bana nazlı bir gülümseme göndererek kirpiklerini kırıştırıyor.

Benim güzel küçük sürtüğüm.

"Azar azar ve sık sık, Xavier," diyor Alexandros, dün Ophelia sınıfa gittikten sonra yaptığımız anlaşmayı hatırlatarak. Hepimiz her gün ondan besleneceğiz çünkü kanının tadına bakmadan daha uzun süre geçirmek işkence gibi geliyor, ama en azından o güçlenene kadar sadece küçük yudumlar alacağız. Yeni güçlerinin ne olacağını kim bilebilir? Bu sabah ısırıklarımızdan daha önce olduğundan çok daha hızlı iyileşti.

Masanın karşısından onu inceliyorum. "Aklımı mı okuyorsun?" Önemli bir şey değil, ondan saklayacak bir şeyim yok, sadece o genellikle saklamaz.

Bir kaşını kaldırdı. "Ne düşündüğünü bilmek için aklını okumama gerek yok." Dudaklarını yalıyor. *Ve hiç kuşkunuz olmasın... Ben de düşünüyorum.*

Bir kakhaha attım.

"Ne yapıyorsun, tatlı kız?" Malachi onun arkasından yaklaşıyor, kollarını beline doluyor ve ensesine bir öpücük bırakıyor.

Axl yanıma oturdu ve gözlerini devirdi. *Onun için tam bir aptal.*

"Bunu duydum," diye tersliyor Malachi.

Axl sandalyesinde arkasına yaslanır ve ayaklarını masanın üzerine koyar. "Evet, yapman gerekiyordu, taşak."

"Masadayız." Alexandros kaşlarını çatarak Axl'ın ayaklarına bakıyor ve Axl ayaklarını hızla yere indiriyor. Ona bok yiyici bir sırıtış fırlatıyorum, değişiklik olsun diye kızartılan kişi olmadığım için minnettarım.

Ophelia ciyaklıyor ve Malachi'nin boynuna sokulup onu gıdıkladığını görmek için başını kaldırıyorum. "Dur!" Onun kollarında kıvranırken yüksek sesle, bulaşıcı bir kıkırdama çıkarıyor.

Elini kızın üstünün altına sokar ve devam eder. "Ama çok gıdıklanıyorsun."

"Kai!" diye kakhahalarla bağıyor, Malachi'nin kucağında dönüyor ve ellerini Malachi'nin göğsüne koyuyor. Bir saniye sonra Malachi odanın diğer tarafındaki duvara çarpıyor.

"Aman Tanrım, Malachi!" Ophelia soluk soluğa, gözleri onun ve yüzünün önünde tuttuğu ellerinin arasında gidip geliyor.

Yere yayılmış ve en az benim kadar şaşkın görünen Malachi başının arkasını ovuşturuyor.

"Ne oldu?" Ophelia sorar, sesi panikle doludur. "Sadece onu ittim."

Konu boyutlara geldiğinde, Malachi üçümüzün açık ara en büyüğü ve en güçlüsüdür ve adam bizim minik kekimiz tarafından odanın öbür ucuna fırlatıldı.

Alexandros sandalyesini geriye iter ve Ophelia'nın yanına gider. Onun ellerini tutar ve inceler. "Gücünü kanalize edebildin mi, Ophelia?"

Başını sallıyor. "Bilmiyorum."

Derin düşüncelere daldığı zaman yaptığı gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Yangını başlattığın zamanki gibi mi hissettin?"

Yanakları pespembe kızarıyor. "Hayır," diye fısıldıyor.

Mırıldanarak ellerini ters çeviriyor ve avuç içlerini inceliyor. "Senden hiçbir şey hissetmedim."

"Onu ittim ve... Genellikle bir milim bile kıpırdamazdı." Dudağını çığnıyor ve profesörün yanından geçip ayağa fırlayan ve tekrar başının arkasını ovuşturan Malachi'ye bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Sadece şok oldum." Ona göz kırpmıyor.

Damarlarımda bir heyecan dalgası dolaşüyor. "Bu dövüş derslerini çok daha eğlenceli hale getirecek." Dün başlayacaktık ama Ophelia yaklaşan ara sınavları yüzünden bunalmış hissediyordu, bu yüzden Alexandros hafta sonunu bugün dersi bittikten sonra derslerle başlatmaya karar verdi. Küçük kekimi iğnelediğim görüntüler şimdiden sikimi pantolonumun içinde seğirtiyor.

Alexandros gözlerini Ophelia'dan ayırmadan, "Axl, Ophelia'nın dövüş eğitimini sağlayacak," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. Tabii ki kızımıza "öğretmek" adına onu hırpalayacak olan altın çocuk. Axl'ın bana sırtıma sırası geldi. Sik suratlı.

"Bekle. Ben değil miyim?" Malachi kaşlarını çatarak sorar.

"Sen daha güçlüsün Malachi, ama Axl daha iyi bir stratejist. Dövüşmek güçten daha fazlasıdır."

Ne oluyor be? Ayağa fırladım. "Ben lanet bir stratejistim! Av için tüm engelleri kim planlıyor? Ben!"

Alexandros iç çekip boynunu döndürüyor ve ben çenemi kapatıyorum. Onu daha fazla kızdırmak istemiyorum. Bu hiç adil olmasa bile. Dikkatini tekrar Malachi'ye yöneltiyor. "Dönemin geri kalanında benim asistanım olacaksın. Bu sana Thucydides Kütüphanesi'ne sınırsız erişim hakkı veriyor. Ophelia'yı da yanında götürebileceksin, böylece ikiniz de tarihimizi inceleyebileceksiniz. Kadim büyü, Skotádi, Tarikat, elementai soykırımını. Hepsini."

Malachi sırtıyor ve Ophelia zevkle ciyaklıyor. Bir homurtuyu bastırıyorum. Tam bir inekler. Isırıp sikerek unutmak istediğim ateşli inekler ama yine de inekler.

Ama eğlencem kızgınlığımdan daha ağır basmıyor. "Yani Kai senin asistanın ve Axl da Ophelia'ya dövüşmeyi öğretiyor. Peki ya ben ne olacağım? Kıcımin üstüne oturup izleyecek miyim?"

Alexandros iç geçiriyor ve ayıyı dürttüğümü biliyorum ama artık umurumda değil. Bu saçmalıktan bıktım. Onun için asla yeterince iyi olamamaktan bıktım. Cevabını beklemeden sandalyemi tekmeleyip yere atıyorum ve mutfaktan çıkıyorum.

Birkaç saniye sonra kendimi koridorda duvara yapışmış, eli boğazımda, yüz ifadesi dikkatle ve dehşet verici bir şekilde boşken buldum. Buna izin vermeyeceğini bilmeliydim. "Bana hitap ederken ses tonuna dikkat edeceksin, Xavier." Sesi ölümcül bir sessizlikte, tehdit ise üstü kapalı.

Hırlıyorum, karşılık vermek istiyorum. Dişlerimi boynuna geçirip boğazını parçalamak istiyorum. Ç o ğ u zaman onu bilerek kızdırıyorum, en azından *bir şeyler* hissettiğini bana göstermesi için tepkisine ihtiyacım var. Ne kadar istesem de

Direndim, içgüdülerim beni boyun eğmeye zorladı. "Evet efendim."

Çenesi titriyor ve kara gözleri ruhumu delip geçiyor. Boğazımdaki elinin baskısı altında nabzım zonkluyor. Dişlerim onu tatmak için acıyor. Onun elinin değdiği yerde tenim yanıyor ve bana yaptıklarını hissedebildiğini biliyorum. Onun için bu kadar az şey ifade ederken bana bunu yapmasından nefret ediyorum. Gözlerimi kapatıp aramızdaki bağı koparmak istiyorum ama yapamıyorum. Dili dışarı fırlıyor ve burnundan ağır ağır nefes alırken dudaklarını ıslatıyor. "Çileden çıkarıyorsun Xavier."

Bana bilmediğim bir şey söyle.

"Ophelia'ya güçlerini yönlendirmeyi ve zihnini kontrol etmeyi öğretmemde bana yardımcı olacaksın."

Ona *yardım mı* edeceğim? Yani bana acınacak bir rol mü veriliyor? Bu ne lan? Belli ki tüm bunları duydu çünkü boğazımı daha da sıktı ve başımı duvara çarptı. "Zihnini kontrol etmek gücünü kontrol etmenin anahtarı Xavier. Yapabileceği en önemli şey bu. Senin kırılgan egonu yatıştırmak için Ophelia'nın eğitimini riske atmam. Ben acımam." Bu gerçekten doğru. Peki bu ne o zaman? Ona gözlerimi kırptırıyorum, boğazım tutuşunun baskısı yüzünden acıyor. "Pek çok kusuruna rağmen Xavier, zihnini kontrol etme konusunda kardeşlerinden çok daha yeteneklisin."

Bu bir iltifat mıydı? "Gerçek bu," diyor.

Sözleri karşısında hissettiğim gurur duygusuna engel olamıyorum ve onun da bunu hissetmesi gerektiği gerçeğinden nefret ediyorum. Beni kavrayışını serbest bırakıyor ve ben de yanan boğazımı ovuşturuyorum. "Bunu son derece ciddiyetle ele alacağınıza inanıyorum."

Bunu açıklığa kavuşturma ihtiyacı canını yakar ve önceki iltifatının etkisini azaltır. "Ophelia'nın güvenliği benim için her şeydir."

Başını sallıyor, kızın adı geçince bakışları yumuşuyor. "Beni hayal kırıklığına uğratma."

"Yapmayacağım." Sesim çatallaşıyor ve kendime boğazımın acımasından kaynaklandığını söylüyorum ama ikimiz de sebebin bu olmadığını biliyoruz. İkimiz de ikisini de hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi biliyoruz.

OceanofPDF.com

Bölüm

On

AXL

F Kahretsin, beni granit gibi sertleştiriyor. Çimenlikte bana doğru yürümesini, attığı her adımda kalçalarının sallanmasını izlerken sikimi ayarlıyorum. Minik eteği kremi teninin üzerinde sallanıyordu. Belki de altında yatan baştan çıkarıcı zevklerin fazlasıyla farkında olduğum içindir, ama bana ulaştığında neredeyse ağzımın suyu akıyordu.

"İlk dersinize hazır mısınız prenses?"

Fermuarımı zorlayan sikime bakıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Öyle misin?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ellerimi üzerine koyup seni yere yapıştırmak, evet, oldukça fazla."

"Yine de bunu senin için kolaylaştırmayacağım." Dudakları seğiriyor. "Daha önce Malachi'ye ne yaptığımı gördün."

Aç bakışlarım vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Yaptım ve sana karşı bu kadar nazik olmak zorunda olmadığımı bilmek bunu daha da iyi hale getirecek."

Bir adım daha yaklaşıyor, bana bakarken kirpiklerini kırıştırtıyor. Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar canlı mavi. Yemin ederim içine düşsem asla kaçmak istemem. "Bana zarar vermeyeceksin, değil mi?" Sesi ürkek ve alt dudağı titriyor.

Saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Çok tatlı amına koyayım. "Aw. Ben-"

Bacağını bileğime doladı ve ben daha ne olduğunu anlamadan yerden ona bakmaya başladım. Sürpriz unsuru onun tarafındaydı ama beni yere indirmeyi başardığına hâlâ inanamıyorum. Vahşi bir kedi gibi üzerime atladı. Üstüme binerek bileklerimi kavradı ve başımın üstünde tuttu. Onu kolaylıkla atabilirdim ama atmak istemiyorum. Henüz istemiyorum.

Ona sııttım. "Bu ucuz bir atıştı."

"Hey, bir kız ne yapması gerekiyorsa onu yapmalı. Özellikle de ateşli vampir kaslarından oluşan dev bir duvarla güreşmek söz konusu olduğunda."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Peki ya seksi değillerse?"

Kıkırdıyor. "O zaman o kadar eğlenceli olmazdı sanırım."

Onu çeviriyorum ve az önce bana yaptığı gibi yere yatırıyorum. Kıvranıyor ama onu kolayca yerinde tutuyorum. "Eğer bizden başka bir vampir sana yaklaşırsa prenses, taşaklarına tekme basacaksın ve sonra da kaçacaksın. Anladın mı beni?"

Dişlerini alt dudağına gömüyor, benimle alay ediyor çünkü dişlerimi onun her yerine batırmayı ne kadar çok istediğimi biliyor.

"Ophelia?" Uyarırcasına

homurdanıyorum. Başını

salladı. "Tamam."

Dişlerimi yalıyorum, onu ısırarak ve burada çimlerin üzerinde becermek için can atıyorum. "Ne yapıyorsun?"

Sırıttıyor. "Taşaklarına tekme at ve kaç."

"İşte benim kızım." Ayağa fırlayıp eşofmanımdaki çimleri fırçalamadan önce ona pembe dudaklarından hızlı bir öpücük veriyorum.

Ona yardım etmemi ister gibi elini uzatıyor. Başımı sallıyorum. "Az önce yaptığın o küçük numaradan sonra tek başınasın."

Bir öfke gösterisiyle nefesini tutuyor. "Hiç centilmence değil."

Dişlerimi gösteriyorum. "Sana yapmak istediğim şeylerin hiçbirisi centilmence değil. Şimdi ayağa kalk. Sana bazı temel şeyleri öğreteceğim."

OPHELIA'YI yere seriyorum ve sırtı bir gümbürtüyle çimlere çarpıyor. Dövmüşmekte şaşırtıcı derecede iyi ve bunun tek nedeni yeni keşfettiği gücü değil. O da hızlı ve çevik, ama bundan daha fazlası, o akıllı. Ben hamle yapmadan önce o hamleyi tahmin ediyor ve bunun tek nedeni aramızdaki bağ değil.

Nefes nefese kalıyor ve dolgun göğüsleri göğsüme çarpıyor. Sikimdeki hafif zonklama derin, zonklayan bir ağrıya dönüşüyor.

Bir homurtuyla kendimi kalçalarının arasına sıkıştırıyorum, kalçalarımı onları açıyorum ve vücudunu ağırlığımla yere sabitliyorum. "Teslim oluyor musun prenses?"

Altımda gönülsüzce kıpırdanıyor ve tek başardığı, ateşli amını üzerime sürmek ve ikimizin de hayal kırıklığı içinde inlemesine neden olmak. Dersimiz sikişerek biterse profesör kızmaz herhalde, değil mi? Yarım saatten fazladır buradayız. Ona bazı havalı kendini savunma hareketleri öğrettim ve şimdi ona kendi *hareketlerimi* göstermek istiyorum. Onun seksi küçük bedeninin içinde olmamı içeren tüm hareketleri.

"Öyle mi?" Ellerini başının üstünde birleştirerek tekrar soruyorum.

Başını sallıyor ve kalçalarını sallıyor ama artan gücüne rağmen beni hareket ettiremiyor.

Dilimi dişlerimin ucunda gezdiriyorum ve bir hırıltıyı bastırıyorum. "Sanırım seni boyun eğmeye zorlamak için başka bir yol bulmam gerekecek." Gözleri arzuyla parıldıyor. "Oh, bu hoşuna gitti mi?"

"Evet." Kelimeyi pantolonundan çıkardı.

"Ne yazık ki gelmene izin verilmiyor. Bilirsiniz, profesörün ofisini ateşe verdiğiniz için."

"Sanırım bu aslında o beni yapmadan önce oldu..." Yanakları koyu pembe bir renk alıyor ve cümlesini bitirmek yerine kıkırdıyor.

Kalçalarımı sallıyorum, ağrıyan sikimi amına sürüyorum. "Seni ne yapmadan önce?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve ben de her santimimi hissettiğinden emin olmak için daha sert sürünüyorum. İnlemeye başladığında tekrar soruyorum.

"Sana ne yaptırdı prenses? Benim için söyle."

"Gel," diye miyavlıyor, bileklerini tuttuğum yerden çekmeye çalışıyor.

Eğilip boynundaki deriyi ısııyorum ve inlemesine neden oluyorum. "Sen yaramaz bir kızsın, Ophelia." Bir elimle bileklerini sıkarken diğer elimle zonklayan sikimi serbest bırakıyorum. "Ve senin daracık amının içinde olmak için yanıp tutuşuyorum."

Bacaklarını belime doluyor, beni daha yakına çekiyor ve onu burada, çimenlerin üzerinde becermem için beni cesaretlendiriyor. Bir çitin arkasındayız, bu yüzden kimsenin benim olanı göreceğinden endişelenmiyorum. Çünkü o benim. Aynı zamanda onların olsa da, ona ilk sahip çıkan bendim. Onun içinde olan ilk erkek. Onun tadına bakan ve onunla bağ kuran.

Ve kimse bunu benden alamayacak. Bizden.

Elimi eteğinin altına sokarak külotunu yokluyorum ve parmaklarım nemli kumaşın üzerinden geçtiğinde rahatlayarak homurdanıyorum.

"Axl," diye inliyor, kalçalarını sallayarak kendi rahatlamasının peşinden koşuyor ve keşke ona daha fazlasını verebilseydim. Sikimi içine sokmamın vereceği zevkten daha fazlasını. Ama bu çok tehlikeli ve profesörün destansı gazabına uğrayacak kadar aptal değilim. Onu boşalttığımda dudaklarında adımı duymak buna degecek olsa bile. "Sana ihtiyacım var."

Dudaklarımı boynunun derisinde gezdiriyorum. "Biliyorum prenses. Seni yakaladım." Çaresizlikle inleyene kadar sikimin tepesini dar girişine doğru itiyorum ve sonra onu biraz daha kızdırıyorum, boğazından beni içten içe sarsan gırtlaktan çığlıklar çıkarıyorum.

"Çok ateşli ve sıkısın, Ophelia. Seni becerme isteğiyle beni çıldırtıyorsun, bunu biliyor musun?"

"O zaman yap," diye yalvarıyor.

Alnımı onunkine yaslıyorum, tek bir yumuşak hamleyle içine gömülürken parlak mavi gözlerine bakıyorum.

Haykırıyor, amı etrafımda kasılırken başını geriye yatırıyor. Kalp atışları hızlanıyor ve altındaki toprak titriyor. İçinden kayarak çıkıyorum ve onu tekrar aşağı indiriyorum. "Sanırım bu kötü bir fikir olabilir."

Dişlerini dudağına gömüyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Biliyorum." "Yine de seni becermeyi bir sonraki nefesimden daha çok istediğimi biliyorsun, değil mi?"

Tatlı ama titrek bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor. "Evet."

Uzun, yavaş bir nefes verdim. "Görünüşe göre dersler bugünlük sona erdi."

"Bu öyle. Burada işim biter bitmez Xavier ve profesörle çalışma odasında buluşmam gerekiyor."

Sanırım gitmesine izin versem iyi olacak. Büyük bir çabayla bedenimi onunkinden ayırdım ve elimi uzatıp onu yukarı çekmeden önce aletimi eşofmanımın içine geri soktum.

"Görünüşe göre her şeye rağmen bir beyefendi olabiliyorsun Axl," diyor tatlı ve baştan çıkarıcı bir şekilde.

Kıçına sert bir tokat indirdim. "Fikrimi değiştirmeden içeri gir prenses. Ve bir dahaki sefere lütfen dersimize uygun giyin."

"Sanırım bir yerlerden eski bir eşofman altı bulabilirim." Yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve sonra eve doğru yöneliyor, gözümün her hareketine takıldığını biliyormuş gibi kıçını baştan çıkarıcı bir şekilde sallıyor.

Sanırım bir centilmen olabilirim. En azından onun için. Her zaman benden istediği her şey olacağım.

OceanofPDF.com

Bölüm

ELeVen

XAVIER

"R Bir sonraki dersin için hazır mısın, Cupcake?"
Uzun pembe saçlarını bir saç bandıyla bağlıyor ve başını sallıyor.
At kuyruğunu tuttum, başını geriye çektim ve burnumu
boğazının sütunu boyunca. "Tam bir dikkat dağıtıcısın, Ophelia."
Kıkırdaması Alexandros'un derin sesiyle kesiliyor. "Bu bizim öğrettiğimiz
türden bir ders değil Xavier."
Omzumun üzerinden bakıyorum, parmaklarım hâlâ Ophelia'nın saçlarına
dolanmış. "Bize katılacağını fark etmemiştim."
Gömleğinin kollarını sıvıyor ve kalın damarlarla kaplı güçlü ön kollarını
ortaya çıkarıyor. Dilimi batırmadan önce üzerinde gezdirmek istediğim türden.

dişler.

Koyu renk gözleri kısıldı. "Bana yardım edeceğini söylemiştim, değil mi?"

"Evet, ama... bunun birlikte öğretmenlik yapacağımız anlamına geldiğini bilmiyordum." Bana sadece ne yapacağımı söyleyeceğini sanmıştım. Son kısmı seslendirmedim ama yine de duyduğunu anladım çünkü bana kaşlarını çattı.

"Başlamadan önce, gücün hakkında anlaman gereken önemli bir şey var Ophelia, o da gücünün kaynağı. Sen ve Malachi bunu daha derinlemesine araştıracaksınız. Ancak eğitiminizin bu kısmına başlamadan önce, bir elementai'nin güçleri hakkında temel bir anlayışa sahip olmanız ikinize de yardımcı olacaktır."

Saçlarını serbest bırakıyorum ve o da başını sallıyor, gözleri heyecandan kocaman olmuş.

"Oturun." Kanepeyi işaret eder ve koltuğa oturur. "Bana elementai'den ne anladığınızı anlatın. İkiniz de."

Ophelia bana bakıyor, bu yüzden önce ben cevap veriyorum. "Sadece Kai'nin bana söylediği kadarıyla. Cadılar gibi büyülere ihtiyaçları yok çünkü büyüü doğrudan elementlerden alıyorlar."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diyor Ophelia. "Kanalize olmak için elemente ihtiyaç duymamaları dışında mı? İşte burada kafam karışıyor."

Bütün bunlar kafamı karıştırıyor. "Yine de bunun onları nasıl bu kadar güçlü yaptığını anlamıyorum. İblisler ve vampirler güçle doğarlar. Bu doğuştan gelir. Peki gücü kanalize etmek zorunda olan bir varlık nasıl bundan daha güçlü olabilir?" Kızımın elini sıkıyorum ve o da bana tatlı bir gülümseme gönderiyor.

"Evet, ben de anlamıyorum."

Alexandros burnundan derin bir nefes çekiyor, burun deliklerinin açılmasına neden olan derin bir nefes. "Açıklaması zor." Gözleri Malachi'nin sevgiyle baktığı ficus ağacına takılıyor. Onu alıp aramızdaki sehpanın üzerine yerleştiriyor. "Elementlerin kendileri büyük bir güç kaynağıdır. Tsunamilerin tüm şehirleri yerle bir ettiği biliniyor. Bir kasırga yoluna çıkan her şeyi silip süpürebilir. Depremler ve orman yangınları; hepsi de elementlerin içinde bulunan ham, doğal gücün kanıtıdır. Vampirler kanlarında sihirle doğarlar. Bu güç doğrudan elementlerden biriyle bağlantılıdır ve kimsenin kökenini bilmediği kadar eski bir soydan gelir. Ancak her vampir hanesinin kendi element soyundan gelen bir büyüü vardır. Drakos Hanesi için, güçlerimiz ateşten doğar. Ben doğmadan önceki birkaç bin yıl boyunca, bu ateş üzerinde kontrol anlamına geliyordu, ama biz doğdukça gelişti. Şimdi, Drakos Hanesi'nin oğulları için, zihin üzerinde güç sahibi olmak daha yaygındır."

Koltuğumda öne doğru eğildim, tarihimize olan merakım daha önce hiç olmadığı kadar arttı. Bizi biz yapan şeyleri öğrenmek, beni kızımız hakkında daha fazla şey öğrenmeye yaklaştırıyor ve bu da tamamen varım anlamına geliyor.

"Bunun ateşle ne ilgisi var?" Ophelia sorar.

"Ateş duygudur. Tutku, öfke, kıskançlık, yıkım. Birinin zihnini kontrol etmek, duygularını kontrol etmek demektir. Ve bir vampir bir elementai ile bağ kurduğunda, hangi güç üzerinde ustalaşmışsa, o kan bağına da nüfuz eder. Bu yüzden iki element üzerinde ustalaşmış elementai'ler çok değerlidir."

Ophelia şakaklarını ovuşturur. "Yani onların çocukları da mı diğer elementlerin gücüne sahip olacak?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Vampir ya da element çocukları için değil. Annemin hava ve su üzerinde hakimiyeti vardı. Ancak bu, kan bağımızdaki güçleri değiştirmekten ziyade güçlendiriyor. Yani kan bağında dört elementi de barındıran Drakos Hanesi, sadece iki ya da üç elementi barındıran Chóma, Elira ve Thalassa Hanelerinden çok daha güçlüdür."

Kaşlarımı çattım. "Yani elementai doğal afetlere falan mı neden olabiliyor? Yangınlar başlatabilir mi? Birini bir dalgayla devirebilir mi? Vampirleri nasıl daha güçlü yapabildiklerini anlıyorum ama bunun onları neden süper güçlü varlıklar yaptığını hâlâ anlamıyorum."

"Olaya çok gerçekçi bakıyorsun Xavier," diye açıklıyor. Ses tonu sabırlı ve sakin, bana ne kadar iyi bir öğretmen olduğunu hatırlatıyor. Ficus saksısından küçük bir miktar toprak alıyor ve avucunun içinde tutuyor. "Toprak doğası gereği güçlüdür. Hayat verir. Özünde öfkeli bir enerji topu vardır. Toprak üzerinde ustalık sahibi olan Elementai bu güce erişebilir." Bir parmak ucunu avucundaki toprakta gezdiriyor. "Toprağı yönlendirebilen cadılar bunu büyü kullanarak yaparlar ama bir elementai'nin damarlarında toprak akar." Başını kaldırıp Ophelia'ya bakar. "Derin kadim güç, seni ısırdığımızda iyileştiren güç, bunu hissediyor musun?"

Gözlerini kapatıyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Evet."

"Bu senin içindeki toprak hattı, Ophelia. Toprak üzerinde ustalaşmış cadılar ve elementler genellikle büyük şifacılarıdır."

Kekle ilgili özel bir şeyler olduğunu biliyordum ama profesörün bahsettiği türden bir güce sahip olduğunu bir an bile hayal etmemiştim. Ve konuşma şekli, ona bakarken gözlerindeki duygu - onu daha önce hiç böyle gördüğümü sanmıyorum. Onu böyle göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Alexandros Drakos'un herhangi bir şey karşısında dehşete düştüğüne tanıklık etse de işte buradayız.

Ophelia ellerini dizlerine vurur ve koltuğunda öne doğru eğilir, heyecanı odayı doldurur. "Peki ya su ve hava? Annenin güçleri?"

"Havayı manipüle etmek, güç alanları yaratabilmek veya kişinin varlığını maskeleyebilmektir. Aynı zamanda hareket ve hız ile de bağlantılıdır. Kardeşimin ışınlanma gücü, annemizden miras aldığı hava büyüünden kaynaklanıyor. Su hayat vericidir. Yaratılışın köküdür. Ancak tüm elementler büyük bir büyü kaynağıdır ve doğru şekilde kullanıldıklarında hepsi muazzam bir güç kaynağıdır."

Zihnim o kadar çok yeni bilgiyle dolup taşıyor ki patlayacakmış gibi hissediyorum ve birden Ophelia'nın neden soru sormayı hiç bırakmadığını anlıyorum. Cevapları bilme arzusu çok büyük. "Ve Ophelia'nın ateş üzerinde de gücü var, değil mi?"

Başını sallıyor. "Ateş, ham ve vahşi potansiyeli nedeniyle genellikle en tehlikeli ve dolayısıyla en güçlü element olarak kabul edilir. Drakos Hanesi'nin tarihimiz kayıt altına alındığı sürece vampir dünyasında hüküm sürmesinin nedeni budur."

Onda bir tereddüt ve belki de bir hüznün seziyorum. "Ama sen öyle düşünmüyorsun, değil mi? Ateş hakkında?"

Avucunun içine bir kez daha bakıyor. "Toprağın en kadim güçlerin anahtarı olduğuna inanıyorum. Sudan önce, ateşten önce, havadan önce buradaydı ve bildiğimiz dünyanın işi bittiğinde bile, parçaları sonsuza kadar kozmosta yaşayacak."

Ailesini kaybetmeden önceki halini bir anlığına gördüğüme eminim. Boğazımda beklenmedik bir yumru oluşuyor.

"Bu çok güzel," diye fısıldıyor Ophelia.

Alexandros toprağı saksıya geri koyar ve ellerinin tozunu alır. Tekrar başını kaldırdığında gözleri soğuk ve okunmaz bir haldeydi. "Bu güçleri nasıl kontrol edeceğini öğrenme zamanı, ufaklık. Onları nasıl kontrol edeceğini öğrendikten sonra yapabileceklerinin sınırı olmayacak."

Heyecan ve korku damarlarımda dolaşıyor, içimi aydınlatıyor. Benim küçük kekim durdurulamaz olacak. Bakışlarım yüzünün yan taraflarında gezinirken boğazında titreyen nabzına takılıyor. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek, onu ısırıldığında içimde akan gücün canlı anısının tadını çıkarıyorum.

"Ama bir dakika. En çok aranan elementai'nin iki element üzerinde gücü olduğunu söylemiştin, değil mi?" Ophelia soruyor ve sesindeki titremeyi fark etmiyorum.

Başını sallıyor.

"Ama sizce dördünden de faydalanabilir miyim?"

"Belki de." Üst dudağını emiyor, kaşları çatılmış. "Ama eğitiminiz devam edene kadar bundan emin olamayız. Belki de güçleriniz çok uzun süredir bağlı olduğu için elementler bir şekilde birbiriyle kesişiyordur. Belki de sadece bir ya da iki tanesini kanalize ediyorsun ama dört gibi görünüyor."

"Bu daha önce kimsenin başına geldi mi? Dördünü de kanalize edebilmek?" diye sordum.

Birkaç saniye sessiz kalır. "Sadece bir kez," diyor sonunda. "Ve o da Azezal'ın kendisiydi."

Vay anasını! "Tarikata adını verdikleri adam mı?"

Alexandros başını iki yana sallıyor. "Tarikatı kuran oydu. Bu yüzden bu şekilde adlandırılmıştır."

"Peki ona ne oldu? O bir elementai değildi, çünkü onlar sadece dişi, değil mi?" Ophelia soruyor.

"O bir iblisti. Neredeyse iki bin yıl önce öldü ve bazıları öldüğünde yaklaşık üç bin yaşında olduğunu söylüyor."

Ophelia'nın nefesi kesilir. "İblisler bu kadar uzun yaşayabilir mi?"

Ellerini çenesinin altında birleştiriyor. "Belki daha uzun."

Zihnim milyarlarca soruyla dolup taşıyor ama önce en acil olanını soruyorum. "Madem bu kadar güçlüydü, nasıl öldü?"

Profesörün kara gözleri kısılır. "Bir varlık ne kadar çok güce sahipse o kadar çok düşman yarattığını anlamayacak kadar kalın kafalı değilsin, değil mi Xavier?"

Hırlıyorum, parmaklarımı Ophelia'nın kollarına geçirip elini koruyucu bir şekilde kavıyorum. Bana aptal dediği için ona kızgınım ama haklı olduğunun farkına varmanın getirdiği korku bunu bastırıyor. Sahip olduğu büyüü öğrendiklerinde kaç kişi kızımızın peşine düşecek?

"Yani onu düşmanları mı öldürdü?" Ophelia soruyor, sesi sakın ama yine de huşu dolu.

Alexandros derin bir iç çeker. "Burada tarihi tartışmak için bulunmuyoruz. Daha ince detayları Malachi ile birlikte araştıracaksınız. Ama evet. Gücüne rağmen Azezal sonunda ihanete uğradı ve öldürüldü. Bazıları der ki..." Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve başını sallıyor.

Daha fazlasına ihtiyaç duyarak ne ıkıyorum. "Bazıları ne derdi?"

"Bazıları üç bin yıldan sonra yaşamaktan bıktığını söyleyebilir. Bu yüzden Düzeni kurdu ve sonra düşmanlarının onu devirmesine izin verdi."

Bir nefes veriyorum ve bir süre sessizce oturuyoruz. Alexandros Ophelia'ya bakıyor ve ben de gözlerimin onda gezinmesine izin veriyorum. Çok tatlı, çok nazik ve güven dolu biri ve bunlar onun sevdiğim yönleri olsa da, bizim dünyamızda ona iyi hizmet edecek türden özellikler değil. Çünkü bizim ufacık tefecik elementai'miz muhtemelen gelmiş geçmiş en güçlü yaratık ve bu doğru değilmiş gibi davranabiliriz ama hepimiz biliyoruz ki öyle.

Ophelia'nın ağzı açık kalır ve uzun bir süre sadece ona bakar. Sonunda konuğur ve sesi zayıf ve sessizdir; onun tam tersidir. "Ama bu ne anlama geliyor? Benim için mi? Bizim için?"

Ayağ a kalkar ve ona ters ters bakar. "Bu eğitim demek, Ophelia. Çok ama çok fazla eğitim."

OceanofPDF.com

Bölüm

TWeLVe

ALEXANDROS

M Kardeşimin mavi gözleri bana annemin gözlerini hatırlatıyor. Uzun zamandır unutulmuş anılar zihnimde yüzüyor, karımı ve kardeşimi kaybettikten sonra kapıyı kapattığım hayatın görüntüleriyle beni bombardımana tutuyor.

Kızları. Beş yüz yıl boyunca bu anılar uykuda kaldı.

Ama şimdi yüzeye yakın bir yerde duruyorlar ve en ufak bir teşvikle serbest kalmaya hazırlar. Şüphesiz bunu Ophelia yapıyor. Zihnim de eskisinden daha keskin ve başkalarının düşüncelerini duyma yeteneğim arttı. Sanki onun içeri girmesine izin vermek bir şekilde gücümün potansiyelini artırırken, sırlarını da açığa çıkarmış gibi.

"Alexandros," diyor Giorgios, onu neden tekrar Montridge'e çağırdığıma dair bir açıklama beklediğini hatırlatarak.

Başımı sallıyorum ve anılar bir giderin etrafında dönen su gibi akıp gidiyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Gözlerini deviriyor. "Beni buraya çağırdığınıza göre bundan şüphelenmişim. Ama ne oldu?"

Alt dudağımı yalıyorum ve onun dikkatli bakışlarından kaçıyorum. Baştan çıkmama izin verdiğim için mi yoksa karşı koyacak kadar kararlı olduğum için mi beni daha aptal bulacak? Her iki durumda da haklı olsa da, sanırım onun fikrinin pek bir önemi yok. Ama şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyorum. Bir elementai ile bağ kurduğuma dair herhangi bir fikri var mı? Onun tüm varlığım üzerindeki etkisi o kadar derin ki, bir şeyler hissettiğinden eminim.

Yine de onunla bağ kurmamın üzerinden tam dört gün geçti ve ondan haber alamadım. Şüphelenseydi mutlaka benimle iletişime geçerdi. Boğazımı temizliyorum. "Ophelia ile bağlandım."

Bana göz kırptıyor, ağzı bir karış açık, sonra öylece bakıyor. Aramızda ağır bir sessizlik var. Tepkisine bakılırsa, onu buraya çağırma nedenimin bu olduğunu bilmediğini söyleyebilirim ki bu büyük bir rahatlama. Bu, babamızın da bunu hissetmeyeceği anlamına geliyor.

"Bir şey söyleyecek misin, Giorgios?"

Ağzını kapatıyor ve konuşmadan önce derin bir nefes alıyor. "Elementai kızıyla bağ mı kurdun?"

Başımı eğip yüz hatlarını inceliyorum: kalın, kara kaşlarının arasındaki hafif kıvrım, safir mavisi gözlerindeki zar zor fark edilebilen daralma. "Evet."

Sağ göz kapağı seğiriyor. "Ne zaman?"

Koltuğumda öne doğru eğiliyorum, sanki ona daha yakın olmak onu daha kolay okumamı sağlayacakmış gibi ellerimi kalçalarımın arasında kenetliyorum. Beklediğim tepki bu değildi - ne beklediğimi gerçekten bildiğimden değil. Ama bu değildi. "Beni hayal kırıklığına mı uğrattın kardeşim?"

Dilini üst dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve başını kısa bir süre sallıyor. Gözleri tekrar benimkilere kilitlendiğinde, az önce gördüğümü sandığım hayal kırıklığı ya da şüpheden eser yok. "Hayır, Alexandros. Sadece fikrini değiştirmene şaşırdım. Hem de bu kadar çabuk."

İrkildim. Aynı sandalyelerde oturduğumuz ve onunla asla bağ kurmayacağıma yemin ettiğim günlerin üzerinden çok zaman geçmedi. O zaman bile kendimi kandırdığımdan o kadar emindi ki, şimdi verdiği tepki özellikle rahatsız edici. "Ben de seninkine şaşırdım."

Kaşlarını çatıyor. "Nasıl yani?"

"Son konuştuğumuzda, kendimi kandırdığımı söylememiş olsan da, kesinlikle buna inandığın izlenimini vermiştin. Değil mi?" Aslında beni onu ısırmaya ve kendime mal etmeye teşvik ediyordu.

Burun delikleri derin bir nefesle alevlendi. "Sanırım niyetinin bu olmadığına dair sarsılmaz inancınla beni ikna ettin." Aramızdaki boşluğa doğru eğiliyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ama hata yapma. Senin adına mutluyum kardeşim."

Açıklamasından memnun kalarak başımla teşekkür ediyorum.

"Nasıl biriydi?" Sesinde tamamen içgüdüsel olduğundan şüphelendiğim alçak bir gümbürtü var.

Kaşlarımı çatıyorum, sorusu kafamı karıştırıyor. "Ne şekilde?"

"O yarım bin yıldır doğan ilk elementai. Bana üç elemente, muhtemelen dördüne de hakim olduğuna inandığını söylemiştin. Peki söyle bana, tadı nasıldı?" Dudaklarını yalıyor.

Uzun varlığımız boyunca cinsel fetihlerimizle ilgili notlarımızı hiç karıştırmadık ve bu böyle olmasa bile sorduğu soru rahatsız edici derecede samimi. Ophelia'yla aramızdaki bağ cinsel ilişkimizin çok ötesinde olsa da, onun zevkini bu şekilde tartışmak saygısızlık gibi geliyor. "Onunla bağ kurma deneyiminin daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemediğini söyleyebilirim, Giorgios, ama onun zevki Ophelia, oğullarım ve benim aramda kalacak." Hırıltılı bir uyarı ekliyorum ve o da neyse ki buna kulak veriyor.

"Yani Elena ile bağ kurmaktan farklı mıydı?" Gözleri bir kez daha merakla parlıyor ve Ophelia'yı sahiplenmemin önceki sorusunu yanlış yorumlamama neden olup olmadığını merak ediyorum.

Elena ile bağ kurduğumu hatırlıyorum. Onun kanının içimi nasıl ısıttığını ve doğuştan gelen iyiliğinin beni onun için daha iyi bir adam olmaya ittiğini. Ona karşı olan hislerim -güvenli ve istikrarlı- sadakat ve onurdan kaynaklanıyordu.

Ama Ophelia'yı ısırmak-

Saf ateş. Hâlâ kanımda yanan bir tutku cehennemi. Onu ömrümün sonuna kadar yanımda tutmak için iyi ya da kötü her türlü erkek olurum. Onu elimde tutabilmek için tüm evreni mahvedebilirim. Ona karşı hissettiklerim tehlikeli ve bağımlılık yapıcı ve ruhumun o kadar derin bir yerinden doğuyorlar ki kendimi kaybetmeden onu asla kaybedemeyeceğimi biliyorum. "İkisini karşılaştıramam kardeşim. Bu gece ile gündüzü karşılaştırmak gibi olur."

"Ama sen Elena'yı seviyordun, değil mi? Bana onu sevdiğini söylemiştin, Alexandros."

Onun adını duyunca sesi çatlıyor, sanki babamızın ve Elena'nın talip olarak onu değil de beni seçmesiyle yaşadığı kalp kırıklığını yeniden yaşıyormuş gibi. Kütüphane duvarları arasındaki bağımızı engelleyen büyüye rağmen, acısı bana yeniden saldırıyor ve bu acı bin yıl önce olduğu kadar dayanılmaz. Annemizin ve onun bize sağladığı dürüstlük örneğinin bir kanıtı olarak, Giorgios aile adımızın iyiliği için duygularını bir kenara bırakmayı seçti. Ancak bu onurlu geri adımı atmadan önce, onu her zaman seveceğime dair bana söz verdirdi. Ben de bu sözü tuttum. "Onu sevdim, Giorgios. Hâlâ da seviyorum."

Sözlerim gerçekliğinin gücüyle çınılıyor, ancak artık benim için yaratılanın Elena olmadığını biliyorum. O benim ruhumun diğer yarısı değil. Asla benim olmaması gerekiyordu.

Elena'yla aramdaki bağ, kaderim olmasa da, bir vampir-elementai bağının tüm işaretlerini taşıyordu ve bu nedenle bana onun duygularını kendi duygularımmış gibi bilme ayrıcalığını verdi. Kardeşimi ne kadar derinden önemseydiğini bu şekilde biliyorum. Ama hiçbir zaman onun arzuladığı sevgiyi hissetmedi. Ona hiçbir zaman bir aşğın kucaklayışının sıcaklığıyla bakmadı. Giorgios'u benim kardeşim olduğu kadar onun da kardeşiymiş gibi düşünürdü.

Ve yine de.

Belki de kaderi hep Giorgios'a ait olmaktı. Efsanelere inanacak olursam, yaşayan her canlının kaderinde bir eş vardır. Elena benim değildi. Onun muydu? Bunu bilmenin bir yolu yok, bu da sonsuza kadar onun kendi kaderini yaşamasını engelleyip engellemediğim sorusuyla yaşayacağım anlamına geliyor. Ophelia'da bulduğum şeyi ondan almış olabileceğim fikri beni suçluluk duygusuyla zehirlenmiş milyonlarca bıçakla kesiyor. "Özür dilerim, kardeşim."

Elini sallayarak beni başından savıyor, omuzları kaskatı ve yüzü ifadesiz; ancak acısı hâlâ yüzeye yakın bir yerde duruyor. "Bu babamızın vasiyetiydi. O zamanlar ikimiz de onu hayal kırıklığına uğratmaya hazır değildik. Ve bu ailemizi daha da güçlendirdi." Bir elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "En azından bir süreliğine."

Kemiklerimi kıran umutsuzluk beni boğmakla tehdit ediyor ama kardeşimin dışa vuran metaneti karşısında yılmıyorum. "Elementai soyu yok olana kadar."

"Ama Şimdi geri d6nd6ler. Belki de bu kız bir6oğunun sadece ilkidir."

Umutlarını kırmak istemediğimden başımı sallıyorum. "Belki de."

"Eğer babamız onun varlığını 6ęrenirse, kesinlikle bir6oğunun ilki olacaktır. Onu sıradan bir kısrak gibi yetiştirecektir."

Benim iyi kalpli, g6ven dolu elementai'min b6yle bir şekilde kullanıldığını d6ř6nmek yemek borumu yakıyor. "Onun kimliğini asla keşfedemez, Giorgios. Asla."

Y6z6ndeki 6izgiler yumuşayarak g6ven verici bir ifadeye d6n6řt6. "Onu sonsuza dek nasıl sır olarak saklayacağımızı bilmiyorum kardeşim, ama kesinlikle deneyeceğiz."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. Benim de hi6bir fikrim yok ama onu ondan uzak tutmak şart. G66lerini kontrol etmeyi 6ęrendikten sonra bile bir hedef olacak. Ama biri onu biliyor. Onun burada, Montridge'de olmasından sorumlu olan biri.

"Onun ge6mişini 6ęrenmemiz gerekiyor," diyorum ona. "Belki o zaman onu nasıl koruyacağımızı daha iyi anlayabiliriz. Başka biri onun ne olduğundan ř6pheleniyorsa, ona zarar vermek isteseler de istemeseler de onun i6in tehlikelidirler."

Ciddiyetle başını sallıyor. "Şimdiye kadar ne kadar bilgi edindiniz?"

D6nemin başında Osiris'in benim i6in elde ettiği bilgileri anlatıyorum. "Bulabildiği kadarı buydu ve Ophelia'nın ge6mişini araştırmaya devam etmesini istemiyorum. Onun kimliğini m6mk6n olduğunca uzun s6re aramızda tutmayı tercih ederim."

Dalgın bir şekilde mırıldanarak onaylıyor. "Yani onu sadece sen, ben ve senin oğlanlar mı biliyor?"

"Bildiğim kadarıyla. Ama belli ki dışarıda onun 6zel bir şey olduğunun farkında olan birileri daha var. Belki elementai değil ama bir şey." Ophelia Hart'ın bulmacası g6z6n g6rebileceğinden 6ok daha uzağa uzanıyor ve h6l6 eksik olan 6ok fazla par6a var. "Ayrıca birka6 hafta 6nce bir olay oldu." şakaklarımı ovuşturuyorum, bu konuyu daha 6nce takip etmediğim i6in kendime kızıyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Oh?"

"Ophelia'ya zorbalık eden bir kız d6nem başladıktan sonra buraya transfer oldu. Birka6 hafta boyunca onunla oynadı ve sonra onu 6ld6rmeyi planlayarak kamp6s dışına 6ekti. O zamanlar bir insanın bu kadar ileri gitmesinin ařırđ olduğunu d6ř6nm6řt6m ama duyulmamış bir şey değildi. Bir noktada kız, Ophelia sorunundan kurtulmasına yardımcı olabilecek bir vampirin adının yazılı olduğu isimsiz bir not aldı."

Çenesini eğiyor. "Hangi vampir?"

Ronan King. Ophelia'nın gerçek kimliği hakkında hiçbir bilgisi olmadığı konusunda tatmin olsam da, kirli ellerini Ophelia'nın üzerine sürmesi cezasız kalmayacak, ama bu başka bir gün için. "Onyx'in bir komutanı. O sadece bir piyondur."

"Peki ya kız? O nerede? Belki o daha fazlasını biliyordur."

"Buna uygun olarak ortadan kaldırıldı. Axl, Xavier ve Malachi, isimsiz not hakkında onlara söylediklerinden başka bir şey bilmediğine yemin etti. Ancak onda doğru olmayan bir şeyler olduğunu sezmişler." Hafızamı tarıyorum. "Sanırım kokusunu ve kanını tanımlamak için kullandıkları kelime çürüktü."

Geri çekiliyor, burnu kırışıyor.

"Belki de kara büyü'nün etkisi altındaydı?" Teklif ediyorum.

"Bu tamamen mümkün. Ama eğer durum buysa, o zaman birilerinin Ophelia'nın gerçek kimliğini bildiği kesin demektir. Yoksa neden kara büyüye sahip biri, tüm niyet ve amaçlarıyla insan gibi görünen genç bir kıza ilgi duysun ki?"

Bu düşünce benim de aklımdan geçti, ama *onların* -her kimlerse- onun bir elementai olduğunu bildiklerine ikna olmadım. Eğer böyle bir bilgiye sahip olsalardı, ona ulaşmak için saldırı üstüne saldırıya uğruyor olurduk. "Ama neden onun ölmesini istesinler ki? Elbette güçlerini bir şekilde manipüle etmeyi tercih ediyorlardır. Montridge'e gitmesini ayarlayanla ölmesini isteyen aynı kişi mi? Yoksa burada iki farklı amaç mı var?"

Parmak uçlarını çenesindeki siyah saçların üzerinde gezdiriyor. "Emin olmak için bir bulmaca."

"Mümkün olan en kısa sürede çözmemiz gereken bir sorun, Giorgios."

"Kızı göndermeyi düşünür müsünüz?" diye soruyor, yüz hatlarını endişe kaplıyor. "En azından ona yönelik tehdidi belirleyene kadar?"

Göğsümde bir hırıltı gümbürdüyor. "Peki onu nereye göndermemi önerirsin, Giorgios?"

"Bilmiyorum." Kaşlarının arasındaki noktayı çimdikliyor ve başını sallıyor. Birkaç kalp atışı boyunca sessiz kalıyor ama tekrar konuştuğunda duruşu ve sesi kendinden emin. "Tibet'in eteklerinde hâlâ dağ kalem var. Orada kesinlikle güvende olacaktır. Ona eşlik etmesi için efendilerinden birini gönderebilirsin."

"Çocukların burada sorumlulukları var ve onu göndermeyeceğim." Önerisinin bende uyandırdığı öfkeyi zar zor da olsa kendimden uzak tutmayı başarıyorum.

tonda. Onsuz tek bir gün geçirme düşüncesi bile beni panie sürüklüyor.

İ geçirir. "O zaman sen de onunla gel, Alexandros. Eğer bana söylediklerin doğruysa, burada kolay bir hedef olduğu kesin. Onu gereksiz yere riske atma."

Öfke derimin altına sızıyor, dışarı çıkmaya can atıyor. "Onun güvenliğini *asla* riske atmam." Birkaç saniye boyunca bu sözlerin aramızdaki boşluğu doldurmasına izin verdim ve bu tür suçlamalara tahammül etmeyeceğimi anlamasını sağladım. "Ama buradan ayrılırsam, o zaman sorular sorulacaktır. Sadece Dr. Ollenshaw ve diğer ğretim yeleri ve öğrenciler tarafından değil, babamız tarafından da. Bu çok fazla gereksiz dikkat çekecektir. Onu buradan uzaklara götürme seçeneğini düşünmediğimi sanmayın."

Ellerini teslim olmuşçasına havaya kaldırdı ve ona yönelttiğim öfkeyi bastırdı. "Eğer buradan ayrılamıyorsa, güvenliğine yönelik tehditlerin neler olduğunu tespit etmek için acele etmeliyiz. Eğer bu kampüsten ayrılamıyorsanız, o zaman bu duvarların içinden elinizden geleni yapmalısınız, ben de Osiris'in bıraktığı izleri takip edeceğim."

"Teşekkür ederim, Giorgios."

Ayağa kalkıyor ve elini rpertimin üzerine koyuyor. "Onu koruyacağız kardeşim. Sana söz veriyorum." Uzaklaşırken omzunun üzerinden bana bakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. Düşüncelerim çoktan ona ve şu anda ne yaptığına odaklanmış durumda.

Bugün Pazartesi ve yanlış hatırlamıyorsam cebir dersinde olması gerekiyordu. Bunun yerine onu ofisime çağırsam ne yapardı merak ediyorum. Öğleden sonramın geri kalanını onun güzel vücudunda kendimi kaybederek geçirme arzusu neredeyse karşı konulamayacak kadar güçlü. Giorgios'la yaptığım konuşmanın duygusal yükünü hafifletmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum.

Yine de sağduyum galip geliyor ve görüntüleri kafamdan kovuyorum. Not vermem gereken bir yığın sınav kâğıdım var ve ona her dokunma isteği duyduğumda Ophelia'yı kendime çağırmaya başlarsam, o zaman yanımdan hiç ayrılmayacaktır.

Ve bu kesinlikle gereksiz yere dikkat çekecektir.

CHapTer

THlrTeen

XAVI ER

T Alexandros'un çalışma odasına girer girmez kolonyasının kokusu, tenine o kadar yakın akan zengin kanla birleşince ağzımın sulanmasına yetiyor. Üstsüz duruyor, sırtı bana dönük pencereden dışarı bakıyor, sırtındaki her kas gergin ve ham, güçlü bir güçle dolu. İnce gümüşü yara izleri sol tarafında yılan gibi kıvrılıyor. Ellerini elbise pantolonunun ceplerine sokarak kaslarının esnemesini sağlıyor, her bir sertleşmiş çıkıntı tepedeki ışıkla aydınlanıyor.

"Ophelia nerede?" diye soruyor başını çevirmeden.

"Sınıftan dönüyor. Axl onunla birlikte."

"Geç kaldı."

Masasının önündeki koltuğa çöküyorum ve etkileyici görüşümü engellememesi için saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum. "Evet, ama Profesör Underwood yarın tatil başlamadan önce onunla sınavı hakkında konuşmak istedi."

Dönüp bir elini sakalında gezdiriyor ve konuyu değiştirmeden önce birkaç saniye omzumun üstündeki bir noktaya bakıyor. "Dün gece nasıldı?"

"Beklenebileceği kadar sorunsuz." Ona iki kıdemlimizin yakında işverenleri olacak Rus Bratva tarafından görevlendirildiği işin kısa bir özetini yapıyorum. "İki yaralı. Hedef ele geçirildi ve Pakhan'a teslim edildi. Sanırım etkilendi," diye bitiriyorum.

Başını sallıyor. "Peki Ophelia'nın dersleri nasıl gidiyor?"

Bu hileli bir soru mu? Dersleri onunla birlikte yapıyoruz.

Üst dudağını emiyor ve bana bakarak cevabımı bekliyor. Boğazımı temizliyorum ve sandalyemde daha dik oturuyorum. "Axl dövüşünün geliştiğini söyledi. Dün onu birkaç kez yere sermiş ama Axl buna izin verdiğini iddia ediyor. Ama her geçen gün daha da güçleniyor." Bilinçsizce sol bileğimi ovuşturuyorum, dün ona sataşırken yanlışlıkla kırmıştı ve benden kaçmaya çalışmıştı. "Bu da gücünün bir parçası mı? Neredeyse bizim kadar güçlü."

Mırıldanıyor. "Bağlandığı kişilerin güçlerini aldığına inanıyorum."

Sanırım bu onun ani gücünü açıklıyor.

Oturuyor, kara gözleri benimkileri delip geçiyor. "Peki ya derslerimiz? Sence nasıl gidiyorlar?"

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum. Bu, hiç de hazırlıklı olmadığım bir sınav gibi geliyor.

"Sebeplerimden her zaman çok şüpheleniyorsun Xavier. Bu basit bir soru, değil mi?"

Düşünmek için bir dakika ayırırken yanağımın içini çiğniyorum. Test olsun ya da olmasın, sanırım ona verebileceğim tek şey gerçek. "Bence harika gidiyor. Şimdiden senin zihnine uyum sağlayabiliyor, değil mi? Ve gücün hakkında bildiğim kadarıyla, bu bir tür destansı başarı."

Gözleri kısılıyor ve öne doğru eğilip dirseklerini masasına dayıyor. "Gücüm hakkında çok az şey bildiğini mi düşünüyorsun?"

Kahretsin, şimdiden başarısız mı oldum? Dışlerimi emiyorum, düşünüyorum. "Dürüst olmak gerekirse senin hakkında pek bir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum."

Kendimi tamamen değersiz hissetmeme neden olan buz gibi bakışları için kendimi hazırlıyorum ama o sadece kendi kendine mırıldanıyor. "Haklısın; iyi gidiyor," diyor sonunda. "Güçleri katlanarak artıyor ve bu çok iyi bir şey."

"Evet. Onlarla ne kadar çabuk başa çıkarsa, zavallı kız da o kadar çabuk rahatlar. Şu anda düdüklü tencere gibi." Bir kahkaha attım ama o bana katılmadı. Kendimi toparlayıp uzun bir nefes alıyorum. Burası sıcak mı?

"Ya sen Xavier? Dersler sana hiç yardımcı oluyor mu?"

Bu da ne demek oluyor? Benim de derse ihtiyacım olduğunu mu düşünüyor? Bu yüzden mi benden yardım istedi? Kıldandım. "Öyle mi olması gerekiyor?"

Bakışlarının sıcaklığı omurgamın kanalından aşağıya doğru boncuk boncuk ter akıtıyor. "*Yapmamalıydım* ama istediğim bu değildi."

Saatime baktım. Ophelia hangi cehennemde? Hâlâ bana bakıyor, cevabımı beklerken yüz ifadesi okunmuyor. "Sanırım Ophelia'nın insanları nasıl susturacağını öğrenmesine yardımcı olmak ve özellikle senin ona öğrettiklerini dinlemek..." Onun incelemesi altında tenim ısınıyor ve içten içe bu kadar aptal olduğum için kendime lanet ediyorum. Ama bu doğru, ona öğretirken bana da öğretti. Boğazımı temizliyorum. "Sanırım bu benim kendi becerilerimi geliştirmeme yardımcı oldu."

Başını öne eğiyor. "Nasıl?"

Tanrım, benden ne istiyor? Beni kıvrandırmaktan hastalıklı bir zevk mi alıyor?

"Sadece soruya cevap vermeni istiyorum Xavier. Ve hayır, rahatsızlığınızdan hiç zevk almıyorum."

"Yaptığın şu zihin okuma işinden nefret ediyorum," diye çıkışıyorum. Normalde etmem ama şu anda...

"Demek güçlerim hakkında çoğu kişiden daha çok şey biliyorsun. Şimdi soruya cevap ver. Yeteneklerini nasıl geliştirdin?"

"Axl ve Malachi'yi daha kolay dışarıda bırakabiliyorum. İstersem sadece Ophelia ile iletişim kurabilirim, onlar bizimle aynı odadayken bile, ama bunu yapmayı henüz öğrenmediklerini biliyorum. Ben sadece ..." Kelimeleri arıyorum. "Ben de dünyayı biraz daha kolay kapatabilirim. Bu mantıklı mı?"

"Mükemmel." Dudaklarının bir gülümsemeyle seğirdiğinden eminim, ama daha ileri gidmeden Ophelia Hart kasırgası odaya giriyor.

"Geç kaldığım için çok özür dilerim," diye geveliyor, gülümsüyor ve pembe saçlı bir tatlılıkla.

"Geç kalmaya tahammülüm yok, Ophelia," diyor, sesi yeterince yumuşak ama yine de güçlü bir uyarı taşıyor.

Yine de ona gülümsemeye devam ediyor. "Biliyorum ama Dr. Underwood sınav notumdan memnun değildi ve Şükran Günü tatilinden sonra tekrar girmem için bana fırsat vermek istedi." Ophelia kucağıma yanlamasına tünüyor ve ben de kollarımı ona dolayarak burnumu saçlarına gömüyorum. Kekim benim. "Burada yaşamaya ilk başladığımda birkaç dersi kaçırmıştım, hatırladın mı?"

Sırıtiyorum. Birbirimize bağlandıktan sonraki ilk birkaç gün, onun yataklarımızdan çıkmasına neredeyse hiç izin vermedik.

Onu dikkatle izliyor. "Her şeyi çok iyi hatırlıyorum. Ev temellerine kadar sarsılmıştı."

"Bu yakın zamanda tekrar olmayacak, değil mi?" Gözlerindeki saçları üfleyerek ofluyor.

Alexandros saniyeler içinde ayağa kalktı ve kızın çenesini avucunun içine alarak masasının etrafında döndü. "Madem bu kadar çok gelmek istiyorsun Ophelia, o zaman derslerine zamanında gel." Sesindeki tehlikeli gürleme ikimizin de tüylerini diken diken ediyor.

"Evet efendim," diye mırıldanıyor.

Sağ gözü seğiriyor ve başparmağını kızın alt dudağına sürtüyor, ağzı açılana kadar aşağı doğru çekiyor ve sonra ona bakıyor, sanki onun muhteşem, geniş açık, bekleyen ağzıyla ne yapacağını düşünüyormuş gibi. Onunla ne yapmak istediğimi biliyorum.

Ama onu serbest bırakır ve geri çekilir. "Bugünkü dersi Xavier alacak."

Ben mi?

Ona göz kırpmıyor. "Gidiyor musun?"

"Bugün zihninizi başkalarına kapatmak için çalışacaksınız ve Xavier bu görevde size yardımcı olmaktan çok daha fazlasını yapabilir."

Bu bir iltifat mıydı?

Pencereden bulutların güneşi örtmesini izliyorum. Düzenli bir yağmur çiselemeye başlıyor ve alt dudağı titriyor. "Geç kaldığım için gerçekten üzgünüm."

Eğilip kızın alnına uzun bir öpücük bırakıyor. "Bu bir ceza değil, Ophelia." Devam etmeden önce kızın titrek bir baş hareketiyle onu onaylamasını bekliyor. "Xavier'in dediğini yapın ve çalışma odamda uslu durun."

Dışarı çıkıp bizi yalnız bıraktı ve ben şimdi ne yapacağımı merak ediyorum çünkü şimdiye kadarki tüm seanslarımızda liderliği o aldı. Şimdi sadece

Ben öğretmen değilim.

Kucağımda dönerek bana sarılıyor ve kollarını boynuma doluyor. Gözleri yüzümde geziniyor ve dudaklarını yalıyor. "Peki... şimdi ne yapacağız?"

Seni masasının üzerine yatırıp becermek hemen aklıma gelen cevap, ama bunu dile getirmiyorum.

Alexandros, *her fırsatın bir öğrenme fırsatı olduğunu* söylüyor Xavier.

Onunla konuşurken parlayan mavi gözlerine bakıyorum. *Cidden Ophelia'yı masanın üzerinde becermem için bana izin mi veriyorsun?*

Ophelia ile bir şey yapmak için benim iznime ihtiyacın yok. Ona dersini vermen için sana güveniyorum. Bu amaca ulaşmak için kullanmayı seçtiğin araçlar sana kalmış. Ama kendi bencil ihtiyaçlarınız için onun öğrenimini feda etmeyin.

Artık sertleşmiş ve ağrımaya başlamış olan sikimin üzerinde kendini eziyor - onun yanında her zamanki hali. Onu becermek onun da ihtiyaçlarını karşılamak olurdu, değil mi?

Bana inandığı için ona lanet olsun. Bu ne zaman oldu? Sanırım benden çok az şey beklediği bir pislik olmayı tercih ediyorum.

Bir iç çekiş ve devasa bir çabayla onu kucağımdan kaldırıp ayaklarının üzerine koyuyorum. "Yapacak işlerimiz var, Cupcake."

Gözlerini deviriyor, ben de ayağa fırlayıp bir elimle ince boğazına sarılıyorum, avucumun altında iğlemesinin tadını çıkarıyorum. "Gözlerini devirmen bu dersi daha da uzatacak ve zorlaştıracak, Ophelia."

Dudaklarını yalıyor. "Daha uzun ve daha sert bana iyi geliyor."

Kısmen hayal kırıklığı, kısmen de çaresizlikle homurdanıyorum. O iyi bir sikişe ihtiyacı olan azgın bir elementai ve beni kırmaya çalıştığını biliyorum. Profesör burada olsaydı, uslu ve çalışkan olurdu, ama benimleyken... Dudaklarımı yalıyorum ve kulağına bastırıyorum. Bu oyunu iki kişi oynayabilir. "Seni becermemi istediğini biliyorum, tatlı küçük Ophelia. Açgözlü amını sikimle doldurmam için çok heveslisin." Nefes nefese kalıyor ve elimi eteğinin altına sokuyorum. Külotunu kenara çektikten sonra, bir parmak ucumu ortasından geçiriyorum. "Benim için çoktan ıslanmışsın."

Dudaklarını birbirine bastırarak bir iniltiyi bastırıyor.

"Ama sadece derslerini yapan iyi kızlar sikilir." Parmağımı ağzıma sokuyorum ve ucundan tatlı sularını emiyorum.

Bana meydan okurcasına bakıyor ve bu onu daha da çok istememe neden oluyor. Vücudunun benimkine boyun eğmesini izlemek istiyorum, çünkü öyle olacak. O her zaman

Gönderiyor.

İşaret parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum, az önce emip temizlediğim parmağımla. "Hazır mısın?"

"Her zaman."

OceanofPDF.com

ChapTer

FOURTeen

MALACHI

I Ophelia'nın başının tepesine bakıyorum, saçlarının canlı pembesi arasından koyu köklerinin bir kısmı görünüyor. Saçlarını taşıdıktan kısa bir süre sonra boyamıştı ve düşün nasıl göründüğünü asla unutmayacağım Ophelia onu temizlemeden önce biri Barbie'yi fayanslara çarparak perişan etmişti.

Kucağındaki kitaptan başını kaldırıp bakıyor. "Neye gülüyorsun?"

Sanırım yüzümde aptalca bir sırıtma var. "Seni izlerken gülümsemeden edemiyorum, tatlı kız. Özellikle de kitap okurken ve bacak bacak üstüne atmış otururken. Çünkü bu açığı kullandığımda" -başımı yana eğiyorum- "güzel pembe külotunu görebiliyorum."

Şimdi onun da yanakları pembeleşti.

"Ve üzerlerindeki o küçük nemli nokta da." Ağrıyan aletimi kotumun içinde yeniden düzenledim.

"Benim nemli bir yerim yok," diye öfkeli bir şekilde fısıldar.

"Evet biliyorsun, bebeğim. Okumayı ne kadar sevdiğini de biliyorum." Öne doğru eğilerek elimi minik eteğinin altından geçiriyorum ve işaret parmağımın ucunu söz konusu noktanın üzerinde gezdiriyorum. "Ama lütfen tüm bunların benim için olduğunu söyle."

Dudağını ısıırıyor ve fakülte kütüphanesine hızlıca bir göz atıyor. Her zamanki gibi neredeyse boştu ve kimsenin bizi küçük, rahat köşemizde görmesinden endişe etmiyorum. "Ders çalışıyor olmamız gerekiyordu."

Külotunu kenara çekiyorum ve parmak uçlarımı ıslak amında gezdiriyorum. "Çalışıyorum. Kızımı tam olarak neyin ıslattığını keşfediyorum."

"Büyücülük çalışmaktan bahsediyorum." Ne yapmamız *gerektiğinin* kanıtı olarak eski büyü kitabını gösteriyor.

Üst dudağımı emiyorum ve onun inanılmaz mavi gözlerine bakıyorum. Derslerine başlayalı bir haftadan az oldu ve onun geçmişimiz hakkında bu kadar çabuk ve bu kadar açgözlü bir şekilde öğrenmesini izlemek inanılmaz bir şeydi. "Çok çalışıyorsun. Sanırım sınav zamanı geldi."

Kıvrımlarını okşamaya devam ediyorum ve nefesi daha da ağırlaşıyor. "Ne tür bir test?"

"Ne kadar öğrendiğinizi görmek için. Her doğru cevap verdiğinizde ..." Parmağımın ucunu girişinin etrafında döndürüyorum. "Sana bir ödül vereceğim."

Gözbebekleri büyüyor. "Ya kütüphanede kontrolümü kaybedersem?"

Bir kahkaha attım. "Oh, seni boşaltmayacağım. Profesöre itaatsizlik etmek için başıma çok değer veriyorum."

Alt dudağı titriyor. Alexandros'un ofisini ateşe verdiği gecedan beri orgazm olamıyor ve kızım sınırda. "Ama yine de güzel hissettirebilirim. Ve her an bir öğrenme fırsatı, değil mi? Ben seni kütüphanede parmaklarken kendini kontrol edebilirsen, eminim bu profesörü etkileyecektir."

Kızarması boynundan aşağı süzülüyor ve ben bir iniltiyi bastırıyorum. Üzerine atlamak ve onu o deri sandalyede becermek istiyorum. Onu öyle bir boşaltmak istiyorum ki, bütün dağa çığlık attırsın. Ve bunu yaparken sikimi sıkarak ona çok iyi gelecekti. "Ee, bir test, Ophelia. Hazır mısınız?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve

başını sallıyor. Ona göz kırpmıyorum.

"Aferin kızıma."

Kalp atışları hızlanıyor ve ben bir kahkaha daha bastırıyorum. "Kolaydan başlayacağım. Bir cadının büyü yapabilmesi için nelere sahip olması gerekir?"

"Üzerinde ustalık sahibi oldukları elemente ve bir büyüye erişim," diye gururla duyuruyor.

"Aferin kızım," diye tekrarlıyorum, parmağımı içine daldırarak.

Ben yavaşça içine girip çıkarken bir inilti çıkarıyor. "Bir cadının bir büyüğü ve bir elementi olsa bile büyüünün etkili olmayabileceği üç durum nedir?"

Nefesini içine çekiyor. "Kutsal topraklarda olduklarında. Manyetik bir alan tarafından çevrelendiklerinde ve..." Dudağını ısıyor ve ben hala elimi tutuyorum.

"Ve?"

"Ortada bir karşı büyü varken," diye nefes veriyor.

"Aferin kızım." Parmağımı daha derine itiyorum ve o da beni döllerleriyle kaplıyor. "Işığın odaklan bebeğim. Kontrolünü kaybetmene izin vermeyeceğim, tamam mı?"

Başını sallıyor. "Tamam."

"Bir cadı iblis doğurabilir mi?"

Gözlerini kısar. "Bugün iblisleri ele almayacağız."

"Biliyorum ama biz cadıları koruyoruz." Çekilip bir kez daha içine batıyorum ve güzel gözleri başının içinde dönüyor. "O yüzden cevap ver yoksa yaptığım şeyi yapmayı bırakırım."

Bir nefes üflüyor. "Hayır. Sadece iblisler iblis doğurabilir. Ancak cadılar, eşlerinin güçlü bir iblis olması koşuluyla elementai doğurabilir."

"İşte benim akıllı kızım." Bu kez tekrar içine girdiğimde başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Tepeden tırnağa titriyor ve koluma yapışarak inliyor. Etrafımızdaki hava inceliyor ve ısınıyor.

"Artık durmalıyım, Ophelia." İçinden sıyrılıyorum ve sandalyeye yaslanıyor, elleri hâlâ kolumu kavıyor.

"Lütfen, Malachi." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Bu bir işkence. İhtiyacım var..." Bir hıçkırık sözlerinin geri kalanını çalıyor.

Kalbim sikimle birlikte zonkluyor. Onu kucağıma çekiyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, saçlarını okşarken boynunun tatlı kokulu tenine sokuluyorum. "Biliyorum, tatlı kız. Yakında, tamam mı? Sana ihtiyacın olanı vermek istiyorum. Ne kadar çok istediğimi bilemezsin bebeğim. Ama yapamam."

Burnunu çekiyor. "Biliyorum."

"Burada işimizi bitirip eve gidip yatağa sarılmak ister misin? Axl ve Xavier şehir dışında, yani sadece sen ve ben olacağız. En sevdiğin filmi açarım ve erkenden yatarız, böylece yarın Şükran Günü için hazır olabiliriz."

"Benim için *Prenses Gelin*'i izler misin?"

Burnumu boğazında gezdiriyorum. "Senin için her şeyi izlerim."

Eve döndüğümüzde Axl ve Xavier Axl'ın odasındalar ve üzerlerinde sadece boxer'larıyla yorganın üzerinde yatıyorlar.

Ophelia'nın sırt çantasını silkiyorum. "Siz ikiniz bu kadar erken neden döndünüz?"

"Her şeyi beklediğimden daha çabuk hallettim. Yeni elemanlarımız oldukça sağlam," diye yanıtlıyor Axl, yanımdan geçip televizyona bakarak.

Xavier hakeme küfürler savurmadan önce, "Evet," diye onaylar. Ophelia burnunu kırıstırır. "Ah, basketbol."

"Kızımıza film izleyebileceğimize dair söz verdim, çocuklar." Axl'ın ayaklarını tekmeliyorum ve tişörtümü çıkarıyorum.

Xavier, "Saçma sapan bir kız filmi olmadığı sürece," diye homurdanıyor.

"Her zaman senin odana gidebiliriz, Kai," diyor kirpiklerini kırptırarak. Axl'ın odası hem benim hem de Xavier'in odasından daha büyük, bu yüzden onun odası artık herkesin odası haline geldi. Hâlâ alt kattaki odasında tek başına uyuyan profesör hariç. Ophelia'yla birlikte uyuduğu nadir -ama yine de çok sık- durumlar dışında.

"Lanet olsun," diyor Axl. "Kıçını bu yatağa sok, prenses." Yanındaki yere vuruyor. "Şimdi."

Xavier yan dönüyor, ben kıyafetlerimin geri kalanını çıkarırken gözleri aç bir şekilde vücudumda geziniyor. "Evet, kekin istediği saçma sapan şeyleri izlerim. Beni en az yarım saat meşgul edecek başka bir şeyim var."

"Filmi izliyorum," diye ısrar ediyorum ama kütüphanede Ophelia'yı parmakladktan sonra daha yeni yumuşamış olan sikim, Xavier'in aklındaki şeyle yeniden sertleşiyor.

"Seni günlerdir sikmedim, Kai." Gözleri sikime kaydı. "Ve bana öyle geliyor ki senin de biraz rahatlamaya ihtiyacın var."

İznini almak için Ophelia'ya bakıyorum. Onu uçurumun kenarında bıraktıktan sonra, onun önünde kendimi tatmin etmek hiç de adil görünmüyor. "Sorun değil. Filmi Axl'la birlikte izleyeceğim. İşin bitince sarılabiliriz."

Axl kollarını kocaman açar. "Evet, gel bana sarıl. Bugün seni çok özledim."

Kadın yatağa atlayıp adamın yanına kıvrılıyor, adam da bir koluyla onu sararken diğeriyle televizyonun kumandasını alıyor.

Xavier, "Kıçını yatağa koy, Kai," diye emrediyor.

Tamamen soyunduktan sonra yatağa sürünüyorum ve Ophelia'nın yanında yüzüstü uzanıyorum. Xavier üstüme tırmanıp dişlerini ensemden gezdirirken onaylarcasına homurdanıyor. Başımı çevirip Ophelia ve Axl'a bakıyorum. Xavier elimi tutarken onlar bizi izliyor. Üç parmağımı ağzına götürmeden önce burnunu parmaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Neden tadın kek gibi?" diye soruyor hırlayarak.

Sebebini öğrenince yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Ama Ophelia anlaşılabilir bir şeyler mırıldanıyor, utancı gözeneklerinden sızıyor. Sırf yüzü kızarmasın diye Xavier'e cehenneme gitmesini söylüyorum.

Beni ensemden tutup yatağa yapıştırıyor ve sertçe bastırıyor. "Neden, Malachi?"

"Çünkü kütüphanede oynadık," diyorum inleyerek. Üzerimdeki hâkimiyeti şimdiden bedenimi arzuyla tutuşturuyor.

Xavier beni yerimde sabit tutarken Axl kızımız hâlâ kollarındayken yan tarafına kayıyor. "Onu sen mi boşalttın?"

Xavier'in taş gibi sert aletinın kıçımın dikiş yerine baskı yapmasından dolayı cevap veremeyecek kadar dikkatim dağılmış durumda ama Ophelia bunu benim yerime yapıyor. "Hayır!"

"Kahretsin," diye homurdanıyor Xavier, burnunu boğazımın kenarına doğru sürterek. "Lanetin kalktığını sanıyordum."

Xavier'i acele ettirmeye çalışarak kalçalarımı oynatıyorum, ama o tatlı zamanını alıyor, dişlerini tenimde yavaşça gezdiriyor.

"Ne laneti?" Ophelia dikkatimi çekerek soruyor.

Gözlerim onunkilere kilitleniyor. "Seni boşaltmamak sadece senin için bir baş ağrısı değil, tatlı kız." Xavier'i görebilmek için boynumu büküyorum. "Şu anda benim için gerçek bir taşak ağrısı. Devam edebilir misin?"

Homurdanıyor ve dizleriyle kalçalarımı birbirinden ayırıyor. Parmaklarını kıkır yanaklarımın arasından geçirirken sikimin başı şişiyor. "Sıcaklığımı seviyorum"

Kai."

"Tanrım," diye mırıldanıyor Ophelia, yüzü ve boynu kıpkırmızı, kalbi iki kat hızlı atıyor. Ve lanet olsun, ıslak amının kokusu artık sadece parmaklarımda değil, tüm odayı dolduruyor. "İzleyebileceğimi sanmıyorum. İkinizi de hissedebiliyorum ve çok gerginim ve ..." Derin, hırıltılı bir nefes gevezeliğini durdurur.

"Durmalısın," diye uyarıyor Axl.

Yüzümü yastığa bastırıyorum ve inliyorum.

"Ama her şey bir öğrenme fırsatı, değil mi?" Xavier kendini üzerimden itiyor ve ben daha yüksek sesle inliyorum.

Axl temkinli bir şekilde "Evet," diye yanıtlıyor.

Xavier ona, "O zaman benimle yer değiştir," der.

O kadar gerginim ki, içlerinden biri beni siktiği sürece kimin siktiği umurumda değil, ama o ne halt ediyor?

Axl da benim gibi Xavier'in niyetinden şüpheleniyor. "Neden?"

Ophelia'nın elini kendi elinin içine alır. "Kendimizi diğer insanların duygularına kapatma konusunda bazı çalışmalar yapıyoruz, değil mi Cupcake?"

"Evet." Dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

"Bırakalım bu ikisi sevişsin, biz de onları ayarlamaya çalışalım, tamam mı?"

Axl'ın gözleri alev alev yanıyor ve bana sırtıyor. "İyi sikilmeye hazır mısın, Kai?"

Xavier koluna yumruk atıyor ama cevabımı beklemeden yer değiştiriyorlar. Cevabımı zaten biliyorlar. İkisini de her zaman ve her yerde alırım, özellikle de kızım izlerken.

ChapTer

FIFTeen

XAVI ER

O Phelia'nın kalbi o kadar hızlı atıyor ki, göğüs kafesini delip geçeceğinden eminim.

Yatak başlığına yaslanıp onu kendimle birlikte çekiyorum, böylece sırtı göğsümde ve bacakları açık uyluklarımın arasında uzanıyor. Çenemi başının üstüne yaslayarak kollarımı beline doluyorum ve elimi kalbinin üzerine bastırıyorum. Hızlı ama sabit ritmi avucuma çarpıyor. "Rahatla, Cupcake. Bunu başaracağız."

Derin bir nefes çekiyor ve sulu memeleri avuçlarımın içinde titriyor, ben de gözlerimi kapatıp onun yumuşak vücudunu hissetmekten başka her şeye konsantre oluyorum. Bunu onun için berbat edemem. Axl ve Malachi'yi devre dışı bıraktım.

Daha önce yüzlerce kez seks yaptım. Bu çocuk oyuncağı. Onu ayarlamak benim felaketim olacak.

"Yapamam, Xavier. Hissediyorum..." Hırıltılı bir nefes daha çekiyor. "Çok iyi. Lütfen!" Kalçalarını açıyor ve elimi tutuyor, göğsünden çekmeye çalışıyor ve şüphesiz bacaklarının arasına sokuyor. Ve lanet olsun, ona izin vermek istiyorum. Elimı sırlıklam külotunun içine sokmak ve parmaklarımı onun daracık küçük amına sokmak istiyorum.

Sikim sırtına doğru seğiriyor ve vahşi bir sokak kedisi gibi miyavlıyor.

Malachi başını çeviriyor, dudağını çiğnerken yeşil gözleri yüzümü arıyor. "Sence durmalı mıyız?"

"Hiç şansın yok." Axl kalçalarını iterken kelimeleri gıcırdatıyor, sikini Malachi'ye sokuyor ve Malachi'nin gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden oluyor.

Malachi ve Ophelia aynı anda inliyor.

Bir nefes tısladım. "Bir saniye yavaşla Axl. Birkaç ritim almasına izin ver." Şu anda benim de en az onun kadar onları dinlemekte zorlandığım gerçeğini bir kenara bırakıyorum. Onun varlığı her şeyi büyütüyor. Her dokunuşu, her tadı. Her bir coşku anı onun sayesinde bin kat daha artıyor.

Elim neredeyse tüm göğsünü kaplayacak şekilde parmaklarımı açıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Nefes al, Cupcake." Başını sallıyor ve bir ciğer dolusu hava emiyor. Hızla çarpan kalbini sakinleştirmek için hiçbir şey yapmıyor, ama bana kafamı boşaltmak için bir an veriyor.

Teni yanıyor, bastırılmış cinsel enerjiyle cızırıyor. "Bu neden oluyor?" diye inliyor. "Neyim var benim?"

Başının üstünü öpüyorum ve kokusunu içime çekiyorum, sonra keşke yapmasaydım diyorum. "Senin hiçbir sorunun yok. Sınırdasın çünkü sana kafayı takmış dört vampirin var. Her gün senden besleniyoruz. Kanımızı paylaşıyoruz ve bu çok güçlü bir afrodisyak. Ve sürekli sana dokunuyoruz ya da seni düşünüyoruz. Sürekli senin için yanıp tutuşuyoruz ve sen de bunları bizimle birlikte hissediyorsun. Dördümüz de *sürekli* seni istiyoruz." Saçlarına bir öpücük daha konduruyorum. "Ve tüm bu enerjinin gidecek hiçbir yeri yok çünkü güçlerini kontrol altına alana kadar boşalmana izin veremeyiz. Orgazmın günlerin sonunu getirebilir ve buna izin veremeyiz."

Bana küçük, yumuşak bir kahkaha atıyor.

Dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Sana kapılar hakkında ne öğrettiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

İnsanları kapısı olan odalar gibi düşünmek, insanları dışarıda bırakmayı ilk öğrendiğimde bende en çok işe yarayan tekniklerden biriydi ve Ophelia'da da işe yarıyor gibi görünüyor. "İşte benim güzel kızım. Şimdi Malachi ve Axl için olanları bul. Onlara bir renk verdin, değil mi?"

"Evet. Axl için B-kahverengi ve Kai için yeşil."

Hatırlıyorum. Benim için mavi, profesör için siyah. Gözlerimizin rengi, demişti. Bir nefes daha alıyorum ve nabzım biraz daha yavaşlıyor. Axl ve Malachi yanımda kıpırdamadan duruyorlar ve azgın elementimizin azgın hormonlarını kontrol altına almak için ihtiyacım olan alanı bize veriyorlar.

"Öyleyse kapılarını bulun ve kapatın."

Başını sallıyor, derin nefes alıyor ve ben de nefesimi onunkiyle eşleştirerek kulağına cesaretlendirici sözler mırıldanıyorum. Bu şekilde sessizlikten daha iyi odaklandığını çoktan öğrendim.

"Onları buldum," diye fısıldıyor, gözleri sımsıkı kapalı. "Tamamen açıklar. Parlak ışıkla dolu."

Bu işte zaten çok iyi. Benim zeki küçük kekim. "Tek bir ışık kırıntısı bile görünmeyene kadar sıkıca çekin. Kapının altında bir çatlak bile kalmayacak."

"Ama çok ağırlar," diye sızlanıyor.

Kardeşlerime uyarıcı bir bakış fırlatıyorum.

Axl başını sallıyor. "Ona karşı koymuyoruz."

Malachi ona sempatik bir bakış atıyor. "Bu bir bağ. Ne kadar güçlü olduğu için."

"Bu odadaki en güçlü kişi sensin, Cupcake. Şimdi kapat şu lanet kapıları."

Dudaklarını birbirine bastırıyor, güzel yüzü konsantre olmuş durumda. "Ben... Kapanıyorlar, Xavier."

Sesindeki zevk beni aptal gibi sırtmaya itiyor. "Devam et. Sonuna kadar, Ophelia."

Başını sallıyor, yüzünde artık bir gülümseme var. "Kapalılar."

Gurur göğsümde ısınıyor. "Aferin kızıma. Yapabileceğini biliyordum." Ona daha sıkı sarılıyorum, dudaklarımı başının üstünde dinlendiriyorum ve o iç çekiyor, yumuşak vücudu benimkinin içinde eriyor.

Axl ve Malachi'ye başımı sallayarak sikişmeye devam etmelerinin güvenli olduğunu söylüyorum.

Axl memnuniyetle homurdanıyor ve Malachi'nin ağzından çıkan yüksek sesli iniltiye bakılırsa, tekrar içine gömülüyor. Kai'nin sıkı kışını neredeyse hissedebiliyor ve tuzlu teninin tadını alabiliyorum. Ağzım sulanıyor.

Ophelia iniliyor ama nabızı sabit ve teni artık bastırılmış arzuyla kabarmıyor. "Onları hâlâ hissedeceksin, ama şimdi daha mı kolay?"

Yüzündeki bir tutam saçı savuruyor. "Evet." Sesi yumuşak bir mırıltı ve beynimi geçip doğrudan ağrıyan aletime gidiyor, şimdi sırtına doğru seğiriyor.

"Kahretsin Kai, kışın çok sıkı," diye homurdanıyor Axl ve defalarca içine gömülürken yatak hafifçe sallanıyor.

"Siktir!" İkisini izliyor ve şu anda sikimi kızımın içine gömüp onu becerebilmeyi diliyordum.

"İstersen sen de onlara katılabilirsin." Ophelia'nın tatlı sesi içimdeki çaresiz ihtiyacı hafifletmek için çok az şey yapıyor. Onu sırtüstü çevirme ve sonuçları ne olursa olsun adımı haykıracak kadar sert sikme isteğimi bastırıyorum.

Onun yerine, şampuanının tatlı kokusunu içime çekiyorum ve onu daha sıkı sarıyorum. "Burada seninle kalıyorum."

"Ben iyi olacağım." Sesindeki titreme hafifti ama oradaydı. Artık duygularını ve öfkeli hormonlarını kontrol edebiliyor ama ben onun yanında olacağıma söz verdim. Ben de tam olarak bunu yapacağım. Axl ve Malachi birbirlerini anlamsızca becerirken kızıma sımsıkı sarılıp yapabileceğim en az seksi şeyi düşüneceğim.

Ellerini ön koluma doluyor ve tenime şefkatli bir öpücük konduruyor ama bu kanımın damarlarımda daha sert pompalanmasına yetiyor. "Teşekkürler, Xavier."

Lanet olsun, bana güç ver.

İyi iş çıkardın. Alexandros'un sesi kafamın içinde yankılanıyor ve eğer oturuyor olmasaydım, eminim bu sürpriz beni kışımın üstüne devirirdi. Yoksa Ophelia'yla mı konuşuyor? Öyle olmalı. Onu duyduğuna dair hiçbir belirti vermiyor. Cupcake övgü için bir sürtük, özellikle de onun için.

Seninle konuşuyorum Xavier, dedi iç çekerek. *Ophelia'ya karşı kendinize gösterdiğinizden daha fazla sabır ve itidal gösteriyorsunuz.*

Birçok farklı duyguyla boğazım düğümlendi. *Bana ihtiyacı vardı. İyi iş çıkardın.* Sesinin derin tınısı tüm vücudumda yankılanıyor ve gözlerimi kapatıp aramızdaki bağıın sıcaklığının tadını çıkarıyorum. sadece ikimiz için, sadece bu kısa an için.

Ortaya çıktığı gibi hızla gidiyor ve ben göğsümde bir ağrıyla kalıyorum. Ophelia bunu kesinlikle hissediyor çünkü başını omzumun kıvrımına yaslıyor.

"İyi misin, Cupcake?"

Sesimdeki çatlağı fark etse bile bundan bahsetmiyor. Ama kucağımda dönüp Axl ve Malachi'ye bakıyor. Biz burada yokmuşuz gibi sevişmeye devam ediyorlar ve o sıcak elini yanağıma koyup mavi gözleri parlayarak bana bakıyor. "İyi olmaktan çok daha iyiyim. Merkezimi bulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim." Sonra dudaklarını usulca dudaklarıma bastırıyor.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Merkezini bulmasına yardım ettim. O benim merkezim. Her şeyi daha parlak, daha canlı, daha iyi yapıyor. "Seni seviyorum, Ophelia Hart." Kelimeleri saçlarına doğru mırıldanıyorum çünkü daha önce söylediğim tüm kelimelerden daha doğru olmalarına rağmen, ağzımdan çıktıklarında çok yabancı geliyorlar. Uzun hayatım boyunca tek bir kişiye bile onu sevdiğimi söylemedim. Malachi'ye bile. Ve kesinlikle Axl'a da.

Dizlerini göğsüne doğru çekiyor, kucağımda bir top gibi kıvrılıyor ve yanağını çıplak göğsüme sürüyor. "Ben de seni seviyorum, Xavier Adams."

Ophelia hâlâ kucağımdayken yataktan biraz aşağı kayıyor, göğsümdeki hafif ağırlığına değer veriyorum. Malachi ve Axl'ı izliyorum ve neredeyse son iki yüzyılın her gününü ikisiyle birlikte geçirmiş olmama rağmen, onların varlığında hissettiğim aidiyet duygusu şimdi daha önce hiç olmadığı kadar güçlü. Hiç şüphesiz beyhude olduğunu bilerek, zihnimle Alexandros'u arıyorum. *Neden her şey onun yüzünden farklı hissediyor? Daha mı güçlü?*

Beni şaşırtarak hemen cevap verdi. *Çünkü benimle olan bağı benzersiz ve dolayısıyla sirklerimle olan bağı da öyle.*

Ama önce onunla bağ kurduk. Ve siz ikinizden önce de böyleydi... Kafa karışıklığı düşüncelerimi bulandırıyor. Aramızdaki bağı her geçen gün daha da güçlendiği doğru ama bu aidiyet hissi onu ısırduğım andan beri benimle birlikte.

Cevap vermeden önce bana düşünmem için zaman tanıyor. *Bağlar vardır. Bir de başka türden bağlar vardır. Ophelia'yla aramızdaki bağı daha derin olduğuna inanıyorum ve benim kanım sana geçtiğine göre, senin onunla olan bağı da daha derin.*

Ne tür bir bağ? Bir bağdan daha fazlası ne olabilir?

"Profesörle mi konuşuyorsun?" Ophelia uykulu bir şekilde sorar.

Bizi duyabiliyor mu? Ona soruyorum. Bu kanalda sadece ben ve o olmalıydık.

Konuştığımızı duyabiliyor ama kelimeleri duyamıyor. Bunu bir duvarın arkasından dinlemesi gibi düşünün.

Pembe saçının bir tutamını kulağının arkasına atıyorum. "Sadece ne kadar inanılmaz olduğundan bahsediyordum."

Yumuşak bir şekilde gülüyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum, daha fazla burnunu sokmayarak bize duyduğu güveni hem kıskanıyor hem de takdir ediyorum.

Bir bağdan daha fazlası mı? Ona tekrar soruyorum.

Karmaşık bir durum.

O yüzden benim için karmaşıklıklaştırmama. Lütfen.

Tekrar konuşmadan önce bir an daha duraksıyor. *İlgilenmem gereken bazı işler var. Ophelia'ya göz kulak ol.*

Her zaman yaparım, diyorum, reddinin acısını yutkunarak.

Bir kez daha sustu, ama sanki daha fazla şey söylemek istiyormuş gibi bilincimde oyalandığını hissediyorum.

Yapmaz tabii ki. Asla yapmaz.

OceanofPDF.com

ChapTer

SIXTeen

ALEXANDROS

I Zonklayan şakaklarımı ovuyor ve kafamın içindeki sesler sakinleşip sessizleşene kadar gözlerimi kapatıyorum. Nasıl oluyor da yeteneğim aynı anda hem zayıflıyor hem de güçleniyor? Her şeyi daha az ayarlayabiliyorum

ama odaklandığımda, daha önce duyabildiğimden çok daha fazlasını duyabiliyorum. Ophelia'yla bağ kuralı iki hafta oldu ve onu sahiplendiğim andan beri gücümdeki değişim kesinlikle tesadüf değil.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve gri bulutlara bakıyorum. Bu kez, Ophelia'nın ruh haliyle ilgili bir şeyden ziyade Havenwood'da değişen sadece hava durumu. Birkaç dakikalığına gökyüzüne bakıyorum ve başka hiçbir şeye bakmıyorum, gençliğimin çok eski günlerini, yaşamış en korkunç ve güçlü yaratıklardan bazılarının bu gökyüzünde dolaştığını hatırlıyorum. Bir

Çocukken ve daha sonra Drakos Hanesi'nin bir üyesi olarak böylesine güçlü varlıklarla iletişim kurma yeteneğine sahip olduğum için diğerlerinin ötesinde kutsanmış sayıldım. Ne yazık ki neredeyse bin yıldır bu yeteneğimi kullanamadım.

Ruhumun üzerinden geçen karanlık bir gölge gibi omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Bu gerçekten sen misin, eski dostum? Sesi bana sanki dün duymuşum gibi tanıdık geliyor. Ama olamaz. Bu imkansız.

Burada cehennemde misin?

Sorusunu görmezden geliyorum. *Elpis, bu gerçekten sen misin? Başka kim olabilir, Ejderha Fısıldayıcısı?*

Bu isim karşısında ağzımdan beklenmedik bir kahkaha döküldü. *Gördüğüm kadarıyla zaman keskin zekânı köreltmemiştir.*

Derin, gürleyen kahkahası kafamın içinde yankılanıyor ve bana ejderhaların bu dünyada herhangi bir yaratık kadar özgürce dolaştığı daha mutlu zamanları hatırlatıyor.

Seni sık sık düşündüm, eski dostum, diyor sesi hüznle karışık.

Ve ben de seni.

Seni cehenneme kimin gönderdiğini söyle, ben de senin yerine onun kafasını koparayım. Yoksa bir kadın mı?

Elimi sakalıma sürüyorum. *Cehennemde değilim. Hâlâ burada, ölümlüler alemindeyim.*

Yani güçleriniz artık insanların dünyasını lanetlilerden ayıran perdenin ötesine seyahat edebiliyor mu?

Bunun nedenini anlayamıyorum ama bu konuşmayı yaptığımıza göre doğru olmalı. *Öyle görünüyor.*

Ona sormam gereken soru boğazıma takılıyor, ben de temizliyorum. Cevabı zaten biliyorum, çünkü ruhumun derinliklerinde saklı. Yine de bunu ondan duymalıyım, yoksa sonsuza dek merak edeceğim. *Bir karım ve iki kızım vardı, Elpis. Onlar-*

Onlar burada değiller, dostum. Ruhları temizdi ve yıldızlar arasında hak ettikleri yeri aldılar.

İçimdeki rahatlama umutsuzlukla karıştı. Cehennemde olmadıklarını biliyordum, çünkü öyle olduklarına inansaydım, bir saniye bile tereddüt etmeden onları takip ederdim. Yine de onun güvencesi beş yüz yılı aşkın süredir beslediğim bir yaraya merhem oldu. *Teşekkür ederim, Elpis.*

Şimdi sormaktan çekindiğim başka bir soru var, çünkü cevabı beni mahvedebilir.

Benim de bir oğlum vardı. Lucian mı? Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum.

Cehennemde Ejderhaya Fısıldayan'ın çocuğu yok, dostum. Seni temin ederim.

Soğuk hava ciğerlerime doldu. Kalbimde onun ölmediğini biliyordum. Oğlumun cehennemde olmadığına dair reddedilemez bir kanıta sahip olmak acı tatlı bir duygu. O yaşıyor ve bu hem derin hem de dehşet verici.

Daha da endişe verici olanı, bana olan nefretinin bir şekilde yüzyıllar önce aramızdaki bağı koparmasına izin vermiş olması. İhanetinin acısı düşüncelerimden hiç çıkmıyor; ancak Elpis'in sesi beni o kara deliğe düşmekten alıkoyuyor. *Elementai Alexandros'un ölümünü duyduğumda çok üzüldüm. Ama kör kibir beni şaşırtmadı. Bütün bir türü yok edebileceklerini ve sonuçlarına katlanmayacaklarını düşünmeleri.* Homurdanıyor ve dev burun deliklerinden kıvrılan kalın siyah dumanı neredeyse görebiliyorum.

Senin türün, genç nesillerin çoğunda bulunan aptallığı çoğundan daha iyi biliyordu, Elpis. Oğulları annelere, erkek kardeşleri kız kardeşlere düşman eden aptallık. Kalbimin parçalanmış parçaları taze bir yarayla sızlıyor.

Bir zamanlar bir gün ölümlüler diyarına döneceğimizi umuyordum. İç çekiyor. Ne yazık ki, son ejderhanın dokuz asır önce ayrılmasından bu yana işler pek de iyiye gitmiş gibi görünmüyor.

Hayır, yapmadılar.

Ofisimin kapısı pat diye açıldı ve Ophelia içeri daldı, mavi gözleri kocaman ve parlıyordu, saçları yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı. Heyecanı odanın içinde titreşiyor, o kadar hissediliyor ki onunla bu kadar uyumlu olmasaydım bile yine de hissederdim. Bana dönüp fısıltıyla "Gerçekten bir ejderhayla mı konuşuyorsun?" diye bağırmadan önce kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla kapattı.

Lucian'la ilgili anılarımın bulunduğu kasanın kapısını bir kez daha çarparak kapatıyorum. Ona dikkatimi verirken dudaklarımı büken küçük gülümsemeye engel olamıyorum. Beni duyabilmesine şaşırmamalıyım. Onu engellemek beklediğimden daha fazla enerji gerektiriyor ve bunu yapmak için hiçbir arzum olmadığına acı bir şekilde farkındayım. "Aklımdan uzak durman konusunda seni ne diye uyarmıştım, ufaklık?"

"Kafanın içinde değildim," diye ısrar ediyor, kucağıma oturmadan önce odayı geçiyor ve kollarını boynuma doluyor. İçgüdüsel olarak

kendi kollarımı ona doladım, onu kendime çektim. "Sen benimkindeydin. Ya da en azından Elpis öyleydi."

Kaşlarımı çattım. "Onu kendi kafanın içinde mi duydun?"

Başını sallıyor, parlak mavi gözleri o kadar güven ve masumiyet dolu ki kalbim sızlıyor.

Elpis, bu sabah ölümlüler âleminde başka biriyle konuştun mu?

Sadece sen, Ejderhaya Fısıldayan, diye hızlıca cevap verdi.

Ophelia'nın saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Ona bir şey söyle." Gözlerini kırıştırdı. "Ne gibi?"

"Ne istersen, Ophelia. Sadece konuş onunla."

Dudaklarını birbirine bastırıyor. *Merhaba, Elpis. Seninle tanışmak çok heyecan verici.*

Peki, kim bu hoş yaratık, Alexandros?

Yani ejderhalarla konuşabiliyor. Onun olağanüstü yetenekleri hakkında öğrendiklerim göz önüne alındığında buna şaşırمامam gerekirdi ama yine de şaşırdım. Bu öyle eşsiz bir yetenek ki, bin yıl önce amcam öldüğünden beri başka bir canlıyla paylaşmamıştım. *Bu Ophelia.*

İçindeki heyecanı hissedebiliyorum. Onu zihnimin gözünde dimdik ayakta dururken ve terazisini sallarken görüyorum. *Ve senin yeteneğini paylaşıyor mu? O da mı vampir?*

Şimdilik ona tek söylediğim *yeteneğimi paylaştığı*. Elpis'e hayatım pahasına güveniyorum ama hem Ophelia'nın hem de benim, o cehennemdeyken onunla iletişim kurabiliyor olmamız... ilginç olduğu kadar sinir bozucu da.

"Ejderhalar gerçek!" Ophelia ciyaklıyor. "Ve ben onlarla konuşabilir miyim?"

Parmağımı dudaklarıma götürerek çocukları uyandırmadan önce sessiz olmasını işaret ediyorum. Dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor.

Sesini duymak harikaydı, eski dostum, Elpis'e söyledim. *Yakında tekrar konuşacağız ama şu anda ilgilenmem gereken bazı işler var.*

Bir kahkaha attı. *Vampirler!* Ve sonra, geldiği kadar çabuk gitti.

Tüm dikkatimi Ophelia'ya veriyorum. "Ejderhalar mı?" diyor, sesi sakın ama coşkulu.

Başımı salladım. "Ejderhalar."

"Yani gerçekler mi? Neden ben hiç görmedim? Neden insanlar onların varlığından haberdar değil?"

Hep bir sürü soru. Boğazındaki çırpınan nabız dikkatimi cevap vermekten alıkoyuyor ve dilimi boğazında gezdirerek tadının

tatlı teni duyularımı dolduruyor. Dişlerim uzuyor.

"Alexandros!" Başını geriye atıp parmaklarını saçlarımda dolaştırırken bile beni uyarıyor. "Ejderha mı?"

İçimi çekerek onu ısırmaktan vazgeçiyorum, onun yerine sorularını yanıtlayabiliyorum. "Ejderhalar insanlardan ve iblislerden çok önce yeryüzünde dolaşırdı. Ejderhaların kendileri bile burada ne kadar süre yaşadıklarını söyleyemez. İnsanların zaman ölçümleri bu yaştaki yaratıklar için anlamsızdır. Ama dinozor kuzenlerinden hayatta kaldıkları kesin. Büyük bir büyüye sahipler. Bazıları onların tüm büyüünün başladığı beşik olduklarına inanıyor." Beni hayranlıkla dinlerken saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Bu da onları, büyülerini kendi çıkarları için kullanmak isteyen yaratıkların hedefi haline getirdi. Neredeyse bin yıl önce, avlanmaktan ve manipüle edilmekten bıktılar ve o zamandan beri kaldıkları cehennem dünyasına göç ettiler. Bugüne kadar dünyalarımızı ayıran perdeden onlara asla ulaşamadım."

"Yani neredeyse bin yıldır Elpis'le ilk kez bugün mü konuştunuz?"

Başımı salladım.

"Vay canına! Ejderhalar ne kadar yaşar?"

Omuz silkiyorum. "Kimse tam olarak bilmiyor ama Elpis benden yüzyıllar önce doğmuş."

Gözlerini kırptırıyor ve sorular kafasında öyle bir hızla dönüyor ki ikimizin de başının dönmemesine şaşırıyorum. "Yani tüm vampirler ejderhalarla konuşabilir mi?"

"Hayır. Drakos Hanesi soyundan gelen seçilmiş birkaç vampirin eşsiz bir armağanı. Çok az varlığın sahip olduğu bir yetenek. Benimle aynı yeteneğe sahip olduğunu bildiğim son kişi amcam Antony'ydi."

"Yani tanıdığınız başka kimse ejderhalarla konuşamıyor mu?"

Başımı sallıyorum. Onun sınırsız hayranlığı o kadar saf ki, Elpis'le konuşmamdan kalan melankoliye rağmen beni gülümsetiyor. Onun türünü çok uzun zamandır düşünmemiştim, varlıklarını bilincimden mümkün olduğunca silmeyi tercih ettim. Onların kaybı, daha az kanlı olsa ve aynı ruh yok edici ihanetle gölgelenmemiş olsa da, neredeyse elementai'ninki kadar acı vericiydi.

Ophelia nefesini içine çekerek dikkatimi tekrar ona, daha doğrusu göğsüne ve Xavier'in solmuş kırmızı Montridge tişörtünün kumaşından taşan sert meme uçlarına çekiyor. Kokusu onunkıyla birleşince sarhoş edici bir hal alıyor ve ona karşı sabrım tükenirken bir hayal kırıklığı hırıltısını bastırıyorum.

sorular ve benim direncim her geçen saniye daha da zayıflıyor. Kendimi tutmam hiçbir zaman onunlayken olduğu kadar alışılmadık bir şekilde kopmaya yakın olmamıştı. "Peki neden yapabilirim?" diye soruyor.

Gözlerinin içine bakıyorum ve keşke ona daha fazla cevap verebilseydim diyorum, bir yandan da içine dalarak onu başka sorulardan uzaklaştırmak için duyduğum temel arzuyla boğuşuyorum. "Görünüşe göre bağ kurduğun vampirlerin güçlerini kanalize edebiliyorsun. Bu yüzden güçlerin açığa çıkmadan önce bile çocukların düşüncelerini duyabiliyordun. Bunun geçici mi yoksa kalıcı mı olduğunu henüz görmedik."

"Bu normal mi?"

Başparmağımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Hayır, ama seninle ilgili hiçbir şey normal değil Ophelia. Sen mümkün olan her şekilde sıradışısın."

Gülümsüyor ve bu basit hareket, sıkimin onu hemen şimdi alma arzusuyla seğirmesine neden oluyor. "Ve ejderhalar cehennemde mi yaşıyor? Neresi orası? Cehennem gibi bir yer mi?"

"Tam olarak değil. İnsanlara öğretilen cehennem diye bir şey yoktur. Cennet de öyle."

Gözlerini kırıştırıyor. "Yani öldüğümüzde hepimiz cehenneme mi gidiyoruz? Ailen orada mı? Elpis senin için onlara bir mesaj iletebilir mi?"

Acı göğsümden geçerken gözlerimi kapatıyorum ve o yumuşak elini yanağıma koyuyor. "Özür dilerim."

Dudaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Özür dilemek için bir nedenin yok, agápi mou."

Vücudunu benimkine doğru kıvrıyor.

"Ne tür bir varlık olurlarsa olsunlar, karım ve kızlarımın gibi saf ruhlar öldüklerinde, enerjileri evrene yeniden katılır ve sonsuza kadar kozmosta yaşarlar. Ama lanetliler öldüğünde, cehenneme giderler. Anıların öldüğü ve sadece en zalimlerin geliştiğı karanlık ve umutsuzluk dolu bir yer. Bu, vampirlere ve elementai'lere yapılan çarpık bir şakadır; öbür dünyada asla birlikte olamazlar çünkü biri ebediyen lanetlidir, diğeri ise doğası gereği saftır."

Burnunu kıvrıyor ve başını eğiyor. "Ama vampirler neden sonsuza dek lanetleniyor?"

"Bu bizim doğamızda var."

"Ama öyle olmak zorunda değil. Yani, sen iyisin. Kötü şeyler yapmış olabileceğini biliyorum ama bu senin iyi bir insan olmadığın anlamına gelmez."

Buna kesinlikle inanıyor olması endişe verici, ancak kendimi onun gözünden görmek de beni itiraf etmek istediğimden daha fazla memnun ediyor. "Hata yapma küçüğüm, ben senin karşılaşabileceğin kadar iyi bir adam değilim."

Elini kalbimin üzerine koyuyor ve kalbim avucuna çarpıyor. "Bence sen tanıdığım en iyi adamlardan birisin."

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Senin için her zaman iyi bir adam olacağım agápi mou, ama kalbimdeki her türlü iyilik seninle başlar ve seninle biter. Seni korumak için bu dünyadaki her ruhu feda edebilirim ve bunu bir an bile düşünmem. Her birini. Her birini. Her birini."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ve parmakları tenimde seğiriyor. "Umarım benim için tek bir ruhunuzu bile feda etmek zorunda kalmazsınız, efendim."

"Ben de öyle." Ama kesinlikle yapacağım ve yapacağım. Son kısmı seslendirmiyorum. Hepimizin kesinlikle yapmak zorunda kalacağı fedakârlıkları düşünmek için yeterince zamanımız olacak ve o zaman şimdi değil. Kollarımda sıcacık ve yumuşacıkken olmaz.

"Peki ya Lucian?"

Kalbimden bir parça daha koptu. "O cehennemde değil."

Gözleri büyüyor. "Yani yaşıyor mu?"

Yaşıyor ve benden kaçıyor. "Öyle görünüyor."

"Ama nasıl?" Başını sallıyor. "Onu bağın aracılığıyla hissedemiyor musun? Nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Yapamam Ophelia ve sen sormadan söyleyeyim, bunun nedenini bilmiyorum ve şu anda bunu daha fazla tartışmak da istemiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve merakını bastırarak isteklerime saygı gösterdiği için minnettarım. Bunun yerine, benim için neredeyse yürek parçalayıcı bir soru soruyor. "Yani sen ebediyen lanetliysen ve ben doğuştan iyiysem, bu sonsuza kadar birlikte olamayacağımız anlamına mı geliyor?"

Eğer bugün kalbimden bir dilim daha koparırsa, geriye hiçbir şey kalmayacak. "Hayır, ama yine de bir ömrümüz olabilir. Hayatta kalabileceğimiz kadar uzun bir ömür."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Bu çok yürek parçalayıcı."

Başımı salladım. "Biliyorum. İşte bu yüzden sonsuza dek yaşamaya çalışıyoruz. Ve bir elementai ile bağ kurmanın herhangi bir vampir için neden bu kadar derin bir karar olduğunu da."

"Yani beni ısırmak senin için büyük bir olay mıydı?"

Sert bir kahkaha attım. "Ophelia, seninle bağ kurma kararımın büyüklüğünü tam olarak anlatacak kelime yok." Hüzün bulutları

ve çenesini avucumun içine alıyorum. "Ama bil ki seni bodrumumda ilk gördüğüm andan itibaren birlikteliğimizin kaçınılmazlığının farkındaydım. Ve sana bu kadar uzun süre direnmek için sahip olduğum tüm gücü harcadım."

"Yani pişman değil misin?" Sesi küçük ve sessiz, asla olmaması gereken her şey.

Başımı sallıyorum. "Bir kalp atışı kadar bile değil. Her bir yaşamda seni seçerdim, küçüğüm. Her birinde."

Kollarımın arasında eriyor, vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyum sağlayana kadar bana sokuluyor. Ta ki onun nerede bitip benim nerede başladığımdan emin olamayana kadar.

Birkaç dakika sonra zıpladı ve elimi tuttu. "Kai'nin çalışma odası için seçtiği ağacı süslemeye gitme zamanı. Çok büyük!"

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ve odadan çıkarken onu takip ediyorum. Bu dünyada geçirdiğim onca yıl boyunca hiçbir bayram için süslenmemiştim. Kutlama yapabileceğim bir ailem olduğunda gelenekler çok daha farklıydı. Ancak Ophelia beş yıl önce Noel'i sadece bir kez kutladığını söylediğinde, çocukların beni bu yılı onun için özel kılmak için elimizden geleni yapmamız gerektiğine ikna etmelerine izin verdim. Bunun uzun bir süre boyunca bileceği son huzurlu Noel olabileceği fikrine çok fazla önem vermemeye çalışıyorum.

Bunun yerine, Malachi'nin daha önce gururla arsadaki en büyük ağacı seçeceğini ilan ettiğinde yüzündeki çocuksu sevinci hatırlıyorum. Axl ve Xavier onun coşkusuna gözlerini devirmişlerdi ama kendi heyecanlarını da gizleyemiyorlardı. Ophelia Hart şimdiden hayatımıza öyle bir neşe kattı ki, cicili bicili çelenkleri asmak için birkaç saat harcamak üzere olduğum gerçeğinden hafifçe rahatsız olmaya bile cesaret edemiyorum.

ChapTer

SeVenTeen

ALEXANDROS

"T Benimle tekrar buluştuğun için teşekkür ederim kardeşim."

Giorgios kalın bir kaşını kaldırıyor. "Şu son üç ayda seni son otuz yılda gördüğümde daha fazla gördüm, Alexandros."

Haksız değil ve er ya da geç bir başkası da bunu fark edecek. Yorgun bir iç çekiyorum ve o da güven verici bir elini omzuma koyuyor. "Buraya geldiğimi kimse bilmiyor. Bu duvarların arasında güvendeyiz." Fakülte kütüphanesinin etrafına göz gezdiriyor.

Koltuğa çökmeden önce başımı sallıyorum. Karşıma oturuyor, ellerini açılmış kalçalarının arasında kenetlemiş, gözlerini benimkilere dikmiş. "Kız hakkında mı? Geçmiş hakkında henüz daha fazla bilgi edinemedim. Bana sorduğundan beri bir haftadan biraz fazla oldu kardeşim."

"Eğer bilgiye ulaşmak kolay olsaydı, çoktan sahip olurdu. Cevapları hemen beklemiyorum."

Gömleğinin yakasını çekiştiriyor ve boynunu kıvrıyor. "O zaman güçlerine bir şey mi oldu?"

"Hayır. Seni buraya Ophelia'yı tartışmak için çağırmadım." Bir elimi yüzümde gezdirdim.

Öne doğru eğiliyor, endişesi alnının kırışmasından belli oluyor. "Sonra ne olacak?"

İhanetin acı hatırası boğazımı tıkıyor, kelimelerimi ve nefesimi çalıyor. Başımı ellerimin arasına alıp duygularımın bana ihanet etmemesini diliyorum. Şimdi olmaz, bunca yıldan sonra.

"Alexandros, lütfen." Giorgios'un endişeli sesi içime doluyor.

Her şeyi yutuyorum ve başımı tekrar kaldırıp kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorlamadan önce derin, hırıltılı bir nefes çekiyorum. "Lucian yaşıyor."

Gözleri kısılıyor ve mavi irisleri kararıyor. Oğlumun adını andığında gözeneklerinden sızan öfkeyi deneyimlemek için aramızdaki bağı hissetmeme gerek yok. "Ne?" diye bağıyor, tek kelime bir suçlama gibi geliyor kulağa.

"O yaşıyor."

Hırılıyor, omuzları kulaklarına doğru yükseliyor. "Onu gördün mü? Onunla konuştun mu?"

Suçluluk ve pişmanlık göğsümde yılan gibi kıvrılıyor. Bunca yıl kendi oğlumun hayatta olduğunu bilmeden nasıl yaşayabildim? Onun öldüğünü varsaymak için bu kadar acele etmemeliydim. Bu gerçeği kendim bulmak için daha çok çabalamalıydim. Bunu yapmadığım için içim içimi yiyor. "Hayır."

"Onu hissettin mi?"

Başımı salladım. "Keşke yapsaydım."

Yüz hatları şaşkınlıkla buruşuyor. "O zaman hayatta olduğunu nereden biliyorsun kardeşim?"

Lucian'ın hayatta kaldığını öğrenmenin içimde yarattığı duygu selini durdurmak için bir an duruyorum ve kelime seçimimi dikkatle gözden geçiriyorum. Ölümlüler âlemi ile cehennem arasındaki perdeyi neden aniden aralayabildiğim henüz net değil. Bunun geçici bir durum olup olmadığını da bilmiyorum. Bunun nedenini öğrenene kadar da bunu Ophelia ve çocuklar dışında kimseyle paylaşmayacağım. "Sadece onun ölmediğini biliyorum. Bu konuda bana güvenin."

"Ama sen onun ölümünü hissettin." Kaşları çatıldı. "Onun kaybından duyduğunuz acıyı hissettim, bu dünya için pek bir kayıp sayılmazdı." Her kelime kırılmış,

öfkесinin tüm gücüyle damlıyordu.

"Ne yapmış olursa olsun, Giorgios, o hâlâ benim oğlum." Sesime sızmak isteyen hırıltıyla savaşıyorum, kendi öfkemi kontrol etmeye kararlıyım. "Ondan bahsederken ses tonuna dikkat et."

Ellerini yumruk yapıp uyluklarının üzerine koyuyor ve hayal kırıklığını belli eden derin, gürültülü bir ses çıkarıyor. "Oğlum!" diye tükürür. "Ne tür bir evlat..." Burun delikleri alevlenir ve keskin bir nefes alır. "Kendi babasına ihanet etti. Annesine ve büyükannesine. Masum kız kardeşlerine."

Her kelime kalbime doğrultulmuş bilenmiş bir bıçak gibi ve beni bütünüyle yutmakla tehdit ederken Lucian'ın ihanetine karşı tekrar savaşıyorum. Onun elementai soykırımına alet olması en büyük ıstırabımın kaynağı ve hiçbir zaman bu acıyı dindiremez.

Kontrolümü korumak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen, dudağım geriye kıvrılıyor ve dişlerim ortaya çıkıyor. "Ne yaptığını biliyorum, Giorgios."

Bir nefes tısladı. "Ve sen onun öldüğünü hissettin."

Bu doğru değil. Bağımızın koptuğunu hissettim. Sadece bunun onun kesin ölümü anlamına geldiğini düşündük. "Belki de yanılmışımıdır."

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, çenesi sıkılmış bir halde solumuzdaki kitap sıralarına bakıyor ve gözlerimin içine bakmayı reddediyor.

"Ya Ophelia'yı biliyorsa?" Lucian'ın hâlâ yaşadığını öğrendiğimden beri aklımı kurcalayan soruları dile getirme ihtiyacı duyarak söylüyorum. "Ya Ophelia'nın buraya gelmesinin ardında bir şekilde o varsa?"

Gözleri tekrar benimkilere kayıyor ve bunun farkına varmanın verdiği dehşet yüz hatlarını bulanıklaştırıyor. "Eğer bu doğruysa, Alexandros... Eğer Skotádi-"

"Bunca yıldan sonra hâlâ Skotádi ile bağlantısı olup olmadığını bilmiyoruz. Eğer öyle olsaydı, hayatta olduğunu şimdiye kadar öğrenmiş olurduk." Skotádi'nin Ophelia'dan ve onun güçlerinden haberdar olmasının sonuçları düşünölemeyecek kadar korkunçtur.

"O onların lideriydi, Alexandros!" Adım onun dilinden bir tıslama gibi dököldü.

Öfke ondan açık bir alevin sıcaklığı gibi yayılıyor.

Hayal kırıklığımı bastırmaya çalışarak boynumu çatlayana kadar döndürüyorum. Aksi yöndeki ezici kanıtlara rağmen bu iddiaya hiçbir zaman tam olarak ikna olmadım. "Bu öyle kalacağı anlamına gelmez. Belki de ..." Dilimi üst dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve Ophelia'nın kalıcı tadı içimdeki canavarı bu dünyadaki her şeyden daha fazla yatıştırıyor.

"Belki de ne? Birden vicdanı sızladı ve dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için Skotádi'den ayrıldı mı?" Alay ediyor.

Kardeşimin boğazını parçalamaya yönelik babalık içgüdümü bastırıyorum, ne kadar çabuk ve kolay geri döndüğüne şaşırıyorum, sanki hiç gitmemiş gibi kemiklerimde katılaşıyor. Evet, Lucian hepimize ihanet etti ama o hâlâ *benim* oğlum. Bunun yerine, bir uyarı homurdandım.

"Binlerce masumun kanına bulanmamış gibi davranma Alexandros!"

Yumruğumu masaya vuruyorum ve kırılan ahşabın sesi geniş kütüphanede yankılanıyor. "Biliyorum, Giorgios!" Sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri gıcırdatarak çıkarıyorum. "Oğlumun ellerinde ne kadar kan olduğunu herkesten çok *ben* biliyorum."

Onu son gördüğüm günün anısı zihnimin en derin köşelerinden zorla yukarı çıkıyor. Onu ait olduğu yere geri itmeye çalışıyorum, ama beş uzun yüzyıl sonra tanık olmanın peşinde acımasızca derinliklerden çıkıyor.

Lucian. İlk çocuğum. Gururum ve neşem, ölü kız kardeşlerini kollarında tutuyor. Kanlarıyla kaplıydı. Hala atan kalpleri ellerindeydi. Annesi, bedeni onun arkasında parçalara ayrılmıştı. Kendi evimizde. Küçük bir çocukken ayaklarının dibinde oturduğu ve ipeksi siyah saçlarını okşarken şarkı söylemesini dinlediği aynı salonda. Kız kardeşleriyle oynadığı yerde. Ona ejderha masalları anlattığım yerde.

Ve ağladı. Yaptığı şey için ağlayacak cesareti vardı.

"Alexandros!" Giorgios beni anının beni içine çektiği girdaptan çekip çıkarıyor. Onu kendimden uzaklaştırdım, çok fazla dikkat edersem beni yutacağı korkusuyla inşa ettiğim granit duvarların arkasına kilitledim.

Zonklayan şakaklarımı ovuyorum. "Eğer hâlâ Skotádi'nin lideri olsaydı, bilirdim. Onlar rehin verdiğimiz her örgütün düşmanıdır. Eğer oğlum hala onlardan biri olsaydı, kesinlikle liderleri olsaydı, şimdiye kadar imzasına rastlardım."

"Tabii başka bir isimle gitmiyorsa."

Boynumu büküyorum ve buz gibi bakışlarımı bir kez daha kardeşimin üzerinde gezdiriyorum. "Ben o imzadan bahsetmiyorum kardeşim."

Gözleri seğiriyor. "Onunla paylaştığından mı bahsediyorsun?"

"Kesinlikle."

Giorgios dudaklarını yalıyor. "Skotádi'nin gücü artıyor kardeşim. Dört vampir evinin liderleri endişelenmeye başladı. Viyana'daki bir saldırıda altı kişi katledildi, bunlardan ikisi kanla bulaştı. Tarikat

Tüm vampirleri tehdit eden bu örgütün yaratılmasındaki rollerine rağmen hiçbir şeye müdahale etmeyi reddetmekte kararlı. Çekişme tohumlarının kök saldıgını hissediyor olmalısınız."

Bu kurumun duvarları ardında kalmamın nedenlerinden biri de kendimi siyasetten ve büyülu varlıkların asırlık savaşlarından uzak tutmaktır. Burada, Montridge'de, tüm türler bir çeşit uyum içinde çalışarak herkesin hayatta kalmasını sağlıyor. Bu duvarların dışında benim türümün her zaman düşman olarak görüleceğini unutmak kolaydır. Skotádi düzenli bir dünyada kaos yaratmaya çalışır. Organize suç gruplarının onlara düşman olmasının nedeni de budur; sadece bozmak için bozarlar. Skotádi ayrıca kanla beslenen vampirlerin çoğunu, en azından eski ve en güçlü nesilleri dünyadan silmeyi amaçlıyor. Var olan en güçlü ev olan Drakos Hanesi'nin safkan varisi olan tek oğlumun onların arasına katılmış olması anlaşılmaz ve affedilemez bir durum. Masum kız kardeşlerini kurtaracak merhamete bile sahip olmaması, görebildiğim her türlü anlayışın ötesinde.

"Son beş yüzyılda tüm türler gibi onlar da yok edilmiş ve zayıflamışken neden şimdi güçleniyorlar? Aralarına kim katılıyor, Giorgios?"

Başını iki yana sallar. "Bunu bilmiyorum kardeşim. Belki de daha önce olduğu gibi, Skotádi davası için ordular yöneten birkaç kanlı vampir vardır."

Lucian'ın siredlerinin sayılarının bir kez daha arttığını düşündüğünü biliyorum. "Eski ülkede hâlâ bağlantıların var mı?"

Başını sallıyor.

"O zaman onu ara. Ama bunu sessizce yap." "Elbette."

Yeğenine duyduğu bariz nefreti göz önünde bulundurarak isteğimi bu kadar rahat kabul etmesine sinirleniyorum. "Eğer onun kellesini alırsan, ben de seninkini alırım kardeşim."

Mavi gözleri karanlık bir niyetle titreşiyor.

"Ciddiyim," diye bağıryorum. Ağabeyi o olsa da, on altı yaşına geldiğimde ondan bir karış daha uzundum ve her zaman ikimizden daha güçlü olan ben oldum. Ve babamızın seçtiği varis olarak, ondan daha üstündüm. Gençlik yıllarımızda bu onun için büyük bir onursuzluk kaynağıydı, ama umarım artık onu rahatsız etmiyordur. Benim sahip olmadığım başka yeteneklere sahip.

Drakos Hanesi'nin sorumluluğu ona benim asla deneyimleyemeyeceğim bir özgürlük sağladı.

Saygı göstermek için başını öne eğdi. "Bu onuru senden almaya cüret edemem kardeşim."

Öne doğru oturdum ve elimi dizine koydum. "Senin öğütlerine herkesten daha çok değer veriyorum, Giorgios. Teşekkür ederim."

Dudaklarında yarım bir gülümseme beliriyor. "Rica ederim kardeşim."

Tüm farklılıklarımıza rağmen, bu adama herkesten daha çok güveniyorum. Onun acısını biliyorum. Elena'yı kaybetmenin. Benim karım ve bağlı olduğum eşim olmasına rağmen, onun gerçekten sevdiği tek kadın olduğuna inanıyorum. Ne daha önce ne de daha sonra kalbini böylesine büyüleyen başka biri olmadı. Lucian onu ikimizden de aldı.

Bu yüzden intikam ihtiyacını anlıyorum. Ama Lucian benim masum kızlarımı da aldı - o kadar iğrenç bir suç ki, ne zaman anlamlandırmaya çalışsam beynim duruyor. Yine de onu oğlum olarak ilan etmeye kendimi ikna edemiyorum. Yaptığı kötölükler yüzünden kömürleşmiş ve kararmış olsa da ona olan sevgim hala kalbimin en derinlerinde kök salmış durumda. Tüm bu evrende ona sırtımı dönmemi sağlayabilecek tek bir varlık var ve o da benden bunu istemeyecek kadar nazik ve saf.

CHAPTER
SEKİZİNCİ
MALACHI

Thucydides Kütüphanesi her zamanki gibi sessiz. Montridge'de geçirdiğim onca yıl boyunca, bu kavernöz alanda aynı anda beş ya da altı kişiden fazlasını gördüğümü sanmıyorum. Boynumu eğip altın renkli En üst raftaki kitapların kabartmalı isimlerine bakıyorum, aradığım kitabı burada bulacağımdan eminim. Ophelia'nın Alexandros'la birlikte ejderhalarla konuşabildiklerini keşfetmesinden bu yana, ölümlüler âlemini terk edip neden cehennemde yaşadıklarını öğrenmek beni büyülüyor.

"Seni burada görmeyeli uzun zaman oldu Malachi." Sesi kollarımın üzerinde tüylerimi diken diken ediyor.

Dişlerimi hırıltıyla göstererek dönüyorum.

Kitap raflarına yaslanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış. Her zaman kibirli bir pislikti. Kuzey Amerika'daki en eski ve en güçlü sürülerden biri olan Brackenwolf Sürüsü'nün yıldız oyun kurucusu ve Alfa olma sırası ondaydı. Ama onun devasa egosunu görmezden gelmeye hazırdım çünkü aynı zamanda zeki, komik ve delicesine ateşliydi. "Hâlâ kin tutmuyor musun?" Gözlerini kısıyor. "Altmış yıl önceydi."

"Aslında altmış iki. Altı yüz yıl önce de olabilirdi Osiris, yine de yaptığın şeyi değiştirmezdi."

Başını sallar ve iç çeker. "En azından şimdi anlayacağını düşünmüştüm."

Bu da ne demek şimdi? "İki yıl boyunca neredeyse hiç ayrılmadığımızı ve sonra bir hoşça kal bile demeden çekip gittiğini anlıyor musun?"

Kara kaşları derin bir çatıklıkla çatılıyor. "Mezun oldum, Kai. Sorumluluklarım vardı. Babamın bana ihtiyacı vardı."

Gidişinin anısı hâlâ taze ama beni kıran gerçek gidişi değildi. Bunu nasıl yaptığı ve sonrasında olanlardı. "Altı lanet yıl boyunca benden kaçtın. Senden tek bir kelime bile duymadığım altı yıl."

Bir adım öne çıkar. "Kai."

Aramızda mümkün olduğunca çok mesafe olmasını isteyerek geri çekiliyorum. "Bana Kai deme."

Şimdi de hırlıyor. "Senden uzaklaşmak benim için kolay mıydı sanıyorsun? Sen benim en iyi arkadaşımdın. I ..." Dudaklarını yalıyor.

"Sen ne?"

"Ben de seni sevdim." Birkaç adım daha atıyor ve tam karşımda duruyor. Pişmanlık ve üzüntü boğazımda düğümleniyor ve onları sert bir yutkunmayla bastırıyorum. "Ama kurtlar ve vampirler birbirlerine bağlanmazlar."

Burnumdan derin bir nefes alıyorum. "Lanet kalbimi kırdın, Osiris."

"Biliyorum." Sesi nazikti. Neredeyse şefkatli. "Ama gittiğimde, bil ki ben de kendiminkini kırdım. Ve hiçbir zaman eskisi gibi olduğunu sanmıyorum. Belki de asla olmayacak."

Ona ters ters bakıyorum, kızgın kalmak istiyorum ama gözlerindeki acıyı görüyorum, ayrıca kurtlar ve vampirler hakkında doğruları söylediğini biliyorum... Biz değiliz

Doğal bir eşleşme ve kurtlar sadece kader eşleriyle ömür boyu çiftleşirler. "Neden geri döndün? Neden sürünle kalmadın?"

Başını iki yana sallıyor. "Sürü hayatı hiçbir zaman bana göre değildi. En azından babamın hayal ettiği gibi bir hayat değildi. Kardeşim buna çok daha uygundu, bu yüzden babam öldükten sonra kenara çekildim. Burada, kampüste yaşamayı tercih ediyorum. Yeni kurtlara bir şeyler öğretmek, sonsuz sayıda taze ve sıcak beden." Kolumu dürtüyor. "Ve sen de buradasın. Son altmış yıldır benimle tek kelime bile konuşmamış olmana rağmen."

"Sen de benimle hiç konuşmaya çalışmadın. Hiç özür dilemedin."

Gülüyor. "Belki de ne zaman sana baksam Axl ve Xavier kalbimi sökmekle tehdit ettikleri içindir."

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Ona ne kadar zor zamanlar yaşattıklarını hayal edebiliyorum ve o da bunu hak etmişti. "Bunu yapabileceklerini tahmin etmiştim."

"Ve ne yaptığımı biliyordum. Türlerimiz asla birlikte olmak için yaratılmamıştı ve kader eşimle karşılaştığımda kalbini tekrar kırmak zorunda kalacağımı biliyordum. Bunu sana yapamazdım."

Haklı, ama bu reddedilişinin acısını azaltmıyor. "Arkadaş olabilirdik."

Başını yana eğiyor. "Sana daha önce bahsettiğim kalbimin sökülmesini hatırlatacağım." Gülümsemesi kafamı pek çok anıyla dolduruyor. Onun gidişinin acısının altına gömdüğüm o kadar çok güzel anı. Ona baktığımda artık hissetmediğimi fark ettiğim bir acı.

"Bitirmekte haklıydın," diye itiraf ediyorum.

"Ama benim yaptığım gibi seni hayal kırıklığına uğratmak için değil. Kolay yolu seçtim ve özür dilerim."

Kurtlar iğrenç bir şekilde iradeli ve muhafazakârdır ama Osiris'in bana karşı açıklığı şu anda çok belirgin. Duvarlarını yıkıyor ve bunu yapmasının ne kadar zor olduğunu biliyorum. "Teşekkür ederim." Şimdiden biraz hafiflemiş hissediyorum. Bu acıyı gereksiz yere çok uzun süre taşıdım. Ve evet, onu seviyordum ama bu Ophelia'ya karşı hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi. Benim aksime Osiris bu bağın farklı olacağını başından beri anlamıştı. Eninde sonunda bizi ayıracağını. Çeşitli kurt annelerden çok sayıda çocuğu var ama hiçbirisiyle asla yuva kuramadı. "Kader eşi olayını şimdi anlıyorum."

"Kız arkadaşınla nasıl olduğunu görüyorum. Neden sonunda cesaretimi toplayıp seninle konuştum sanıyorsun?" Göz kırıyor, daha da dağıtıyor

gerginlik.

"Görüyorum ki seninkiyle hâlâ tanışmamışsın."

Başını sallar. "Belki de bende yoktur."

Kaşlarını çatıyorum. Araştırmalarım bana aksini söylüyor. "Bütün kurtlarda yok mu?" "Belki de ben onunla tanışma fırsatı bulamadan ölmüştür. Kim bilir." O

Omuz silkiyor. "Ben halimden memnunum."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Hareket eden her şeyi sikmek mi?"

Omzunu benimkine vuruyor. "Zor bir iş ama birinin yapması gerek, değil mi? Özellikle de Axl ve Xavier artık piyasada olmadığına göre."

"Evet. Artık hiç rakibin yok."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, gözleri bir parça sarıyla parlıyor. "Hiçbir zaman gerçek bir rakip olmadılar."

Başımı sallıyorum. "Özgüven konusunda hiç sorun yaşamadın, değil mi?"

Omuz silkiyor. "İyi genlerle kutsanmışım. Neden bundan tam olarak faydalanmayayım?"

Aptal gülümsememi görmemesi için başımı eğiyorum. Göründüğünden çok daha derin biri. Aslında, tanıdığım en zeki adamlardan biri. Aramızdaki buzları eritmek iyi hissettiriyor ve keşke bunu daha önce yapsaydık diyorum çünkü onun arkadaşlığını, mükemmel karın kaslarını özlediğimden daha çok özledim. "Kader arkadaşınla tanışana kadar bekle, dostum. Kaba bir uyanış yaşayacaksın."

"Kimse beni evcilleştiremez, Malachi. Bunu biliyorsun."

O bile içten içe bunun doğru olmadığını biliyor ama ben ona bunu söylemiyorum. Artık Ophelia'ya sahip olduğuma göre, ruh eşimin gelmesini beklemeyi ya da gelip gelmeyeceğini bilmemenin ıstırabına katlanmayı hayal bile edemiyorum. "Hey, üzgünüm geciktim. Axl ve Xavier-" Ophelia, Osiris'in kitaplığın diğer tarafında, daha önce görüş alanının dışında durduğunu fark edince konuşmayı keser. Yüzüne sevimli bir kızarıklık yayıldı

Yanaklar.

Osiris bir kaşını kaldırır. "Onlar..."

"Merhaba Profesör Brackenwolf," diyor nazlı nazlı.

Gülümsüyor. "Seninle resmen tanışmak bir zevk Ophelia, hakkında pek çok iyi şey duymuş olmama rağmen."

Kolumu beline dolayıp onu kendime çekiyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve kokusu duyularımı ele geçirdiğinde hırlıyorum.

"Malachi, dur," diye fısıldıyor. "Profesörün önünde olmaz."

Geri çekiliyorum ve ona göz kırpıyorum. "Neden olmasın?"

Dudağını çiğniyor. "Çünkü o bir profesör. Bu saygısızlık olur."

Osiris havlar gibi bir kahkaha atıyor ve ben de kız arkadaşıma yüzümü çeviriyorum. "Ondan daha büyük olduğumu biliyorsun, değil mi?" *Ve tarih profesörünün önünde sana her türlü şeyi yapmama izin veriyorsun,* diye ekliyorum özel olarak.

Bunun için beni azarlamadan önce Osiris, "Zaten onun tüm hareketlerini gördüm. Hatta ilk elden deneyimledim."

Ophelia'nın ağzı açık kalır. "Siz ikiniz mi? Hayır, hayır! Ne zaman?"

Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Uzun zaman önce, bebeğim." Sonra ona ters ters baktım. "Ve sen benim *bütün* hareketlerimi bilmiyorsun." Dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum. "Kız arkadaşım için birkaç yeni hareket öğrendim."

Ophelia boğazını temizliyor ama vücudunun nasıl ısındığını hissedebiliyor ve düşüncelerinin ne yöne döndüğünü görebiliyorum. Yapmayı en sevdiğim şeylerden biri, bu aygırı şişmiş klitorisine doğru hafifçe vurmaktır. Bu onu kedi yavrusu gibi inletmeyi asla başaramıyorum. "Ders çalışmamız gerekmiyor mu?" diye fısıldıyor.

Osiris sırtıyor. "Ben sizi çalışmalarınızla baş başa bırakayım. Ama seninle konuşmak güzeldi, Kai."

Başımı sallıyorum ve bu sefer takma adımı kullanmasını düzeltmiyorum. Sanırım bunu görmezden gelebilirim.

"Her zaman bir zevk, Ophelia," diyor ve sonra kibirli piç ona göz kırpıyor.

Ona geri çekilmesini söyledim ama nabızı atan her yaratıkla flört ediyor. Ayrıca, kız arkadaşımın şu anda sadece bana bakıyor ve dilimi delen iddiamı kanıtlamamı ister gibi bana bakıyor.

Osiris gittiğinde, onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerine kapatıyorum. Dilimi onun sıcak ağzına sokarak istediğimi alıyorum. En azından istediğimin bir kısmını.

İnliyor. *Ders çalışıyor olmalıydık.*

Ejderhalara olan yeni hayranlığımı şimdilik unutuyorum. *Unutacağız, bebeğim. Tarikat hakkında okumanı istediğim bir kitap var ve sen okurken ben de kafamı o güzel kalçalarının arasına sokacağım ki seni böyle iyi bir kız olduğun için ödüllendirebileyim.*

Yapamayız. Burada olmaz. İtiraz ediyor ama kendini bana doğru itiyor.

Köşede sessiz bir yer var. Sandalyeniz duvara dönük olacak. Kimse görmeyecek.

İtirazlarına rağmen elini tutmama izin veriyor ve onu buraya gelmeden önce eşyalarımızı yerleştirdiğim kütüphanenin köşesine götürüyorum. Onu büyük, arkalıklı deri koltuğa itiyorum ve kimsenin ona ne yapmak üzere olduğumu görme şansı olmaması için aç veriyorum.

Dizlerimin üzerine çöküyorum. "Malachi, gerçekten yapmamalıyız," diyor, yakalanmak üzereymişiz gibi etrafına bakıyor, ama ıslak amının lezzetli kokusu çoktan havada yoğunlaşmış.

Azezal Tarikatı hakkında bulduğum kitabı ona uzatıyorum. "Sınavlarımızı hatırlıyorsun, tatlı kız. Öğreneceksin ve doğru bildiğin her soru için seni ödüllendireceğim."

Başını sallıyor ve mükemmel beyaz dişlerini yastık gibi alt dudağına gömüyor, göğüsleri kapüşonunun içinde kabarıyor.

"Aferin kızıma."

Ellerimi uyluklarının dışına doğru kaydırıyorum, esnek etinin dokunuşuma nasıl boyun eğdiğinin tadını çıkarıyorum. Bacakları titriyor ve nefesi kesiliyor.

Kalçasının iç tarafına bir öpücük konduruyorum. "Okumaya başla."

Kitabı açıyor ve ben dikkatimi başka bir yere veriyorum, ellerim külotunun bandını bulana kadar yukarı kayarken dudaklarımı kalçalarının iç kısmında gezdiriyorum. Yavaşça, kışkırtıcı bir şekilde, iç çamaşırını bacaklarından aşağıya doğru sıyrıyorum ve her santim aşağıya doğru sürüklediğimde, nefesi daha sık hale geliyor.

Gülüyorum ve nefesim onun teninde geziniyor. "Daha başlamadım bile."

"Biliyorum, ama bunu yaparken yakalanırsak..."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve külotunu çıkarıp cebime sokuyorum. "Geçen sefer yakalanmadık, değil mi?"

"Hayır, ama bu biraz daha ..."

Hatırlatmak için parmağımın ucunu içine sokuyorum ve inliyor, bir eli sandalyenin kolunu kavıyor ve diğeri hala kitabı tutuyor.

Kalçalarını birbirinden daha da ayırıyorum ve sonra minik eteğini yukarı çekerek parlayan pembe amını bana gösteriyorum. Ağzım sulanıyor ve dişlerim zonklıyor. "Daha ne?" Başımı eğiyorum ve dilimi ıslak merkezinde gezdiriyorum.

Başını sandalyeye yaslayarak, "Gizli," diye haykırıyor.

Ağzım konuşamayacak kadar onu tatmakla meşgulken, bağımıza geçiyorum.

Kitabını oku, bebeğim.

"Tamam," diye sızlanıyor.

Dilimi içine sokmadan önce tatlı sularını kucaklıyorum. Uyarılmışlığı tat alma tomurcuklarımı dolduruyor. Kahretsin, onu bütün olarak yemek istiyorum. *Tarikat ne zaman kuruldu?*

"M.Ö. altmış yedi," diye nefes nefese kalıyor.

Dilimi klitorisinin şişmiş tomurcuğunun üzerinde gezdiriyorum. *Aferin kızıma.*

Kalçalarını başıma doğru bastırıyor, ama onu kızdırmak için daha fazla alana ihtiyaç duyarak onları tekrar ayırıyorum. "K-Kai."

Ve Tarikat neden kuruldu? Onun lezzetli amcıyla ziyafet çekmeye devam ediyorum ve sikimdeki çaresiz acıyı görmezden geliyorum çünkü onu becerip boşalmasına izin vermeme gibi bir umudum yok. Sikim onun içindeyken kendimi tutamayacak kadar güçsüzüm.

Büyü bilgisini korumak için. Nefesini içine çekiyor. *Ve gözlemlemek için.*

Benim de zeki kızım. Dişlerimi hassas etinin üzerinde gezdiriyorum ve kalçaları neredeyse sandalyeden fırlatarak tenine karşı kıkırdamama neden oluyor. Bir yandan kalp atışlarını ve vücuduna pompalanan kanı dikkatle kontrol ederken, bir yandan da onu tahrik etmeye devam ediyorum, asla sınıra yaklaşmasına izin vermiyorum. Eğer fakülte kütüphanesine gelir ve gücünden birilerini haberdar ederse, Alexandros kesinlikle kellemi alır.

Peki büyüülü varlıklar hayatlarını Tarikat'a adamanın karşılığında ne alırlar?

Cevap vermiyor ama kitabın sayfalarını karıştırdığını duyuyorum.

Ophelia mı?

"Bakıyorum." Sayfaları daha çılgınca karıştırıyor.

Dilimi onun titreşen klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. *Ben durmadan önce on saniyen var.*

Hayal kırıklığıyla inliyor ve ben kafamda geri sayıyorum.

"Sayman dikkatimi dağıtıyor," diye inliyor.

Yazık. Dört. Üç. İki.

"Sadece bana ver-"

Bir. Kendimi geriye itiyorum ve ağzımdaki tadını hemen özlüyorum. Bana bakıyor, mavi gözleri arzuyla kararmış, nefes nefese kalmış. Elimini çenemde gezdirip çenemdeki sularını temizliyorum.

"Bu hiç adil değildi."

"Sana on saniye demiştim." Başımı eğdim ve sııttım. "Ve hala o cevabı bekliyorum."

Gözleri kısılıyor ama ağzının kenarları seğiriyor. Eteğini tutup aşağı çekmeye çalışıyor ama ben bileğini tutup başımı sallıyorum. "Hayır, hayır. Cevabımı beklerken hâlâ bana ait olana bakmak istiyorum."

"Göt," diye mırıldanıyor ama kitaba geri dönüyor. Gözleri metnin üzerinde geziniyor, benimkiler de onun yüzü ve parlayan amı arasında gidip geliyor. "Tarikata katılanlara bağlılıkları karşılığında ölümsüzlük bahşedildi." Alnındaki bir tutam saçı savuruyor ve muzaffer bir gülümsemeyle kitabı kapatıyor. "Şimdi bana külotumu ver, şeytan."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve cebimden külotunu çıkarıp tekrar giymesine yardım etmeden önce birkaç saniye daha ona bakıyorum. Külotu tamamen giydirmeden önce, şişmiş pembe tenine son bir öpücük konduruyorum ve sonra parlayan gözlerine bakıyorum. "Başladığım şeyi bitirmekten başka bir şey istemediğimi bil."

"Biliyorum." Kalçalarını kaldırarak iç çamaşırını tekrar yerine sabitlememe izin veriyor. Dizlerimin üzerinde durarak, onu sandalyenin kenarına çekiyorum ve kendimi kalçalarının arasına itiyorum, bana uymaları için onları daha geniş açıyorum. Ve sonra, dersimize devam etmeden önce onu öpüyorum. Uzun, sert ve derin, içimdeki her şeyi ona akıtarak ve ona çok daha fazlasını verebilmeyi dileyerek. Çünkü o benim her şeyim, her zaman olduğum ve olacağım her şey.

ChapTer

NIneTeen

AXL

X Avier parmaklarını ensemdede gezdirerek tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Son zamanlarda onun nesi var böyle? Neredeyse *iyi biri*. Kelimenin tam anlamıyla ürperiyorum ve ona bir bakış fırlatıyorum.

"Bunu durdurmak mı istiyorsun?"

Dudakları eğlenerek seğiriyor. "Ama sana dokunduğumda kalbinin biraz daha hızlı atması hoşuma gidiyor."

Ondan uzaklaşıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Senin derdin ne lan?"

Kanepeye yaslanıyor, kollarını kavuşturuyor ve memnuniyetle iç çekiyor. "Hiçbir fikrim yok." Bakışlarını odanın diğer tarafına doğru takip ediyorum. Işıklı bir çelenk altında, Malachi ve Ophelia kanepede yan yana oturuyor, her ikisi de başlarını bir kitaba gömüyor. Malachi her zaman

eline geçen her Şeyi okumayı ve çalışmayı severdi. Ancak aradan geçen on yıllar boyunca bir yerlerde bunun keyfini kaybetmiŐ. Ophelia'ya büyülu yanıyla ilgili her Şeyi öğretme sorumluluğunun verilmesi, onun bilgiye olan bastırılmaz susuzluğunu yeniden alevlendirdi.

Bir de profesör var. O da bu kasvetli Pazar sabahında bize katıldı, ki bu daha önce nadiren görülen bir durumdu. Xavier'e yan gözle bakıyorum, Şu anda yüzünde o ŐapŐal ama çok sevimli sırıtış var. Ve evet, sanırım tam olarak nasıl hissettiğini biliyorum.

Alexandros kitabından başını kaldırıyor, gözleri pencereye sabitlenmiş ve kaşları çatılmış. Dudaklarındaki soruyu dile getiremeden ön kapıya sert bir vuruş geliyor. Elindeki kitabı sehpanın üzerine bırakıp hemen ayağla kalkıyor, kaşları çatılmış yüzünün yerini Şaşkın bir ifade almış. "Osiris."

Malachi'nin gözleri büyür. "Brackenwolf mu?"

Alexandros başını sallar. "Bir sorun var." Gözlerini kapatır ve "Enora onun yanında," diye açıklar.

Kampüsteki en güçlü kurt ve cadı kasvetli bir Pazar sabahı evimizin önünde. Evet, bir terslik var. Ne haltlar dönüyor burada? Ophelia ağzını açıp kapatıyor ama soru sormuyor. Malachi koruyucu bir kolla omzuna sarılıyor.

Alexandros başka bir Şey söylemeden ön kapıya yönelir ve boğuk sesler üç profesörün odaya girmesine neden olur. Enora'nın kalp atıŐ hızı yükselmiŐ, nefes alış verili normalden daha sığ. Tahmin etmem gerekirse, vücudu korkuyla tepki veriyor ama neden korkuyor olabileceğili hakkında hiçbir fikrim yok.

Osiris daha sakin, nabzı sağlam ve sabit. Bir odaya girdiğinde her zaman yaptığı gibi etrafına göz gezdiriyor, keskin kurt gözleri herhangi bir tehdit belirtisi için etrafı hızla tarıyor. Burada bulması muhtemel tek tehdit Malachi'nin öfkesi, ama kardeşimin derisinin altında, kurdun huzurundayken genellikle olduğı gibi bir kabarcık hissetmiyorum.

Enora Alexandros'un yanına yaklaşır. "Belki de özel olarak konuşmalıyız?"

Başını iki yana sallar. "Bana söyleyeceğili her Şeyi buradaki herkesin önünde söyleyebilirsin."

Gözleri odadaki insanların üzerinde geziniyor. İnce boğazının kremsi derisinin bir ton koyulaŐması, sıkıntısının dışla vuran tek işareti. Duygularını vampirlerden gizleme sanatında inanılmaz derecede yetenekli ama kan asla yalan söylemez ve damarlarında dolaŐmaya devam ediyor.

"Her şey yolunda mı?" Ophelia odadaki sessiz gerilimi bozar.

Kızımın sesini duyunca Enora'nın gözleri yaşlarla doluyor. Başını sallıyor.

"Ne oldu?" Alexandros sert ve emredici bir ses tonuyla sorar.

Osiris bir elini Enora'nın koluna koyuyor ve Enora ona konuşması için izin verir gibi başını sallıyor. "Dün gece genç bir cadı öldürüldü. Gümüş Vadi'den biri."

Ophelia'nın eli ağzına gider ve bir sonraki nefesi boğazına takılır. "Kim?"

"Meg," diyor Enora ciddiyetle.

Bakışlarım, gözleri yaşlarla dolan Ophelia'da sabit kalıyor.

Onu tanıyor muydun, prenses?

"Evet. Onunla okul başlamadan önce etkinlik fuarında tanıştım," diye hıçkırarak cevap veriyor.

Osiris yüksek sesle homurdanıyor, kızgınlığı hissediliyor.

Alexandros beni uyaran bir bakış attı. "Misafirimiz varken bağınla konuşma."

Başımı sallayarak, "*Ne zamandan beri?*" diye sorarken bile itaat ettiğimi gösteriyorum.

Dışarıdaki dikkatini Enora'ya yöneltiyor ve oturması için ona rehberlik ediyor. *Bu sabah ikisi de temkinli. Bu da şüphelendikleri anlamına geliyor.*

Yani bağımız üzerinden konuştuğumuzu belli etmeyin mi demek istiyorsunuz?

Anladım, diyor Xavier.

Enora oturduktan sonra Alexandros tekrar konuşur. "Cadına ne oldu?"

Enora boğazını temizler. "Kalbi sökülüştü."

Ophelia dudaklarını birbirine bastırıyor ve göğsünde keskin bir acı daha hissediyorum. *Kızımızın diğer insanlar için çok fazla empatisi var.*

Xavier göğsünü ovuyor. *Sürekli hazımsızlık yapmasa çok sevimli olurdu.*

Durun! Durun! Ophelia içten içe bizi uyarıyor, geniş gözleri hâlâ Enora'ya sabitlenmiş durumda.

"Yırtılmış mı?" Alexandros sorar.

Enora burnunu çekiyor ve sonra omuzlarını geriye atıyor. "Evet."

Alexandros'un çenesi sinirlendiğini belli edecek şekilde geriliyor ama sesi ürkütücü derecede sakin ve kontrollü. "Beni suçlamak için mi buradasın?"

"Hayır, eski dostum," der Osiris. "Kimse seni suçlamıyor."

Ophelia başını sallar, gözleri üç profesör arasında gidip gelir. "Ne? Neden böyle düşündünüz ki? Neden onlar...?"

Alexandros boynunu çatlayana kadar büker. "Bir cadının kalbini sökmek benim ..." Uygun kelimeyi arıyormuş gibi duraksıyor.

"Arama kartı?" Enora teklif ediyor.

Neyiniz şimdi? Sormaktan kendimi alamıyorum.

Cevap olarak alçak bir hırıltı çıkarıyor ve öfkesinin bana mı yoksa Enora'ya mı yönelik olduğundan emin değilim. Belki de ikisine de. "Hak ettiklerinden çok daha azıydı."

Enora'nın yüzünden bir damla gözyaşı süzülür ve Enora onu fırçalayarak yüzünü Enora'dan çevirir.

Alexandros yorgun bir iç geçirir. "Kıza ne oldu? Onu nerede buldunuz?"

Enora bir kez daha dikkatini ona veriyor, çenesi sabitlenmiş ve omuzları geriye atılmış. "Bu sabah yatağında bulundu."

Alexandros'un yüzündeki şaşkınlık ifadesi benimkini yansıtıyor. "Bu olay Gümüş Vadi'deki evin içinde mi oldu?"

Başını sallıyor. "Bir vampir saldırısı gibi görünmesi için yapılmış. Boynunda bir ısırık vardı ve vücudundaki kan neredeyse tamamen çekilmişti."

"Vampirler senin tarafından davet edilmedikçe Gümüş Vadi'ye giremezler, Enora."

Vampirlerin binalara girememesinin bir efsane olduğunu sanıyordum. Ophelia aramızdaki bağ sayesinde soruyor.

Valelerin hepsi iblislerin ve vampirlerin girmesini engelleyen bir büyüyle korunuyor, diye açıklıyorum.

Ama kurtlar değil?

Hayır, diyor Malachi, gözlerini Osiris'e dikerek. *Kimse kurtlardan şüphelenmez.*

"Bunu biliyorum, Alexandros." Enora'nın sesi hafifçe yükseldi. "Gümüş Vadi'ye davet ettiğim tek vampir sendin."

Profesör Enora'nın suçlaması odada dalga dalga yayılırken Ophelia'nın gözleri faltaşı gibi açılır. "Asla yapmaz!"

Enora sert bakışlarını kızıma yöneltiyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Evet çocuğum, yapar. Neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

Hem Xavier hem de ben bir uyarı homurdandık, eğer biri ona yan gözle bakarsa ya da Alexandros'un bir cadının kalbini söktüğüne dair daha fazla suçlamada bulunursa harekete geçmeye hazırız. Enora böyle bir şey yapabileceği konusunda haklı olsa da, üniversite politikasını ve vampir yasasını bu şekilde ihlal ederek Drakos Hanesi'ne ve Yakut Ejderha'ya saygısızlık etmez. Hepsisi

Toplum üyeleri korunur. Bir yemini ya da kuralı çiğnemedikleri sürece dokunulmazdırlar.

Rahatla. Alexandros'un sakin, emredici sesi kafamı dolduruyor. *Bunu benim yaptığıma gerçekten inansaydı, burada oturuyor olmazdı.*

Homurdanarak arkama yaslandım. Ophelia da arkasına yaslanıp Malachi'ye yaslanıyor, o da kolunu ona doluyor.

"Başka ne var, Enora? Bana söylemediğin ne var?"

"Onu bulduğumda-" Yutkunurken boğazının kıvrımı kalınlaşıyor. "Diğerleri gibi görünüyordu, Alexandros. Senden şüphelendiğimi itiraf ediyorum."

Eğer bundan rahatsız olduysa, belli etmez. Ama diğerleri? Neden bahsediyor bu kadın? Onun tepki vermesini bekliyormuş gibi duraklıyor ama yüz ifadesi hâlâ okunamayan adam ona bakmaya devam ediyor. "Ben de Osiris'i arayıp kokunun sana ait olup olmadığını öğrenmesini istedim." Kurda bakıyor.

Osiris sağ şakağını ovuşturur ve kaşlarını çatar.

"Ve?" Alexandros soruyor, sesi o kadar soğuk ve sakin ki tüylerim diken diken oluyor. Eğer Enora ve Osiris dikkatli olmazlarsa, boğazları parçalanacak ve bunun geldiğini bile göremeyecekler.

Osiris, "Hem senin kokundu hem de senin kokun değildi," diyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Malachi sorar. "Nasıl hem o olup hem de o olmayabilir?"

"O değildi!" Ophelia ısrar ediyor.

Alexandros bir elini kaldırarak ikisini de susturur. "Bana bunun nasıl mümkün olduğunu açıkla Osiris."

Kurt nefesini dışarı üflüyor. "Sanki biri kendi kokusunu maskeleyerek için senin kokunu kullanmış gibiydi. Bilmiyorum, eski dostum. Sadece tuhaftı."

Alexandros odada volta atmaya başlar, kaşları öfkeyle değil konsantrasyonla çatılmıştır. "Peki nasıl oldu da bir vampir Gümüş Vadi'yi koruyan büyüü aşır bir şekilde benim kokumu alabildi?"

Enora'nın yüzü solgunlaşıyor ve derin bir nefes alıyor. "Onun bir vampir olduğunu sanmıyorum."

Bu iş daha da ilginçleşti.

Alexandros volta atmayı bırakır ve ona bakar. "O zaman cadının ölümünden kimin ya da neyin sorumlu olduğunu düşünüyorsun?"

"Şey, her halükarda sadece bir vampir değil. Osiris bana kokudan bahsettiğinde, ben ..." Yutkunuyor. "Bu yasak, Alexandros."

Onun önünde çömelıyor ve elini elinin içine alıyor. Şefkati beni derinden sarsıyor ve Xavier'in kalçasını kavriyorum, parmaklarım gergin kaslarına batıyor. Sanırım o da aynı şekilde şok oldu çünkü elimi çekmiyor ya da bana sik suratlı demiyor.

"Bu odadaki herkese güvenebileceğine söz veriyorum, *fili mou*."

Arkadaşım mı? Siz ikiniz arkadaş mısınız? Montridge'de geçirdiğimiz onca zaman boyunca, onu ve Profesör Green'i birbirlerine bir nebze olsun nazik davranırken görmüştüm.

Tanışıklığımız karmaşık, diye yanıtlıyor gözlerini Enora'ya sabitleyerek.

Ne kadar karmaşık? Ophelia soruyor.

Kıskandın mı, Cupcake? Xavier dalga geçiyor.

Yeterli. Alexandros'un uyarısı, karşısındaki kadınla konuşmasıyla aynı anda gelir. "Enora. Burada dostların arasındasın."

Başını sallıyor. "*Skoteiní Xórkia Kitabı*'ndan bir büyü

yaptım." Skoteiní Xórkia Kitabı *da neyin nesi?*

Malachi, *bunun bir kara büyü kitabı olduğunu* söylüyor. *Cadıların onu kullanması yasak.*

Lanet olsun. Gün gittikçe ilginçleşiyor ve daha öğlen bile olmadı.

"Ve?" Alexandros, onun itirafından rahatsız olmamış gibi görünerek soruyor. "Meg'i kim öldürdüyse aynı büyüü kullanmış. Karanlık büyüyle öldürüldü.

büyü, Alexandros."

Efendimiz duygularını maskelemekte ustadır ve kendini bizden saklamakta daha da iyidir, ancak bir şimşek gibi üzerine düşen korku dalgası nefes almamı zorlaştırıyor. Bir saman alevi kadar hızlı bir şekilde kendini toparlıyor ama artık çok geç. Karşımdaki Malachi ve Ophelia'ya bir bakışım ve yanımda Xavier'in kalbinin çift zamanlı atışının sesi bana hepimizin bunu hissettiğini söylüyor. Yine de konuştuğunda sesi soğuktu. "Skotádi mi?"

Enora başını sallar ve Osiris onaylayarak homurdanır.

Alexandros ayağa kalkar ve odayı bir kez daha adımlamaya başlar.

"Skotádi buradaydı. Burada mı? Kampüste mi?"

"Öyle olduğuna inanıyorum," diyor Enora ciddiyetle, gözlerindeki yaşları artık görememem için başını öne eğerek.

"Bunu başka kim biliyor?" diye

soruyor. "Bizden başka kimse."

Osiris elini sakalında gezdirir. "Diğer toplumların liderlerini uyarmalıyız."

"Ya yanılıyorsam?" Enora sorar. Alexandros'un

kara gözleri kısıılır. "Yanılıyor musun?"

Dudaklarını birbirine bastırır ve başını sallar.

Skotádi burada mı? Malachi soruyor.

Bu benim yüzümden mi? Olduğum şey yüzünden mi? Ophelia sessiz ve üzgün bir sesle sorar.

Alexandros üst dudağını emiyor, kaşları düşünürken yaptığı gibi çatılıyor, ama yine de onu rahatlatmak için zaman ayırıyor. *Bu senin hatan değil küçüğüm.*

Ophelia tehlikede mi? Ben soruyorum.

Çenesi gerilir. "Belki de bulgularını şimdilik aramızda tutmalıyız, Enora. Bunun arkasında kimin ya da neyin olduğunu kesin olarak bilmeden panik yaratmanın bir anlamı yok. Bu haydut bir Skotádi saldırısı ya da daha kötü bir şey olabilir."

Osiris kollarını göğsünde kavuşturur. "Bu suçu neden senin üzerine yıkmaya çalıştıklarını da düşünmemiz gerekiyor."

Enora elinin tersiyle yanaklarını kuruluyor. "Ve neden Meg'i hedef aldıklarını. O çok tatlı bir kızdı. Çok güçlü değildi ama gelecek vaat eden genç bir cadıydı."

"Kızı kim buldu?" Alexandros sorar.

Enora Ophelia'ya bakar, yüz hatlarını keder kaplamıştır. "Oda arkadaşı. Cadence," diyor yumuşak bir sesle.

Ophelia eliyle ağzını kapatmadan önce hıçkırıkları odayı doldurur. Malachi onu daha yakına çeker ve kulağına rahatlatıcı sözler mırıldanır.

Senin hatan değildi Ophelia, diye tekrarlar Alexandros ve *Ophelia* başını sallayarak onu anladığını belli eder. Ama ona inanıp inanmadığı başka bir mesele. Keşke onun bütün ıstırabını dindirebilseydim, ama bunu yapamamaktan nefret ediyorum. Bu güçsüzlük hissi doğal değil ve hoş karşılanmıyor.

Alexandros boğazını temizler. "Olanlardan herhangi birine tanık oldu mu?" "Yardımcı olabilecek hiçbir şey görmedi. Meg'i ölü bulmak için uyandı ve

beni hemen çağırdı. O parlak genç bir cadı. Her şeyin üstesinden takdire şayan bir şekilde geldi ama anlaşılabilir bir şekilde perişan haldeydi. Uyuması için ona bir şeyler verdim. Birkaç saat baygın kalacak."

Üst dudağını emiyor, derin düşüncelere dalmış. "Gördüklerini unutmaması gerekecek."

Enora başıyla onaylıyor. "Bu muhtemelen en iyisi olur."

Ophelia ikisinin arasına bakar, kaşları şaşkınlıkla birbirine kenetlenmiştir. "Peki ona nasıl unutturacaksın?"

Cevabı beğenmeyeceğini zaten biliyorum.

Enora gözlerini kırıştırarak profesöre bakıyor. "İnsanın üzerinde silinmez bir iz bırakan böyle bir olayı ona unutturmak... Böyle bir şeyi yapabilecek kadar güçlü olan tek kişi sizsiniz."

Başını sallamadan önce birkaç saniye ona bakıyor. "Bunun yapıldığından emin olacağım."

Ophelia ayağa fırlar, güzel yanakları pembeleşmiştir. "Onu ısıracak mısın?" "Bu sabahla ilgili hiçbir şey hatırlamamasını sağlamanın tek yolu bu. Ophelia'yı

onun güvenliğini sağlamak." *Ve senin de Ophelia*, diye ekliyor bağımız aracılığıyla.

"Hayır. Onu ısıramazsın. O benim arkadaşım," diye bağırıyor ve en ağır basan duygusunun arkadaşına duyduğu şefkat olduğu açık olsa da, içinde kıvılcımlanan küçük kıskançlık titreşimini maskeleyemiyor. Bu da sikimin canlanmasına neden oluyor.

Enora'nın kaşları çatılır. "Ona zarar gelmeyecek, Ophelia. Bir vampirin ısırtığı çok zevkli olabilir."

Duruma rağmen, bir homurtuyu bastırıyorum. Evet, kızımız bunu biliyor Profesör, bu da yaramazlık yapmasının nedenlerinden biri.

"Ophelia." Adı Alexandros'un dudaklarından ağır bir iç çekişle dökülür. "Bu sadece-"

"Meg'e ne olduğunu düşünecek?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ayağını yere vuruyor. "Öylece kalkıp gitmeye mi karar verdi?"

"Tüm kızlara Vermont'a kişisel nedenlerle dönmek zorunda kaldığını söylemeyi planlıyorum, ki bu ne tartışılmalı ne de üzerinde spekülasyon yapılmalı." Enora omurgasını dikleştiriyor, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor. "Hiçbiri benim sözümü sorgulamayacak."

"Ama gerçeği bileceğim. Ve Cadence Meg'in nerede olduğunu ve iyi olup olmadığını her merak ettiğinde bileceğim. Yalan söylemek zorunda kalacağım ve bunu yapmak istemiyorum."

Enora başını eğerek Ophelia'ya dikkatle bakar. "Gerçek, onu taşıyabilecek kadar güçlü olanlar için bile bir yük olabilir. Böyle acı bir anıyı ortadan kaldırarak Cadence'e bir iyilik yapıyoruz. Ama gerçek aynı zamanda bir armağan da olabilir. Bu çembere girmenize izin verildiği için kendinizi ayrıcalıklı sayın."

Kızım çenesini kaldırıyor. "Cadence benim arkadaşım. Ona güvenilebilir Profesör. Güvenebileceğinizi biliyorsunuz."

Enora, Ophelia'nın sözlerini düşünüyormuş gibi dudaklarını büzer. Alexandros'a bakıyor ve omuz silkiyor. "Cadence'in omuzlarının üzerinde dengeli bir kafa olduğuna inanıyorum. Bu sabah bana sessizce haber verdi, oysa başka biri olsa muhtemelen hemen histeriye kapılır ve tüm evi alarma geçirirdi. Meg'in ölümüyle ilgili gerçeği hatırlamasına izin verebilir ve Skotádi hakkındaki teorimi atlayabiliriz. Karar sizin."

Karşılıklı konuşmaları beni büyüledi. Neden bu onun kararı? Ve daha da önemlisi, bizim küçük pembe saçlı diktatörümüze boyun eğecek mi? "Bu olayları hiç hatırlamaması daha güvenli" diyor.

"Eğer onu ısırırsan, ben ..." Ophelia dudaklarını ince bir çizgiye bastırır, küçük elleri iki yanında yumruk olur ve tüm oda gerginlikle dolup taşar. Alexandros bakışlarını kızımızın üzerinde yoğunlaştırırken herkes nefesini tutmuş onun vereceği yanıtı beklemektedir. Ophelia bile. Kız ona göz kırpmıyor, ağzını sıkıca kapatmış, muhtemelen onun gazabını çekecek başka bir şey söylememek için.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra nihayet konuşur. Sözlerini başka bir yere yöneltse de bakışlarını Ophelia'nın üzerinde sabit tutar. "Kızı uyandır Enora ve ona bilmesi gerektiğini düşündüğün şeyi söyle. Eğer sessiz kalmayı reddederse beni hemen çağır. Aksi takdirde, bir sonraki hamlemiz hakkında seninle konuşmak için yakında orada olacağım." Sesindeki tehdit ensemdeki tüyleri diken diken etti. Ophelia'nın nabızı hızla atıyor.

Enora aynı fikirde olduğunu dile getirir ve odadan çıkmak için sabırsızlanarak ayağa kalkar. Profesörün artan öfkesi o kadar hissedilir ki, odayı kalın bir duman bulutu gibi doldurmaya başlar.

"Xavier, lütfen konuklarımıza çıkışı göster," diye emrediyor Alexandros.

Xavier kendisinden isteneni yapmadan önce bana bir kaşını kaldırıyor. Alexandros, Enora ve Osiris'in odadan çıkıp çıkmadığına bakmak için duraksamadan Ophelia'nın çenesini baş ve işaret parmakları arasında kavırıyor. "Eğer onu ısırırsam *ne* yapacaksın ufaklık?"

Yutkunurken boğazı çalışıyor ve dikkatimi çarpınan nabzına çekiyor. "Onu ısırmanı istemiyorum," diyor, sesi zar zor duyuluyor.

Daha fazla açıklama beklemiyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki, ne yaptığını görmeden önce kızın çılgılığını duyuyorum. Ayakları yerden birkaç santim sarkıyor, adam ondan beslenirken kanı boynundan aşağı damlıyor. Bir eliyle

Şimdi başının arkasını avuçluyor ve boştaki kolunu beline dolayarak onu kendine doğru bastırıyor ve ondan içiyor.

Kollarını adamın boynuna, bacaklarını beline doluyor ve adam istediğini alırken ona tutunuyor. Ona bunu yaparkenki görüntüsü, vahşi ve hayvani olsa da, aynı zamanda çok güzel. Onu bu kadar vahşi ve çaresiz görmek... Onun üzerindeki hakimiyetinde, ortaya çıkışını izlemek muhteşem olan bir itaatkarlık var. Ve ondan beslendiği vahşiliğe rağmen, tatmin olmuş inlemeleri ve sevgili yaşamı için ona sarılma şekli bana buna onun kadar ihtiyacı olduğunu söylüyor.

OceanofPDF.com

ChapTer

TWenTY

ALEXANDROS

W *Onu ısırırsam ne yapacaksın, Ophelia?* Tatlı, bakırımsı kanı dilimin üzerinde kayarken tekrar soruyorum. Onun gücü damarlarımda dolaşıyor ve kalbim o kadar şiddetli atıyor ki göğüs kafesimi delip geçmeye çalışıyormuş gibi hissediyorum.

Onu ısırmanı istemiyorum.

Neden? Hırlıyorum, dişlerimi kremi teninin daha da derinlerine batırıyorum.

Benimle savaşımaya devam ediyor. Gerçekle savaşıyor. Ama neden? Zihninin içini araştırıyorum ama o beni dışarıda bırakan bir duvar örüyor - Axl, Xavier ve Malachi'nin bile yapamadığı bir başarı. Onu daha yakına çekiyorum, o kadar yakın ki vücudum onunkini emiyormuş gibi hissediyorum. Kendini sertliğe karşı öğütüyor

ve boğazında mırıldanan muhtaç inilti, ona sahip olma arzusuyla beni çılgına çeviriyor.

Başka hiçbir varlığı Ophelia Hart'ı yuttuğum kadar yutmak istemedim. Onunla ilgili her şey bağımlılık yapıcı, heyecan verici ve öylesine umutsuzca sarhoş edici ki ona dokunmadan yanında durmaya bile zor dayanıyorum.

Benimle savaşmayı bırak ve söyle. Ses tonumu değiştiriyorum, dilimin ucunu boynundaki yaranın üzerinde gezdirirken sesimi daha az buyurgan ve daha yatıştırıcı hale getiriyorum. Neden Cadence'i ısırmamı istemiyorsun?

Bana hâlâ direniyor - en azından deniyor. Ama zihnine zorla giriyorum, o görmemi istemediği kısımları kapatmaya çalışsa bile en karanlık girintilerin derinliklerini araştırıyorum. *Neden?* Bir kez daha soruyorum.

Başını geriye doğru eğiyor, güzel ağzından yüksek sesli bir inilti dökülüyor. *Çünkü hafızasının silinmesini hak etmiyor. Bu ona ait. Gerçeği saklamasına izin verilmeli.*

Hırıltımı bastırıyorum. *Arkadaşına çok değer verdiğini biliyorum ve bu takdire şayan. Ama bir şey daha var. Benden sakladığın bir şey ufaklık ve inanıyorum ki bunu kendinden de saklıyorsun.*

İnliyor, vücudunu tamamen bana teslim ediyor, ancak zihninde aramaya kararlı olduğum gerçeğe savaşmaya devam ediyor.

Başka bir şey yok. Sadece arkadaşımı önemsiyorum... Hıçkırıklar ısrarına eşlik ediyor, ama hala ruhunun derinliklerinde bir gerçeği gömüyor ve ben onu ortaya çıkarana kadar durmayacağım.

Dişlerim boğazının hassas etine daha da batıyor. Kanı içimde gürlüyor ve son savunmasını da kırmaya çalışarak daha derinlere iniyorum. *Söyle bana, Ophelia!* Talep ediyorum.

Sıcak gözyaşları yanağından çeneme doğru yuvarlanıyor. *Size söyledim, efendim.*

Hayır. Yapmadın. Neden onu ısırmamı istemiyorsun? Ses tonum sert ve talepkâr. Tüm mücadele onu terk ediyor ve eğer daha iyi bir adam olsaydım, onu saklamaya bu kadar niyetli olduğu gerçeğe yüzleşmeye zorladığım için bir an suçluluk hissedebilirdim. Ama değilim ve hissetmiyorum.

Çünkü sen benimsin!

O hala kollarımdayken bir adım geriye sendeliyorum, kulaklarım çınlıyor ve sözlerinden dolayı aletim ağrıyor. Sesindeki sahiplenme ve güç, vücudumdaki her hücreyi ona kime ait olduğunu gösterme arzusuyla çılgına çeviriyor.

Hırlıyorum. *Ben senin miyim?*

Evet! Evet! Yüzümün yan tarafına, kulağımın hemen altına sıcak bir gözyaşı daha damlıyor. Kendimi onu odadan çıkarıp doğruca yatağıma götürürken hayal ediyorum. Pantolonumun fermuarını açıp ağrıyan sikimi çıkarırken dişlerim hala boğazındayken onu yatağıya yatırıyorum. Hayal ettiğim şeyi hissediyor olmalı çünkü ağzından bir dizi inilti sızıyor ve uyarılmışlığının yoğun kokusu burnumu dolduruyor. İçimden geçen özlemin gücüyle doğru düzgün göremiyorum. Tam burada, beni onunla birlikte izlerken gözlerinin tenimi deldiğini hissedebildiğim Axl ve Malachi'nin önünde. Ama az önce öğrendiklerimizi göz önünde bulundurursak, şimdi bunun zamanı değil, her ne kadar onun içinde olmak için duyduğum açlık beni yarı deli etse de.

Benim! O kelimeyi tekrar söylüyor ve kanım kulaklarımda çığlık atıyor.

Çığlıklar durana kadar onun sıkı, ıslak sıcaklığının içine gömülmek istiyorum. Ruhumu rahatlatan ferahlık bedenimin her hücresine dolana kadar. *Evet, ben seninim Ophelia.*

Dudaklarını uzaklaştırıyor. "Benim." Kelimeyi bir dua gibi yüksek sesle fısıldıyor.

Alnımı onunkine bastırıyorum ve bacaklarını belimden çözüyorum, böylece bir kez daha kendi ayakları üzerinde durabiliyor. O kocaman, güven dolu mavi gözleriyle bana bakarken kalbim göğsümde düzensiz bir ritimle atıyor, yoğunluğu onunkini yansıtır. "Her zaman senin."

Axl göğsünü onun sırtına bastırıyor ve boynuna sokulmadan önce saçlarını kenara çekiyor. "Hepimiz seniniz prenses."

Malachi sağ tarafımıza geçerek bir kolunu Axl'ın boynuna doluyor ve dudaklarını Ophelia'nın çıplak koluna dayıyor.

"Bensiz parti mi veriyorsunuz?" Xavier'in derin sesi odayı dolduruyor ve Ophelia'yı gülümsetiyor.

"Kızımıza kime ait olduğunu gösteriyorum," diyor Malachi. "O yüzden buraya gel."

Xavier solumuzda durup dudaklarını Ophelia'nın başının üzerine koyuyor. Boştaki elimi Xavier'in ensesine koyarken bir kolumu Malachi'ye doluyor ve Axl'ın omzuna koyuyorum. Bu sahiplenici bir hareket ve ona normalde yaptığımdan çok daha fazla kendimi gösteriyorum ve dokunuşumla yumuşasa da odağı çemberimizin ortasındaki güzel yaratıkta kalıyor.

"Ophelia." Başını kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Hayatta kalabilmemiz için başkalarından beslenmemiz hayati önem taşıyor küçüğüm. Keyifli bir bağımlılık gibi

Sen tek başına dört aç vampiri doyuramazsın." Konuşmak için ağzını açıyor ama ben onu uyarıcı bir bakışla susturuyorum. "Bazen hafızalarını silmek gibi birçok nedenden dolayı insanları ısırarak gerekir, ancak bu sahip olduğumuz şeyi hiçbir şekilde azaltmaz. Bu yüzden geliştirmekte olduğun bu kıskançlık damarını dizginleyeceksin." Pembe saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Senin yerine ben engellemek zorunda kalmadan önce. Yeterince açık olabildim mi?"

"Evet efendim." Dudaklarından dökülen bu sözler kasık bölgemde bir tepki yaratmakta asla başarısız olmuyor.

Tatlı şeytanlar, bana güç verin. "Kesin şunu!"

İç çekiyor ve yanağını göğsüme bastırıyor. "Dört ateşli, aç vampir ve bir kız burada hâlâ orgazm olamıyor." Zayıf bir kahkaha denemesi yapıyor ama üzüntüsü çok baskın. Hepimiz onun kasvetli havayı hafifletecek bir şeye duyduğu ihtiyacı anlıyoruz. Bu gün onun için daha da zorlaşacak.

Xavier onun kışına vurarak inlemesine neden oluyor. "Dört azgın vampiri kızdırırken dikkatli olmalısın, Cupcake, yoksa kendini haftanın geri kalanında bir yatağa bağlı bulabilirsin."

Axl mırıldanarak onaylıyor. "Kenara çekilmek çünkü gelmene izin verilmiyor."

Malachi kıkırdar. "Ah, benim zavallı, tatlı kızım."

Kokusunu içime çekiyorum ve onun bağlanmış ve merhametimize kalmış halinin düşüncelerimi kaplamasına engel olamıyorum. "Belki küçük baş belamızı daha sonra bağlarız. Önce Gümüş Vadi'yi ziyaret etmeli ve genç cadıyla konuşmalıyız."

Çocuklar onaylarını dile getirirler.

"Adı Cadence," diyor Ophelia, sıcak nefesi ince gömleğimi delip geçen bir hışımla.

"Adı her neyse, gidip onunla konuşmalıyız." Olanlar hakkında öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmemden ve neden birinin oda arkadaşının ölümünü benim üzerime yıkmaya çalıştığını anlamamdan bahsetmiyorum bile. Cadıların kalplerini sökmek benim kartvizitim oldu. Gerçi onu bırakalı uzun zaman oldu.

"Biz de gelelim mi?" Malachi sorar.

Gözlerim üçü arasında gidip geliyor. Onlar güvenilir, sadık çocuklar ve her birini dönüştürme nedenlerim çok farklı olsa da hiçbirinin hak ettiği efendi olamadım.

Belki de hepimiz Gümüş Vadi'yi ziyaret etmeliyiz. Gizlilik zamanı sona eriyor.

Gümüş Vadi'nin salonuna girer girmez OPHELIA arkadaşının yanına koşuyor. Soluk pembe ve altın rengi yılbaşı süsleri her yeri kaplamıştı ve başımı kapıdan sarkan ökseotuna çarpmamak için eğilmek zorunda kaldım.

Enora, Osiris ve genç cadı gelişimizi bekliyorlardı. Benim ricam üzerine Enora çocukların eve girmesine izin verdi.

"Cadence, iyi misin?" Ophelia sorar.

Cadence yanaklarındaki yaşları siler ve Ophelia'nın sıcak kucağına girerek başını onun omzuna yaslar. Burnunu çekiyor. "Korkunçtu, Ophelia. O..." Sert, hırıltılı bir nefes çeker ve kederi Ophelia'ninkine karışarak ağır bir şekilde dekore edilmiş mekânın her santimetresine yayılır.

Ophelia arkadaşının kumral saçlarını okşayarak, "Çok üzgünüm," diye mırıldanır.

Cadence bir kez daha yanaklarını ovuşturarak geri çekiliyor. "Neden Meg? O çok iyi biriydi. O kadar güçlü bile değildi. Neden...?" Sorusu kederi tarafından yutuldu ama ne düşündüğünü bilmek için zihin okuma becerilerime ihtiyacım yok. Bu, hayatta kalan herkesin kendine sorduğu bir soru: Neden ben değil?

"Bu anlamsız eylemin gerçek nedenini asla bilemeyeceğimizden şüpheleniyorum. Şimdilik bunu rastgele bir vahşet eylemi olarak kabul edelim," diyerek cadının dikkatini çekiyorum.

Bana göz kırıyor. "Ama neden Gümüş Vadi'ye geldin? Neden..." Sözünü kesiyor, bir hıçkırık cümlesinin geri kalanını çalıyor.

Cadence, birinin rastgele Gümüş Vadi'yi seçtiğine ve aynı kişinin Enora'nın koruyucu büyülerini aşacak kadar güçlü olduğuna inanmayacak kadar zekidir.

Odayı geçiyorum, böylece kederinin kendi gözeneklerime sızmasına yetecek kadar yakın duruyorum. Ama onu saran duygu korku. Bunun tekrar olabileceğinden ve bir dahaki sefere böyle vahşi bir saldırının kurbanı olacağından korkuyor. "Görünüşe göre birisi Meg'in ölümünü benim üzerime yıkmaya çalışmış Cadence. Henüz nedenini bilmiyoruz. Ve bunu öğrenene kadar, senden

ölümünün ayrıntıları sadece bu odadaki insanlar arasında kalacak. Gerçeği açıklamak sadece panik ve histeriye neden olur ve bu da ne duruma ne de olaya dahil olan hiç kimseye yardımcı olmaz."

Dudağındaki bir damla yaşı yalıyor ve bana şüpheyile bakıyor.

"Ya da istersen sana unutturabilirim. Eğer bu seçeneği seçerseniz, herkes gibi siz de Meg'in Vermont'taki ailesinin yanına döndüğüne inanacaksınız."

Sertçe yutkunuyor ama aynı sabit göz teması seviyesini koruyor. Cesaretinden mi etkilensem yoksa küstahlığından mı rahatsız olsam bilemiyorum ama konuştuğunda ikincisi neredeyse galip geliyor. "Bunu neden yapmadın ki zaten?"

Başımı bir o yana bir bu yana sallıyorum. Ophelia'nın gözleri yüzümün yan tarafında bir delik açıyor ve arkadaşına karşı sabrımı biraz daha zorlamam için beni hiç de nazik olmayan bir şekilde cesaretlendiriyor. "Çünkü hem Ophelia hem de Profesör Green sizin yetenekli, mantıklı ve güvenilebilecek bir cadı olduğunuz konusunda beni temin ediyor. Ama eğer durum böyle değilse..." Kralları, imparatorları ve acımasız diktatörleri önümde diz çöktüren bakışlarımla onu hizaya getiriyorum.

Gözbebekleri büyüyor ama yine de gözlerini kaçırmıyor. "Unutmak istemiyorum," diye fısıldıyor.

Yüzünde aldatma belirtisi arıyorum ama bulamıyorum. Geçgüdülerim nadiren yanılır ve bana onun Ophelia ve Enora'nın inandığı kadar güvenilir olduğunu söylüyorlar. "Aferin kızıma."

Ophelia kaşlarını çatarak bana bakıyor ve onun bu beklenmedik tepkisi bana kelime seçimlerimde daha dikkatli olmam gerektiğini hatırlatıyor. Kıskanç aşıklarla uğraşmaya alışık değilim çünkü yatağıma aldığım kişilerin bu tür davranışlarına asla müsamaha göstermedim. Böylesine ilkel bir duyguyu sergilemesinden rahatsız olmadığımı fark etmek beni şaşırttı. Aksine, oldukça memnun oldum.

"Cadence." Enora kolunu genç cadının omzuna doluyor. "Gidip çalışma odasındaki diğerlerine katılmalısın. Meg'in ani ayrılığı yüzünden hepsi üzgün. Senden çok şey istediğimi biliyorum ama onlarla Meg'in gidişi hakkında konuşman şüphelerini azaltacaktır." Ellerini Cadence'in yüzünün iki yanına koyuyor ve ona diğer tüm cadılara anlattığı hikâyeyi anlatıyor.

Ophelia'ya bir kez daha sarıldıktan sonra -ve hayran olduğum bir kararlılıkla- Kadans omuzlarını geriye atıyor ve maskaralıktaki rolünü oynamak üzere odadan çıkıyor.

O gider gitmez Osiris konuşur. "Peki, şimdi ne yapacağız? Başkan Ollenshaw Meg'in ölümünden haberdar edildi. O da bu gerçeği öğrencilerden saklamamız gerektiği konusunda hemfikir ama fakülteyi toplantıya çağırdı." Osiris saatini kontrol eder. "Saat on birde başlıyor. Yani onlara ne söyleyeceğimize karar vermek için bir saatten az vaktimiz var."

"Onlara gücümüzün yettiği kadar gerçeği anlatıyoruz," diye cevap veriyorum. "Kız ölü bulundu. Nereden ve neden geldiği bilinmeyen bir saldırgan kalbini sökmüş."

"Bu seni suçlamıyor mu, eski dostum?" Osiris sorar.

Malachi yanıma gelip Ophelia'yı kollarının arasına alıyor ve Ophelia onun göğsüne yaslanıyor. "Anlamıyorum. Başkan söz konusu olduğunda bu seni neden töhmet altında bıraksın ki?" diye soruyor.

"Çünkü karım ve çocuklarım öldürüldükten sonra, soykırımında rol oynayan bulabildiğim her cadının kalbini söktüm. Ve bu üniversitede bu gerçeğin farkında olmayan çok az büyülü yaratık var."

Osiris'in koyu renk gözleri kısılıyor ve kurdu yüzeye yakın olduğu için kehribar rengiyle titriyor. "Sanırım senin bir ailen olduğunu bilmeyen çok az kişi var. Cadılarla olan geçmişini biliyordum ama intikam arayışının hep annenle ilgili olduğunu düşünmüştüm."

Başımı salladım. "Karım ve iki kızım elementaydı." Çocuklara bir oğlum olduğunu ve onun hayatta olduğunu itiraf edemediğim için Lucian'ın adını hâlâ bu işin dışında tutuyorum.

Osiris'in yüzü şüpheyle gölgelenmeye devam ediyor. "Bana hiç söylemedin."

Axl kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Birkaç hafta öncesine kadar bize de hiç söylemedi."

Osiris bir kaşını kaldırır. "Çok fazla sır var, eski dostum."

Boynumu büküyorum. "Hepimizin sırları var, değil mi?" *Enora mı?* Son kelimeyi sadece ona söyledim ve gözle görülür bir şekilde kılandı. "Şimdilik Skotádi hakkındaki şüphelerimizi fakültenin geri kalanından saklayacağız. Bu sadece gereksiz bir histeriye neden olur ve şu aşamada insanlara yönelik herhangi bir tehdit olduğuna dair bir işaret yok. Ancak, öğrencilerini korumak için uygun adımları atabilmeleri için topluluk başkanlarını uyarmamızı öneriyorum."

"Dr. Ollenshaw Skotádi'nin adını duysa aklını kaçırmaz ve tüm kampüsü büyülü kilit altına alır," diyor Enora, sesi küçümseme dolu. Ona en az benim kadar saygı duyuyor.

Osiris, "Jerome'a kesinlikle söylemiyoruz," diye katılıyor.

Saatimi kontrol ediyorum. Dün gece dolunay vardı ve kurtların hepsi avdan sonra uyuyor olacaklar. Pazar sabahı fakülte toplantısına çağrılmaktan memnun olduklarını sanmıyorum ve çoğunun toplantıyı kaçıracağına şüphe yok. Ancak Osiris'in meslektaşlarının orada olması şart. "Ayıracak fazla zamanımız yok. Hilal liderlerini toplayıp fakülte toplantısı başlamadan önce bizimle tarih binasında buluşmalarını sağlayabilir misiniz?"

Başını sallıyor. "Bana şans dile."

Odadaki herkese kısa bir veda ettikten sonra Osiris ayrılıyor ve ben tüm dikkatimi Enora'ya yöneltiyorum. İstediğim bilginin farkında olarak çenesini meydan okurcasına eğiyor. Zaten çok uzun zamandır kendisine saklamasına izin verecek kadar nazik davrandığım bir bilgi.

"Sırlarını sakladığın cadı kim?"

Kaşları çatılıyor ve neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyor ama beni bir an bile kandıramıyor.

Derin nefes alıp sakinliğe kanalize oluyorum. Sabrım hiçbir zaman Ophelia'nın güvenliği söz konusu olduğunda olduğu kadar kırılmaya yakın değildir. "Benimle oyun oynama. Senden Ophelia'ya göz kulak olmanı isteyen cadı kim?"

İnce boğazı kasılır. "Söyleyemem."

Ophelia bir adım öne çıkıp yanımda duruyor ama bakışları Enora'ya odaklanmış durumda. "Biri senden bana göz kulak olmanı mı istedi?"

Enora soruyu duymazdan geliyor ve onun yerine bana ters ters bakıyor.

"Bir cadı öldü, Enora. Birileri açıkça suçu benim üzerime yıkmaya çalıştı. Şimdi gizlilik zamanı değil." Bu ifadedeki ironi gözümünden kaçmadı ama şimdi kendi kendime düşünme zamanı da değil.

Çenesi titriyor. "Sana söyleyemem. Keşke söyleyebilseydim, ama söyleyemem."

Öne doğru bir adım atıyorum ve o irkiliyor. "Zaman benimle ilgili anılarını yumuşattı mı, cadı? Eğer kimliklerini açıklamayı reddedersen, seni ısıtır ve bu gerçeği kendim keşfederim."

"Bir öğretim üyesini rızası olmadan ısırmak yasaktır."

"*Skoteiní Xórkia'nın Kitabı*'ndaki kara büyüü kullanmak ne kadar yasaksa o kadar mı? Sanırım hepimiz bu kurumun kurallarına uymanın artık benim önceliğim olmadığının farkındayız."

Bir adım geri çekiliyor, olması gerektiği gibi bana ihtiyatla bakıyor. "Eğer beni ısırmaya izin verirsem, yeminimi bozmuş olurum Alexandros. Ayrıca, anılarımı araştırman yıllarını alır."

Bunun üç hafta öncesine kadar doğru olduğundan şüpheleniyorum ama artık değil. Ophelia Hart varlığımın her zerresine sızdığından ve bir şekilde gücümü kendi gücüyle büyüttüğünden beri değil. "Bu teoriyi test etmeye hazırım."

O daha gözünü kırpamadan ellerim ensesinde, saçlarına dolanıyor. Onu kendime doğru sürüklüyorum, hafif bedenini kendime doğru bastırıyorum ve dişlerimi boğazının yumuşak etine geçiriyorum. Can damarı dilimin üzerinden akıyor. Ophelia'nın yaşadığı şokun ardından göğsünde yükselen kıskançlık duygusu beni ilk etkileyen hisler oluyor ve bir saniyemi ayırarak Enora için tüm bu deneyimi çok daha zevkli hale getirmek üzere olsam bile ondan başka kimseyi ısırmaktan zevk almadığımı hatırlatıyorum.

Çırpınıyor, neredeyse dişlerimi boynundan sökecek bir büyü mırıldanıyor ama ben sıkı sıkıya tutunuyorum, ısırığımı derinleştirirken anılarını araştırıyorum. Sonunda zihni uymasa da bedeni uyuyor. Kollarımda gevşiyor, ama bir büyü daha mırıldanıyor ve beni ondan çekmeye çalışan büyüünün dış güçlerine direnirken onu daha sıkı tutmak zorunda kalıyorum.

İstediğimi elde etmeme ne kadar çabuk izin verirsen, bu iş o kadar çabuk biter, filis mous, diye hatırlatıyorum ona.

"O anılara erişmene izin veremem," diye homurdanıyor. "Bir yemin ettim."

Benimle savaşımayı bırakmalısın. Onları kendim bulacağım ve o zaman bu hepimiz için daha az acı verici olacak.

"Ama onları bulamazsınız. Bu çok uzun sürer." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanır.

Sanki bir filmde karelermiş gibi, onun anılarını kolayca tarıyor, yıldırım hızıyla gözden geçiriyorum. Zihni her zamanki gibi güçlü olmasına rağmen, aradığım anıyı bulmam sadece birkaç dakikamı alıyor.

Beslenmeyi bırakıp bir adım geri çekiliyorum. Enora bana göz kırpmıyor, vücudu olduğu yerde donmuş gibi görünüyor.

"Nazeel Danraath." Göğsümdeki öfkenin içinden bir korku şeridi süzülüyor. Enora'nın anılarında bulduğum ismin bu olmasını asla beklemezdim. Nazeel'in amacı neydi?

"Onu buldun. Ama nasıl?" İyileştirmek için zaman ayırmadığım boynundaki yaradan kan damlıyor. Bir büyü mırıldanıyor ve yırtılan et tekrar birbirine örülmeye başlıyor.

Güçlerimdeki hızlı artışı açıklamak gibi bir niyetim yok. "Tarikat'ın bir üyesi neden senden Ophelia'ya göz kulak olmanı istiyor?"

Ophelia'nın nefesi kesilir. "Azezal Tarikatı gibi mi? O tarikat mı?"

Gurur içimde kabarıyor ve gülümsememi bastırıyorum. Çok hızlı öğreniyor, ama meraklı bilginimden daha azını beklememeliydim.

Şimdi olmaz, ufaklık.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve bağlantımız aracılığıyla bir özür mırıldanıyor.

Enora Ophelia'ya aldırmaz. "Beni niyetinden haberdar etmedi, Alexandros. Ama Nazeel'in hiçbir cadıya zarar vermek istemediğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Benden sadece kızla ilgilenmemi ve herhangi bir büyü yeteneği olup olmadığını tespit etmemi istedi," diye açıklıyor. "Bildiğiniz gibi, anılarıma eriştim." Yanaklarında bir sıcaklık belirliyor.

Daha iyi bir adam onun güvenini ve mahremiyetini ihlal ettiğim için özür dilerdi ama ben o adam değilim ve bunu yine yaparım - Enora da bunun farkında. Ailesi yüzyıllar önce elementai soykırımına karışmalarının kefareti olarak Danraath cadılarına bozulmaz bir yemin etmişti - Enora'nın hiçbir rol oynamadığı ama yine de bedelini ödemek zorunda olduğu bir suç.

"Nazeel kim?" Ophelia sorar, kelimeler sanki onları zapt edemiyormuş gibi ağızından dökülür. "Onu tanıyor musun? Ona güvenilebilir mi?"

Sağlam kontrolüm bugün son sınırına kadar zorlanıyor ama benim de birilerinin cevaplamasını istediğim sorularım var. Burnumun kenarını sıkarak hayal kırıklığımı bastırıyorum ve Ophelia'yı rahatlatmak için zaman ayırıyorum. "O Tarikat'ın bir üyesi. Güçlü bir cadı. Ve evet, onu tanıyorum." Dudaklarımı yalıyorum. "Ona güvenmemek için hiçbir nedenim olmadı," diye itiraf ediyorum. Ama neden Ophelia'ya ilgi duyuyor? Gerçeği biliyor mu? Eğer bilseydi, kesinlikle... hiçbir Gey yapmazdı. Tarikat üyeleri harekete geçmez. Gözlemlerler ya da uzun süre Tarikat'ın bir parçası olarak kalmazlar.

"Tarikat kimse için bir tehdit değil Ophelia," diyor Enora güven verici bir şekilde.

Gözlerimi kapatıp konsantre oluyorum, bulmacanın tüm parçalarının elimde olduğundan eminim. Keşke onları doğru bir şekilde birleştirebilseydim... Ama aradığım cevaplar benden kaçmaya devam ediyor. "Merak ediyor olmalısın, Enora. Nazeel senden daha önce hiç böyle bir iyilik istedi mi?"

Cadı başını sallar. "Hayır, tabii ki merak ettim. Ama anıya tanık oldunuz. Bana sadece kızın göz ardı edildiğine ve potansiyelini ortaya çıkarmak için bir şansa ihtiyacı olduğuna inandığını söyledi. Peki bu gerçekleşmedi mi?"

Başımı iki yana sallıyorum, kaynayan öfke göğsümün içinde ısınıyor ve sıkışıyor. "Pardon?"

Enora bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Benimle oyun oynama Alexandros," diyor kendi sözlerimi bana tekrarlayarak. "Kızın güçlerinin kilidi açıldı. Bunu onda hissediyorum." Gri gözleri gizlenemez bir neşeyle parlıyor. Ophelia'nın bir cadı olduğuna dair yanlış varsayımı düşünüldüğünde anlaşılabilir bir durum. "Gümüş Vadi için ant içmelisin, Ophelia. Kapanış töreni geçti ama böyle bir potansiyele sahip biri için kuralları esnetebiliriz."

"Hiç şansın yok, Cupcake." Xavier'in uyarı hırıltısı kardeşleri tarafından yankılanıyor.

Enora öfkeyle homurdanır. "Sanırım buna Ophelia karar verecek." Bana ters ters bakıyor. "Elbette onun söz vermesine izin vereceksin, Alexandros. Onu akranlarından bir şeyler öğrenme fırsatından mahrum etmek çok acımasızca. Silver Vale'ye şimdiden çok iyi uyum sağladı. Senin ..." Duraksayarak burnunu kırıştırdı ve üç oğlumu inceledi. "Kendilerinden beklenen nezaketi göstermeleri koşuluyla, çocuklarınızın ziyaretine izin verilecektir."

Pohpohlanmaya alıçık olmayan Ophelia'nın yanakları saçlarından daha parlak bir pembe tonuna döner.

Bunu aklından bile geçirme, küçüğüm. Sen bizimsin, unuttun mu? Onu uyarıyorum. Teklifin cazibesine kapıldığını sanmıyorum ama bizi terk etmesinin asla gerçekleşmeyeceğini bilmesi önemli.

Eğer Enora benim ve oğullarımın Ophelia'yla bağ kurduğumuzu bilseydi, böyle bir fikri ortaya atmaya cesaret edemezdi ama elementai'lerin yok oluşundan beri vampirler nadiren bağ kurmayı tercih ediyor. Enora'ya herkesten daha çok güvenmeme rağmen, aramızdaki bağı bilmesinin riski çok büyük.

"Davetiniz için çok teşekkür ederim Profesör ama ben yaşadığım yeri seviyorum." Ophelia kendine özgü tatlı gülümsemesini sunuyor. "Ve Malachi büyü ve büyüler hakkında bir şeyler öğrenmeme yardımcı oluyor. Aslında cadılık konusunda gerçekten bilgili."

Enora, bir vampirin bir cadıya öğretmenlik yapması fikri karşısında dehşete düşerek ürperiyor ve gençlik cılası bir anlığına kayıyor. Kendini toparladıktan sonra, kaba olmayan bir şekilde, "Kendi türünün arasında olmak ve kız kardeşleriyle birlikte öğrenmekle aynı şey değil, tatlı çocuk" diyor.

"Onun yerine kardeşleriyle birlikte öğrenecek. Birlikte Ophelia'ya ihtiyacı olan şeyi fazlasıyla verebiliriz." Ophelia'nın elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

Enora'nın yüz ifadesi, sahip olduğumu açıkça gösterdiğimi görünce farkındalıkla aydınlandı. "Oh. Anlıyorum."

"Ophelia Ruby Dragon'da kalacak," diye açıklıyorum, ilişkimizin doğasını gizleme zahmetine girmeden. "Vale evlerinden hiçbirine söz vermeyecek."

"Onu kendi türünden uzak tutmak bencillik Alexandros, bunu sen de biliyorsun. Ve bir gün bunun için sana kızacak," diyor, kaba bir şekilde değil, ama uyarısına ihtiyacım yok.

"Hayır, yapmayacağım," diye tersliyor Ophelia, genellikle profesörlerine saygı duymak adına sakladığı alıngan tarafını nihayet gösteriyor. Şimdiye kadar sadece benimle bu şekilde konuştuğunu görmüştüm ve o zaman bile ancak ben onu başka herhangi bir insanın makul görebileceğinin ötesine ittikten sonra.

Enora, insanları ağına düşürmek için kullandığı o yumuşak, şarkılı ses tonuyla, "Şu anda bunu göremeyecek kadar safsın, çocuğum," diyor. "Ama bir gün, ihtiyacın olan şeyin bu çocuklar olmadığını göreceksin. Vampirler ve cadılar iyi bir çift değildir."

Axl, Xavier ve Malachi homurdanıyor, hepsi de ileri atılıyor. Boştaki elimi kaldırarak onları durduruyorum ve aklımdan geçenleri söylerken normalde soğuk olan ses tonuma bir tehlikenin karışmasına izin veriyorum. *Beni yatağında tutamadın diye, Enora, benim ya da çocuklarım hakkında bir şey bildiğini varsaymaya cüret etme.*

Yüzü reddedilmenin acısıyla parlıyor ama bu hak ettiğinden daha az bir şey değil.

Sen ve Profesör Enora mı? Ophelia'nın acı dolu sesi şimdi benim de düşüncelerimi dolduruyor. Belki duymasına izin vermek zalimceydi ama onunla aramda herhangi bir sır olmasını istemiyorum. *Vampirler ve cadılar hakkında öğrenmen gereken çok şey var. Hepimiz bedensel zevklerin peşindeyiz ama bu çok geçmişte kaldı.*

Elini benimkinden çekmeye çalışıyor ama ben buna izin vermiyorum. *Kendine gel, yoksa teslim olmanı sağlamak için seni hemen ısırırım.*

Eli elimde gevşiyor, kıskançlığı yatışıyor ve ben bir kez daha Enora'ya odaklanıyorum. "Geçmişteki hatalarımızı deşmek istemiyorum, *filis mous*. Bunlar çoktan uzak geçmişe gömüldü ve orada kalmalı. Sen ve ben her zaman sevgiliden çok arkadaş olduk. Ophelia'nın ihtiyaçlarının Yakut Ejderha'da en iyi şekilde karşılanacağını söylediğimde bana güven."

"Evet, ihtiyacı olan her şey var. Öyle değil mi, Cupcake?" Xavier öyle diyor.

Ophelia ona hayranlıkla gülümser ve Enora'ya dönmeden önce başını sallar. "Bana göz kulak olduğun için minnettarım. Ve burayı gerçekten seviyorum, sadece Ruby benim evim gibi hissettiriyor."

Enora gülümsüyor ve Ophelia'ya duyduğu bariz gerçek sevgi, minnettarlığım ve sadakatim için tek başına yeterli bir sebep. "Buraya her zaman gelebilirsin. Cadence'in önümüzdeki birkaç hafta boyunca arkadaşlarına ihtiyacı olacak."

Burada bulunma sebebimizi hatırlatarak ekliyorum: "Eğer kızın bugün ona yüklediğimiz yükün altından kalkamayacağına dair herhangi bir belirti varsa hemen bana bildirin, hafızasını sileyim."

Enora başını sallar. "Ona dikkatle göz kulak olacağım."

Vadi evlerinin çevresinden ayrılıp ağaçların örtüsüyle korunduğumuz anda duruyorum. Kafası karışan Ophelia yanımda durdu. Yavaş ve kasıtlı bir niyetle elimi ince boynuna doluyor ve başparmağımı çenesinin alt tarafına bastırarak güzel mavi gözleri bana kilitlenene kadar başını geriye doğru eğiyorum. Axl, Malachi ve Xavier yüzlerinde sinsi sırıtişlarla iki yanımızda duruyorlar.

Ophelia gözlerini kısar. "Burası ya beni ısıracağın ya da azarlayacağın yer. Peki ben neyi yanlış yaptım?"

Dudaklarımı çene çizgisinin üzerinde gezdiriyorum. "Seni bu pozisyonda tutmaya bayılıyorum küçüğüm. Ellerimin altında nabzının attığını hissetmek, seni burada, bu ağaçların altında çırlıçıplak soymak ve seni sikmem için bana yalvarana kadar sikimi santim santim içine sokmak istememe neden oluyor." Gözbebekleri büyüyor ve göğüslerinin kabarmasına neden olan derin bir nefes çekiyor. "Küçük yumruklarını öfkeyle sıkıldığını görmek ne kadar sevimli olsa da, böyle küçük kıskançlıklar beslemek için hiçbir nedenin yok."

Boğazı konuğmaya hazır gibi çalışıyor, hiç Ğüphesiz alingan bir cevapla geri dönecek, ama elimi sıkıp sözünü kesiyorum. "İki bin yıldan fazla yaşadım, Ophelia. Bedenimin pek çok zevkini tattım. Bu üniversitenin öğretim üyelerinin en az yarısıyla yattım, ama bunların hepsi sadece anlık zevklerin peşindeydi. Senden önce sadece bir kadına bağlandım. Karnında üç çocuğumu büyüttü ama yine de *hiçbiri* sana karşı hissettiklerimle kıyaslanamaz. Aramızdaki bağ eşsiz. Sadece benimle değil, hepimizle. Hiç kimse senin yerini alamayacak, agápi mou. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, hepimizin hayatı o kadar kolay olur."

Onu kavrayışımı gevşetiyorum ve elimi boğazının dibine koyarak rahatça konuşmasına izin veriyorum. "Özür dilerim. Daha iyisini yapmaya çalışacağım Profesör." Onun

Boğucu ses tonu ve yüzümde dans eden sıcak nefesi, beni evde daha önce başladığımız işi bitirmenin eşiğine getirdi. Buradaki son oyunu bu mu? İnanılmaz derecede itaatkâr, belki de bunun hepimizi ne kadar zorladığını bildiği için. Çocuklar da benim kadar onun için yanıp tutuşuyor ve dudaklarındaki hınzır sırıtış bana bunu bildiğini söylüyor. Bugün arkadaşının başına gelenler sinirlerini anlaşılır bir şekilde gerdi ve belki de öğrendiği en iyi yolla teselli arıyor. Bu beni üzse de, bunun hepimiz için bir teselli olacağının da acı bir şekilde farkındayım.

"Sadece kendini siktirmek mi istiyorsun, Ophelia?"

Bacakları titriyor ve uyarılmışlığının kokusu etrafımızda yoğunlaşıyor. Dişlerini alt dudağına gömüyor. "Belki."

Parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum ve bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Şu anda değil."

Axl ve Xavier karanlık bir kahkaha atarken, Malachi sempati dolu anlaşılmaz bir kelime söylüyor. Ophelia, "Çok adaletsiz," diye mırıldanıyor.

Elimi bırakıyorum ve uzaklaşıyorum, önden yürüyorum ve onu ve çocukları arkamda daha yavaş bir tempoda eve geri dönmeleri için bırakıyorum. Evet, bu haksızlık. Keşke uyanık olduğum her saniyeyi bir parçam onun içindeyken geçirebilseydim ama kaybedecek çok şey var. Güçlerini kontrol altına almadan önce serbest bırakırsa çok şey tehlikeye girer. Eğer babamın şüphesini üzerime çekmeyecek olsaydım, onu ve çocuklarımı buradan çok uzaklara götürür ve bir daha asla geri dönmezdim.

Fikir kök salıp büyümeye başlamadan önce onu eziyorum. Ophelia Hart paradoksunun basit bir cevabı yok. Ve eğer zaman kaybetmeye eğilimli bir adam olsaydım, keşke olsaydı diyebilirdim.

ChapTer

TWenTY-One

AXL

A Lexandros çalışma odasında volta atıyor ve Yunanca bir şeyler mırıldanırken elini saçlarında gezdiriyor. Gümüş Vadi'den ondan birkaç dakika sonra döndük ve adımımızı atar atmaz bizi buraya çağırdı. Kapiya. Onu daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemiştim ve bu sinir bozucu.

"Meg'in kalbinin sökülmesinin neden sizi suçlamaya yönelik bir girişim olduğunu anlamıyorum, Profesör?" Ophelia burnunu şaşkınlıkla kırıştırarak konuştu. "Böyle bir suç işlemiş tek vampir siz değilsinizdir herhalde?"

Volta atmayı bırakıp ona bakıyor ve yüzünde pişmanlık gibi bir ifade beliriyor. Ama bunun doğru olamayacağını biliyorum çünkü benim efendim

granitten yapılmış. Pişmanlık ya da suçluluk gibi çok insani duygulara yer bırakmayacak kadar emin ve kararlı.

Alexandros'un gözleri Ophelia'nın yüzünden ayrılmıyor. "Bir cadının kalbini sökmek için..." Dili alt dudağının üzerinde geziniyor. "Eski zamanlarda cadılar güçlerinin kaynağının kalpleri olduğuna inanırlardı." Gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi kızın yüzünde geziniyor. Belki de onun onaylamamasını? Ama kızımız her zamanki meraklı ifadesini koruyor. "Elementai kuzenleri gibi, cadıların duyguları da her zaman büyüyle bağlantılı olmuştur. Bu nedenle, ataları kalbin sadece bir başka hayati organ olduğunu keşfettikten sonra bile, kalp uzun süre bir cadının gücünün totemi olarak kaldı. Kalplerini çıkarmak bedenlerine saygısızlık etmektir ve bazıları bunun ölümlerinden sonra kozmostaki yerlerini almalarını engellediğine inanır."

"Yani kalplerini alarak ruhlarını da mı alıyorsunuz?" Ophelia sorar.

Başını sallıyor, gözleri hâlâ onun üzerinde sabit. "İşte bu yüzden bir cadının kalbini sökmek çok barbarca ve bu yüzden çoğu kişinin yapamayacağı kadar iğrenç bir suç olarak görülüyor."

"Ama sen değil?" Sesi bir fısıltıdan biraz daha fazla.

İçinden alçak, içgüdüsel bir hırıltı çıkıyor ve ben daha gözümü kırpamadan tam önünde duruyor, iri bir eliyle yüzünü sarıyor. "Hayır, ben değilim. Ve hata yapma. Gerekirse yine aynısını yaparım."

Odaya tedirginlik sinmiş, o kadar ağır ki tadını alabiliyorum ama tam olarak çözemiyorum. Belki de Alexandros'ta daha önce hiç yaşamadığım bir şey olduğu içindir. Kalbinin normalden biraz daha hızlı atmasına, nefes alışının biraz daha sığlaşmasına, gözlerinin ona yalvarmasına dikkat ediyorum. Onun onayını mı arıyor? Ya da affını mı?

Ophelia'nın kalp atışları hızlanıyor ve ben de onun duygularına uyum sağlıyorum, onunla da bağ kurduktan sonra bunu ne kadar kolay yapabildiğime şaşıyorum. Belki bunun güçlerinin açığa çıkmasıyla bir ilgisi vardır, belki de beşimizin tamamen birbirine bağlı bir birim olmasından kaynaklanıyordur. Her neyse, hoşuma gidiyor ve şu anda bunu daha fazla irdelemek istemiyorum. Ama onu onaylamıyor. Azıcık bile. Üzüntü hissediyor. Onun ve kendisinin. O da hepimiz gibi endişeli ama onun yaptığı bir şey yüzünden değil.

"Umarım hiç zorunda kalmazsın" diyor tek söylediği. Başını geriye doğru eğiyor, boyun eğmiş bir şekilde boğazının soluk derisini gösteriyor.

Başparmağını kızın dudağının üzerinde gezdirirken hava cinsel enerjiyle yoğunlaşıyor. Kardeşlerim de en az benim kadar dikkatle onları izliyor ve odadaki beş kalp de aynı sabit ritimle atıyor, her birimizin içinden geçen kanın kakofonisi. Bağımızın senfonisi. "Enora Gümüş Vadi'deki korumayı güçlendirecek yeni büyüler yapacak ve ben de ona davetsiz kişilerin bu eve girmesini engelleyecek benzer bir büyü yaptıracağım ama bugün keşfettiğimiz gibi bunlar hatasız değil. Hepimizin daha dikkatli olması gerekecek."

Elini Ophelia'nın boğazında tutuyor. "Ve artık bu kampüste refakatsiz hiçbir yere gitmeyeceksin." Ophelia dudaklarını yalıyor ama cevap vermiyor. "Beni anlıyor musun?"

"Evet efendim," diye fısıldıyor.

"Tarikat'tan birinin Ophelia'yla neden ilgilendiğini düşünüyorsun?" Malachi rahatsız edici sessizliği bölerek soruyor. "Sence bu Nazeel de onun ne olduğunu biliyor mu?"

Alexandros iç geçirir. "Emin olamıyorum. Cevaplanmamış çok fazla soru var ama Ophelia'nın güçlerinin farkında olan başkalarının da olma ihtimalini göz ardı edemeyiz. En azından bazılarının."

Benim hayal kırıklığım da onunkini yansıtıyor. Malachi ve Ophelia'nın aksine, ben doğuştan meraklı değilim. Son iki yüz küsur yılımı içgüdülerimle hareket ederek geçirdim. İstedığimi aldım ve tereddüt etmeden efendimin yolundan gittim. Ama şimdi kendimi kolay cevapları olmayan sorularla boğuşurken buluyorum. Ancak emin olduğum bir şey var ki o da pembe saçlı prensesimin her şeyin merkezinde olduğu.

Titrek bir nefes alıyor. "Sence Meg'e olanlar-"

"Kimsenin seni incitmesine asla izin vermeyeceğim," diyor Alexandros. Alnını onunkine yaslıyor. "Seni korumak için hepimiz ölürüz."

Xavier, Malachi ve ben aynı fikirdeyiz. Burnunu çekiyor ve yanağından aşağı koca bir damla gözyaşı süzülüyor. "Benim yüzümden hiçbirinizin incinmesini istemiyorum. Benim yüzümden birinin zarar görmesi. Meg..." Hıçkırıklara boğuluyor.

"Kendi eylemlerin dışında hiçbir eylemden sorumlu değilsin Ophelia Hart," diyor Alexandros, ses tonu meydan okumaya yer bırakmayacak kadar otoriter. "Bunu her zaman hatırlayacağına dair bana söz ver."

Tekrar burnunu çekiyor ve adam onun dudağındaki bir damla yaşı siliyor.

"Söz veriyorum."

"Gidip fakülte yöneticileriyle konuşmam gerekiyor." Sesi pişmanlıkla doludur ve Xavier ile Malachi arasında bir bakış atar. "Siz ikiniz benimle kalacaksınız."

Ophelia." Saatini kontrol etti ve bana baktı. "Bana eşlik edeceksin."

Sorumluluk duygum ve onunla kalma isteğim arasında kaldım.

Xavier, Malachi ve ben Ruby Dragon'un komutanları olsak da, gayri resmi lider benim ve onun yapmak üzere olduğu şeyin önemini küçümsemiyorum. Ophelia'nın kimliğini gizli tutmaya devam ederken müttefikleri iyileştirmek arasında ince bir denge var ve bana yanında durmama izin verecek kadar güvendiği için onur duyuyorum.

Ama Xavier'in seçilmediği için yaşadığı şiddetli hayal kırıklığını hissediyorum. Onun da benim kadar yetenekli olduğuna şüphe yok ve ateşli öfkesinin onu sık sık yüzüstü bırakması çok kötü. Öfkesi yüzeyin altında kaynıyor ama mavi gözleri Ophelia'ya sabitlenmiş bir şekilde öfkesini bastırıyor. "Buraya gel, Cupcake."

Alexandros onu tutmayı bırakarak yanına gitmesine izin veriyor ve Xavier onu kollarıyla sarıyor. Onun vücuduna nasıl sokulduğunu görmek, geride kaldığı için beni kışkandırıyor.

Alexandros odadan çıkmadan önce sert bir sesle, "Döndüğümüzde size gerekli bilgileri vereceğiz," diyor. Arkasından aceleyle çıkmadan önce kız arkadaşına çok kısa bir öpücük veriyorum.

Alexandros'un sınıfındaki gerginlik o kadar yoğun ki dişlerimle bile delebilirim. Çeşitli toplum liderleri öndeki iki sırada oturuyor, gözleri Alexandros'un Osiris ve Enora ile birlikte durduğu ön tarafa odaklanmış durumda. Endişe ve şüphe, fakülte başkanlarından ağzımı kurutan bir yoğunlukla yayılıyor. Ya Ophelia hakkında çok fazla soru sorarlarsa? Ya şüphelenirlerse?

Sakin ol Axl. Biz hazır olmadan onun kim olduğunu öğrenmelerine izin vereceğimi mi sanıyorsun?

Senin yapmayacağını biliyorum. Bizden çok şüpheleniyorlar.

Olmaları gerektiği gibi. Başkan son dakika fakülte toplantısı çağrısı yaptıktan hemen sonra onları gizli bir toplantıya çağırdık.

"Bu da ne demek oluyor?" Nicholas Ashe herkesin şüphesiz düşündüğü şeyi dile getiren ilk kişi oldu. En büyük rakibimiz olan Onyx Dragon'un fakülte başkanı olarak, herhangi bir sır konusunda güveneceğim son kişi o. Ama Alexandros

haklı. Kampüste insan olmayanlara yönelik bir tehdit varsa, öğrencilerini korumak için gerekli bilgilerin kendilerine verilmesi gerekir.

Enora Alexandros'a önden gitmesini işaret eder ve Alexandros öne çıkar. "Dün gece bir ara genç bir Gümüş Vadi cadısı yatağında öldürüldü. Bu sabah kalbi göğsünden sökülmüş halde bulundu."

Suluk soluğa bir koro ve küfürler odanın içinde dalgalanıyor. Iridium Vale'den Profesör Collins yüksek sesle hıçkırıyor.

"Cadıların kalbini sökmekle tanınan tek bir vampir biliyorum," diyor Nicholas, boncuk gözleri eğlenceyle parlayarak. Tam bir pislik.

Alexandros ona buz gibi bir bakış fırlatır ve Nicholas onun uyarısına kulak verip koltuğunda geriye yaslanır, ancak şüphe tohumları ekilmiştir ve şimdi dokuz çift sorgulayan göz profesöre odaklanmıştır.

"Kimse Meg'i öldürenin bir vampir olduğunu söylemedi," diyorum, onu savunmak için atılmaktan kendimi alamıyorum. Nicholas bana dişlerini gösteriyor ve boğazını parçalamaktan daha çok istediğim bir şey yok. Vücuduma hücum eden tüm bastırılmış duygular için hoş bir rahatlama sağlayabilirdi. Ne yazık ki bu aynı zamanda Alexandros ve diğer sosyete liderlerinden azar işitmeme neden olacak, bu yüzden ellerimi ceplerime sokmaktan kaçınıyorum.

Burada sadece gözlemlemek ve öğrenmek için bulunuyorsun Axl, diye hatırlatıyor Alexandros aramızdaki bağ aracılığıyla, ama sesi sert değil. Aslında, sanırım onun takdirini duyuyorum.

"Alexandros'un bu işe karıştığına dair bir ima yok, Nicholas," diyor Enora, ona alaycı bir bakış fırlatarak. "Devam etmesine izin vererseniz, sizi daha fazla aydınlatacaktır."

Nicholas çenesini gıcırdatır ama yine konuşmaz ve odayı dolduran bir sonraki ses Alexandros'unkidir. "Şu ana kadar saldırı hakkında çok az şey biliyoruz. Kızı hangi yaratığın öldürdüğünü ya da bunu neden yaptıklarını bilmiyoruz ama bunun beni suçlamaya yönelik bir girişim olduğunu biliyoruz."

Yine homurdanmalar ve küfürler yükseliyor ama çoğu, acımasız ve soğuk şöhretine rağmen meslektaşları arasında büyük saygı gören efendimi destekliyor.

"Gümüş Vadi'nin hedef alınmasının bir nedeni var mı? Neden özellikle Meg?" diye soruyor Gold Vale başkanı.

Iridium'daki meslektaşı "Tüm cadılar risk altında mı?" diye soruyor ve bu da soru yağmurunun katalizörü oluyor.

"Öğrencilerimiz güvende mi?"

"İnsanlar hakkında bir şey yapmamız gerekiyor mu?" "Bunun kurtlarla ne ilgisi var?"

"Tüm vampirler mi bu işe karıştı yoksa sadece Ruby Dragon mu?"

Kulaklarım çınıyor. Bir odada bu kadar yüksek duygu yoğunluğu bunaltıcı ve öfkeme hakim olmakta zorlanıyorum. Neden sadece dinlemiyorlar?

"Yeter!" Alexandros bağırır ve oda sessizliğe gömülür.

"Cadının neden hedef alındığını bilmiyoruz." O kadar kolay yalan söylüyor ki, en iyi eğitilmiş gözler bile ifadesinde ya da vücut dilinde en ufak bir yanlışlık göremiyor. Aldatma sanatında ne kadar yetenekli olduğunu neredeyse unutmuştum ve onu iş başında görmenin etkileyici olduğunu itiraf etmeliyim. "Beni ya da başka bir vampiri bu işe bulaştırmak için kesin bir girişim olup olmadığını ya da bunun tamamen rastgele bir saldırı olup olmadığını da bilmiyorum."

Profesör Collins, "Sadece güçlü bir varlık Enora'nın koruma büyülerinden birini bozabilir ve o eve davetsiz girebilir," diyor.

Mırıldanarak anlaşmaya varıldı.

Alexandros boğazını temizler. "Bu da bizi diğer kuşkumuza getiriyor. Kara büyü kullanıldığına inanıyoruz."

Çoğunluğu cadılardan olmak üzere bir nefes alma korusu daha. "Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Profesör Collins soruyor.

"Yöntemlerimi açıklamak için burada değilim, Raquel," diyor, sorulmadığı halde Enora'yı koruyarak. Aralarındaki, benim hiç farkında olmadığım derin dostluk beni bir kez daha etkiledi. "Amacım sadece Skotádi'nin bu kampüse girmiş olma ihtimaline karşı hepinizi uyarmak. Eğer öyleyse, o zaman tüm evlerimiz potansiyel olarak risk altındadır. Bu nedenle çeperlerinizi güçlendirmek ve öğrencilerinizi korumak için ne gerekiyorsa yapın."

"Skotádi mi? Emin misiniz?" Bu soru Hilal Cemiyeti başkanlarının en genci James Black'ten geliyor.

Alexandros kaşlarını çatar. "Henüz hiçbir şeyden emin olamayız. Bu yüzden sizi sadece uyarıyoruz ve bunu Dr. Ollenshaw'ın dikkatine sunmuyoruz."

"Yani Ollenshaw'ı döngünün dışında mı tutuyorsunuz?" Opal Dragon'dan Profesör Morrone kaşlarını kaldırır.

"Üniversite rektörünü olası bir Skotádi tehdidine karşı uyarmanın akıllıca olduğunu düşünüyor musun, Phillipé?" Alexandros soruyor.

"Ollenshaw bir aptal. Gün bitmeden tüm kampüsü tecrit altına alır ve panik havasına sokar," diyor Nicholas ve hatırladığım kadarıyla ilk kez kendimi Onyx Dragon'un başkanına katılırken buluyorum. "Hepimiz onun göstermelik bir liderden fazlası olmadığını biliyoruz," diyor Hilal'den biri. liderler ekliyor.

"İşe yaramaz," diye mırıldanıyor bir başkası.

Lapis Ejder Topluluğu Başkanı Profesör Benedictine ayağa kalkar. "Herkes bu okulun gerçek gücünün bu odada olduğunu biliyor. Alexandros'a katılıyorum. Şu anda fakültenin geri kalanını uyarmaya gerek yok. Kitlesel histeri hiçbirimiz için verimli değil."

"İnsanlar çocuklarının tehlikede olabileceğinin kokusunu alırlarsa o lezzetli atıştırmalık çantalarına erişimlerini kaybetmek istemezler, değil mi?" James Black kollarını kavuşturup sırtarak şöyle diyor.

"James!" Osiris meslektaşını uyarır ama Alexandros çoktan harekete geçmiş ve genç kurdun tam önünde durmaktadır. Boynunu kırar ve oda ölüm sessizliğine bürünür.

"Ailem bu üniversiteyi senin deden daha yavruyken inşa etti. Buraya sığınmak isteyen tüm insan olmayan türlerin yararı için var, seni küstah küçük pislik." Her kelime keskin ve buzdan daha soğuk ve kurdun yüzü beyazlaşıyor ama yine de hırlama cüretini gösteriyor. "İşte bu yüzden her toplum benim aile armamın bir parçasını taşır. Buradaki statükoya meydan okumak isterseniz, daha fazla zamanım olduğunda *bunu* sizinle tam olarak *tartışmaktan* mutluluk duyarım."

James başını eğerek efendimin gözlerinden kaçıyor. "Özür dilerim, Alexandros. Yersiz konuştum."

Alexandros onun özrünü kabul etmeden odadakilere bir kez daha hitap eder. "Her biriniz evinizin korunmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaksınız. Yeni gelişmeler ortaya çıktıkça sizi haberdar edeceğiz. Bu arada Jerome'un fakülte toplantısına katılacağız. Savunmamızın güçlendirildiği ve bunun rastgele bir saldırı olduğu konusunda onu temin edeceğiz. Skotádi'den hiç bahsedilmeyecek."

Bu bir emir, soru değil ve odadaki herkes bunu biliyor. Herkes aynı fikirde olduğunu dile getiriyor ama yine de odadaki birkaç kişinin içinde küçük bir şüphe dalgası dolaşıyor. Ophelia ve onun sırrını daha ne kadar saklayabileceğimiz konusunda endişelenmeden edemiyorum.

"Seninle özel olarak konuşmayı umuyordum, Alexandros." Başkan Ollenshaw'ın küçük gözleri bana küçümseyerek bakarken daha da kısıldı.

"Benimle efendilerimin önünde konuşamayacağın hiçbir şey yok Jerome. Onlara güvenim sonsuz, senin de güvenmen gerektiği gibi."

Omuzlarımı geriye atıp başkanın gözlerinin içine bakıyorum, göğsüm gururla kabarıyor.

Jerome etrafına kaçamak bir bakış atar ama öğretim üyelerinin çoğu İngilizce amfisini çoktan terk etmiştir ve sadece birkaç kişi odanın köşesindeki küçük mutfakta bulunan kahve makinesinin yanında toplanmıştır. "Bunun Gümüş Vadi'ye yapılan rastgele bir saldırı olduğuna ikna olmuş görünüyorsunuz." Sesi bir fısıltıdan biraz daha fazlası.

"Neden bu kadar kısık sesle konuşuyorsun Jerome? Az önce tüm meslektaşlarımızın önünde açıkça tartıştığımız şey bu, değil mi?"

Dudaklarını büzüyor. "Ama benim... yani, hesap vermem gereken veliler ve okul yönetimi var."

"Çok iyi bildiğim bir gerçek." Alexandros iç geçirir. "Ama onlara tam olarak ne söyleyeceksin Jerome? Bir öğrencinin öldürüldüğünü mü? Ne amaçla? Bu münferit bir olaydı ve bir daha tekrarlanmamasını sağlayacağız."

Ollenshaw dudaklarını birbirine vurur ve kaşları çatılır. "Ama öyle miydi? Yoksa bu cadının ölümünde inandırıldığımızdan daha fazlası mı var?"

Alexandros kaşlarını çatar. "Enora size neler olduğunu anlattı. Eğer onun anlattıklarına inanmıyorsanız, bunu benim yerime onunla konuşmanızı öneririm."

Jerome kendi nefesinde boğuluyor gibi görünüyor. Enora Green daha da güçlü bir aileden gelen güçlü bir cadıdır ve Jerome açıkça onun kötü tarafına düşmekten kaçınmaktadır. "Onun anlattıklarına inanmadığımı söylemedim."

Alexandros yanımda yumruklarını sıkıp sıkıp açıyor ve benim sıkıntım da onunkini yansıtıyor. Eve dönmek için sabırsızlandığım pembe saçlı bir elementai var. Meg'in ölümünü öğrendiğinde onun acısını çok şiddetli hissettim. Sorumlu olduğunu düşündüğünde suçluluk duygusu onu boğmakla tehdit ediyordu. Cadence'i Gümüş Vadi'de gördüğünde yüzündeki ifade ve arkadaşının sıkıntısı karşısında gözeneklerinden sızan empati bana zaten bildiğim şeyi anlattı. Bir insan olarak bile bana hayatımda hiç hissetmediğim kadar çok şey hissettiriyor, ancak bu onun yaşadıklarının sadece bir kısmı. Onu kollarıma almalı ve acısını dindirmek için elimden geleni yapmalıyım.

"En uygun olduđunu dűşűndűđűn Őeyi yap Jerome. Ancak űđrenciler ve űđretim űyeleri arasında iyi bir neden olmaksızın histeri ve paniđi teűvik ederek bu kurumun hassas dengesini bozarsanız, bunun sonuűları olacađını bilin."

Jerome sertűe yutkunuyor, gűzle gűrűlűr bir Őekilde yűzűnű buruűturuyor. Sanırım o da bizim kadar bu duvarlar arasında gerűek bir gűce sahip olmadıđının farkında; sadece bir kukla, o kadar. Ve karűısında duran adam hayal bile edemeyeceđi kadar bűyűk bir gűce sahip.

OceanofPDF.com

ÇAPTER
TWEnTY-TWO
OPHEL AI

"F ophelia," diye tersliyor Alexandros, bana karşı duyduğu hayal kırıklığı derinleşirken.

Göt herif. Sanki ben de sinirli değilim. "Odaklanıyorum! Ama biz saatlerdir bunu yapıyorum. Yoruldum ve acıktım." Ve sarılmak istiyorum.

Tek bir adımla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Yorgun olman düşmanlarının umurunda olmayacak." Parmak eklemlerini yanağımın üzerinde gezdiriyor ve orada sert ses tonuna yansımayan bir şefkat var. "Aç olman da umurlarında olmayacak."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Bugün için yeterince şey yaptık."

Dudakları kıvrılıyor, azı dişlerinin bir kısmını ortaya çıkarıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Yapabileceğimiz derslerden çok daha ilginç şeyler var."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, gözleri aç bir şekilde vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Benimle pazarlık yapmak için vücudunu kullanmaya çalışma küçüğüm. İşe yaramayacak. Eğer o güzel gözlerini bir daha bana dikersen, seni dizlerinin üstüne çöktürür ve sikimi yalatırım." Çenemi sıkıca kavradı. "Ve sonra derslerimize devam edeceğiz."

Beni serbest bırakıyor ve dudağım protesto için dışarı fırlıyor. Aptal güçlerim yüzünden acı çeken tek kişinin ben olmam hiç adil değil. İstemediğim güçler.

Gözleri kararıyor, benimkileri delip geçerken öfke şiddetli bir dalga halinde ondan yayılıyor. İçimde bir endişe düğümünü yutuyorum. Onun zihnimi okuma yeteneğine asla alışamayacağımdan emin değilim. "Güçlerin bir armağan Ophelia. Sahip olduklarının bir kısmı için bile ölebilecek insanlar var. Onların yok olmasını dileyerek evrene saygısızlık etme. Seninle birlikte acı çekmediğimizi mi sanıyorsun? Her gün bu bilgiyle yükümlü olmamayı dilemediğimi mi sanıyorsun?"

Kızgın gözyaşlarım gözlerimin arkasında yanıyor. "Sence ben bir yük müyüm?"

İç çekiyor ve bu, şu anda içimde yanan öfkeyi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Öfke, hayal kırıklığı. Bir sürü hayal kırıklığı. On dokuz yıl boyunca akıllara durgunluk veren orgazmlar olmadan yaşadım, öyleyse neden birkaç haftadan daha uzun bir süre orgazm olmadan yaşayamıyorum?

"Ben asla-"

"Ne söyleyeceğin umurumda değil," diye sözünü kestim ve itaatsizliğini açıkça göstermeye alışık olmadığı için küstahlığım karşısında hırladı. "Ben senin efendilerinden biri değilim. Beni itip kakamazsın ve senin sorumluluğundaymışım gibi davranamazsın, çünkü değilim. Sizlerle tanışmadan önce de kendi başımın çaresine bakabiliyordum."

Topuklarımın üzerinde dönüp odadan çıkıyorum, yarı yarıya peşimden gelmesini bekliyorum ve gelmeyince mantıksız bir şekilde daha da sinirleniyorum. Doğruca buzdolabına yöneldim ve açlığımı giderecek bir şeyler aramaya başladım ama artık aç değildim. Çıldırılmış gibiyim. Cildim yanıyor. Avuçlarım ter içinde. Buzdolabına yaslanıyorum, nemli alnımdaki bir tutam saç üflerken serin havanın tenimin üzerinden geçmesine izin veriyorum.

"Özel bir şey mi arıyorsun, tatlı kız?" Malachi'nin eli omzumda beliriyor ve benimle birlikte buzdolabının içine bakıyor. "Bir şey mi istiyorsun?"

Sana bir şeyler hazırlayayım mı?" diye soruyor sınırlı içeriği görünce.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve ben onu siliyorum. "Hey, sorun ne?" diye soruyor, derin sesi o kadar yumuşak ve yatıştırıcı ki daha fazla ağlamak istiyorum.

Xavier *hınzır* bir kıkırdamayla, "Sanırım kek biraz *hayal kırıklığına* uğramış hissediyor," diyor.

Buzdolabını çarparak kapatıyorum ve ona dönerek toplayabildiğim en sert bakışı atıyorum. "Her şey seks değildir, Xavier."

Bir kaşını kaldırdı. "Hayır mı?"

O bana doğru yürürken kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, nefes alışım ağırlaşıyor ve kalçalarımın arasında donuk bir ağrı oluşuyor. "Bunun nasıl çalıştığını daha önce açıklamamış mıydım? Hepimizin kafanın içinde olması..." Avucunu çarpan kalbimin üzerine koyuyor. "Damarlarında akıyor..." Serbest eli ensemeye kayıyor ve ağzı kulağıma yaklaşana kadar başını eğiyor. "Cinsel hayal kırıklığı herkesi çıldırtmaya yeter, Ophelia." Dudakları boynumun üzerinde tozlanıyor. "Seni sadece boşaltabilseydik, her şeyin çok daha iyi hissedeceğini biliyorsun, değil mi?"

İçimi ısı kaplarken bacaklarım titriyor. "Evet," diye nefes alıyorum.

"Acısını hafifletmek için bir şeyler yapamaz mıyız?" Malachi'nin yalvaran sesi içimde bir umut kıvılcımını ateşliyor.

"Bir fikrim var," diyor Axl, mutfakta bize katılırken.

Oh, lütfen iyi bir tane olsun. "Ne oldu?" Xavier'in omzunun üzerinden bakıyorum ve Axl'ın sırtıttığını görüyorum.

Tezgâhtan Mustang'inin anahtarlarını alıyor. "Hep birlikte gezmeye ne dersiniz? Birkaç saatliğine kampüsten uzaklaşalım mı?"

Xavier karanlık bir şekilde güler. "Kesinlikle evet."

Malachi şakağıma bir öpücük konduruyor. "Bana uyar bebeğim."

Kampüsten uzaklaşmak, profesörden ve onun kurallarından uzaklaşmak bütün hafta boyunca duyduğum en iyi fikir gibi geliyor. "Ben de."

Axl bana göz kırptı. "O zaman gidelim buradan."

Birkaç dakika sonra, Axl arabayı gidebildiğı kadar hızlı sürerken ben Mustang'in arka koltuğunda Xavier ve Malachi'nin arasına sıkışmıştım. Bizi nereye götürdüğüne dair hiçbir fikrim yok, sadece bulunduğumuz yerden uzağı gittiğini biliyorum ve bu benim için yeterli.

Xavier elini eteğimin altından geçiriyor ve külotumu çekirtiyor. "Bunlara ihtiyacımız olmadığını biliyorum, değil mi Cupcake?"

Dudağımı ısıyorum, kalbim ödüllü bir aygır gibi hızla atıyor ve ona başımı sallıyorum. Sınıra o kadar yakınlam ki bana dokunduğu anda patlayacağımdan korkuyorum ama onu durduramayacak kadar çaresizim.

"Aferin kızıma." İç çamaşırımı bacaklarımdan aşağıya doğru çekiştiriyor, sonra kumaşı burnuna götürüp derin derin içine çekiyor. Göğsünden yüksek sesli, vahşi bir hırıltı yükseliyor. "Becer beni, Cupcake."

Malachi kıkırdıyor ve bir kolunu omzuma dolayarak boynuma sokulurken bacağımı kaldırıp kendi bacağına yaslıyor. Pürüzlü eli iç uyluğumun hassas derisine doğru kayıyor ve tüm sinir uçlarımda tek bir noktada birleştiğini hissettiğim yere yaklaştığında inliyorum.

Xavier onaylarcasına mırıldanıyor ve aynısını diğer bacağıma da yapıyor ve şimdi her ikisinin de elleri ağrıyan göbeğime alaycı bir şekilde yaklaşıyor.

Axl dikiz aynasını ayarlıyor, arka koltuktaki en iyi iki arkadaşına beni en iyi şekilde gösterecek şekilde açıyor. Elleri yaklaşıyor. Axl aynadan bana göz kırpmıyor. Dağılacığım.

Malachi bir parmağını ortama doğru kaydırıyor ve iniltim küçük alanı dolduruyor. "Şimdiden sıırıslıklam olmuşsun bebeğim," diye inliyor.

"Bu lanet arabayı seviyorum. Ophelia'nın onu yakmasına izin verme," diye emrediyor Axl. "Hayır." Xavier'in nefesi boynumun üzerinde tozlanıyor.

"Henüz gelmesine izin vermeyeceğiz. Hâlâ sadece oynuyorum." İşaret parmağının ucunu klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve kalçalarım koltuktan fırlıyor, ama iki kişi tarafından hızla geri itiliyorum. İki yanımda dev vampirler vardı.

Dokunuşlarıyla tüm bedenim titriyor ve daha fazlası için utanmadan çaresizce inliyorum. Onları içimde istiyorum. Üzerimde. Her yerimde. "Benim neyim var böyle?" Nefes almak için soluk soluğa kelimeler döküyorum.

Malachi'nin dudakları kulağımı okşuyor. "Bizim azgın küçük elementimiz."

Xavier hassas bedenimle alay etmeye devam ediyor. "Sence biraz daha fazlasını kaldırabilir misin? Parmağımı içine sokarsam arabayı ateşe vermezsin, değil mi?"

"Hayır!" Başımı sallıyorum, tam da bunu yapması için çıldırıyorum. "Sana ihtiyacım var."

Mırıldanıyor, ağzı tehlikeli bir şekilde tenime yaklaşırken tembelce klitorisimin etrafında dönüyor. Malachi boynumu öpüyor ve kalçamın yumuşak etini sıkıyor, güçlü eliyle masaj yapıyor ve Xavier'den yeterince uzaklaşmamı sağlıyor.

Xavier parmağını damlayan merkezimde kaydırıyor, onu istediğim yere çok yakın. Kalçalarımı oynatmaya çalışıyorum ama beni yerimde tutuyorlar. "Yaramaz,

Ophelia."

"Lütfen!" Sızlanıyorum.

Malachi kulağıma yumuşak bir sesle, "Bu arabadan iner inmez hepimiz senin içinde olacağız," diyor.

Zevk içime doğru yayılıyor. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

"Bunun yardımı olacak mı?" Xavier parmağını içime daldırırken soruyor. "Aman-"

Xavier parmağını boğumuna kadar sokuyor ve dişlerini göstererek hırlıyor. "Ben içindeyken sakın onun adını söyleme. Sana onun var olmadığını söylemiştim."

Dudağımı ısııyorum, vücudumda hızla akan ve uzuvlarıma yakıcı bir sıcaklık gönderen hisler gamını tutmaya odaklanmaya çalışıyorum.

"Cildi yanıyor Xavier," diyor Malachi endişeyle. "Sakin ol."

Xavier dişlerini boğazımdaki nabzın üzerinde gezdiriyor ve parmağını yavaşça içime sokup çıkarıyor. "Küçük kekimizi hafife alıyorsun. Herkesin ona verdiğinden çok daha fazla kontrolü var."

Övgüsü karşısında inliyorum ve o da göz kırpmıyor. Sonra beni tembelce parmaklamaya devam ederken günahkâr sıcak ağzını kulağıma bastırıyor. "Umarım hazırsındır, çünkü üçümüz de seni becermek için yanıp tutuşuyoruz."

Vücudumdaki her hücre milyonlarca küçük havai fişeğe dönüşecekmiş gibi hissediyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ışığıma odaklanıyorum, göz kamaştırıcı beyaz kürenin titreşmesini izliyorum, sinir uçlarımdan akan tüm duyguları ona yönlendirirken her geçen saniye daha da parlaklaşıyor.

Malachi burnunu boğazımın sütununda gezdiriyor, göğsünden alçak bir hırıltı yayılıyor ve içimde titreşiyor. Parmağının ucunu hassas etimin üzerinde gezdiriyor ve kalçalarım şiddetle titriyor. "Seni yemek ve becermek için çok çaresizim bebeğim. Axl her geçen gün daha da güçlendiğini söylüyor ve gücüne ihtiyacın olacak." Elimi tutuyor ve şu anda granitten daha sert olan aletin üzerine koyuyor. "Çünkü hepimiz en az senin kadar sınırdayız."

Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Bağımız aracılığıyla konuşuyorum, şu anda ağzımla o kadar çok kelimeyi bir araya getiremiyorum.

"Bu mümkün prenses. Arabayı durdurur durduramaz bunun ne kadar mümkün olduğunu göreceksin," diye yanıtlıyor Axl.

Aman Tanrım. Mezar taşımı şimdi görebiliyorum:

Burada Ophelia Hart yatıyor. Ölüm nedeni: çoklu orgazm. Ama en azından yüzünde bir gülümsemeyle öldü.

OceanofPDF.com

CHapTer

TWenTY-THree

MALACHI

Axl arabayı gıcırdayarak durdurur. "Burası iyi görünüyor. Gözlerden uzak ve kampüsten yeterince uzakta, kızımız yangın çıkarırsa ya da bir çukura neden olursa kimse fark etmez."

Okulu çevreleyen ormanın kenarına yakın toprak bir yoldayız ve avlanmaya çıkan kurtlar dışında kimse bu kadar uzağa gelmez ve dolunay günler önceydi. Ophelia herhangi bir itirazda bulunamadan Xavier ve ben arabanın kapılarını açıyoruz. Ben ondan daha hızlıyım ve uzanıp Ophelia'yı çekiyorum, onu kollarımın arasına alıp inletiyorum.

"Yine de ağaçların altına doğru gitmeliyiz." Axl başını onlara doğru salladı ve ben de onu ormana kadar takip ettim.

Xavier yanıma geliyor ve Ophelia'nın kafasını saçlarından tutup geriye çekiyor. "Seni pislğin içinde becermek için sabırsızlanıyorum, Cupcake."

İnliyor, vücudu arzuyla ısınıyor.

Axl, süngerimsi kahverengi ve turuncu yaprakların zemini kapladığı küçük bir açıklıkta durdu ve bize doğru döndü. "Burası güzel görünüyor, değil mi?"

Kızımı yemek ve becermek için neredeyse salyalarım akıyor.

Bana her yer iyi görünür. Ophelia'yı ayaklarının üzerine yatırdım.

Axl, "Onu soy, Kai," diye emretti.

Elleriyle vücudunu örtüyor. "Burada mı? Çıplak olmama gerek yok."

Ellerini yoldan çekiyorum. "Buraya kimse gelmiyor, tatlı kız.

Ve kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermeyiz."

Dişlerini alt dudağına geçiriyor ama vücudu titriyor.

Xavier parmak uçlarını kızın elmacık kemiğinin üzerinde gezdiriyor. "Sen bizim küçük oyuncağımızsın. Kimsenin sana yaklaşmasına izin vermeyiz. Bize ait olana dokunmasına, tatmasına, hatta bakmasına bile."

Axl bir ağaca yaslanmış, yüz hatları solmakta olan güneşin benekli ışığıyla aydınlanıyor. "Evet prenses," diye ekliyor Axl. "İyi bir kız ol ve kardeşlerimin seni soymasına izin ver."

Başını sallıyor ama ikimiz de spor ayakkabılarını çıkarmak için çömeldiğimizde Xavier gözüme takılıyor ve sırtıyor. "Aslında bence kıyafetlerini üzerinde bırakmalıyız."

Eteğinin altından çıplak amına bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. Aklında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama yüzündeki hınzır bakış kanımı pompalıyor.

"Açık mı bırakayım?" Axl yanımıza geldi.

"Evet." Xavier kızın saçlarını yumruğunun etrafında kıvırıyor ve başını geriye yatırıyor. "Çünkü benim çok daha iyi bir fikrim var. Şimdi ne yapacağını biliyor musun, Cupcake?" diye soruyor, sesi karanlık ve tehlikeli.

"Ne?" diye pantolonunu indiriyor, soğuktan titriyor. "Koş."

Evet.

Axl gözleri Ophelia'nın vücudunda gezinirken onaylarcasına homurdanıyor. Üçümüze de göz kırpmıyor. "Kaçmak mı?"

Dudağımı ısıyorum, daha net düşünebilmek için sikimin zonklamasının durmasını istiyorum. Bu çok mu pervasızca? Ya onu kaybedersek?

Ophelia'nın nefesi kesilir. "Evet, ya beni kaybedersen?"

Artık zihin de mi okuyabiliyor? Lanet olsun! "Aklımızı okuyabiliyorken seni nasıl kaybedebiliriz? Ve sürekli seninle konuşabiliyoruz."

"Ama üşüyorum." Yine titriyor. Axl

homurdanıyor. "Yakında

olmayacaksın."

"Peki beni yakaladığında ne olacak?" Amından çoktan damlayan tatlı dölün kokusu etrafımızdaki berrak havayı dolduruyor.

Xavier karanlık bir şekilde güler. "O zaman seni beceririz."

Derin bir nefes çekiyor, bu da göğüslerinin sallanmasına neden oluyor ve ardından sikim pantolonumun içinde zıplıyor. "Kaybolmama izin vermeyecek misin?"

Hepimiz başımızı sallıyoruz. "Hiç şansın yok bebeğim," diye onu

temin ediyorum. Omzunun üzerinden bakıyor. "Hava kararıyor."

Axl omuz silkiyor. "O zaman güçlerini biraz ışık yaratmak

için kullan." "Her gün okul günüdür, Cupcake."

Güvence ister gibi bana bakıyor. Onu şu anda yere atıp burada becerebilirdim ve kimse buna kızmazdı. Ama onu avlamanın delicesine ateşli bir yanı var. Onun eşsiz kokusunu takip etmek. En zor kısmı bunu bir spor haline getirmek olacak. Onu bulmak çok kolay olacak.

"Önden başlayabilir miyim?" diye soruyor.

Axl homurdanır. "Elbette. Biz sizi avlamadan önce bizden olabildiğince uzaklaşmak için iki dakikanız var..."

Xavier onun yerine "Ve siktir git," diye bitiriyor.

Boğazının ince kıvrımı kasılıyor ve birkaç saniye sonra başıyla onaylıyor. Sonra topuklarının üzerinde dönerek ağaçların arasına dalıyor ve gecenin içinde bir renk cümbüşü olarak kayboluyor.

Sabırsızlıkla ayağımı yere vuruyorum.

"Onu ilk kim yakalayacak?" Axl soruyor.

"Ben," diyor Xavier gururla.

"Sonunda ona ulaştığım sürece umurumda değil," diyorum ama onlar sıralarını beklerken onu yakalayıp daracık amına girecek kişi olma düşüncesi kanımı damarlarımda şimşek gibi çaktırtıyor.

Onu hala yakınımda hissedebiliyorum. Hala kokusunu alabiliyorum. Onu yakalamak çok kolay olacak. Zamanı dolmak üzere ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi olduğunda harekete geçmeye hazırlanıyoruz.

Gitmiş.

Axl ve Xavier'in yüzündeki ifade bana onların da bunu hissettiğini söylüyor.

Ophelia!

Öyle mi?

Üçümüz de rahatladık. *Neredesin, tatlı kız?*

Müzikal kahkahası kafamı dolduruyor. *Bunu sana neden söyleyeyim ki?*

Ama seni hissettik, diyor Xavier. *Kokunu takip edebiliyorduk ve sonra uçurumdan düşmüşsün gibi kayboldu.*

Yine gülüyor. *Oh, evet. Bir büyü kitabında okuduğum küçük bir numara. Havayı yönlendirebilen cadıların etraflarındaki havayı manipüle ederek kokularını maskeleyebildiklerini biliyor musun? Duygular üzerinde de işe yarıyor. Güç alanı gibi. Güzel, değil mi?*

Bir gülümsemeyi bastırıyorum. İşte benim zeki kızım.

Axl homurdanıyor ve gömleğini çıkarıyor. *Az önce hayatının şaplaklarını hak ettin prenses.*

Önce beni yakalamanız gerekecek, diye kıkırdarak cevap veriyor.

Xavier gömleğini de çıkarmadan önce kıkırdarak, "Siktir et, daha ona ulaşmadan yükümü boşaltacağım," diyor.

Ben de aynısını yapıyorum. "Görünüşe göre elimizde bir av var çocuklar."

Bir dalın çatırdaması başımı sol tarafıma döndürüyor, ama bir hayvan uzaklara doğru kaçıyor. Yarım saatten fazladır Ophelia'nın izini sürüyoruz ve onu her türlü sihirli kalkanından vazgeçirmek için el altından uyguladığımız pek çok taktiğe rağmen, ki buna onu sıkıp atacağımıza dair verdiğimiz en iğrenç sözler de dahil, teslim olmayı reddediyor.

Ama şimdi çamurda bir dizi ayak izi buldum ve onun peşindeyim. Ne kadar zeki olursa olsun ve kokusunu almadan onu takip etmek ne kadar zor olursa olsun, biz bu ormana ondan çok daha aşinayız. Ve avı takip etmenin başka yolları da var.

Yumuşak nefes alışını ve kalbinin çılgınca çarpışını duyacak kadar yaklaşıyorum. Zaferin tatlı zaferi yaklaştıkça havayı yumrukluyorum.

Seni duyabiliyorum, bebeğim. Sana

yaklaşıyorum. Yeterince yakın değilsin,

Kai. Kıkırdıyor.

Bu gece gelmek istemiyor musun? Çünkü bizi peşinden ne kadar koşturursan, bunun olma ihtimali o kadar azalır.

Ama siz beni kovalamak istediniz. Ve şimdi kırgınsınız çünkü düşündüğünüz kadar kolay yapmadım.

Evet, ağrım var. Sikim ağrıyor.

Parmak uçlarımı ağacın kabuğunda gezdiriyor, loş ışıktaki gözlerimi kısarak onu görmeyi bekliyorum. Tam önümde beliren pembe bir ışık içimdeki canavarı kudurtuyor. Dudaklarımı yalayıp hızla ilerliyorum ve iki saniye sonra kız kollarımda. Onu yere atıyorum ve vücudunu kendi vücudumla örtüyorum.

Çılgılık atıyor ve kokusu bir kez daha burun deliklerimi dolduruyor. Korkusu ve heyecanı bana çarpıyor, neredeyse beni yana savuruyor, ama onu kazanmak için bu kadar çok çalıştıktan sonra ödülünden vazgeçme şansım yok.

Onu buldun mu, Kai? Xavier soruyor.

Evet, artık kokusunu takip edebilirsin.

Ve seninki, Axl homurdanıyor. Yola çıkıyoruz.

Ophelia bana bakıyor, mavi gözleri kocaman ve kalbi göğsünde güm güm atıyor. "Seni yakaladım."

Dudağını ısıyor. "Ama düşündüğünden çok daha uzun sürdü, değil mi?"

"Evet. Seninle gurur duyuyorum bebeğim." Kot pantolonumu çekiştirerek açıyorum ve işim bittiğinde dizimle kalçalarını ayırıyorum ve ağzımı kulağına dayıyorum. "Çok gururluyum. Sana çok saygı duyuyorum, tatlı kız. Bunu unutma"-onu ters çeviriyorum ve sikimi tek bir yumuşak hareketle içine sokmadan önce boynunun arkasından tutuyorum-"seni sevmediğim gibi becerirken."

Adımı inliyor, karanlığa doğru sesleniyor, ben ona sokulurken, onu burada, toprakta sahiplenme ihtiyacıyla vahşileşiyor. "Amin çok tatlı amına koyayım."

"Kai, lütfen?"

Yalvarma sesi onu daha sert becermemi sağlıyor. "İstediğin bu mu?" Yavaşça çekiyorum, sonra boğuk, inleyen bir çılgılık çıkaran derin bir vuruşla geri itiyorum. Etrafımızdaki ağaçlar alev alırken aniden sıcak turuncu bir parıltıyla yikanıyoruz. Yanan yaprakların sesi ve kokusu açıklığı dolduruyor.

"Sınırdasın, Ophelia?" "Evet."

Omurgamın dibinde ısı sarmalları. Onu becermeyi bırakmadan önce tüm ormanı yakmasına izin verirdim. "Ateşi söndür, ben de seni boşaltayım tatlı kız."

"Söz mü?" diye inliyor.

Şakağına bir öpücük konduruyorum. "Söz veriyorum."

Gözlerini kapatıyor ve ben de hızımı biraz yavaşlatarak onun odaklanmasına izin veriyorum. Turuncu parıltı hızla kayboluyor ve duman kokusu havaya karışıyor ama ateş sönmüş durumda.

Kalçalarımı sallıyorum, onun tatlı noktasına vuruyorum. "İyi kız." İnliyor.

Axl ve Xavier'in yakınımda durduklarının belli belirsiz farkındayım ama Ophelia'ya ait her şey onları bastırıyor. Kokusu, vücudunda gürleyen kanı. Daracık amcığı beni sıkıyor ve beni unutulmaya sürüklemekle tehdit ediyor.

Üzerine uzanıyorum, dişlerimi boynuna geçirip sarhoş edici kanının dilimin üzerinden akmasına izin verirken vücudumun ağırlığı onunkine baskı yapıyor. Ve bu onda zincirleme bir reaksiyon başlatıyor. Başını geriye atıyor, duvarları sikimin etrafında dalgalanıyor ve gırtlaktan bir çığlık atıyor. Orgazmı bir gelgit dalgası gibi içinden geçiyor. Başım dönüyor ve gözlerim kapanıyor. Tekrar açtığımda, yakınlarda küçük bir ateş daha vardı.

İkimiz de nefes nefese kalırken dudaklarımı kulağına dayıyorum. "Ateşi söndür, bebeğim." Bu sefer bunu başını hafifçe sallayarak yapıyor.

"İşte benim zeki kızım."

ÇAPTER
YİRMİ DÖRT
XAVIER

W Malachi'nin Ophelia'yı toprakta yüzüstü sıkmesini izlemek hayatım boyunca gördüğüm en ateşli şeylerden biri olabilir. Hem Axl hem de ben çok heyecanlandık ve yemin ederim sadece onları izleyerek bile boşalabilirim. Kaya gibi sertleşmiş sikimi bir çekiştirseler kendimi kaybederim.

Ama Ophelia'nın seksi küçük bedeninde kaybedeceğim - evrende gelmeyi en çok sevdiğim yer. Ve burada, ormanda onu kontrol altında tutabiliriz. Şimdiden çok hızlı öğreniyor. Birkaç ağacı ateşe verdi. Önemli bir şey değil. Hemen söndürdü. Dumanlı Ayı gurur duyardı. Bugün orman yangını yok. Bu da demek oluyor ki kızımı boşaltacağım.

Axl'a bakıyorum ve o da bana sırtıyor. "Onu birlikte götürmek ister misin?"

Başını sallıyor. "Aynen öyle." "Bizim sıramız, Cupcake."

Malachi ondan çekilmeden önce şakağına bir öpücük konduruyor ve o çıkar çıkmaz Axl ve ben onun iki yanında diz çöküyoruz. Az önce yaşadığı orgazm yüzünden nefessiz kalmış bir halde pantolonunu indirdi. Uzun zamandır ihtiyacı olan orgazmı. Benim yerime Malachi'nin onu yakalamış olması içimi kıskançlıkla yakıyor ama bana verdiği tatlı gülümseme bu duyguyu kaynar sudaki buz kadar çabuk eritiyor.

Axl, "Dört ayak üzerinde durman gerekiyor prenses," diyerek kalçalarını kavıyor ve onu bizim için pozisyona sokuyor. Yüzü şişkin sikimden birkaç santim uzaktaydı ve fermuarımı indirdim, basıncı serbest bırakırken rahatlatarak inledim. Uzun koyu kirpiklerini kırıştırarak bana bakıyor. Parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum. "Şimdi ne istediğimizi biliyor musun?"

Dudaklarını yalıyor ve sikim boxerımın içinde zıplıyor. "Beni aynı anda becermek için mi?" diye fısıldıyor, yanakları pembenin koyu bir tonuna dönüyor.

Çenesini kavrayıp sıkıyorum, dudaklarını şaftıma dolamak için yanıp tutuşuyorum. "Çok çabuk öğreniyorsun, Cupcake. Çok zekisin."

Axl mırıldanıyor. "Çok akıllıca." Eteğini yukarı iterek beline doluyor ve sonra göt deliğindeki sıkı kas halkasının etrafında dolaşıyor.

Ona hırladım. "Sakın buna cüret etme. O benim."

Hınzırca gülüyor, bir parmağını daha amına sokarken parmağı hala onu orada kızdırıyor. Onun ve Malachi'nin döllerinin ıslak sesi beni ihtiyaçtan hırlatıyor. "Biliyorum, sadece alay ediyorum. Sen de seviyorsun, değil mi prenses?" diyor.

Sırtını dikleştiriyor ve ağzı yüksek bir iniltiyle açılıyor. Aletimi boxerımdan kurtarıyorum ve ucunu onun açık, bekleyen ağzına sokma fırsatını değerlendiriyorum. Hemen tepesini emiyor, dilini ağlayan yarığımın üzerinde gezdiriyor ve tüm vücudumu beyaz ateşli bir zevkle dolduruyor.

Daha fazla dayanamayan Axl sikini çıkarıp kızın amına sokuyor ve kızdan gelen zevk iniltileri tüm vücudumu titreterek omurgamda bir ürperti yaratıyor.

Kızıma bakıyorum ve yanağındaki bir damla gözyaşını siliyorum. "Sana bir gün kıcını sikeceğime söz vermiştim ve bunda ciddiydim. Kai senin küçük ateşli ağzını aldı." Beni emmeye devam ederken çenesindeki bir damla tükürüğü siliyorum. "Bu arada çok yetenekli."

Övgülerimden zevk alarak kirpiklerini kırıştırıyor. "Ve Axl senin tatlı amını aldı. Bu yüzden bakire kıcını almam doğru olur. Burada yapardım ama

İlk seferin için en azından bir yatağımız olması gerektiğini düşünüyorum." Malachi homurdanıyor. "Çok romantiksin."

Onu ve Axl'ın kızımızı arkadan sikerken çıkardığı sesleri duymazdan geliyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. Ben onun gırtlığını sikerken o da bana hayranlıkla bakarak beni ödüllendiriyor. "Önce seni güzelce ıslatacağım. Seni gevşetip yumuşatacağım, böylece sikimin tamamını o daracık deliğine alabileceksin. Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Evet, aletimin etrafında mırıldanırken kafamın içinde açıkça söylüyor.

"Sen yaramaz bir kızsın, Cupcake. Sırf üç vampire kendini siktirebilmek için ormanda iç çamaşırsız dolaşan kötü bir kızsın."

Miyavlıyor, orgazmı yaklaşıyor.

"Sikimi emerken boşalmasını sağla Axl," diyorum ona.

Kalçalarının arasına uzanmadan ve ikimiz de onu becerirken klitorisile oynamadan önce bana sırtıyor. Çıkardığı seslerden sikim boğazından aşağıya precum sızdırıyor. Bizim için çok uyumlu ve muhtaç. Sırf bir kitapta okuduğu için kokusunu maskeleyebilen bu küçük güç merkezi.

Axl çekiliyor ve tekrar içine giriyor, o kadar yüksek sesle inliyor ki sikim titriyor ve vücudumun her hücresine beyaz-sıcak bir zevk gönderiyor. Bütün gün bunun için çok çaresizdim ve sonra ormanda onu kovaladıktan sonra, adrenalinim pompalanıyor ve dişlerim ve horozum onun için ağrıyor - hepsi bu rahatlamayı daha da tatlı hale getiriyor.

Altımızdaki zemin sallanıyor ve ona odaklanmasını söylemem gerekiyor ama kendi zevkimde çok kaybolduğum için kelimeleri bulamıyorum. Neyse ki Malachi onun yerine konuşuyor ve yatıştırıcı sözlerle orgazmı boyunca onu ikna ediyor. "İşte bu, tatlı kız, bunu yapabilirsin. Hepsini hisset ve içine yönlendir."

Emredici sesi sadece şu anda vücudumda savrulan coşku hissine katkıda bulunuyor. Sert ve ağır bir şekilde boşalıyorum, Ophelia'nın boğazını salgımla dolduruyorum. O da geliyor, orgazmının gücüyle vücudu yer yerine sallanırken her damlamı yutuyor.

İkimiz de tükendiğimizde ve onu döllerimizle doldurduğumuzda, Axl ve ben ondan çekiliyoruz. Çenesindeki pisliği başparmağımla sıyırıp ağzına yerleştiriyorum ve iyi kızım emerek temizliyor. "Çok iyiydin, Cupcake."

Bana gülümsüyor, çok tatlı.

OPHELIA arabanın arkasında Malachi'nin kucağında kıvrılıyor, bacakları üzerime sarkıyor ve bir eli benimkinde kenetlenmişken diğer elim eteğinin altından kalçasına dayanıyor. Midemin çukurunda kendini hissettiren dehşet duygusu ani ve şiddetli.

Malachi bana bakıyor. "Bunu sen de hissediyor musun?" diye soruyorum. "Çok kızgın," diye fısıldıyor Ophelia.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Axl ön koltukta.

"Biz yanlış bir şey yapmadık," diye ısrar ediyorum. "Dikkatliydik. Ophelia'nın gücünü orada kimse hissedemezdi."

"Peki neden bu kadar kızgın?" Ophelia elimi daha da sıkarak soruyor.

"Ona sorabilir miyiz?" Malachi öneriyor.

Başımı salladım. "Hayatta olmaz. Geri dönmemize beş dakika var. Onları mutlu bir cehalet içinde geçirmeyi tercih ederim, çok teşekkür ederim."

"Ya da işkence," diye inliyor Malachi. "Ona soracağım."

"Zaten sana söylemeyecek," diye araya giriyor Axl. "Ne zaman bize karşı yumuşak davrandığını gördün ki?"

"Doğru," diye mırıldandım.

Ophelia karnını tutuyor. "Kendimi hasta hissediyorum."

Malachi onun alnına bir öpücük kondurur. "Sana zarar veremez. Kızacak ama aynı hızla atlatacaktır, söz veriyorum."

Yalancı.

"Bunu duydum Xavier," diyor Ophelia.

Parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum. "Çünkü artık seni engelleyemiyorum. Sen zaten benim için çok güçlüsün, bu yüzden birkaç dakika içinde kışına tekme yiyeceğin zaman bunu hatırla, tamam mı?"

Küçük tatlı kıkırdaması arabadaki korkunç gerilimi azaltıyor.

Eve döndüğümüzde Alexandros çalışma odasında bekliyor, öfkesi o kadar elle tutulur ki onu alıp bizi cezalandırmak için bir silaha dönüştürebilirim.

"Tam olarak ne kadar aptalsınız?" diye soruyor, sesi o kadar düzgün ve kontrollü ki vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Soğuk öfkesi bağırmaktan daha kötü. En azından öfkeli olduğunda öfkesinin bir kısmı dağılırdı. Bunun yerine, öfkesinin her bir zerresini bize yöneltiyor.

Ophelia'nın elini kendi elimde tutarken Malachi ve Axl'a endişeli bir bakış atıyorum.

Önce Ophelia konuşur. "Benim f-"

Adam elini kaldırıp kıza ters ters bakınca kız ağzını kapatıyor. "Hepinize bir soru sordum."

Derin bir nefes alıyorum. "Hiç de aptalca değil, efendim."

Kaşlarını çatıyor, karanlık yüz hatları ölümcül görünüyor. "Pardon?"

Ophelia yanımda titriyor ama ben çenemi eğiyorum. Onun için gazabına katlanacağım. "Hiç de aptalca değil dedim, efendim. Etrafta kimsenin olmadığından emin olduk. Küçük bir yangın çıktı ve yer biraz hareket etti ama-"

"Siz hayvanların ormanda sevişmesinden bahsetmiyorum!" Şimdi kükrüyor, öfkesinin üzerindeki kapak iyice ve gerçekten patladı. Sanırım öfkelenme konusunda yanılmışım. Bütün evin temelinden sarsıldığına eminim.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum ve Malachi ile Axl'ın çevresel görüşümde bana baktıklarını görüyorum. Bu sırada Ophelia utanarak başını eğiyor. Ona böyle hissettirdiği için onu sikeyim. "Sakin benim kızıma hayvan deme."

Gözleri cehennemin en karanlık çukurlarından daha da karardı. Oh tatlı orospu çocuğu, beni öldürecek. İleri doğru hamle yaptı ve ben irkildim.

"Benim hatamdı efendim," diye ağzından geçiriyor. "Dersimizden sonra çok gergindim ve biz..."

Sert bakışlarını Ophelia'nın üzerinde yoğunlaştırır ve Ophelia susar. "Hepinizin seks yapmasından bahsetmiyorum, Ophelia," diye hırlıyor, ama sesi onun için çok daha yumuşak.

"Peki biz neyi yanlış yaptık?" diye fısıldıyor.

Boynunu döndürüyor, çenesinin alt tarafındaki kalın damar zonkluyor.

Gözleri benim, Axl'ın ve Malachi'nin arasında gidip geliyor. "Onu

sen mi *avladın*?" Oh kahretsin.

"Onu bulamazsanız ne olacağını hiç düşünmeden, sadece avlanma zevkiniz için sizden kaçmasına izin mi verdiniz? Öyle mi?"

"Evet efendim," diye cevaplıyor Axl.

Ophelia bir ayağından diğerine kayar. "Ama ben-"

"Ve sen!" diye bağıyor. "Seni takip etmelerini engellemek için kokunu ve duygularını maskeleyenin eğlenceli olacağını mı düşündün?"

Kalp atışları iki katına çıkar. "Evet efendim."

Boynunu kırıyor ve çıkan ses beni irkiltiyor. "Ve hiçbiriniz bunun Ophelia'yı büyük bir tehlikeye atabilecek korkunç bir fikir olduğunu düşünmedi mi? Bir saniyeliğine bile mi?"

Hepimiz üzgün bir şekilde başımızı sallıyoruz.

"Hiçbiriniz beni bugün olduğu kadar hayal kırıklığına uğratmamıştınız." Ophelia sert bir hıçkırık yutar.

Malachi ve Axl hep bir ağızdan, "Özür dilerim efendim," diyorlar.

Ama ben değilim. Neden diğerleriyle aynı hizaya gelemiyorum? Neden sadece onun olmamı istediği kişi olamıyorum? Çünkü değilim, işte bu yüzden. Ve asla da olmayacağım.

"Sikerim böyle işi. Üzgün değilim!"

Hatırı sayılır öfkesinin tamamını bana odaklıyor. Kafamı koparmamak için kendini zor tutarken gözleri kapanıyor ve tekrar açtığında kontrolü yeniden ele almış gibi görünüyor. Ophelia'nın çenesini avucunun içine alıyor. "Hepimiz hayvanız, küçüğüm. Seni utandırmak istememiştim."

Ona hafif bir gülümseme sunuyor.

"Biliyorum." Derin ve yorgun bir iç çekiş. "Yatağına git."

Odayı dolduran rahatlama bir dalga gibi. Ama ben hareket edemedim, elini omzuma koydu. "Sen değil."

Lanet olsun.

Suç ortaklarım bana endişeli bir bakış attı.

"Yatağa gidin dedim," diye emrediyor

Alexandros.

"Peki ya Xavier?" Ophelia eli hâlâ benim elimdeyken soruyor. "Xavier'le konuşmamız gereken bir şey var. Şimdi bizi yalnız bırak."

Bir saniye sonra yalnız kaldık. Ona bakıyorum, bunun olup olmadığını merak ediyorum. Sonunda onu uçurumun kenarına mı ittim? En azından ben aradan çıkınca, Ophelia'yı sadece Axl ve Malachi ile paylaşmak zorunda kalacak.

"Böyle bir zulimlik yapabileceğime inanman beni şaşırtmıyor Xavier." Düşüncelerimi yarıda kesti. "Ancak, onları senden mahrum bırakarak sana, Ophelia'ya ve kardeşlerine karşı böyle bir zulimlik yapabileceğime inanman..." Burnundan derin bir nefes çekiyor. "Bu beni üzüyor."

"Yani beni öldürmeyecek misin?"

Biraz daha yaklaşıyor ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissediyorum. Olmaması gereken bir şekilde içimi ısıtıyor. "Bana karşı geldiğin için seni öldürecek olsaydım, bu uzun zaman önce olurdu, değil mi?"

Omuz silkiyorum, onun incelemesi altında kendimi çok savunmasız hissediyorum. "Sanırım." "Bana ormanda ne yaptığını anlat. Hepinizden nasıl kaçtı?"

Yutkunuyorum. "Kokuyu ve duyguları maskeleyerek için havayı manipüle eden bir büyü hakkında bir şeyler okumuştun ve o da bunu kullandı."

Mırıldanıyor. "Onun izini hiç süremediniz mi?"

Başımı salladım. "Ama yine de onunla konuşabiliyorduk. Güvende olduğumu biliyorduk."

Öfkesi bir kez daha taşma tehlikesi geçiriyor ve dışlarının arasından havayı içine çekiyor. "O ormanda herhangi biri kendini gizliyor olabilir. Tek yapması gereken bir anlık bir şeydi ve o gitmiş olacaktı. Bu kampüsün sınırları içinde belli bir koruma önlemi var ama üniversitenin sınırları dışında Xavier..."

Yutkunuyorum. O haklı ve sırf onu kovalamanın heyecanı için onu tehlikeye attığımızı kabul etmekten nefret ediyorum. Ama bunu bilmesi için yüksek sesle itiraf etmeme gerek yok.

İç çekiyor. "Güçleri hızla artıyor ve yakında sana zihnini nasıl kontrol edeceğini öğretecek."

"Evet, benim için fazla zeki." Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım.

"Hayır." Başını iki yana sallar. "O güçlü ve zeki ama sen kendini hafife alıyorsun Xavier. Hep öyle yaptın."

Ona şüpheyi bakıyorum. Bu bir cezadan ziyade bir sınav gibi geliyor.

"Oh, bu bir test." Elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "Ve bir ceza."

Boğazımı sıkıyor ve beni kendine çekerek göğüslerimizi birbirine bastırıyor. "Ama bir daha kardeşlerinin önünde bana böyle açıkça meydan okursan, Xavier, bu kadar hoşgörülü olmayacağım."

Sinirle yutkunuyorum. "Evet efendim."

"Zihnini bana kapat," diye emrediyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Keşke yapabilseydim. "Yapamam.

Bunu biliyorsun." "Dene."

Gözlerimi kapatıyorum ve onu kafamın içinde, düşüncelerimi araştırırken hissediyorum. Ve şimdi de anılarımı. Onları cep telefonundaki görüntüler gibi karıştırıyor. İnsan olduğum zamanlardaki hayatıma geri dönüyor.

Kalp atışlarım hızlandı. "Hayır." O zamanın bir anlık görüntüsünü bile görmek istemiyorum.

"O zaman durdur beni."

O daha derinleri, en karanlık girintileri ve sakladığım anıları araştırırken başımı sallıyorum. "Yapamam," diye ısrar ediyorum.

"Çünkü denemiyorsun," diye tersliyor.

Ağzım kuruyor. Kanım kulaklarımda çığlık atıyor. Ve sonra onu görüyorum. Babamı. "Hayır!" Bağırıyorum. Alexandros bu anıları daha önce de görmüştü ama tekrar görmesine izin verdiğim için utanç duyuyorum.

"Bunlar yeniden yaşamayı reddettiğin anılar, Xavier."

"Evet." Kelimeyi gıcırdatarak söyledim.

"Belki de onları şimdi yeniden yaşamalıyız?"

Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buluyorum. İfadesi tamamen okunamaz halde. Başımı sallıyorum. "Özür dilerim efendim. Sizi bir daha asla sorgulamayacağım. Lütfen bunu yapmayın."

"Durdur beni, Xavier. Kapıyı kapat ve seni onları yeniden yaşamaya zorlayamayayım."

Babamın görüntüleri zihnimde yüzerken gözlerimi tekrar kapatıyorum. Yüzü tiksintiyle çarpılmıştı. Bana kusmuş olduğu nefret dolu safra. O zaman bana vurmaya bile tahammül edemeyişi, bana bir daha elini sürmeyecek kadar iğrenişi. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

"Dur!" Alexandros'a yalvarıyorum, ama o itmeye devam ediyor ve beni o korkunç günü tekrar tekrar yaşamaya zorluyor.

"Durdur beni," diye homurdanıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp şakaklarımı ovuşturarak görüntüleri temizlemeye çalışıyorum. "Yapamıyorum."

Ve yine orada, bana bağırıyor ve ne kadar iğrenç olduğumu söylüyor. Doğarken boğması gereken bir iğrençlik. Beni yemek masasının ayağıyla döverken bir tahta parçasının derime battığını hissediyorum.

"Hayır!" Bu kelimeyi kafamın içinde tekrar tekrar söylerken yüksek sesle bağırıyorum, artık kime bağırdığımdan emin değilim-Alexandros'a mı yoksa babama mı? Bir canavarı diğeriyle mi değiştirdim? Ama en azından Alexandros ne olduğu konusunda her zaman net olmuştur. Hiçbir zaman olmadığı bir şeymiş gibi davranmadı.

Onunla savaşılabirsin, Xavier. Sesi kafamı dolduruyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Savaşmam."

Ayaklarıma doğru çekiliyorum. Güçlü eller omuzlarıma dayanıyor. "Evet, yapabilirsin. Kapıyı kapat ve beni dışarıda bırak."

Ama ben çok zayıfım. Kabuslarıma giren adam beni çok zayıflattı. Uzun zaman önce baba dediğim adam. Öne doğru düşünüyorum,

ama yere çarpmadım. Onun yerine yüzümü sert kaslara çarptım. Alexandros artık aklımda değil ve anılar kayboluyor, onları sakladığım kasanın içinde bir kez daha kilitleniyor. Ama bu sefer onları oraya ben koymadım. O koydu.

Gözlerimi açtığımda beni dik tutuyordu. Hayal kırıklığı beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor. Ben tam bir başarısızım. Belki de babam beni doğduğumda boğmalıydı.

"İyi iş çıkardın Xavier." Alexandros'un sesinin derin tınısı bedenimdeki titremeleri yatıştırıyor.

Ben yapmadım. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Tıpkı sonunda herkesi hayal kırıklığına uğrattığım gibi.

Bir elini saçlarımda gezdirerek beni göğsüne yaklaştırıyor ve ben onun eşsiz kokusunu içime çekiyorum. Aynı anda hem rahatlatıcı hem de sarhoş edici. "Bir dahaki sefere," diyor sessizce. Sonra kollarını bırakıyor ve odadan çıkıp gidiyor.

Bacaklarımın beni taşıyacağından emin olduğumda, inden çıkıp onu bulmaya gidiyorum. Sadece onun bana getirebileceği rahatlığı bulmak için. Yatağa girip kendimi Malachi ve Ophelia'nın arasına sıkıştırıyorum. Bir kolumu beline dolayarak yüzümü saçlarına gömüyorum.

"İyi misin?" diye fısıldıyor.

"Şimdi iyiyim."

"O ne yaptı?" Sesi titriyor. "Bana sadece bir ders verdi, hepsi bu." "Ne tür bir ders?"

Dudaklarımı büzerek sesimin düzgün çıkmasını istiyorum. "Değerli biri." Bir bacağımı onun üzerine atarak, bir atıcının en iyi atışından önce kolunu göğsüne çekmesi gibi onu bedenime çekiyorum. Acı ve pişmanlık hâlâ bilincimin sınırlarında geziniyor. "Beni sevdiğini söyle, Ophelia."

Kollarımda kıpırdanıyor, yüzünü bana dönüyor ve elini yanağıma koyuyor. "Seni seviyorum, Xavier."

Ben gülümsüyorum, o da gülümsüyor ve burnunu benimkine bastırıyor. "Ben de seni seviyorum, Cupcake."

ÇAPTER
YİRMİ BEŞ
ALEXANDROS

Ophelia bana göz kırpıyor, kirpiklerini kırpıştırıyor ve bana ne yaptığını çok iyi bildiği halde masummuş gibi davranıyor. Parmak eklemlerimin arkasını yanağına sürüyorum ve yüzünü dokunuşuma bastırıyor. Sevgiye muhtaç bir köpek yavrusu gibi. Son birkaç haftadır ona sert davranıyorum ve bu bir gereklilik olsa da, yine de üzerimde ağır bir yük var. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı.

"Derslere hazır mısın ufaklık?"

Omuzları çöktü ve ağır bir iç çekişle başını eğdi. Onu ofisime çağırdığımda içindeki heyecanı hissettim. Bugün zaten tüm derslerine katılmıştı ve belki de çok fazla şey bekliyordu.

Bunu yapmak onun için de çok zor ama üç hafta önce onu buraya ilk getirdiğimde olduğundan çok daha güçlü.

Ve zamanı geldi. Daha fazla bekleyemem. Parmağımı çenesinin altına yerleştirerek başını yukarı kaldırıyorum ve bana bakmaya zorluyorum. "Bundan bir kez daha zevk alacaksın. Söz veriyorum."

Mavi gözlerini bana inanamıyormuş gibi kısıyor ama dudakları kıvrılıyor. "Yapacak mıyım?"

Başparmağımın ucunu alt dudağına sürüp aşağı çekiyorum, ağzını ayırıyorum ve sikimi sıcaklığının içine soktuğumu hayal ediyorum. "Evet."

Onu odanın diğer ucuna götürüp oturtuyorum, masamın kenarına, tam önüme yerleştiriyorum, böylece açık kalçalarımın arasına tünemiş oluyor. Ellerimi bacaklarının esnek teninde gezdirdikten sonra, parmaklarım külotunun bel bandına dolanana kadar eteğinin altına uzanıyorum. Külotunu indirdiğimde gözbebekleri kocaman açılıyor ve titreyen bir nefes alıyor.

"Sanırım bu ders hoşuma gidecek," diyor içimi ısıtan seksi bir kahkaha atarak.

Kara bir kahkahayı bastırarak iç çamaşırını botlarının üzerinden çekip pantolonumun cebine sokuyorum. "*Biliyorum*, öyleyim."

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve mırıldanıyor. Uyarılmışlığının kokusu çoktan havaya karışmış, onu tatmak için ağzımı sulandırıyor. Sandalyemi birkaç santim ileri atıp omuzlarımla kalçalarını daha da genişletiyorum. "Benim için şimdiden çok ıslaksın, Ophelia."

Yanakları saçlarıyla aynı pembe tonda kızarıyor. Elimi bir kez daha eteğinin altından geçiriyorum, iç uyluğunun yumuşak etinde gezdiriyorum ve başparmağımın ucunu damlayan ortasına doğru sürüklüyorum.

Titriyor, bir iniltiyi bastırmaya çalışırken alt dudağı dişlerinin arasında sıkışıyor. Bir parmağımı onun sıkı ateşine sokuyorum ve sırtı eğiliyor, başı geriye düşüyor ve yüksek sesli iniltisi ofisimi dolduruyor. Avuçlarını masamın üzerine koyuyor ve kalçalarını sallıyor.

"Bana bak Ophelia," diye emrediyorum. Başını kaldırıyor ve ben yavaşça içinden çıkıp tekrar içeri girerken bakışları benimkilere sabitleniyor. Derin nefesler alıyor, göğsü bu çabayla kabarıyor. "Bugün, yüksek uyarılma durumundayken duygularını kontrol etmeyi öğreneceksin."

Yutkunurken boğazının eğimi kalınlaşıyor ve ben onu nazikçe çalıştırmaya devam ediyorum, gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Yoğun bir korku, öfke ya da zevk halindeyken duygularını kontrol edebilme becerisi öğrenilmesi en zor derslerden biridir agápi mou, ancak bugün bu ofisten ayrılmadan önce bu konuda ustalaşmış olacaksın. Beni anlıyor musun?"

Başını tek bir kez sallıyor. "Kulağa çok eğlenceli geliyor."

Boştaki elimle parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum. "Oh, öyle olacak." Sıcaklığına ikinci bir parmak daha ekliyorum ve o da zevkle miyavlıyor. "En azından benim için."

Orgazmı hızla ve aceleyle gelişirken dudakları titriyor. Boynundaki deri pembeden derin bir tonuna dönüşüyor. Hava enerjiyle çatırdıyor. "Işığını bul, Ophelia."

Dişlerini yastık gibi alt dudağına gömüyor ve başını sallıyor. Avucumun topuğunu klitorisine sürüyorum ve bacakları masayla birlikte titremeye başlıyor.

Yavaşça içinden çıkıyorum ve onu uçurumun kenarında sallanır halde bırakıyorum. "Odaklan!"

Dudaklarını birbirine bastırarak bana bir kez daha başını sallıyor ve ben de parmaklarımı bir kez daha içine sokuyorum.

"Benim için çok güzel ıslanıyorsun." Amcığı etrafımda sıkılıyor. Adımı inliyor, artık sınıra o kadar yaklaşmış ki çaresizlikten inliyor. "Gelme, Ophelia."

"Elimde değil." Her kelimenin altını ıslatıyor.

Hareketlerimi yavaşlatarak hassas bedenine nazikçe masaj yapıyorum. "Evet, yapabilirsin. Odaklan."

Göğsü her ağır nefeste yükselip alçalıyor. Tek bir alev kitaplığın kenarını yalıyor.

"Ophelia!" Homurdanıyorum. "Eğer ofisimi bir daha ateşe verirsen, önümüzdeki on yıl boyunca seni bu şekilde kenara atarım."

Gözlerini sıkarak kapatır ve alev söner.

Parmağımın ucunu içindeki hassas noktanın üzerinde gezdiriyorum ve sırtı eğiliyor. Boğazından boğuk, tatmin olmuş bir inilti dökülüyor ve bu, sikimin onun içinde olmak için ağrmasına yetiyor.

"Lütfen, ben-"

"Hayır!" Damlayan amına ikinci bir parmak daha ekliyorum ve beni o şekilde kavrarken ne kadar iyi hissettiğini görünce gözlerimin dolmasını engellemek zorunda kalıyorum.

"Ama yapamam..." Nefesini tutuyor ve hava sanki bir vakum tarafından odadan emiliyormuş gibi inceliyor.

Parmaklarımı onun içinden çekiyorum. "Nefes al," diye emrediyorum ve o da odayı bir kez daha havanın doldurmasını sağlayan bir nefes çekiyor.

Kemerimi çözdüğümü görmek için tam zamanında gözlerini açtı. Yüzünde aç bir ifade belirdi.

Ağrıyan şaftımı fermuarımın sınırlarından kurtarıyorum ve rahatlayarak homurdanıyorum. "İstediğin bu mu ufaklık?"

Başını sallıyor ve yüzüne utangaç bir gülümseme yayılıyor, gözleri parlıyor. Onu sikimle tahrik etmemin parmaklarımı kullanmaktan daha katlanılabilir olacağını düşünmesini çok sevimli buluyorum. Bildiğim şey, bunun benim için çok daha zevkli olacağı. Onun içinde olma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum.

"Bir sonraki bölüm için çıplak olmanı istiyorum." Atletini çıkarıp başının üzerinden geçirdim. Sutyenini ve eteğini de hemen ardından, kıyafetleri masamın yanında yerde bir yığın halinde durana kadar çıkarıyorum. Kalçalarını tutup onu kucağıma çekiyorum, çıplak amcığı sikimin başını sıyrırken bir nefes tıslıyor.

Homurdanıyorum ve onu aşağı çekiyorum, tek bir yumuşak vuruşla kendimi tamamen içine oturtuyorum. Bir yalvarışla inliyor, boşalmasına izin vermem için bana yalvarıyor.

Ağzımı kulağının kabuğuna dayıyorum ve kanının kokusu ruhumu çağırırken dudaklarımı yalıyorum. Onu ısırmanın zamanı değil. Henüz değil. Dişlerimi onun tatlı etine batırdığım anda işim bitecek ve ders sona erecek. Tüm bu binayı yerle bir edebilir ve ben onu durduracak kadar umursamam.

Bunun yerine, onu defalarca doruk noktasına yaklaştırarak ve güçleri onu alt etmekle tehdit ettiği her seferinde onu geri çekerek beceriyorum.

Vücudundaki her hücre bastırılmış enerjiyle titreşiyor. Saçları alnına yapışmış, teni ince bir ter tabakasıyla kaplanmış. Gözleri geri dönüyor ve başını sallıyor. "Lütfen, artık yok."

"Neredeyse bitti." Kendimi bir kez daha onun içinde rahatlatıyorum. "Ve çok iyi gidiyorsun."

Başını boynumun kıvrımına gömüyor, sıcak nefesi tenimde geziniyor. "Yapamam."

"Yapabilirsin, Ophelia." Başını kaldırıyorum ve dik tutmak için çenesini sıkıca kavramak zorunda kalıyorum. Yorgunluktan bitap düşmüş durumda. "Etrafına bak. Hiçbir şey yanmıyor. Hava olması gerektiği gibi. Duvarlar sallanmıyor. Yağmur yağmıyor ya da fırtınanın yaklaştığına dair bir işaret yok. Bunu yapabilirsin çünkü zaten öylesin."

Burnunu çekiyor ve tek bir damla gözyaşı kızarmış yanağından aşağı yuvarlanıyor.

"Son bir test, ufaklık." Zonklayan klitorisinin üzerine bir parmağımı sürüyorum ve vücudu benimkinin içinde erimeden önce kasılıyor. Çenesindeki tutuşumu bırakıyorum ve başını bir kez daha bana yaslamasına izin veriyorum, böylece dudaklarımı kulağına bastırabiliyorum. "Boşalmak ister misin?"

"Evet," diye inliyor.

"İyi bir kız olacak ve bunu yaparken beni ya da ofisimi yakmayacak mısın?"

"Denerim."

Homurdanıyorum. "Hayır, Ophelia."

İnliyor. "Ofisini yakmayacağım."

Bir kolumu beline doluyorum ve boştaki elimi başının arkasına koyarak bedenini kendime bastırıyorum. "Işığına odaklan. Onu görüyor musun?"

"Evet."

Ona doğru sallanıyorum, sikimi daha derine batırıyorum ve hassas klitorisine sıkı bir baskı uyguluyorum. "Şimdi ne yapacaksın?"

Derin bir nefes alır. "Her şeyi ışığa yönlendir." "Aferin kızıma."

Övgülerim karşısında inliyor, ben onu sınıra yaklaştırırken duvarları sikimin etrafında çırpınıyor. "Ya yapamazsam?"

"O zaman sen yapana kadar çalışmaya devam edeceğiz."

Kollarını bana doluyor, sanki onu bu dünyaya bağlayan tek şey benmişim gibi bana yapışıyor.

Dudaklarımı başının üstüne koyuyorum. "Hazır mısın, agápi mou?"

Amcığı sikimi ölümüne sıkıyor. "Evet."

"O zaman benim için gel, Ophelia." Onu kendime doğru çekiyorum ve dişlerimi boynuna geçiriyorum. Orgazmı bir nötron bombası gücüyle çekirdeğinin içinde patlıyor. Adımı haykırıyor ve zincirleme bir reaksiyon gibi, bu benim kendi salınımımı başlatıyor. İkimizin de doruk noktasının gücü beni birkaç uzun an boyunca hareketsiz bırakıyor. Onun tadı varlığını dolduruyor ve kokusu beni sarıyor. Bir dizi inilti ruhumun tüm kırık parçalarını yatıştırıyor. Orgazmın etkisinden kurtulmaya çalışırken vücudu benimkine yapışmış, her santimi titriyor. Odanın etrafına bakıyorum ve hiçbir hasar olmadığını fark ediyorum. Tüm dünyam kendi ekseninde sallanırken, o aslında duvarları ya da yeri sarsmadı. Bulutsuz gece gökyüzünde yağmur belirtisi yok ve nefes alış verişim iyi olsa da efor.

Başardın, ufaklık. Çok ihtiyacım olan nefesimi kurtarmak için bağımız aracılığıyla konuşuyorum.

Öyle mi yaptım? Yüzünü boynuma daha da gömüyor ve ben de yatıştırıcı bir elimle sırtını ovuyorum.

Evet. Şimdi seni eve götürmemi ister misin?

Başka ders yok mu?

Bu gece olmaz.

Benimle kalacak mısın?

Şakağına nazik bir öpücük konduruyorum.

Her zaman. Yani-

Ne demek istediğini anlıyorum ve evet, bu gece seninle kalacağım.

Ophelia az önce ...? Onu sen mi getirdin? Lanet kalktı mı? Üç oğlumun da sesi aynı anda geliyor.

Evet. İnanılmazdı.

Kutlama yapmalıyız, diyor Malachi ve Axl ile Xavier de aynı fikirde olduklarını dile getiriyorlar.

Bunu nasıl yapabileceklerine dair planlar yapmaya başlıyorlar ve ben de bir an dinliyorum, onları bir kez daha bloke etmeden önce sevinçlerinin bilincime yerleşmesine izin veriyorum.

Tenime karşı gülümsüyor. Gerçekten yaptım mı? Etrafına bir bak ve kendin gör.

Zekice başını kaldırır ve odayı tarar. Yavaş, muzaffer bir gülümseme yüzüne yayılıyor. Hâlâ ne kadar güçlü olduğu hakkında hiçbir fikri yok ve bir parçam ona bunu gösterecek kişi olduğum için onur duyuyor. Ama geri kalan yanımda... bu yanımda omuzlarımda böyle bir sorumluluk olduğu için dehşete düşüyor.

Dersi bittikten sonra, hâlâ titreyen Ophelia'yı giydirdim ve yatağıma taşıdım. Şimdi yanımda mutlu bir şekilde yatıyor, başı omzumun kıvrımında ve kolu göğsümün üzerinde.

"Çocuklara yeniden orgazm olmaya iznim olduğunu söylemek için sabırsızlanıyorum," diyor esneyerek.

"Bence bunu şimdilik kendimize saklamalıyız, Ophelia."

"Ama neden?" diye sorar sessizce.

"Güçleriniz henüz tam olarak kontrol edilemiyorsa diye. Yaptığın şey inanılmazdı ama yine de biraz dikkatli olmamız gerekiyor." Ona yalan söylerkenki rahatlığım beni endişelendiriyor ama çocukların bu olayı kutlama planını bozmak istemiyorum. "Sadece bir ya da iki günlüğüne," diyorum üzüntü düşüncelerini gölgelediğinde güvence olarak.

Bu onu tatmin etmiş görünüyor ve memnuniyetle iç çekiyor.

Parmak uçlarımı omurgası boyunca izliyorum ve sonuçta ortaya çıkan titremesi vücudunun yumuşak kıvrımlarını daha da içime bastırdığında memnun bir gülümsemeyi bastırıyorum. "Sana sert davrandığımı biliyorum."

"Az bile," diye homurdanıyor ve sıcak nefesi tenimde dans ediyor. Onun alingan yanından ne kadar hoşlandığıma şaşıyorum. Çenesini kavıyorum ve başını geriye doğru eğerek bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Bunun neden olduğunu anlıyorsun

Seni bu kadar zorlamam gerekli miydi?"

Başını sallıyor. "Çünkü güçlerimi kontrol edemezsem tehlikeli olabilirler."

Bunun böyle olduğunu mu düşünüyor? Onun bir tehlike olabileceği bir an bile aklımdan geçmedi. "Hayır, Ophelia." Doğrudum ve onu kendime çektim, böylece kalçalarımın üzerine oturdu. "Bu seni korumak için. Yaptığım her şey seni korumak için. Bunu anlamıyor musun?" İstedğimden daha sert çıkan ses tonum karşısında irkildi. "Seni neden zorladığımı bilmelisin. Neden tek arzumun seni güvende tutmak olduğunu."

Göz kırıyor. "Beni sevdiğin için mi?"

Aşk mı? Ne kadar kötü bir kelime. "Seni sevmiyorum, küçüğüm."

Gözleri yaşlarla doluyor ve göğsüne saplanan keskin acı, kendi kalbime saplanan bir hançer gibi. Hissettiğim her şeyi hissedebiliyor; gerçeği nasıl bilemez? Derin bir nefes alıp tekrar deniyorum. "Ben sadece seni sevmiyorum."

"Anlamıyorum." Sanki kendini küçültüp yok etmeye çalışıyormuş gibi kollarını kendi etrafında sarıyor.

Kollarını gövdesinden ayırıp boynuma doladım. Yanağındaki tek bir damla gözyaşını silerken parlayan mavi gözleri benimkilere bakıyor. "Aşk yeterli değil."

Gözlerini kırıştırıyor, hâlâ kafası karışık. Onu kendime çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Ve her zaman olduğu gibi, ağzının benimkine bu kadar kolay teslim olmasından büyük bir zevk alıyorum. *Bu aşktan çok daha fazlası, Ophelia. Bir bağdan daha fazlası. Daha önce hiç hissetmediğim kadar. Aşk binlerce ömre dayanamaz. Bu*

unutur ve kaybolur. Sen ve ben ebediyiz. Kalbimi fethettin ve ruhumu çaldın. Sahip olduğumuz şeye aşk diyerek hakaret etme.

İnliyor, ben de o tatlı sesi yutuyorum. Ama tek istediğim aşktı.

Onun tadı duyularımı bastırıyor, görebildiğim, tadabildiğim, koklayabildiğim, duyabildiğim ve hissedebildiğim tek şey o olana kadar düşüncelerimi karıştırıyor.

Ona her şeyimi verirdim. O zaman seni sonsuza dek seveceğim.

Ama sonsuzluğa sahip olamayız. Aydınlık ve karanlık, hatırladın mı? Bir gözyaşı daha yanağından aşağı yuvarlanıyor ve yumuşak dudaklarında kendine bir yuva buluyor.

Öpüşmemize devam etmeden önce dilimin hızlı bir hareketiyle yalıyorum. Ya ışıktaynacağım ya da seni karanlığa sürükleyeceğim küçüğüm. Ve Ölüm senin için geldiğinde, ona senin ruhuna karşılık bin ruh sunacağım, böylece zamanın geri kalanında benimle birlikte bu ölümlü alemde kalacaksın.

Kalbi benimkine çarpıyor ve bana damarlarında dolaşan güçlü ambrosia'yı hatırlatıyor. Sonsuza kadar mı? Bu kelime umut dolu ve belki de yerine getirme umudum olmayan bir şeyi vaat etmek zalimce.

Ya da belki de gerçeği itiraf etmek daha acımasızca. Bu yüzden ona ikimizin de duyması gereken şeyleri söylüyorum. Her zaman.

ChapTer

YİRMİ ALTI

XAVİ ER

P *Kira efendim.* Ophelia'nın yumuşak iniltileri kafama doluyor ve beni uykumdan uyandırıyor ama gözlerimi açtığımda yatakta yalnızım. Axl ve Malachi, Ruby acemilerimiz için başka bir operasyon düzenlemek üzere gece vakti ayrıldılar.

Ophelia belli ki yakınlarda bir yerde Alexandros'la birlikte. Doruk noktasına ulaştığını hissettiğimde ona cevap vermemek için kendimi zor tutuyorum.

Onu duyabildiğimi ve hissedebildiğimi bilmesine izin verirsem, daha sonra onun için hazırladığımız sürpriz mahvolur. Her ne kadar Alexandros ona her ne yapıyorsa onunla konuşmak istesem de, daha sonra planladığım şeyi gerçekleştirirsek yüzünde oluşacak ifadeyi düşünmek beni durduruyor. Ne Malachi ne de Axl beni rahatlatacak bir şey yapamayınca, elimi ağrıyan aletime sarıp sertçe sıkıyorum ve onun adını bir dua gibi fısıldıyorum.

İniltisi içimi parçalıyor. *Ona ne yapıyorsun Alexandros?* Soruyu retorik olarak soruyorum.

Onun güzel amını yiyordum. Derin hırıltısı beni derinden sarsıyor ve aynı zamanda aletimde zonklayan ihtiyacı büyötmeye hizmet ediyor. İkisinin de beni izlediğini hayal ederek uzunluğumu aşağı yukarı okşuyorum. Omuriliğimin tabanında zevk sarmalları.

Beni duymanı beklemiyordum.

Seni her zaman duyuyorum,

Xavier.

Onu hissedebildiğimi bilmesini istemiyorum. Ona daha sonra sürpriz yapmak istiyoruz.

Cevap vermiyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum. Başımı yastığa yaslayarak, onun coşkusunun benimkiyle birleşmesine izin veriyorum, sıkımı çalıştırırken inlemeleri benimkine karışıyor ve keşke o olsaydı diyorum. Ya da onun. Ve belki de göğsümde dolaşan zevk ya da belki de onunla olan bağlantısını hissetmek beni bunu söyleyecek kadar cesur kılıyor. *Bana tadının ne kadar güzel olduğunu söyle.*

Tadı her zamanki gibi. Cennet gibi. Sikeyim. Ne kadar

ıslak? Şansımı biraz daha zorluyorum. Sırılısıklam.

Çenemden aşağı damlıyor.

Lanet olsun! Onu hissedebiliyorum. Çok yakınımnda. Çok yakınım. Tacımın yarığında prekum boncukları var.

Ve o da benim ne kadar yakın olduğumu biliyor. İkimizin de ne kadar yakın olduğunu, ama yine de aramızdaki bağı kilitlemiyor. Her şeyi hissetmeme izin veriyor. Onun zevkini. Onun ihtiyacını. Ve adını sessiz bir çığlıkla haykırdığında, onu kafasının içinde duyuyorum ve onunla birlikte kenardan düşüyorum. Nefes nefese kalıyorum ve efendimin bunu onunla yaşamama neden izin verdiğini merak ediyorum. Ben daha soramadan, beni bir kez daha kapattı.

MALACHI BUGÜN OPHELIA İLE GÖRÜŞÜYOR ve beş dakika önce ders için ayrıldılar. Axl düş almaya gitti ve beni profesörle yalnız bıraktı.

"Ophelia'nın heyecan verici haberi kendine saklamayı başardığına inanamıyorum."

Kahvesinden bir yudum alır. "Henüz sana söylememesini istedim. Dün gece planlarınızı biraz duydum, bu yüzden onu bir iki gün dikkatli davranması gerektiği konusunda uyardım."

Alışılmadık yüce gönüllülüğü beni şoke ediyor. "Bunu bizim için mi yaptın?"

"Ve onun için. Eminim onun için planladığınız sürprize bayılacaktır."

Mutfağın pembe kız gibi tek boynuzlu at şeyleriyle ve devasa, hastalıklı bir tatlı pastayla dolu olduğunu hayal ediyorum, hepsi onun ve Kai için. Buna bayılacak. "Ben bir parti düşünüyordum. Bir araya getirmek için sadece birkaç saatimiz var ama biraz pasta ve biraz balon işimizi görür, değil mi?"

"Tebrikler, orgazm olmana izin verildi partisi mi?" diye soruyor ve dudaklarında bir sırıtmanın izini gördüğüme eminim.

"Kutlamak için daha iyi bir yol düşünemiyorum." Tek kara kaşını kaldırıyor. "Hayır mı?"

Benimle dalga mı geçiyor? Gerçekten şaka mı yapıyor? İçine adım attığım bu alternatif gerçeklik çok tuhaf. Şaşkınlığıma rağmen sırıtıyorum. "Açıkçası, bir döl birikintisi içinde erimeden önce onu mümkün olduğunca çok kez boşaltmak listenin başında yer alıyor, ama pasta işlemlere başlamak için iyi bir yol, değil mi?"

Bana rahat bir omuz silkme öneriyor. "Peki günün geri kalanında bunu ondan nasıl saklamayı düşünüyorsun? Malachi'ye söylediğinizde, duygularını açığa vurmaktan kendini alıkoyamayacaktır. Onun aklından geçenleri okuyacak ve sürpriziniz mahvolacak."

"Kahretsin," diye mırıldandım. Bu planımdaki bir kusur. Tabii Malachi'ye söylemeyeceksek. Ama özel bir şey yapmak istediğimizi biliyor. Bu sabah ayrılmadan önce bunu konuşmuştuk. "Sanırım onu karanlıkta tutmamız gerekecek. Gerçi tüm o duygusal kız saçmalıklarını nereden bulacağını bilen kişi o."

"Öyleyse neden partiyi o ayarlamıyor ve sen de Ophelia'ya gün boyunca eşlik etmiyorsun?"

Başımı salladım. "Tüm planları biliyorum. Eğer aklımı okursa, her şeyi bilir."

Dudaklarını yalıyor ve aramızda sadece birkaç santim kalana kadar bana doğru iki adım atıyor. "Onu düşüncelerinden uzaklaştırabileceğine inanıyorum."

Ciddi mi bu? "Bunu sen bile yapamazsın."

Kaşlarını çatıyor ve bunu söylediğim ve aramızdaki bu hoş etkileşimi mahvettiğim için neredeyse pişman oluyorum. "Yapabilirim. Bunu yapmamayı seçiyorum, çünkü kısmen onu kafamda seviyorum, kısmen de düzenli olarak sarf etmeye alışık olmadığım türden bir çaba gerektiriyor."

"Sizin için çaba gerektiriyorsa, benim bunu başarabilmem mümkün değil."

Başını eğip merakla bana bakıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum, ama bakışları üzerimde hep aynı etkiyi yaratıyor. Aynı anda hem savunmasız, hem savunmasız hem de tahrik olmuş oluyorum. "Ophelia'yla tehlikede olmadıkları sürece izin almadan bir başkasının zihnini okumanın ne kadar kaba bir davranış olduğunu konuştum. Kendisinden rica etseydiniz, araştırmama isteğinize saygı duyacağına inanıyorum. Ayrıca, eğer isterseniz, onun kazara düşüncelerinizi okuma girişimlerine karşı koyabileceğinize de inanıyorum."

"Geçen gece pek iyi değildim." Taze, sıcak utanç dalgaları üzerimde yuvarlanıyor. Babamın görüntüleri zihnimde yanıp sönüyor.

Alexandros elini enseme koyuyor. Dokunuşu beni yatıştırıyor ve birkaç saniye sonra olumsuz duygularım uçup gidiyor. "Geçen gece seni test ettiğimde yüksek duygu durumundaydın Xavier. Savaş ya da kaç modundayken her şeyi başarmak daha zordur. Eninde sonunda bu koşullar altında zihnini kilitlemeyi öğrenmen gerekecek olsa da, belki de bu özel beceriyi uygulamaya başlaman için en iyi ortam bu değildi."

Gergin endişe damarlarımda çatırdıyor. "Peki ne olabilir?"

Eli boynumdan düşüyor ve dokunuşunu kaybettiğim için ürperiyorum. "İşte, şimdi. Tehdit yok. Tehlike yok. Beni aklından çıkaracaksın."

Hemen kalp atışlarım iki katına çıkıyor ve başımı sallıyorum. "Yapamam. Onu bir daha görmek istemiyorum. Lütfen, Alexandros..."

"Çok derinlere inmeyeceğim Xavier." Sesi o kadar sakın ve yatıştırıcı ki içimi saran korkuyu hafifletiyor. "Sadece son yirmi dört saatle ilgili hafızanı yoklayacağım." Alnını benimkine b a s t ı r ı y o r . "Birini etkili bir şekilde engellemek için, zihninize ne zaman girdiğini bilmek faydalıdır. Bunu ayırt edebiliyor musun?"

"Bazen. Beklediğim zaman."

"Bir ihlali tespit etmeye ne kadar alışırsanız, o kadar kolay hale gelecektir. Ta ki artık bunun için tetikte olmanıza gerek kalmayana kadar. Ancak bunu yapmanın tek yolu pratik yapmaktır."

O kadar iyi bir öğretmen ki. Öyle olmak istediğinde çok sabırlı. Acaba çocuklarıyla da böyle miydi? Bizim asla alamayacağımız bir parçasını mı aldılar?

Çıplak göğsüne ve kaslarının sert çıkıntılarına bakıyorum. Profesör modundayken de delicesine seksi oluyor. "Evet efendim."

"Konsantre ol," diye emrediyor. "Hissettiğinde bana söyle."

Ben de öyle yapıyorum. Nefeslerimizin sesini ve saatin ritmik tik taklarını dinliyor, bilincimin o sınırını ihlal edeceği anı bekliyorum. Dakikalar geçiyor ve o kadar uzun süre bekliyorum ki başarısız olduğumdan emin oluyorum. Ve sonra onu hissediyorum. Sol kulağımın üzerinde küçük bir elektrik akımı gibi. Eğer onu aramasaydım fark edemeyecektim. "Seni hissediyorum."

"Güzel. Tekrar dene."

Bekliyorum ve bu sefer çok daha hızlı hareket ediyor. "Şimdi mi?"

Diyorum. "Neden emin değilsin?" Sesi huysuz ve hayal kırıklığıyla dolu. "Bilmiyorum. Aynı şeyi hissettim ama..."

"Ama ne, Xavier?"

"Çok kolay oldu," diye itiraf ediyorum.

Başını benimkinden kaldırıyor ve gülümsemesi mideme bir yumruk gibi iniyor. "Tekrar."

Nefesimi tutuyorum ve bu süreci yarım düzine kez daha yaşıyoruz. Her seferinde, zihnime girdiği anı tam olarak belirleyebiliyorum. Ve ondan yayılan muazzam bir şey hissediyorum. Bana doğru yönlendirdiğinden tam olarak emin olmadığım bir şey.

Gurur.

"Artık zihniniz ihlal edildiğinde hissettiğiniz duyguyu tanımlamayı öğrendiğinize göre, beni engellemenin zamanı geldi."

On dakika öncesine göre kendime çok daha fazla güvenerek başımı sallıyorum. Ve yeniden yaşamak istemediğim anılara erişmeye çalışmayacağını söyledi. Alexandros Drakos pek çok şey olabilir ama yalancı bunlardan biri değil. Ona güveniyorum. Ve onun karanlık gözlerine bakarken bir şeyi fark ettim.

Babama hiç benzemiyor.

ChapTer

TWenTY-SeVen

OPHEL AI

M Alachi ve Xavier başlarını birbirine yaklaştırmışlar ve benim duyamayacağım kadar uzakta bir sohbete dalmışlar. Dr. Underwood'un bana daha iyi notlar alabileceğimi söylediğinin hayal meyal farkındayım ama ben de

Dikkatim dağıldı, çocukların neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Benim hoşuma gitmeyecek kadar komplocu görünüyorlar.

"Potansiyelini boşa harcadığını görmek istemiyorum, Ophelia." Dr. Underwood sesini bir oktav yükselterek dikkatimi tekrar ona çekiyor.

Başımınla takdirimi belirtiyorum. "Yapmayacağım, Profesör. Daha sıkı çalışacağım. Söz veriyorum."

Bana tam olarak inanmamış gibi ağzının kenarını kaldırıyor ama elini sallayarak beni başından savıyor ve ben de hemen sınıfın köşesinde duran çocuklara doğru yöneliyorum. "Hey." Kolumu koluma çarpıyorum

Xavier's. "Burada ne işin var?" Malachi bugün bana eşlik ediyor. "Axl'la senin halletmen gereken çok önemli bir Ruby Dragon acemi işi olduğunu sanıyordum."

Xavier bana bir sırtış fırlatıyor, masmavi gözleri beni kıvrandıracak şekilde vücudumda geziniyor. "Yaptık. Bitti."

Onunla Malachi arasında bir bakış atıyorum ve midem bulanıyor. "Demek bugün ikiniz de benimlesiniz?" Ses tonumdaki heyecan, onların da benimle birlikte olmaktan ne kadar keyif aldıklarını bilmesem utanç verici olurdu.

Malachi yüzünü buruşturur. "Hayır, hayır. Gitmem gerek, tatlı kızım. Xavier günün geri kalanını seninle geçirecek." Bakışlarımı kaçırıyor ve onun yerine Xavier'e bakıyor.

"Oh?" Burada şüpheli bir şeyler var gibi. "Siz az önce ne hakkında konuşuyordunuz?"

Xavier bir kolunu omzuma doluyor ve beni çıkışa doğru yönlendirmeye başlıyor. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, Cupcake."

Malachi hâlâ bana bakmıyor ve midemdeki çırpıntılar endişeli bir çalkantıya dönüşüyor. Xavier başını eğiyor ve dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Ve unutma, iznimiz olmadan zihnimizi okumak kabalıktır, Ophelia."

Kahretsin, o haklı. Düşüncelerini dinlemek ve benden ne sakladıklarını öğrenmek çok kolay olurdu. "Herhangi birimizin tehlikede olduğunu düşünmem dışında," diye hatırlatıyorum ona muzaffer bir sırtışla.

"Kimse tehlikede değil." Çenesini Malachi'ye doğru eğmeden önce başımın tepesine bir öpücük bıraktı. "Gitsen iyi olur."

Malachi bana bir gülümseme sunuyor ve hayal kırıklığını gizlemek için elinden geleni yapıyor, ama onu okumadan bile omuzlarındaki hafif sarkmadan ve parlak yeşil gözlerindeki parıltı eksikliğinden bunu anlayabiliyorum. "Sonra görüşürüz, tatlı kız."

Ona gönülsüz bir el sallıyorum. "Sonra görüşürüz, Kai."

Xavier başka bir şey söylemeden beni koridordan geçirip bir sonraki dersime götürüyor ve ben de az önce ne olduğunu merak ediyorum. Kötü bir şey oluyormuş gibi gelmiyor. Xavier kendi kendine hafifçe mırıldanıyor ve diğerlerinden herhangi bir korku ya da endişe hissetmiyorum ama yine de ... "Neler oluyor? Kai neden gitmek zorunda kaldı?"

Xavier güler ve başını sallar. "Çünkü o senin için fazla ahmak."

Kaburgalarına dirsek attım. "Hayır, değil."

Daha sert gülerek ve beni gevşek bir baş kilidiyle sararak yanıt veriyor. Sonra başımın tepesine bir öpücük daha konduruyor ama soruma hâlâ cevap vermiyor.

"Bu da ne demek oluyor, Xavier?"

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, Cupcake. Derslerini bitirelim de seni eve götüreyim."

Son birkaç kelimeyi söylerken ses tonundaki değişiklik hiç de yanlış anlaşılmıyor ve bu, heyecandan tüylerimin diken diken olmasına yetiyor.

Çocuklar *lanetin* kalktığını henüz bilmiyorlar ve ben onlara söylemek için sabırsızlanıyorum. Her şeyi planladım. Xavier başımın döndüğünü hissedip gerçeği yüzüme vurmadan önce heyecanımı bastırmaya çalışıyorum. Kendi planlarıma o kadar daldım ki onun da benden bir şeyler sakladığını neredeyse unutuyorum.

Aklını okumak niyetinde değilim ama elimde değil ve bir ipucu bulmak için içimi yokluyorum. Rahatça, bir adım bile atmadan, büyük elini boğazıma doluyor ve hafifçe sıkıyor. "Kaba, Cupcake."

"Bekle! Olduğumu anladın-?" Yakalanmanın verdiği utanç yanaklarımı ısıtıyor.

"Evet." Bana bir öpücük daha verdi.

"Özür dilerim. Elimde değil. Bazen sadece ... özür dilerim."

Yürümeyi bırakıyor ve bir saniye sonra koridorun duvarına yapışıyorum. Öğrenciler yanımdan geçip gidiyor, eğlenen ya da endişeli bakışlar fırlatıyorlar ama sanırım mücadele etmiyor olmam hiçbirinin müdahale etmesini engelliyor. "Utanmana gerek yok. Ve seni kafamın içinde seviyorum. Ama bugün oraya girmeyeceksin."

"Beni engelleyebiliyor musun?" Şaşkınlıkla sordum. Profesörün onun yeteneklerine ne kadar inandığını ve derslerimin onun da kendi güçlerini geliştirmesine nasıl yardımcı olduğunu biliyorum ama bu kadar ilerlediğini fark etmemiştim.

Başparmağıyla boğazımı okşuyor. "Çok zorlamadığın sürece sorun yok. En azından ben öyle düşünüyorum."

Gülümsememin gücüyle yanaklarım acıdı. "Seninle çok gurur duyuyorum!"

"Evet, ne kadar olduğunu bana daha sonra gösterebilirsin, Cupcake." Ses tonundaki şakacılık, kötü bir şeyler olduğuna dair tüm korkularımı yatıştırmaya yetti. Şimdi hayatımda hiç olmadığım kadar meraklıyım. Bir soru sormak için ağzımı açıyorum ama ben daha soramadan Xavier dudaklarını dudaklarımın üzerine mühürleyip beni öpüyor.

Soru da yok.

Çok adaletsiz, diye homurdanıyorum. Xavier beni böyle öperken ne kadar homurdanabilirsem o kadar homurdanıyorum.

Günün geri kalanında Xavier'in kafasından uzak durdum, ama onu soru bombardımanına tuttum, hepsi de ustaca cevap vermekten kaçınırken bir şekilde heyecanımı körüklemeyi başardı. Verandaya ulaştık ve merakım o kadar arttı ki patlayacak gibi oldum.

"Benden ne sakladığını yakında öğrenecek miyim?" Neşemi kontrol altına alma çabasıyla zıplayarak soruyorum.

Elimi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerimi okşuyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok, Cupcake."

"Yalancı," diye hayıflanıyorum eve girerken. İçeri adımımızı atar atmaz Malachi'nin enerjisi beni çarpıyor. O da en az benim kadar sersemlemiş durumda. "Ne haltlar dönüyor?" Fısıldıyorum.

Xavier başını mutfığa doğru salladı. "Git kendin gör."

Neredeyse koşarak koridordan geçip mutfığa daldım. Beni karşılayan manzara beni hem şaşkına çevirdi hem de delicesine mutlu etti. Masanın ortasında dev bir tek boynuzlu at balonu duruyor ve pembe simli balonlar odanın etrafına saçılmış, ihtiyacımız olduğu konusunda ısrar ettiğim klasik kırmızı ve yeşil Noel süsleriyle çatışıyor. Üst dolaplardan bir tebrik pankartı sarkıtıldı ve her birimizin yerine balonlarla uyumlu kağıt tabaklar ve bardaklar yerleştirildi. Tek boynuzlu at pastası rengarenk lolipoplar ve serpintilerle süslendi ve içine dalmak için sabırsızlanıyorum. Ama en güzeli, Malachi, Axl ve Alexandros da burada. Malachi sarılma gücüyle beni neredeyse deviriyor ve nefesimi toparlamakta zorlanıyorum. "Tüm bunlar da ne?"

"Bu senin partin prenses," diyor Axl ve beni Malachi'nin kollarından çekip kendi kollarına alıyor.

Xavier arkamda duruyor, çenesini başıma dayıyor. "Tebrikler, Cupcake."

"Ne için tebrikler?" Bir ipucu bulmak için Alexandros'a bakıyorum. Masada oturmaya devam ediyor ama yüzünde beklenmedik derecede şefkatli bir gülümsemeyle hepimizi izliyor.

Cevap veren Malachi. "Güçlerinizi kontrol ettiniz. Lanet kalktı." Onun sevinci beni güldürüyor.

"Zaten biliyor musun?"

Xavier güler. "Evet, biliyoruz."

Axl beni bırakmadan önce sertçe sıkıyor. "Olur olmaz anladık prenses."

Profesöre bakıyorum ve kızgın görünmek için elimden geleni yapıyorum ama yüzümdeki gülümsemeyi bir saniyeden fazla tutamıyorum. "Bana bilmediklerini söylemişsiniz. Onlara söylemek için beklemem gerektiğini söylediniz," diyorum suçlayıcı bir şekilde.

Omuz silkiyor. "Çocuklar bu olayı kutlamak için özel bir şey yapmak istediler ve ben de..." Burnundan bir nefes çekiyor ve kendini ayağa kaldırıyor. "Kutlama yapmayalı çok uzun zaman oldu." Kollarını uzatıyor ve ben de kollarına girerek beni rahatça sarmasına izin veriyorum. "Ve dün gece başardığın şey kutlanmaya değer, küçüğüm."

Başımı göğsüne yaslıyorum, gözlerim pastaya ve sandalyemin arkasına bağlanmış tek boynuzlu at balonuna takılıyor. Bu onun konfor alanının çok dışında. Dudaklarımdan bir kakhaha dökülüyor. "Bundan gizliden gizliye nefret ediyorsun, değil mi?" Fısıldıyorum.

Çenesini başımın üstüne yaslıyor. "Senin bilebileceğinden çok daha fazla," diyor abartılı bir iç çekişle ve nefesi saçlarımı karıştırıyor. "Bunu bana on katıyla telafi etmeni bekliyorum."

"Pasta zamanı!" Malachi bağırıyor ve kendimi Alexandros'un kucağından kurtarıyorum.

"Ve sonra orgazm," diyor Axl.

Xavier havaya yumruk atar. "Bir metrik ton orgazm."

Alexandros'a teşekkür ettikten sonra Malachi'nin benim için çektiği koltuğa oturuyorum. "Bütün gün bunu mu yaptınız?"

Malachi hevesle başını sallıyor. "Evet. Dün gece bir şeyler yapmayı düşündük ama Xavier jeoloji dersinden sonra beni almaya gelene kadar planın tamamından haberim yoktu."

Xavier güler. "Evet. Axl ve ben sen sınıfa gittikten sonra bu fikri bulduk ve bunu ona söyleyemeyeceğimizi biliyorduk çünkü dökecekti."

Malachi koluna yumruk atıyor. "Siktir git!"

"Bu doğru." Xavier ellerini havaya kaldırıyor. Çocuklar didişmeye başlıyor ve ben de o anın normalliğinin tadını çıkarıyorum. Birkaç dakika sonra Alexandros onlara uslu durmalarını söylüyor ve sessizliğe gömülüyorlar.

"Her birinizin kendine özgü yetenekleri var ama şu anda Ophelia'yı zihninden engelleyebilecek kadar güçlü olan tek kişi Xavier." Xavier'le gurur duymanın ezici hissi hepimizin içinde dalgalanıyor. Sonra Alexandros dikkatini bana çeviriyor. "İşte bu yüzden bugün derslerinizde size eşlik etmesi gerekiyordu."

Gözlerim dördü arasında gidip geliyor ve o kadar çok olumlu duyguya kapılıyorum ki, kelimenin tam anlamıyla bir parıltı bulutu içinde patlayabilirmişim gibi hissediyorum. Tüm bunları yaptıklarına inanamıyorum. Gözlerim doluyor ama bunlar saf sevinç gözyaşları. "Daha önce hiç parti vermemiştim. Hepinize çok teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım, tatlı kızım." Malachi yanağımdan bir damla yaşı siliyor.

Axl önüme bir dilim pasta koydu. Benimkinin yanındaki koltuğa oturduktan sonra elini enseme koyuyor. "Pastanı ye ki güzel şeylere geçebilelim."

Xavier inleyerek onaylıyor.

"Ophelia'mıza kaç orgazm borçlusunuz çocuklar?" Alexandros gözlerinde daha önce hiç görmediğim hınzır bir parıltıyla soruyor. Onun bu yönünü görmek nadir bir hediye ve buna tanık olduğum için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum.

Malachi'nin ağzında konuşmaya çalıştığı kocaman bir kek lokması vardır, ancak ağzından çıkan tek şey serpintiler ve anlaşılmaz mırıldanmalardır.

"En az yirmi bir," diye cevaplıyor Axl.

"Yirmi bir mi?" Düşüncesi bile bacaklarımı titretiyor.

Omuz silkiyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Üç hafta oldu. Bu günde sadece bir tane prenses."

Xavier, "Her birimizden bir tane bile yok," diye araya girdi.

İçimdeki sıcaklık tutuşuyor ve birden önümdeki devasa pasta parçası çok daha az çekici görünüyor. Tek düşünebildiğim onların usta elleri, günahkâr ağızları ve çıplak bedenleri.

Malachi dudaklarını yalıyor. "Yirmi bir çarpı üç, altmış üç eder." Aman Tanrım, kesinlikle orgazmdan öleceğim.

Alexandros çenemi kavırıyor, kara gözleri içimi yakıyor. *Tüm bunları ve daha fazlasını hak ediyorsun küçüğüm*, diyor yüksek sesle konuşmadan önce sadece bana. "Belki hepsi bir gecede olmaz çocuklar." Sonra alnıma yumuşak bir öpücük kondurup odadan çıkıyor ve beni üçüyle baş başa bırakıyor.

Axl tabağıma baktı. "Aç değil misin, prenses?"

Başımı sallıyorum. Azıcık bile değil. "En azından pasta için aç değilim."

Tabağımı itiyor ve beni masanın üzerine kaldırıyor, böylece onun önünde oturuyorum. Sonra öne doğru ilerliyor ve geniş omuzlarıyla kalçalarımı birbirinden ayırıyor. "Sana neye aç olduğumu söyleyeyim mi?" Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve kalçalarımın arasında sıcaklık birikiyor.

Cevabı zaten biliyorum ama yine de evet diye mırıldanıyorum.

Ağzının bir köşesi sırtarak kalkıyor ve tek boynuzlu at balonu uğursuzca üzerimde dururken masaya uzanana kadar beni sözsüzce geriye itiyor. Bir kıkırdama sesi çıkarıyorum ve kalçamdan bir ısırık yiyorum.

"Sence onu bir gecede kaç kez boşaltabiliriz?" Axl külotumu çıkarırken Xavier soruyor.

Titreyerek nefes alıyorum.

"Bilmiyorum. Durmamız gereken bir sınır var mı? Yani evi yakıp yıkmak gibi mi?" Malachi soruyor.

Hayır. Artık kendini kontrol edebilecek kapasitede. Sınır yok. Profesörün sesi kafalarımızı dolduruyor ve kaderimi de mühürlüyor. Bu gece kesinlikle bu ölümlü diyarı terk edeceğim ve buna kızgın bile değilim. Bacaklarım şimdiden şiddetle titriyor ve Axl bana dokunmadı bile.

"Hiç orgazm yüzünden ölen oldu mu?" Malachi, tüm düşüncelerimi onlara ilettiğimi bilmemi sağlayarak soruyor.

Xavier hınzırca bir kahkaha atar. "Sanırım öğreneceğiz."

Ona uyarıcı bir bakış fırlatıyorum ama Axl'ın ağzı etimle buluştuğu anda tüm sıcaklığını kaybediyor. Merkezim boyunca sıcak, ıslak bir iz yalıyor ve bu da içime beyaz bir zevk yayıyor. Bağırarak kalçalarımı kaldırmaya çalışıyorum ama kardeşleri bana ziyafet çekerken Xavier ve Malachi beni tutuyor.

"Gelmek için en sevdiğin yol bu, değil mi Cupcake?" Xavier soruyor.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve güçlerimi kontrol altında tutmaya çalışırken öfkeyle başımı sallıyorum. Axl'ın yetenekli ağzının verdiği inanılmaz hisler odaklanmamı gerektiriyor. Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde, Yeni Yıl'da gece yarısı patlayan bir havai fişek gibi patlıyorum. Çabuk, hızlı ve elektrikli.

Gülümsüyorum çünkü cennetteyim, ama aynı zamanda güçlerim benim açımından minimum çabayla kontrol altında kaldığı için. Bu geceki orgazmların ilki olduğunu düşünürsek bu iyi bir şey. Xavier ve Malachi beni kimin boşaltacağı konusunda tartışmaya başladılar bile ve belki de bundan nefret etmeliyim ama edemem. Onların bağlılığını ve sadakatini damarlarımda zevkimle birlikte akarken hissederken olmaz.

"BACAKLARINI HİSSEDEBİLİYOR MUSUN, PRENSES?" Axl'in alçak sesi kulaklarıma doluyor. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyorum, onların sıcak bedenlerinden oluşan bir kozanın içinde yatarken gözlerimi açamıyorum. Altmış üç orgazmın kaçını gerçekleştirdiklerini bilmiyorum, altıdan sonra saymayı bıraktım. Ama sabah güneşi doğana kadar beni tekrar tekrar yediler, becerdiler ve beslediler. şafakla birlikte.

Malachi usulca gülüyor, nefesi omzumun üzerinde tozlanıyor. "Sanırım onu kırdık."

"Hayır. O lanet olası yenilmez, değil mi Cupcake?"

Uyku beni ele geçirmekle tehdit ederken gülümseyip onayımı mırıldanıyorum ve etrafımı saran boğuk sesleriyle kendimi bırakıyorum. Bağımızın rahatlığı ve korumasında, hiçbir şeyin bunu bozamayacağını biliyorum. Hiçbir şey bizi bozamayacak.

Burası evimiz.

CHAPTER
YİRMİ SEKİZ
OPHEL AI

"T Bahsettiğim yetenekli genç cadı bu." Enora'nın sesi odaya süzülüyor ve başımı ders kitabımdan kaldırdığımda onun açık kapıdan içeri girdiğini görüyorum, ardından alev alev yanan başka bir kadın geliyor. Odanın etrafına dizilmiş ışıkların altında parlıyor gibi görünen kızıl saçlar. Sonuncusu şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı yaratık olabilir. Ama o kim ve burada ne işi var?

"Cadence Callander. Ailesinin üyeleri nesillerdir okulumuza devam ediyor," diye ekliyor Enora, karşımdaki yatakta oturan arkadaşımı işaret ederek.

Cadence yataktan fırlıyor ve misafirlerini selamlıyor. Kızıl saçlı kadın kendini tanıtmadan önce hafif bir gülümsemeyle beni selamlıyor

Cadence'e Enora'nın eski bir arkadaşı olduğunu söyledi ama adını söylemedi. Kitabıma geri dönüyorum - ya da en azından öyle davranıyorum. Onlar Cadence'in ailesinden ve bir gün Montridge'de profesör olma hayallerinden bahsederken doğuştan gelen merakım onları dinlemememe izin vermiyor.

Ben burada yokmuşum gibi açıkça sohbet etmeye devam ediyorlar ve bazı insanlar bunu kaba bulsa da, ben arka planda kaybolmaktan oldukça hoşlanıyorum. Özellikle de son birkaç haftadır bunu çok az yapabildikten sonra. Son zamanlarda sürekli birilerinin dikkatini çekiyormuşum gibi geliyor ve bunu çoğunlukla sevsem de bazen kimse yokluğumu fark etmeden ortadan kaybolabilmeyi özliyorum. Bu yüzden Gümüş Vadi'yi ziyaret etmekten bu kadar keyif alıyorum. Burada, ben sadece Ophelia'yım. Yakında kıyameti getirmesi muhtemel, var olan tek elementai olan Ophelia değil.

"Cadence." Enora arkadaşımı dirseğinden kavradı. "Gel de misafirimize çay yapmama yardım et." Cadence hevesle başını sallıyor, gözleri onu tamamen büyülemiş gibi görünen kızıl saçlı kadından ayrılmıyor. Öyle ki Enora Cadence'i neredeyse sürükleyerek odadan çıkarmak zorunda kalıyor ve ben de adını hâlâ bilmediğim bu tuhaf, esrarengiz kadınla baş başa kalıyorum. Bana doğru birkaç adım atıyor ve ben de bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve gerekirse kaçmaya ya da savaşmaya hazırlanmak için ayaklarımı yere basıyorum.

Kızıl saçlı kadın gülümsüyor ama onda beni tedirgin eden bir şey var. Bana doğru attığı her adım bir perdenin inişi gibi geliyor, sanki gücünü koruyordu ama bir nedenden dolayı artık bunu yapmıyor.

"Benden korkmana gerek yok, Ophelia." Tatlı tatlı gülümsüyor, zümrüt yeşili gözleri gerçek değerli taşlardan yapılmış gibi parlıyor. Verdiği his gerçek olsa da artık içgüdülerime güvenmiyorum. Güçlü büyüünün metalik tadını tanımaya başladım ve tadı şimdi dilimi kaplıyor.

"Adımı nereden biliyorsun?" Kim olduğuna ve benim için bir tehdit olup olmadığına dair bir ipucu bulup bulamayacağımı görmek için onu yakından inceleyerek soruyorum. Eğer öyle olsaydı Enora beni onunla yalnız bırakmazdı. Alexandros, çok az kişiye inanan bir adam, Enora'ya güveniyor. Elbette bunun bir anlamı var.

"Senin hakkında çok şey biliyorum, Ophelia Hart. Ne de olsa doğumunda oradaydım."

İfadesi solar pleksusuma indirilmiş bir yumruk gibiydi. "Sen, sen ne?"

Başını salladı ve Cadence'in yatağına oturdu. "Evet. Seni kurtaran varlıklardan biriydim."

"Beni kurtardın mı?" Tekrar başını sallıyor.

Başım dönüyor ve elimi enseme koyup kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. "Kimden? Sen kimsin?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Seni ve aileni kimin avladığını gerçekten bilmiyorum çocuğum. Biz geldiğimizde yanarak ölmüşlerdi ve bir vampiri sadece en yoğun ateş öldürebilir. Onları öldürmek için kafalarının koparılması gerektiği bir efsanedir. Eğer bir ateş yeterince kızgınsa, onları iyileşebileceklerinden daha hızlı yakabilir."

"Onlar vampir miydi?"

"Evet. Anneni ve babanı öldürdüler, biz de seni onun karnından kurtarıp kilisenin merdivenlerine bıraktık. Dün gibi hatırlıyorum. Gözlerin canlı mavinin aynı elektrik tonundaydı."

Doğal merakım, damarlarımda dolaşan korku ve belirsizlik tarafından bastırılıyor, kalbimin etrafındaki pençeleri kıvırıyor ve sıkıyor. Şifonyer takırdamaya başladı.

"Sakin ol Ophelia. Ben senin için bir tehdit değilim." Sesi yatıştırıcı ama ona güvenemiyorum.

Ophelia mı? Alexandros'un buyurgan sesi kafamın içinde çınlıyor şimdi, karşımda oturan bu karizmatik cadının müzikal tonunun tam tersi.

Duvarlar tıkırdamaya devam ediyor ve sıcaklık tenimi kabartıyor.

Ophelia! Alexandros bir kez daha seslenir.

Kadın bana bakıyor. Hâlâ gülümsüyor ama yeşil gözleri ruhumun derinliklerine işliyor. Bakışlarımı onunkilerden ayırmak için başımı sallıyorum. Çok fazla duygu seline kapılıyorum ve hiçbirine odaklanamıyorum.

Neredesin sen? Alexandros çılgınca bağırıyor. *Seni bulamıyorum!*

Axl'in ya da belki de Xavier'in ona Gümüş Vadi'de olduğumu söylediğini belli belirsiz duyuyorum. Kanım kulaklarıma hücum ediyor. Oksijen için soluk soluğa kalıyorum ama odadaki oksijen emiliyor ve bunun şüphesiz benim yüzümden olduğunu biliyorum ama durduramıyorum. Ancak yeşil gözlü kadın etkilenmedi.

"Işığını kullan Ophelia," diyor sakince.

"Nereden biliyorsun-" Sonraki kelimeler ciğerlerimdeki havasızlık yüzünden benden çalındı.

"Eğer sizi sakinleştiren Alexandros ise, o zaman ona ulaşın ve bu evin duvarlarını yerle bir etmeden önce size rehberlik etmesini sağlayın."

Alexandros, umutsuzca sesleniyorum.

Neredeyse geldim, küçüğüm. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim.

Kimse bana zarar vermiyor. Ama gücümü kontrol edemiyorum. Odaklanamıyorum. Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor.

Evet, yapabilirsin. Gözlerini kapat ve ışığını bul, agápi mou.

Odaklanmaya çalışıyorum ama kafamda çok fazla soru ve duygu uçuşuyor.

Sesimi dinle, başka bir şey dinleme, diyor, şimdi çok daha sakin, sesinin derin tınısı beni rahatlatıcı bir dalgayla yıkıyor.

Dediğini yapıyorum, teselli ve övgü dolu sözler söylerken sadece onu dinliyorum. Merkezim olan göz kamaştırıcı ışık küresini görüyorum. Sanki bir düğmeye basmak kadar basitmiş gibi, tekrar nefes alabiliyorum ve ev sakinleşiyor.

Gözlerimi açtığımda cadı hâlâ merakla beni izliyordu. "Sen güçlüsün Ophelia. Ama..." Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Ama ne?"

Aşağıda büyük bir gürültü kopuyor ve o kargaşada Alexandros'un sesini tanıyorum. İçimdeki endişe bir kez daha yükseliyor ama kontrol ediyorum. Eve girmesine izin verilmesini talep ediyor. "Neden içeri gelemiyor?"

"Çünkü bunu yapmasını engellemek için bir büyü yaptım."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Neden?"

"Ona güvende olduğunu ve birkaç dakika içinde içeri girmesine izin vereceğimi söyle," diyor. "Ve sonra konuşabiliriz."

"Ona adını verebilir miyim?"

Gözleri sevinçle parlıyor. "Nazeel. Kimden bahsettiğinizi anlayacaktır."

Şimdi kafam daha da karıştı, ama sadece bana ulaşmak için evi parçalamasını engellemek için istediğini yapıyorum.

"Nazeel!" Alexandros'un kükremesi evin içinde yankılanıyor. Elini sallayarak tüm sesleri bastırıyor ve tam bir sessizliğe gömülüyoruz. Ben de artık onu kafamın içinde duyamıyorum.

"Kimsin sen?"

"Alexandros'un eski bir arkadaşı. Bir müttefik." Bir elini dizime koyuyor ve sıkıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, hâlâ nedenlerinden emin değilim. "Öyle düşünüyor gibi görünmüyor."

"Dünya sizin kim ve ne olduğunuzu öğrendiğinde olacıklardan korkuyor. Ama bunun olmasını engelleyecek bir şey yok."

Kaçınılmaz ölümünden bu kadar rahat bahsetmesi beni dehşete düşürüyor. "Yine de bunu durdurabiliriz. Neden herkes bilmek zorunda ki?"

Kağlarının arasındaki nokta birbirine yapığır ve dudaklarını büzer. "Bilmek zorundalar, Ophelia. Kim olduğun saklanamaz."

"Türümün son örneği olmam gerektiğini biliyorum ama-"

"Hayır." Yeşil gözleri kararıyor ve öne doğru eğiliyor. "Sen bundan çok daha fazlasısın."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Nazeel irkilerek geri çekiliyor ve şakaklarını ovuşturuyor. "Eskisinden çok daha güçlü."

Nabzım bir kez daha yükseldi. "Ne? Kim?"

"Gitmeliyim."

"Bekle! Hayır." Çok fazla sorum var ve o da ihtiyacım olan cevapların birçoğuna sahip gibi görünüyor. "Ailem kimdi? Ne demek ben bundan daha fazlasıyım? Sen kimsin?"

Gözleri yaşlarla doluyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "Senin hayatını kurtardım, tatlı Ophelia. Doğduğun andan itibaren özel olduğunu biliyordum. Pek çok kişi senin gücünü kendi amaçları için kullanmaya çalışacak, ama onlara izin verme çocuğum. Her zaman ışığına güven."

Elimi bırakıyor ve ben başka bir soru soramadan ortadan kayboluyor. Gücünden eser bile kalmamıştı. Ama Alexandros'un matadora saldıran bir boğa gibi evin içinde fırtına gibi esen sesi kulaklarımı dolduruyor ve odaya daldığında gözlerimi kırpttırıyorum, gözleri Cadence'in odasına bakarken vahşileşiyor.

"Nerede o?" diye hırlıyor.

Sadece beş saniye önce olduğu yere bakıyorum. "Ortadan kayboldu. Gerçekten ortadan kayboldu."

Enora arkasından hızla yaklaşıyor ve adam bir anda dönerek elini Enora'nın boğazına doluyor ve onu havaya kaldırıyor. "Sana güvenmiştim." Sesindeki öfke daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor. Odadaki sıcaklık donma noktasının altına düşüyor gibi.

Panik tüylerimi diken diken ediyor ve ona doğru koşup boştaki elini tutarak parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "Bırak onu gitsin."

Bakışlarını Enora'ya sabitleyerek beni görmezden geliyor. "Onu koruman için sana güvenmiştim."

Konuşmaya çalışır ama konuşamaz. Gözleri yuvalarından fırlıyor ve yüzü kıp kırmızı oluyor. Elini ekiştiriyorum. "Lütfen bırakın gitsin, böylece açıklayabilir."

Birkaç ağır saniye boyunca, onun boynunu kıracağından endişelendim. Ama sonunda onu bırakıyor ve beni kollarıyla sarıyor. Elleri vücudumda geziniyor, sanki yaralanma olup olmadığını kontrol ediyor. "İyi misin?"

Hayır, iyi değılim. Kafam karışık ve korkmuş durumdayım ve yanıtlamam gereken üç milyar soru var ama kastettiğı şeyin bu olmadığını biliyorum. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Bir kolunu bana doluyor ve Enora'ya dönüyor. "Nasıl yapabildin? Tarikat... Nazeel?" Tam bir cümleyi bir araya getiremiyor gibi görünüyor ve ben de neden bu kadar kızgın olduğunu, üstelik kızıl saçlı kadından korkuyor gibi göründüğünü merak ediyorum. İnanılmaz derecede güçlüydü ama ondan gelen bir tehlike sezmedim.

"Ben iyiyim," diye onu temin ediyorum.

Beni görmezden geliyor ve bakışlarını Enora'nın üzerinde tutuyor.

"En yetenekli cadılarımızla ve ayrıca Ophelia'yla tanışmak istedi. Ona zarar vermeyeceğini biliyorsun. Ne yapmam gerekiyordu?"

Beni daha sıkı kavrarken nefesi alnımda tozlanıyor. "Bana hemen sylemeliydin."

"Bana gizlilik yemini ettirdi ve ailemin Danraath cadılarına ettiği yeminin onun isteklerine karşı gelmemi engellediğini biliyorsun. Ayrıca onun Ophelia için bir tehdit olmadığını da biliyorsun."

"Bekle. Senden bana göz kulak olmanı isteyen o muydu?" diye soruyorum. Enora başını sallıyor.

"Doğduğumda beni kurtardığını söyledi. Orada olduğunu söyledi."

Alexandros bana döndü, gözleri kısılmıştı. "Bunu sana o mu söyledi?"

Başımı sallıyorum. *Ayrıca benim bir elementai'den fazlası olduğumu söyledi, Alexandros. Ne demek istedi?* Ona bağımız aracılığıyla soruyorum çünkü beni Nazeel'le yalnız bıraktıktan sonra Enora'ya tam olarak gvendiğimden emin değılim. Ayrıca, en azından ne anlama geldiklerini öğrenene kadar aramızda kalmasını tercih ettiğim bazı şeyler var. Nazeel ile olan bağlantısı göz önüne alındığında, Enora'nın benim ne olduğumu bilip bilmediği sorusunu göz ardı edemem.

Bana cevap vermiyor. Onun yerine bakışlarını Enora'ya yöneltiyor. "Gvenimi kırdın ve bunun için seni asla affetmeyeceğim."

Enora'nın yüzündeki acı o kadar şiddetli ki beni sarıyor. "Alexandros, ben asla-"

"Benim için dünyadaki en değerli şeyi sana emanet ettim." Vücudu öfkесinin gücüyle titreşiyor.

"Ama Nazeel ona asla zarar vermez," diye ısrar ediyor Enora.

Dişlerini göstererek saldırıyor ve Enora kapıya doğru geri çekiliyor. "Mesele bu değil, Enora. Geri dönüşü olmayan bir olaylar zincirini harekete geçirdin!"

Bakışlarını sertleştirir. "Hayır, Alexandros. Olması gereken neyse o olacak. Bırak başkasının kaderini, kendi kaderimizi bile değiştirmek için ikimizin de yapabileceği bir şey yok. Eğer Nazeel'in Ophelia'ya ilgisi varsa, bunun iyi bir nedeni olmalı."

Midem bulanıyor. Neden her zaman kendi hayatımda döngünün dışındaymışım gibi hissediyorum?

Alexandros bileğimi tuttu. "Bir daha bu eve gelmeyeceksin."

Beni kapıya doğru götürürken ona ayak uydurmaya çalışıyorum. "Ne? Hayır, yapamazsın-"

Olduğu yerde duruyor ve çenemi başparmağı ile işaret parmağı arasında kavıyor. Şimdi koridorda duruyoruz, etrafımız bir düzine korkmuş görünümlü cadıyla çevrili. "Buraya bir daha gelmeyeceksin, Ophelia."

"Onu durduramazsın. O benim arkadaşım," diye bağılıyor Cadence bizi çevreleyen çemberin dışından ve arkadaşlığımızı savunması kalbimi ısıtıyor.

Vahşi bir kükremeyle dişlerini gösteriyor ve yakındaki cadılardan birkaçı irkilerek geri kaçıyor.

"Kızlar, şimdilik bu kadar yeter." Enora'nın sakın sesi koridorda yankılanıyor. "Alexandros, kızı arkadaşlarının önünde terbiye etmek zorunda mısın?"

Arkamızda bir yerden tek bir kıkırdama geliyor ve beni tutmayı bırakıyor. *Daha yeni başlamıştım bile*, bağımız aracılığıyla beni uyarıyor.

Dudağımı ısııyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yanaklarım utançtan yanıyor ama kalçalarımın arası da açıklanamaz bir şekilde sıcak. O öfkeli ve tehlikeli ve bu kesinlikle ne yeri ne de zamanı. Yine de kendime engel olamıyorum.

"Arkadaşlarınla vedalaş Ophelia," diye emretti. "Buraya geri dönmeyeceksin."

Ona cehenneme gitmesini söylemek istiyorum ama gözlerindeki bakış öldürücü ve "daha yeni başladım" tehdidini tüm bu insanların önünde test etmek istemiyorum. Bu yüzden arkadaşşıma dönüyorum ve ona küçük ama sıcak bir gülümseme veriyorum.

"Hoşça kal, Cadence." Gözleri yaşlarla doluyor. "Hâlâ kütüphanede buluşabiliriz," diye teklif ediyorum, kalbim parçalanarak.

Alexandros homurdanıyor. "Hayır, yapmayacaksın."

Ben itiraz edemedim, yanan bir binadan birini kurtaran bir itfaiyeci gibi beni omzuna aldı ve Gümüş Vadi'den dışarı çıktı.

"Beni yere bırakır mısın?"

Beni görmezden gelip koşmaya başlıyor ve eve döndüğümüzde başım dönüyor ve biraz midem bulanıyor. Beni girişe bırakıyor ve ben ayaklarımın üzerinde sallanıyorum.

"İyi misin, bebeğim?" Malachi arkamdan yaklaşıp geriye doğru sallanmamı engelliyor.

"Hayır," diye bağıriyorum ve tüm öfkemi karşımda duran adama yöneltiyorum.

Alexandros avucunu esnetir. "Beni zorlama Ophelia, çünkü seni cezalandıracağım ve çocuklara kışını kanından daha kırmızıya çevirdiğimi izleteceğim."

"Uh-oh." Axl yanıma geldi. "Ne yaptın prenses?"

"Ben hiçbir şey yapmadım!" Kızgınlığım aniden üzüntüye dönüşüyor ve gözlerim doluyor. Bu hiç adil değil. En iyi arkadaşımı kaybettim ve ben yanlış bir şey yapmadım.

Alexandros yanağımdan bir damla yaşı siliyor. "Yaptığım her şeyin seni korumak için olduğunu sana daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Dudağımı ısırdım. Bunu bana defalarca söyledi, ama yine de ...

Dudaklarını alnımda gezdiriyor. "Ama beni cadıların önünde sorgulayamazsın, Ophelia."

Yani mesele bu mu? Başkalarının önünde onun otoritesine meydan okumam mı? "Tamam. Ama ben-"

"Ophelia!"

Xavier'in karanlık kahkahası arkamda çınlıyor. "Lütfen onu biraz daha kızdır Cupcake. O şaplakları görmeyi çok isterim."

Axl ve Malachi aynı fikirde mırıldanıyor ve yanaklarım ısınıyor. Alexandros yine çenemi kavırıyor, Gümüş Vadi'de yaptığından çok daha nazikçe. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirip aşağı doğru çekiştiriyor ve ben inleyene kadar ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. "Şaplağı başka bir zamana saklayabiliriz. İzini sürmem gereken bir cadı var."

"Nazeel'i bulmaya mı gidiyorsun?"

"Eğer şimdiye kadar çoktan gitmediyse." Elini yüzümden çekti ve dikkatini çocuklara yöneltti. "Onu gözünüzün önünden ayırmayın."

Xavier, Alexandros'un kaşlarını çatmasına neden olan sahte bir selam veriyor. Malachi kollarını belime doluyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "Kızımızı kilit altında tutacağız, efendim."

İç çekiyorum. Savaşmalıyım ama enerjim yok ve adamlarımla kilit altında kalmak o kadar da kötü değil. Yemek ve filmin ardından bol bol kucaklaşma - orgazmlardan bahsetmiyorum bile. Bir sürü orgazm.

Alexandros aklımdan geçenleri okumuş olmalı, çünkü kapıya doğru yönelmişti, ama şimdi topuklarının üzerinde dönüyor ve bir sestten daha hızlı bir şekilde eli enseme, sıcak ağzı kulağımda. "Geri döndüğümde küçüğüm, ne kadar bitkin olduğun ya da ne kadar verdiğin umurumda değil. Seni becerirken senden besleneceğim ve bunu yaparken adımı inleteceksin."

Boğazımdan çıkmaya çalışan muhtaç iniltiyi yutuyorum. Arkadaşlarımla görüşmemi engellemeyi planlayan aynı pislik ve bunun için ona hâlâ kızgınım. Ama o kendi bildiğini okumaya niyetliyken tartışmanın nafi olduğunu da biliyorum. Bu yüzden ona en tatlı gülümsememi takınıyorum ve "Evet efendim" diyorum.

ChapTer
İKİ-Nİne
ALEXANDROS

"Y "İz sürme becerilerimiz yüzyıllar boyunca körelmedi, eski dostum."
Nazeel'in kadınsı sesinde öfkemi daha da besleyen bir eğlence var.

Yakınlarda bir yerde, gizlenmiş durumda.

Gölgeler, duyularımı yanıltmak için içeri ve dışarı parıldıyor. Ama burada güçleri azalıyor. Kutsal topraklarda cadıların büyüsünü etkileyen, daha az güçlü hale getiren bir şey vardır. Bir mezarlığı başka bir kıtaya açılan bir geçidi gizlemek için mükemmel bir yer yapan da budur. Enerji dikkat çekmeyecek kadar körelmiş.

Neyse ki benim gözlerim karanlığa onunkinden daha alışkın ve bu nedenle onu bulmak için tek ihtiyacım olan biraz sabır. Ne yazık ki, konu Ophelia'yla ilgili her şey olduğunda sabrım tükeniyor.

"Senin gücüne sahip bir cadıyı bulmak kolaydır Nazeel. Arkasında bir koku bırakır."

Müzikal kahkahası kulaklarımda çınlıyor. "Sadece onu deşifre edecek kadar zeki olanlar için."

Hayal kırıklığım artıyor. "Beni pohpohluyorsun, cadı."

Anıt mezarın kenarlarında geziniyor, onun kokusuna odaklanıyor ve sadece Tarikat'ın yuvası olan dağın eteklerinde yetişen nadir orkidenin eşsiz notalarını seçiyorum. "Bu geçidin uzun zaman önce hizmet dışı kaldığını sanıyordum."

"Bunu birkaç yıl önce yeniden canlandırdım. Havenwood'a giden hızlı bir yol olması uygun görünüyordu." Nefes alış veriş sessiz ama kolayca algılanabilir. Kalp atışları sabit ama nabızı vücudundaki basınç noktalarına çarpıyor.

Dudaklarımı yalıyorum, onunla portal arasında kalarak yaklaşırken havanın tadına bakıyorum. Bekliyorum. Sabır.

Elim hemen dışarı fırlıyor ve boğazına sarılıyor. "Nazeel Danraath. Sizi evinizden bu kadar uzağa, Havenwood'a getiren nedir?"

Parlak yeşil gözleri ay ışığında parlasın diye başını yukarı eğiyorum. "Zaten biliyorsun, Alexandros Drakos. Bu yüzden buradasın, değil mi?"

Boğazını biraz daha sıkıyorum ama hiçbir tepki vermiyor. Zayıflık göstermeyecek kadar güçlü. "Ophelia'ya doğrudan erişebilmek için portalı yeniden mi dirilttin?"

Başını sallıyor.

Göğsümün derinliklerinden bir hırıltı yükseliyor. "Neden? Kıza olan ilgin ne?"

"Eğer boğazımı bırakırsan, sana anlatmam çok daha kolay olur."

Gözlerinin içine bakıyorum ve güvenilmeyecek biri olduğuna dair işaretler arıyorum ama bulamıyorum. Nazeel kurnaz ve el altından iş çeviren biri ama ondan şüphe etmem için bana hiçbir zaman sebep vermedi. Elementai soykırım sırasında bir müttefikti, hatta müdahale etmesine izin verilmemesine rağmen Giorgios'un hayatını kurtardı. Bunun için ailem ona her zaman borçlu kalacak. Onu elimden bırakıyorum ve o da geri çekilip boynuna rahatlatıcı bir masaj yapıyor.

"Çocuğa ilk kez bebekken rastladım."

Ophelia'nın bana daha önce söylediklerini hatırlıyorum. "Onu bulan sen miydin?"

Başını eğiyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor. "Tam olarak değil. Kameen ailesi tarafından çağrıldı."

Kameen Nassari kendisinin çağrılmasına izin vermez, ancak ... Bulmacanın bir parçası daha yerine oturur. "Kardeşi Jadon. Ophelia'nın babası mıydı?"

Başını sallıyor. "Evet."

Jadon ve Kameen, Artemis'in tek oğulları, gelmiş geçmiş en güçlü iblisin varislerinden biri. "Yani Azezal'in soyundan mı geliyor?"

"Evet. Ve Kameen'in yeğeni."

Böyle bir çabanın beyhudeliğini bilmeme rağmen, onun tanıdık yüz hatlarını, halihazırda ifşa ettiklerinden daha fazlasını sunacakmış gibi inceliyorum. Yeni geliştirdiğim güçlerimle bile Nazeel'in duvarlarını yıkmam bir asır sürer. "O halde onun güçlerini bağlayan sendin." Bu bir soru değil. O hâlâ böyle bir bilgi ve güçle yaşayan az sayıdaki kişiden biri.

Ama gözlerinde parıldayan acıyı yanlış anlamak mümkün değil. Bir çocuğun güçlerini bağlamak barbarca ve zalimce bir şey ve Nazeel büyülerini iyileştirmek için kullanan uzun bir cadı soyundan geliyor. Bunun onun için acısız bir girişim olmadığından hiç şüphem yok. "Yaptım. Bu onun korunması için gerekliydi. Onun güçlü bir varlık olduğunu kesinlikle bilen başkaları da vardı. Ona ulaşmak için her şeyi yapabilecek başkaları. Ailesini öldüren yaratıkları gönderenlerle aynı kişiler onun için geleceklerdi."

"Ophelia'nın annesi kimdi?"

Pelerinindeki bir kir lekesini fırçalıyor. "Sıradan bir insan. Özel bir şey değil." Sesinde küçümseme yok, sadece gözleminin doğruluğu var. Yine de ruhumun diğer yarısının annesine *özel bir şey değil* demesi beni rahatsız ediyor. Bir hırlamayı bastırıyorum ve devam etmesine izin veriyorum. "En az yarım düzine vampir çevredeki ağaçların arasında yanarak kül oldu. İnsan son nefesini verdikten sonra bebek annesinin rahminden ateşle çıkarıldı. Ophelia derisinde en ufak bir iz bile olmadan hayatta kaldı."

İçimde kalın bir endişe sarmalı yılan gibi kıvrılarak ilerliyor. Kehanetlere inanmayı reddediyorum, yine de kelimeler kafamın içinde bir ilahi gibi, uzun zamandır bastırılmış bir anıdan gelen bedensiz bir ses gibi.

"O gece birçok ruh kayboldu, Alexandros. Annesi, Kameen cesedini ateşe vermeden önce can verdi ve babası da painite ile zehirlenmiş bir yaradan kan kaybından öldü." Geriye doğru bir adım atıyorum, bundan sonra geleceğini bildiğim şeyi daha fazla duymak istemiyorum. Eli şaşırtıcı bir güçle ön kolumu kavırıyor ve ben çekip alamıyorum.

O gece yaşananlar, sanki orada durmuş ilk elden tanık oluyormuşum gibi gözümün önünde cereyan ediyor. Bebek Ophelia yanmış bir cesetten çıkarılıyor, minik bedeni kan ve kül tabakasıyla kaplı, çığlıkları gece havasında çınlıyor. "O ateşten ve kandan doğdu, Alexandros."

Dişlerimi sıkıp başımı sallıyorum. "Bana kehanetten alıntı yapma, Nazeel."

Hayal kırıklığı hissedilir derecede artıyor. "Fazla zamanım yok." Arkamdaki portal girişine bakıyor. "Kameen beni aramaya gelecek."

"Burada olmamanız, sizi ilgilendirmeyen konulara burnunuzu sokmamanız gerektiğine dair bir kanıt daha."

Zümrüt yeşili gözleri kısıldı. "Kehanetin sadece bir kısmını biliyorsun, Alexandros. Eğer ayetin tamamını bilseydin-"

Bir uyarı homurdandım. "Bilgini benim üzerimde bir yem gibi tutma, cadı. Kehanetlere inanmam."

"Onun zamanımızın en güçlü varlığı olma yeteneğine sahip olduğunu inkar edemezsiniz. Tüm tarihimizin. Ve sen-"

"Yapma dedim!" Kükremem boş mezarlıkta bizi çevreleyen taşlarda yankılanıyor.

Elini şakağına bastırıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Kameen beni arıyor. Gitmeliyim."

"Daha pek çok sorum var Nazeel."

Ayaklarını sürüyerek gözlerini portala ve sonra tekrar bana çeviriyor. "Daha fazla zamanım yok."

Neye ihtiyacı olduğunu umursamadan devam ediyorum. Cevaplara ihtiyacım var ve cevaplar onda. "Onu buraya getiren sen miydin? Montridge'e?"

Çabucak başını sallar. "Sana, Alexandros." Gözlerim kısıldı. "Neden?"

"Kaderlerinizi gerçekleştirmek için." Kaçacakmış gibi pelerinini toparlıyor ama ikimiz de benim daha hızlı olduğumu biliyoruz. "Gitmeliyim."

"Ophelia'dan uzak duracağına dair bana söz verirsен gitmene izin veririm."

Alt dudağını yalıyor, teklifimi düşünüyor ve şüphesiz beni geçip geçemeyeceğini merak ediyor. Geçemez. Büyüsünün tüm gücü olmadan olmaz, ki bu kutsal topraklarda buna erişimi yok. Eğer bir iblis ya da elementai olsaydı

büyülere ihtiyacı olsaydı, bir şansı olurdu. Gözleri kapanır ve bir adım geriye sendeler. "Gitmeliyim. Şimdi."

"Bana söz ver."

Nabız, kafese hapsolmuş bir kuşun kanatları gibi boğazında çırpınıyor. Kameen'den duyduğu korkunun benden duyduğu korkudan daha büyük olduğuna şüphe yok ama elime ne geçerse avantajıma kullanacağım.

Bir kez daha omzumun üzerinden bakıyor. "Tamam, sana söz veriyorum kızdan uzak duracağım. Ama o senin kavrayabileceğinden bile daha güçlü, Alexandros."

Kenara çekilip geçmesine izin veriyorum. Yaklaştığında gizli geçit açılıyor, kadim büyüünü tanıyor. Geçitten geçmeden önce omzunun üzerinden bana son bir kez bakıyor. "Ve o seni değiştirecek."

Göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboldu ve ben anıt mezarın yıkık duvarına bakakalmıştım. Ne demek istedi acaba? Onu takip edip sorma dürtüsüne direniyorum. Diğer tarafa geçtiğinde çoktan gitmiş olacak ve benim o arazi hakkındaki bilgim onunkinden çok daha az. Ayrıca, eve dönüp onu kollarıma almak için sabırsızlanıyorum, hayır, *çaresizim*.

Ve gitmeden önce verdiğim sözü yerine getirmek için. Onun kanı ruhuma şarkı söylüyor, ne zaman çok uzaklaşsam beni ona geri çağırıyor.

Tabii ki beni değiştirecek. Zaten değiştirdi.

EV SESSİZ, ama dördünün de kalp atışlarının sesi kafamın içinde canlı. Her birine bağlıyım ve onları her zaman hissediyorum. Son zamanlarda bu bağ her zamankinden daha yoğun ve çocukların da bunu hissettiğini biliyorum. Belki de kalbimi Ophelia'ya açarak onlarla aramdaki bağın orada da kök salmasını sağladım. Ya da belki de tamamen farklı bir şeydir.

Malachi merdivenlerin tepesindeki gölgelerin arasından çıkar.

"Dönmüşsün.

Nazeel'i buldun mu?" diye soruyor sessizce.

"Ben yaptım." Merdivenleri çıkıyorum ve ona, hepsine doğru attığım her adımda kanım daha da ısınıyor.

"Her şey yolunda mı? Ophelia tehlikede mi?" Hâlâ sessizce konuşuyor, kadifemsi zengin sesi uykuyla kalınlaşıyor. Onun masumiyeti ve merakı

benden gönülsüz bir gülümseme aldı. Elimi ensesine koyuyorum ve alnımı alnına bastırırken sıkıyorum. "Ophelia her zaman tehlikede, Malachi. Şu anda hepimizin paylaştığı yükün gerçekliği bu."

"O bir yük değil." Sıcak nefesi benimkine karışıyor. "Hayır, değil. Kalplerimizin atmasının sebebi o."

Elini yavaşça kalbimin üzerine koyuyor, kalbim avucunun içinde sabit bir ritimle atıyor. Her ne kadar bu tür iddiaları reddetse de, o her zaman ruhların en duyarlısı olmuştur. "Uyuyor mu?"

"Evet."

Uyuyan formunun üzerinde sürünme ve o uyurken sıcaklığının içine girme düşüncesi dişlerimin çıkmasına ve sikimin sertleşmesine neden oluyor. "Ona benim için nazik davrandınız mı?" Ayrılmadan önce ona verdiğim sözü duydular ve ona karşı nazik olmalarını emretmemiş olsam da, umarım üstü kapalı olmuştur.

Parmak uçları gömleğime değiyor. "Evet efendim."

"Siz iyi çocuklarsınız." Yanından geçip ona gitmeden önce alnına bir öpücük konduruyorum.

Axl'in odasının kapısı aralık ve Xavier'in göğsüne kıvrılmış yatıyor, Axl da sırtına yaslanmış. Yumuşak nefesi içimdeki canavarı yatıştırıyor, onun üzerine tırmanıp ona sahip olmaktan başka bir şey istemiyor. Benden başka hiçbir şey hissetmeyene kadar içine girmek. Bunun yerine ceketimi silkip yatağa sürünüyorum. Önce Xavier uyanıyor ve beni görünce ondan uzaklaşarak bana yer açıyor. Axl'ı iterek yolumdan çekiyorum ve sırt üstü yuvarlanmadan önce bir gözünü açıyor. Onu kendi yatağıma taşımalıyım ama uyarılmışlığı ve kanı çoktan havaya karışmış durumda ve bedenim fiziksel olarak onun için daha fazla bekleyemeyecek kadar ağrıyor.

Yorganı indirip solgun tenini ortaya çıkarıyorum ve ağzımı kolunda gezdiriyorum. Titriyor. Aletim sertleşiyor, fermuarıma acıyla bastırıyor.

Ağzım kulağına yaklaşıp dudaklarımı vücudunda gezdirirken kendimi bir ön kolumun üzerinde tutuyorum. "Geri döndüm, küçüğüm."

"Alexandros," diye mırıldanıyor uykulu bir şekilde, gözleri hâlâ kapalı.

Boştaki elimle onu sırt üstü yatırıyorum ve gözlerimin mükemmel vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Çıplak teni erkeklerimin kokusuyla kaplı ama bu onun ne kadar güzel koktuğunu azaltmıyor. Azı dişlerim ağrıyor ve ağzım onu tatma beklentisiyle sulanıyor.

Parmak uçlarımı köprücük kemiğinin üzerinde gezdiriyorum. "Çok tatlısın, küçük Ophelia."

Rüya ile uyanıklık arasında sıkışmış bir halde mırıldanıyor. Dizimi kalçalarının arasına kaydırıp onları birbirinden ayırıyorum. "Şşş. Gerekirse uykuda kalabilirsin."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor, gözleri kapalı kalıyor. Ama bana karşı kapalı değil. Zihni açık. Kalçaları ben aralarına düşene kadar genişliyor, sanki hep burada olmam gerekiyormuş gibi ona yaslanıyorum. Malachi'nin Xavier'in yanındaki yatağa geri tırmandığının belli belirsiz farkındayım ve üç çift gözün de üzerimde olduğunu hissediyorum ama bunun bir önemi yok. Hepimiz bunun bir parçasıyız. Onun bir parçası. Onlar izlerken onu alacağım ve benim için geldiğinde adımları ne kadar güzel inlettığını onlara göstereceğim.

"Yemek yemem lazım," diye mırıldanıyor, hâlâ rüya görüyor.

Tenine karşı mırıldanıyorum, dudaklarım boğazının yumuşak teninde titreşiyor. "Haklısın. Yemek yemem gerekiyor." Ağzımı aşağıya doğru sürüklüyorum ve dilimi meme uçlarının kabarık tepelerinde gezdiriyorum, sonra karnına doğru iniyorum. İnliyor ve ben alçaldıkça, muhtaç küçük sesleri daha da yükseliyor. Sonunda ağzım uyluklarının tepesinde ve klitorisinin şişmiş tomurcuğunu ağzıma alıyorum. Nefes nefese kalıyor, parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve kalçalarını yüzüme doğru sallıyor.

Şimdi uyanık mısın, ufaklık?

"Evet." Ben onun lezzetli amını yalayıp emerken o da kendini dudaklarıma ve dilime bırakıyor.

Şimdiden sınıra çok yaklaştım. Beni mi hayal ediyordun? Ona karşı kıkırdıyorum ve titreşim onun inlemesine neden oluyor.

Eve gelmeni ve bunu yapmanı bekliyordum. Aramızdaki bağ sayesinde konuşuyor, nefes alış veriş hırıltılı ve zorlaşıyor. Onu ilk orgazmına kadar yalıyorum, onu becermeden önce ağzımla şişmiş, hassas etiyile ilgileniyorum çünkü ne kadar dikkatli olmaya niyetlensem de asla gerektiği kadar kendimi tutamıyorum.

"Alexandros!" Dudaklarından çıkan nefes nefese ismimin haykırışı beni gururla dolduruyor, sadece çıkardığı sesler değil, aynı zamanda bizi izleyen oğullarımdan gelen inilti de - onun benim için parçalandığını *hissettikçe*.

Benim için çok iyi bir kız gibi geliyorsun.

Övgülerim karşısında miyavlıyor ve teslimiyeti, içinde olma ihtiyacıyla boyumun ağrımına neden oluyor.

İç uyluğunun üst kısmına bir öpücük konduruyorum. Kasıklarındaki atardamar nabızı bir işaret fişeği gibi zonkluyor ve beni onu ısırmaya çağırıyor ama ben vücudunda yukarı doğru hareket ediyorum, aç ağzımı karnının ve göğüslerinin üzerinde gezdirerek

Hayat damarlarının en güçlü aktığı yere. Sıcak, muhtaç amının içine gömülürken dişlerimi onun güzel boğazına batırmaktan daha iyi bir şey olamaz.

Aceleyle sikimi pantolonumdan kurtarıyorum ve şimdiden prekum sızan tepemi onun girişine hizalıyorum. Bacaklarını belime doluyor ve rahat girişi şaftımın ucunu sağıyor. Nazeel'in sözleri kafamın içinde çınlıyor. *O seni değiştirecek.*

Kıskançlık -ve Ophelia'ya ve dünyanın geri kalanına onun her parçasına sahip olduğumu kanıtlama arzusu- içimi yakıyor, boğazımda sahiplenici bir hırıltının gürlemesine neden oluyor.

Axl ve Xavier'e *onu benim için açık tutmalarını* emrediyorum, onlar da hemen itaat ederek baldırlarını arkamdan çözüyor ve kalçalarını rahatça dayanabileceği kadar *açıyorlar*.

Bana göz kırpmıyor, mavi gözleri beklentiyle parlıyor. "Senin içinde o kadar derin olmak istiyorum ki kime ait olduğuna dair hiçbir şüphe kalmasın küçüğüm."

Başını sallıyor ve dişlerini yastık gibi alt dudağına gömüyor, bunu yapmam için bana meydan okuyor. Onu o kadar sert sikeceğim ki sonsuza dek sikimin şeklini alacak.

Ve tek bir sahiplenici vuruşla onu tamamen içine ittiğimde hissettiğim tatlı rahatlama gözlerimi başımın içinde döndürüyor. Şaftımın tamamı onun nabız gibi atan sıcaklığının içinde koza gibi duruyor ama bu yeterli değil. Ön kollarımın üzerinde dinleniyorum ve şahdamarının kanıyla yoğun ve hızlı aktığı mükemmel noktayı bulana kadar boynuna sokuluyorum. Isırdığımda inlemeleri muhtaç inlemelere dönüşüyor, dişlerimle hassas etini deliyor ve çökmekte olan tadının ağzıma dolmasına izin veriyorum. İçimde zaten alev alev yanan ateş bir cehenneme dönüşüyor.

"Sana ihtiyacım var." Ellerini sırtımda gezdiriyor, tenime erişebilmek için gömleğimi yukarı çekiyor. Tırnakları omurgamı tırmıklıyor ve bu beni ona daha sert sokarak yatağın şiddetle sallanmasına neden oluyor.

Ve içindeki her darbeye, eski kehanetler ve onların belirsiz kavramları zihnimin etrafında dönüyor.

Yıkımımızı ya da kurtuluşumuzu getirecek olan kişi.

Dünyaya denge getirecek olan kişi.

Ama dünya ona sahip olamaz. O benim. *Benim* yıkımım ve kurtuluşum. Her şeyi bastırmaya ve kendimi sadece onda kaybetmeye çalışıyorum. Sanki gideceğimden korkuyormuş gibi beni sımsıkı kavrayışında ve varlığının her zerresinden geçen güce rağmen yumuşak bedeninin bana boyun eğişinde. Ama cadının sözleri tekrar tekrar çalmaya devam ediyor. *O seni değiştirecek.*

Çekiliyorum ve Ophelia'ya tekrar tekrar, öncekinden daha derin ve daha sert bir şekilde batıyorum, can damarı benimki kadar güçlü bir şekilde içimde akana kadar açgözlülükle boynunu emiyorum. Çaresiz inlemeleri beni tekrar ona, buna bağlıyor. Paylaştığımız an, basit bir sevişme eyleminden çok daha fazlası. Bu, aynı ruhun iki yarısının yaşamı onaylayan, sonsuz güzellikteki yeniden birleşmesidir. Milyarlarca yıl önce, dünya henüz yeni doğan gözlerini ilk güneşe kırparken, evrenin atomlarından oluşan bir ruh. Onu daha önce de sevmiştim ve zamanın sonuna kadar her enkarnasyonda onu bulacak ve seveceğim.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ
XAVIER

T Onu hayvani bir şekilde, acımasız ve şefkatli bir şekilde eşit ölçüde ele geçirmesinde gerçekten büyüleyici bir şey var. Ve onun için geldiğinde, güzel dudaklarından bir dizi gırtlaktan, tatmin olmuş çığlık dökülürken başını yastığa geri bastırdığında, midemin derinliklerinde hissediyorum. İkisi birlikte daha önce bozulmuş bir çemberi nasıl tamamlıyorlar. Birlikte kesinlikle yenilmeziz. Çünkü bunu hissediyorum. Daha güçlü ve Daha önce hiç hissetmediğim kadar hızlı ve keskin.

Dişlerini boynundan çekiyor ve ben öne eğilip dudaklarındaki kanı yalamaktan kendimi alıkoymak zorunda kalıyorum. Kendi zevki hâlâ damarlarında dolaşırken onu itmek çok cazip geliyor. Sadece onunla birlikteyken onda gördüğüm kırılganlıktan faydalanmak için. Ama bir şey var.

Asla geçmeyeceğini bildiğim bir çizgi. Teninin tenimde gezinmesi, ellerinin vücudumda dolaşması, sıkması, yağurması, alması için ne kadar yanıyorsam... Yalnız başıma yandığımı biliyorum.

Malachi kolunu belime doluyor ve biliyormuş gibi omzumu öpüyor. Tabii ki biliyor. Hepsi biliyor. Onlardan bir şey saklamak imkânsız. Özellikle de aramızdaki bağ her geçen gün daha da güçlenirken.

"Nazeel'i buldun mu?" Ophelia'nın sessiz sesi odadaki kalp çarpıntılarının kakofonisini kesiyor ve bana çok ihtiyaç duyduğum bir dikkat dağınıklığı sağlıyor.

Alexandros kendini yukarı iter, yatak bağılığına yaslanır ve Ophelia'yı kucağına çeker. Gç çekerek burnunun köprüsünü kısıtı. "Evet."

"Ve?" Dirseğimin üzerinde doğrulup soruyorum.

Boğazını temizler. "Ophelia'nın güçlerinin farkında. Çocukken onları bağlayan oydu."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve derin bir hüznün akarak hepimizi sarıyor. "Ama nasıl? Ve neden?"

Alexandros boynunu büküyor ve ona ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi inliyor. Gözleri benimkilere takılıyor. "Gerçeği hak ediyor," diyorum.

Bir nefes üflüyor. "Acı verici olacak, ufaklık."

Bir damla gözyaşını siliyor ve başını sallıyor, çenesi kararlılıkla dikilmiş. "Bununla başa çıkabilirim."

Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birleştiriyorum. "Evet, yapabilirsin, Cupcake."

Onu kucağına oturtuyor, böylece ona sarılıyor. "Sana göstermek daha kolay olacak."

Başını arkaya yatırıp boğazını ortaya çıkarıyor ve adam ateşini ölçüyormuş gibi bir elini alnına koyuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Ne demek istediğinden emin olamayarak ona göz kırpmıyor.

Elini kızın alnından ensesine doğru gezdiriyor. "Başın dönüyor mu? Yorgun hissediyor musun? Zayıf?"

"Hayır. Kendimi güçlü hissediyorum," diye fısıldıyor.

"Çabuk iyileşme yeteneğin katlanarak arttı." Serbest elinin parmaklarını göğsünün üzerinde gezdiriyor. "Kanınız da çok daha çabuk yenileniyor."

Karşılığında ona verdiği gülümseme beni de sırtmaya itiyor. "Biliyorum. Bunu hissedebiliyorum."

Dişlerimin ucunu yalıyorum, şu anda onu tatmak istiyorum. Kan akışı bize durmamızı söylemeden önce ne kadar daha beslenebileceğimizi hepimiz hissettik.

Alexandros Axl, Malachi ve benim aramda bakıştıktan sonra odağını tekrar bizim kıza yöneltiyor. "Onlara neler olduğunu da gösterebilirim. Bence nereden geldiğini bilmeleri önemli, hepimiz senin acını paylaşıyoruz. Ama hepimiz senden beslenmek zorunda kalacağız."

Vay anasını. Evet, lütfen. Sadece kızım ve geçmişi hakkında her şeyi bilmek istediğim için değil, aynı zamanda onu onlarla besleme fikri şimdiden damarlarımda coşku uyandırdığı için.

"Aynı anda mı?" diye fısıldıyor.

"Çok fazla olursa duracağız."

Eli adamın pazularını kavırıyor, parmakları gergin kaslara gömülüyor. "Evet. Ben de onlara göstermek istiyorum."

İçimdeki canavar homurdanıyor ve Alexandros bana bir bakış fırlatıyor. Bunun bir uyarı olup olmadığından emin değilim ama gözleri karanlık ve arzu dolu. Bana bakarken gözlerindeki şehvetin Ophelia'nın kucağında olmasından ve onu ısırarak olmasından kaynaklandığını bilsem de, bedenim aradaki farkı ayırt edemiyor gibi görünüyor. Aletim sertleşiyor.

Çok geçmeden bakışları tekrar Ophelia'ya, özellikle de boğazındaki çırpınan nabza yönelir. Dudaklarını yalıyor. "Emin misin, Ophelia?"

"Evet." Bu kelimeyi öyle bir güvenle söylüyor ki, şüpheye yer kalmıyor.

Dişlerini kızın boynuna geçiriyor ve kız inliyor. Axl ve Malachi hızla hareket ediyor, dişlerini kızın mükemmel göğüslerine batırmak için hiç vakit kaybetmiyorlar. Alexandros onun önünde, onlar da iki yanında olunca, bana kalan tek yer onun arkası oluyor. Profesörün bacaklarının üzerine oturup göğsümü sırtına bastırıyorum, sonra saçlarını avucumda toplayıp ensesini ortaya çıkarıyorum. Gözlerim efendimin gözlerine kilitleniyor ve bakışlarındaki açlık dizlerimin bağını çözüyor. Dişlerimi ensesine geçirirken göz temasını sürdürüyorum.

Bize her şeyi gösterir: doğumunu, ateşi, kanı. Ailesi ve etrafa saçılmış cesetler. Nazeel ve Tarikat'ın diğer iki üyesi arasında güçlerini bağlama konusunda geçen konuşma. Her şeyin bir film gibi gelişmesini izleriz ve tüm bunlar boyunca Ophelia'nın çaresizliğini hissederiz. İstirabını, acısını ve gerçeğini.

Onun kanıyla birlikte varlığıma akıyor. Ve gücü de öyle. Onun her atomunu oluşturan ham, kullanılmamış büyüye bir göz atıyorum ve

sonsuzu dek onun ayaklarının dibinde diz çökmemi sağlamaya yeter.

Ve yeterince gördüğümüzde, yeterince içtiğimizde, beslenmeyi bırakıyoruz. Dudaklarımdaki kan kalıntılarını yalıyorum ve yüzümden aşağı süzülen gözyaşlarının tuzunu tadıyorum. Bekleyen kollarıma geri düşüyor ve onu öyle sıkı sarıyorum ki gitmesine asla izin vermeyeceğimi biliyor olmalı.

"Ophelia." Alexandros'un sesi sanki onu kırdığından endişelenmiş gibi bir yalvarış.

Burnunu çekiyor. "Ben iyiyim. Bana gösterdiğin için teşekkür ederim."

Yüzünü ellerinin arasına alıyor ve başparmaklarıyla gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarını okşuyor, gözleri de akmamış yaşlarla parlıyor.

Malachi onun omzunu öpüyor. "İnanılmazsın, tatlı kız." "Bunu bizimle paylaştığın için teşekkür ederim prenses."

Başını omzuma yaslıyor. "Hepiniz benim bir parçamsınız. Seninle paylaşmayacağım hiçbir şey yok."

Alexandros boğazını temizler. "Yapmalıyım..." Etrafına bir göz atıyor ve kendisini çevreleyen dört cesetten kurtulmanın en kolay yolunu arıyor.

"Lütfen gitme. Burada bizimle kal," diye yalvarıyor. "Sadece bu seferlik."

Nefesimi tutuyorum, keşke ona da soracak cesaretim olsaydı, ama kararında bir fark yaratacağından şüpheliyim. Zırhının kırıldığını neredeyse görebiliyorum. Gözlerini kapatıyor ve derin bir iç çekiyor. "Sadece bu gece."

Beni gülümseten minik bir sevinç çılgılığı atıyor. Bu dünyaya gelişine tanıklık eden travmatik olayları izledikten sonra bile, hala küçük şeylerden neşe duyuyor ve bu onun hakkındaki en inanılmaz şeylerden biri. Aklından milyarlarca soru geçiyor olmalı ama bir kez olsun hiçbir şey sormuyor. Muhtemelen onu korkutmak istemediği içindir.

"Eğer ben burada uyuyorsam küçüğüm, o zaman sen de benim üzerimde uyuyacaksın yoksa yer kalmayacak."

"Çok rahatsız olmadığınız sürece," diyor uysalca.

Bir kaşını kaldırıyor. "Üzerimde yatmandan nasıl rahatsız olabilirim ki?"

Derin bir nefes alıyor ve dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Eğer çok ağır olduğunla ilgili bir yorum yaparsan, Cupcake, ağır bir şekilde cezalandırılacaksın."

Alexandros dudaklarını yalıyor ve başıyla onaylıyor. "Tamam o zaman," diyor.

Onu bırakıyorum ve yerime geri dönüyorum. O da yatıyor, onu göğsüne yatırmak için karıştırıyor. Karanlıkta uzanıyoruz, hepimiz yorgunuz ama uyuyamıyoruz. Belki de birlikte geçirdiğimiz bu değerli zamana gözlerimizi kapatmak istemiyoruz.

Ophelia odadaki koyu sessizliği bozar. "Artık Nazeel'in bir tehdit olmadığını bildiğine göre, Gümüş Vadi'ye geri dönebilir miyim?"

Bu sessizlik yerini gerginliğe bırakır. "Onun bir tehdit olmadığını hiç söylemedim," diye homurdanıyor Alexandros.

Ophelia çenesini ellerinin üzerine koyarak adamın yüzüne bakar. "Ama ben bebekken beni kurtardı. Burada olmamın tek sorumlusu o, değil mi?"

"Ben de hiç öyle bir şey demedim," diye tersliyor.

"Hayır, yapmadın. Ama bu mantıklı. Başka kim olabilirdi ki? O güveni bir araya getiren kesinlikle ailem değildi, değil mi?"

Alexandros sessiz ve ben karanlığın içinde gülümsüyorum. Kek bizim iyiliğimiz için fazla akıllı. "Sanırım oydu, evet," diye cevap veriyor sonunda.

"Yani Gümüş Vadi'ye dönüp Cadence'ı görebilir miyim?" diye umutla soruyor.

Gösteriyi izlemek için yan dönüyorum. Hiçbir konuda kimseye boyun eğmez ama bu konuda kendisiyle mücadele ettiğini duyar gibiyim. "Enora'ya güvenmiyorum."

Ophelia iç geçirir. "Bence biliyorsun ama şu anda ona çok kızgınsın ve bunu kabul etmek istemiyorsun."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kıs kıs gülüyorum ve ardından gelen rahatsız edici sessizliğin tadını çıkarıyorum.

"Ophelia Hart." Tehditkâr ses tonu tüylerimi diken diken ediyor ama olabilecek en iyi şekilde. "Bir gün sana hak ettiğin tokadı atacağım."

Oh, evet lütfen. Cehennemdeki ve dünyadaki tüm şeytanlar aşkına, onun güzel kışına şaplak at.

İç geçiriyor ve başını bir kez daha onun göğsüne yaslıyor. "Ama Gümüş Vadi'ye gidebilirim, değil mi?"

Homurdanıyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum.

Teşekkür ederim, efendim." Kışını tokatladı. "Hadi uyu."

Başını bana doğru çeviriyor ve gülümsüyor. Ben de ona gülümseyerek elimi sırtına koyuyorum ve teninde daireler çiziyorum.

Bunu yapma şeklini seviyorum. Uykumu getiriyor. Burada sadece ikimiz varız ve benimle konuşurken insanları aklımdan çıkarabilmesi aklımı başımdan alıyor. Onunla ve profesörle yaptığım onca pratikten sonra bile, onu kendi başıma engelleyemiyorum.

Gördüklerinden sonra iyi misin?

Malachi arkamda yumuşak ve düzenli bir şekilde nefes alıyor ve ben onun uyurken çıkardığı tanıdık seslere gülümsüyorum.

Evet. Korkunç olduğunu biliyorum ama aslında daha iyi hissediyorum. Sanki sonunda nereden geldiğimi biliyorum.

Tembelce cildinde dairesel bir desen çizmeye devam ediyorum. *Bunu anlayabiliyorum.*

Gözleri çırpınarak kapandı. *Bunu benim için hep yapacak mısın Xavier? Her zaman, Cupcake.*

Birkaç saniye sonra o da uykuya dalıyor. Alexandros onun tenini okşarken parmakları benimkilere değdiğinde elimi elektrik kıvılcımları sarıyor. Tepkimi hissetmiş olmalı, ama bu elini hareket ettirmesine neden olmuyor. Elini benimkinin yanına bırakıyor, parmak uçlarımız yan yana duruyor. İşte ben de böyle uykuya dalıyorum -ona ve ona dokunarak ve her gece böyle uykuya dalmayı dileyerek.

CHapTer
ÜÇ-BİR
OPHEL AI

"H Ey, O," Sienna avlunun öbür ucundan adımı sesleniyor ve kafamı kaldırdığımda yüzünde kocaman bir gülümsemeye bana el sallıyor. "Buraya gel."

Bugünkü korumam Axl'a bakmadan önce bir el sallıyorum. Profesör sözünü tuttu. Çocuklardan en az biri bana eşlik etmeden evden çıkmıyorum. Dersler, kütüphane, yemekhaneler. Axl yanağıma bir öpücük konduruyor ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak bir ağaca yaslanıyor. "Git arkadaşınla konuş prenses. Ben burada seni izliyor olacağım."

"Teşekkürler." Avlunun ortasındaki dev Noel ağacının etrafından dolanırken, kampüsteki en popüler kızlardan birine doğru ilerlerken insanların gözlerinin üzerimde olduğunun farkında olarak başımı eğik tutuyorum. Ben hâlâ

Sienna gibi birinin dikkatini çekmeye oldukça alışkınım. Yanından geçerken kelimenin tam anlamıyla baş döndürüyor ve hareket ettiğinde teninin parıldadığına yemin edebilirim. Uzun, kalın örgülerini omzunun üzerinden atıyor. "Bu akşam partiye gelmek ister misin?"

"Parti mi?"

Bir elini kalçasına koyuyor. "Evet." Gülüşü sıcak ve dostça. "Hani şu çoğu üniversite öğrencisinin gittiği şeyler var ya? Belki dans etmek için? Biraz sarhoş olmak? Bilirsin, eğer anlaşılan buysa. Benim değil ama..." Omuz silkiyor.

"Ama bugün Pazartesi," diyorum, sonra yüzündeki eğlenmiş ifadeyi görünce keşke bu sözlerimi geri alabilseydim diyorum. Ne kadar büyük bir inek olduğumu düşünmesini istiyorum? "Önemli olduğundan değil. Şey... Acaba..." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Arkadaşını getirdin mi?"

"Elbette."

"Ya da

üç?"

Gözleri parlıyor ve omzumun üzerinden Axl'a bakıyor. Bakışlarını takip ettiğimde Axl'ın hâlâ ağaca yaslanmış olduğunu, dar tişörtünün pazularını zorladığını görüyorum. Kızlar yanından geçerken ona bakıyorlar ama o dikkatini bana odaklıyor ve ben de gülümsemeden edemiyorum.

"Yakut Ejderha komutanlarını mı kastediyorsun? Bu yıl onların kızıydın, değil mi?" Sienna dikkatimi tekrar ona yöneltmemi istedi.

Ondan hiçbir yargılayıcı his almamama rağmen, yanaklarım utançtan yanıyor. Kampüsteki herkesin üç erkek arkadaşım olduğunu bilmesine alışabileceğimden emin değilim. Teknik olarak dört ama profesör ve ben hâlâ herkes tarafından bilinmiyoruz. Ama durun, "*Bu yıl mı?*" mı dedi?

Koyu renk bir örgüyü parmaklarının arasında döndürüyor. "Elbette. Genelde her yıl takıldıkları birkaç düzenli kız olur."

Kalbim neredeyse göğsümden çıkacak. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Önemli bir şey değil. Onların ne olduğunu biliyorsun, değil mi? İhtiyaçlarını karşılamak için birkaç kişiye ihtiyaç duymak onların doğasında var."

Artan öfkemi bastırmaya çalışıyorum. "Peki bu yıl?"

Oraya gelmemi ister misiniz prenses? Axl duygularımdaki değişimi hissederek soruyor.

Hayır. İstesem de onu terslemekten kaçınıyorum. *Ben iyiyim. Söz veriyorum.*

Sienna dudaklarını yalıyor. "Bu yıl ayrıcalıklı olmuşlar gibi görünüyor. Kampüsteki söylentilere göre piyasadan tamamen çekilmişler." Biraz daha yaklaşıyor. "Yani aslında yanılmışım. Sanırım sen sadece onların kızıydın. Nokta."

Göğsümden yuvarlanan kıskançlık dalgasını yutkunarak bastırıyorum, ama bu da onun son ifadesiyle hafifliyor. "Sanırım öyleyim."

"Dışarıda bir sürü kırık kalp var. Çünkü o çocuklar... Sen herkesten daha iyi bilirsin, değil mi? Tam olarak benim tipim değil ama çekiciliklerini görebiliyorum."

Benim tek tepkim burada durup aptal gibi ona göz kırpmak.

Güzel yeşil gözleri parlıyor ve başını eğerek beni inceliyor. "Hey, seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Bazen beynim devreye girmeden konuşuyorum. Vampirlerin hep kötü bir şöhrete sahip olduğunu düşünmüşümdür. Hepimiz içgüdülerimizle hareket ediyoruz ve bunda yanlış bir şey yok. O çocuklar sana kötü davranıyor, O. Ve onları suçladığımı söyleyemem."

Bir ayağımdan diğerine geçiyorum. Bana iyi davranıyor. Hatta bana iltifat ediyor, peki neden bu kadar korkuyorum?

Çünkü kendini onun dostluğuna ya da sevgisine layık görmüyorsun, küçüğüm. Ama seni temin ederim ki öylesin. Buna ve çok daha fazlasına. Sesi, sıcak, güçlü ve güven verici, içimi dolduruyor.

Yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissediyorum. *Düşüncelerimi mi dinliyordunuz, Profesör? Ders veriyor olmanız gerekmiyor muydu?*

Usluca hırlıyor ve bu ses uzuvlarımda zevkle dolaşıyor, ayak parmaklarım botlarımda içinde kıvrılıyor. *Sürekli dikkat dağıtıyorsun, Ophelia.*

"Peki, ne diyorsun?" Sienna soruyor ve bana aynı zamanda sohbet ettiğimizi hatırlatıyor.

"Um, partiye mi?"

Gözlerini devirerek gülüyor. "Evet, kızım."

Sienna Brackenwolf daha sonra bir partiye gitmemi istiyor, Alexandros'a söyledim.

Katılmak için benden izin mi istiyorsunuz? Ses tonu hafif ve eğlenceli.

Hayır. Ben sadece ... Yapabilir miyim?

Şimdi gülüyor ve sesi çok yabancı ama çok seksi. Dizlerimin bağı çözülüyor. *Önce derslerini bitirdiğin sürece, oğlanlar sana eşlik etmek zorunda kalacak.*

Teşekkür ederim.

Mırıldanıyor. *Dikkatimi dağıtmayı bırak. Ders vermem gereken bir sınıf var.*

Önce benimle konuştun, diye hatırlatıyorum ona ama çoktan gitmiş. Tüm dikkatimi Sienna'ya veriyorum. "Gelmeyi çok isterim."

Gülümsemesi daha da büyüyor ama o cevap veremeden Cadence bize katılıyor. "Selam çocuklar. Ne var ne yok?" Meg'in ölümünden beri etrafında bir hüznün vardı.

Daha önce olmayan bir ölüm ve sanırım olanları ve bu konuda konuşabileceği birkaç kişiden biri olduğumu göz önüne alırsak bu tamamen anlaşılabilir bir durum.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirip sıkıyorum, tüm anlayışımı ve empatimi tek bir hareketle iletmeye çalışıyorum. O da bana gülümseyerek karşılık veriyor.

"Ben de tam O'yu bu akşam Amalthea Crescent House'daki bir partiye davet ediyordum.

Eğlenceli olacak. Sen de gelmelisin."

Cadence başını sallar. "Hiç sanmıyorum. Pazartesi günkü cebir sınavıma çalışsam iyi olacak."

Elini daha sıkı sıkıyorum. "Eğer fikrini değiştirirsen, birlikte gidebiliriz. Çocukları da getireceğim ama en iyi şekilde davranacaklar. Söz veriyorum."

"Bilmiyorum. Belki." Dudağını çiğniyor.

Sienna kolunu Cadence'inkine çarpıyor. "Jake'in de orada olacağını duydum."

Cadence'in yanakları pembeleşiyor ve az sayıdaki çillerini gizliyor. Jake'i hatırlıyorum, polis şefinin oğlu. O ve Cadence birkaç ay önce beni bir partiye davet etmişlerdi ve Cadence ondan hoşlanıyor gibiydi.

Cadence saatini kontrol eder. "Sınavım için gerçekten çalışmam gerekiyor."

"Ders çalışmana yardım etmeme ne dersin? Eve gitmeden önce bir saatliğine kütüphaneye gidecektim." Malachi'yle buluşup onunla ders çalışmam gerektiğini hatırlatınca içimden homurdanıyorum. Onu ektiğim için mutlu olmayacaktır. Ayrıca, partiden önce derslerimi yapacağıma dair profesöre söz vermiştim. Ama Cadence benim arkadaşım ve şu anda bana ihtiyacı var.

"Ben de yardım edebilirim," diye ekliyor Sienna. "Üç kafa bir kafadan iyidir, değil mi?"

Derslerim bitti ve bir saat boş vaktim var. Ayrıca, cebir benim en sevdiğim ders." Cadence'in gözleri yaşlarla dolar. "İkiniz de bunu benim için yapar mısınız?"

Kolumu onunkine doladım. "Tabii ki yapardık."

Axl'a, Cadence'in bir saatliğine ders çalışmasına yardım etmek için Gümüş Vadi'ye gideceğimi söyledim.

Hayır. Benimle eve geliyorsun, sonra da Malachi ile buluşacaksın.

Ona tekrar bakıyorum. Artık ağaca yaslanmıyor ama belli bir mesafede duruyor. İzliyor. Her zaman izliyor. *Şimdi ders çalışmasına yardım edersem, daha sonra hep birlikte partiye gidebiliriz.*

Partiler pek umurumda değil, diye sert bir cevap verdi.

Eğlenceli olabilir. Daha önce hiç partiye gitmedim. Lütfen!

Homurdanıyor. *Karanlık bir köşede sana dokunabildiğim sürece.*

Sienna Cadence'in diğer tarafında duruyor ve kolunu onunkine bağlıyor.

Gümüş Vadi'ye doğru gitmeye başlayın. *Yani gidip çalışabilir miyim?*

Sen kız arkadaşlarınla ders çalışırken Gümüş Vadi'de takılmaktan daha iyi şeyler düşünebilirim. Profesöre bir sorayım.

Profesöre Gümüş Vadi'de güvende olup olmayacağını sorarken onu dinliyorum. Biraz homurdandıktan sonra Alexandros, Axl'in beni bırakıp sonra alması şartıyla Enora'nın yeni koruma büyülerinin yeterli koruma sağlayacağını gönülsüzce kabul ediyor.

Seni oraya götüreceğim ve 60 dakika sonra gelip seni alacağım. Tartışma yok.

Teşekkürler Axl. Bunu telafi edeceğim.

Tabii ki edeceksin.

Cadence burnunu çekiyor, yanağındaki bir damla yaşı siliyor ve tüm dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. "Bunun için gerçekten minnettarım çocuklar."

"Elbette, kızım. Sadece küçük bir çalışma. Büyütülecek bir şey değil, değil mi?" Sienna arkadaşımızın başının üstünden bana hem endişe hem de empati dolu bir bakış fırlatıyor. Bunun ders çalışmaktan çok daha fazlası olduğunu farkında olduğunu gösteren bir bakış ama ayrıntılar için baskı yapmıyor ve bunun için ona çok hayranım.

Sienna haklı. Bu ders çalışmaktan çok daha fazlası. Bu sadece hayalini kurduğum türden arkadaşlıklar hakkında. Sienna'yı çok az tanıyor olmama ve Cadence'i de kısa bir süredir tanıyor olmama rağmen, her ikisi hakkında da içgüdüsel bir his var içimde. Bu his içimin derinliklerinden geliyor, belki de ışığımı bulduğum yerden. Ve bana bu kızlara sırlarım ve hayatım konusunda güvenilebileceğimi söylüyor. Bana daha fazlasını da söylüyor ama bu şu anda düşünmek istemediğim bir şey. Bir gün başka seçeneğim kalmayacağını söyleyen içimdeki kemirgeni bilinçli olarak görmezden geliyorum.

CHAPTER
OTUZ İKİ
ALEXANDROS

A *Lexandros.* Ophelia'nın sesindeki endişe vücudumdaki tüm sinirleri geriyor.

Dersimin ortasında duruyorum ve önümde oturan yüz kadar öğrenciyi cümlemi bitirmemi bekler halde bırakıyorum.

Ne oldu ufaklık?

Hâlâ Sienna'yla birlikteyim. Ormanda bir şey olduğunu söyledi. Babasının sana ihtiyacı var.

Nabzım adrenalinle yükseliyor. *Osiris? Ne oldu? Bilmiyor.*

Söylemedi. Seni sordu.

Bu bir tür tuzak mı? *Neredesin sen?*

Cadence ve Sienna ile Gümüş Vadi'de.

Enora orada mı?

Ormana doğru gidiyor. Osiris onu da istedi.

Kulaklarıma çarpan kalbimin sesini bastırmaya çalışarak nefes alıyorum.

Olduğun yerde kal. Xavier ve Malachi'yi seninle kalmaları için göndereceğim.

Ama ben-

Kal, Ophelia! Ses tonum sert ama gerekli, içindeki acıyı hissetsem bile.

Ön sıralardan bir öğrenci elini kaldırarak bana ders vermem gerektiğini hatırlatıyor. "Profesör Drakos?"

Sınıftan çıkarken "Bugünlük ders bitti," diye sesleniyorum. Clio Hall'dan çıkarken çocuklara seslenip Xavier ve Malachi'ye Ophelia ve Axl'ın yanına gidip benimle buluşmalarını söylüyorum. Ağaçların arasına ulaştığımda koşmaya başlıyorum.

Yerini saptamak için Osiris'in enerjisini araştırıyorum. Bu kesin bir bilim değil ama bugün öfkesini ve umutsuzluğunu o kadar keskin hissediyorum ki bu onu takip etmemi kolaylaştırıyor. Ağır duygular ondan öyle bir şiddetle yayılıyor ki, bir işaret feneri gibi beni ona yönlendiriyor. Yaklaştıkça Axl'a yerimi tarif ediyorum ve çok da uzak olmayan bir mesafede ağaçların arasında ilerlediğini hissediyorum. Ben yaklaştıkça Osiris'in acısı daha da ağırlaşıyor.

Ağaçların sık olduğu açıklığa giriyorum ve nedenini hemen anlıyorum. Eski dostum yerde diz çökmüş, başı genç bir kurdun kalıntılarının üzerine eğilmiş. Ancak onun bir kurt olduğunu bana sadece kokusu söylüyor; bedeni paramparça olmuş. Burada başka kokular da var. Vampirler, cadılar. Burnum seğiriyor, herhangi birinin tanıdık gelip gelmediğini anlamaya çalışıyorum.

Osiris yaklaştığımda başını kaldırıyor ama yanımdan gelen bir hırıltı dikkatimi çekiyor. Etli bir el boğazımı hedef alarak dışarı fırlıyor ama ben kolayca kurtuluyorum. Bir saniye sonra elimi saldırganın boynuna dolamıştım. Osiris'in yeğenini tarih dersimden tanıyorum, ön kolumu nafile ve çaresiz bir şekilde pençeliyor.

"Mack. Yeter. O düşman değil." Osiris'in emredici hırıltısı etrafımızdaki havada titreşiyor ve Mack'in tutuşuma karşı savaşmayı bırakması için yeterli oluyor.

Yorgun bir iç çekişle boğazını sıktığım elimi bırakıyorum. Boynunun kırmızı derisini ovuştururken gözyaşlarıyla dolu gözleri kısılıyor.

"Onu affet, eski dostum." Osiris'in sesi şimdi daha sakin. "O... Esme..." Boğazını temizliyor. "Kız arkadaşındı."

Mack'e başını sallayarak başsağlığı diledikten sonra Osiris'e doğru ilerliyorum. Çömelerek cesedi daha yakından inceliyorum. Gövdesi leğen kemiğinden boynuna kadar yırtılmış, iç organları dışarı çıkarılmış ve harap edilmiş. Burnu ve dudakları yüzünden koparılmış, tanınmaz hale getirilmiş. "Onu iyi tanır mıydın?"

Başını sallıyor. "Amalthea Crescent'in kıdemli bir üyesi. Ve iki yıldır Mack'in kız arkadaşı."

Elimi omzuna koydum ve sıktım. "Üzgünüm, eski dostum."

Başını nehre doğru salladı. "Mack buraya geldiğinde o hayvanlar ona ziyafet çekiyordu."

Bakışlarını takip ediyorum ve onun ve Mack'in öfkesinin nesnesini buluyorum. Belli belirsiz tanıdık gelen iki vampir kanlar içinde, dövülmüş ve çok kızgın iki kurt tarafından izleniyor. Tüylerim diken diken oldu. Vampirler kan içer; biz et yemeyiz. En azından normalde.

Arkamdan bir itiş kakış sesi geliyor ve Axl'in geldiğini anlamak için arkamı dönmeme gerek kalmıyor. Hırıltısı ve kokusu zihnime çok derin bir şekilde yerleşmiş. Şüphesiz o da Mack tarafından saldırıya uğramıştı. Gözlerimi iki vampirden ayırmadan, "O benimle" diye bağıryorum.

"Çocuklar. Yeter," diyor Osiris yorgun bir iç çekişle.

Birkaç saniye sonra iki çocuk da Esme'nin cesedinin yanında bize katılıyor ve bakışlarımı vampirlerden Mack'e çeviriyorum. "Ne oldu? Onu nasıl buldunuz?"

Mack yanaklarından süzülen gözyaşlarını ovuşturuyor. "Yardım için inlediğini duydum. Ve buraya geldiğimde, o ikisi ..." Dişlerini onlara doğru gösteriyor. "*Hayvanlar* onu yiyordu. Onu yiyorlardı."

Osiris'e bakıyorum ve onun şüpheli ifadesi düşüncelerimi yansıtıyor. "Vampirler flaş yemez, eski dostum."

Ciddiyetle başını sallıyor.

"Öyle. Öyleydiler. Onları gördüm," diye bağırır Mack. Axl uyarırcasına hırlar.

Axl'la aramızdaki bağ aracılığıyla konuşurken bakışlarımı Osiris'te sabit tutuyorum. *O üzgün. Onlar bizim için bir tehdit değil.* Beni ya da efendilerimden birini suçlamak Osiris'in bugün beni buraya getirme sebebi değil.

Osiris yeğeninin koluna destekleyici bir el koyar. "Kimse gördüklerinize itiraz etmiyor. Ama bu" -kızın parçalanmış cesedine bir kez bakar

"doğal vampir davranışı değil. Alexandros bu yüzden burada."

Uzuvlarının neredeyse her santimini kaplayan kesikler sadece büyük bir öfkeye değil, aynı zamanda insanlarla dolu bir kasabanın yüz mil yarıçapındaki herhangi bir vampir için alışılmadık bir açlığa da işaret ediyor. Bu olayın geyik ve diğer vahşi hayvanlarla dolu bir ormanda gerçekleştiğinden bahsetmiyorum bile.

"Onları tanıdın mı?" Axl'a başımı vampirlere ve onları hâlâ esir tutan kurtlara doğru sallayarak soruyorum. Bu durumla ilgili her şey sınırlarımı geriyor. Hiçbir şey akla yatkın değil. Bir bedeni bu şekilde yiyen vampirler vahşidir. Ne kadar tüketirlerse tüketsinler azalmayan kan arzusuyla çıldırırlar. Yine de bu suçla itham edilen iki vampir, kurt muhafızlarının gözetimi altında boşta duruyor.

Axl havayı kokluyor ve gözlerini zanlıya dikeyyor. "Onyx acemilerinden ikisi. Sanırım ikinci sınıflar. Kesinlikle bu yılki değiller."

"Esme son sınıftaydı ama geçen yıl bölümünü değiştirdiği için ikinci sınıflarla birlikte birkaç ders alıyordu," diye öneriyor Mack, sesi kederle kalınlaşarak.

"Onu hiç o adamlarla takılırken gördün mü? Herhangi bir vampirle?" Osiris yeğenine sorar.

Mack başını sallar. "Utangaçtı. Sadece diğer kurtların arasına karıştırdı."

"Peki Onyx'ten bir çift çatlakla burada ne halt ediyordu?" Axl homurdanarak soruyor.

"Ne ima etmeye çalışıyorsun, seni aptal herif!" Mack onun üzerine atlar ve bir saniye sonra ikisi de toprakta yuvarlanıp birbirlerine yumruklar atmaya başlar.

Osiris burun kemiğini sıkarak ve başını sallarak.

"Axl," diyorum, sesimde soğuk bir uyarı var. *Kederlerine biraz saygı göster*, diye ekliyorum özel olarak.

Mack'in elinden kurtuluyor ve bir kez daha yanıma çömelmeden önce kıyafetlerinin tozunu alıyor. Mack homurdanıyor ve yakındaki bir ağaca yaslanmaya gidiyor. Gözlerini uzaklara dikmiş, kız arkadaşının cesedine gereğinden fazla bakmaktan kaçınıyor.

Osiris'in karanlık gözleri benimkilerle buluşuyor ve üzüntü ve öfkeyle ama en çok da korkuyla bulanıyor. "Bunu neden yapsınlar, Alexandros? Bunun cadiya olanlarla bir bağlantısı var mı?"

İki vampire ve onları koruyan kurtlara bir kez daha bakarak, "Olmama ihtimali daha yüksek," diye itiraf ediyorum. Onlar bir zamanlar Osiris'in iki

En iyi öğrencilerdi ve şimdi buradaki fakültenin bir parçası oldular. İkisi de sürü liderlerinin emriyle birkaç vampirin kafasını koparmaya hazır görünüyor. "Bu yüzden mi onları bağışladın?"

Sertçe yutkunuyor ve titrek bir şekilde başını sallıyor. "Mack onu bulmuş. Beni çağırdı..." Gözleri kararıyor. Kurt sürüleri de vampirler gibi birbirleriyle iletişim kurabilir. "Buraya geldiğimizde ikisiyle dövüşüyordu." Kanlı parmak eklemlerine bakıyor. "Onları üzerinden çektik ve sanki..." Kaşları çatılır. "Sanki bir an kudurmuş gibiydiler ve sonra sadece ..." Başını sallıyor.

"Sadece ne?"

Başını kızı öldüren iki vampirin olduğu yöne doğru sallıyor. "İşte böyle."

Onlara doğru hızlı bir bakış daha atınca açıklıkta durduklarını görürler. Biri büyük bir kayaya yaslanmış; diğeri ufka bakıyor. Her ikisi de belirgin bir şekilde boş görünüyor.

İşaret parmağımın ucuyla Esme'nin kanından bir örnek alıyorum ve burnuma yaklaştırıp derin derin içime çekiyorum. Vampirlerin belirgin kokusu olsa da, daha fazlası var. Daha karanlık bir şey. Kadim.

Pantolonumdaki kanı siliyorum ve Axl arkamdayken zanlılara doğru ilerliyorum. Bastırılmış öfkeyle kabaran kurtlar kenara çekiliyor ve iki şüpheliyi incelememe izin veriyorlar.

Uzaklara bakan kişinin kıyafetlerine Esme'nin bağırsak kalıntıları yapışmış. Pembe bükülmüş et, tişörtündeki gümüş kafatası motifinin bir kısmını gizliyor ve bir tür tuhaf üç boyutlu görüntüde dışarı sızan beyin maddesi gibi görünmesini sağlıyor.

"İsimlerini biliyor musun?" Gözlerimi önümdeki genç vampirden ayırmadan Axl'a soruyorum.

Axl mırıldanıyor. "Buna Bones dediklerine eminim."

Uzun boylu, zayıf, gözlerinin altında koyu halkalar var. Mantıklı. Suç ortağına hızlıca bir göz attım. Kafası tıraşlı, iri yapılı, kare çeneli. Gözleri Bones'unkilerle aynı camsı bakışa sahip ama doğrudan bana bakıyor. Ya da daha çok benim içime. Kırmızı ve siyah sivri uçlarla süslenmiş bir köpek tasması takıyor. "Peki ya diğeri?"

Axl homurdanıyor. "Kötü Köpek ya da onun gibi aptalca bir şey."

"Ona göz kulak ol," diye emrediyorum ve Axl ile kurtlar onun önüne geçiyorlar ama Köpek onların varlığını fark ettiğine dair hiçbir belirti göstermiyor.

Bones'un çenesini sıkıca kavrayarak başını geriye yatırıyorum ve bana karşı koymadığında şaşırıyorum. Dişlerini hâlâ uzatmış ve Esme'nin kanıyla kaplamıştı. Göğsünden bir hırıltı yükseliyor ve tahmin etmem gerekirse, bu her şeyden çok içgüdüsel bir şey çünkü başka türlü uysal kalıyor. Başını iki yana çevirip boğazında herhangi bir ısırık izi olup olmadığını inceliyorum ama bulamıyorum. "Adın ne senin?"

Yanıt olarak göz kırpmıyor, gri gözleri neredeyse cansız.

"Alexandros." Enora'nın nefes nefese sesi arkamdan geliyor. Sadece kısa mesafelere ışınlanabiliyor ve yolun çoğunu koşarak gelmiş olmalı. "Ne oldu?"

Bones'u değerlendirmek için birkaç saniye daha ayırıyorum. Göz kapakları ağırlaşmış, kapanmış görünüyor. Onu sertçe sarsıyorum ve göz kapakları bir kez daha açılıyor. "Adın ne senin?" Tekrar ediyorum.

Hala bir şey yok.

Enora uzanıp Bones'un tişörtünden bir tutam uzun siyah saç koparıırken kolu benimkine değiyor. Parmaklarının arasında döndürüyor. "Burada kara büyü kullanılmış, filis mous."

Mırıldanarak kabul ediyorum.

Sanığa yaklaşıyor. "Aklını okuyabiliyor musun?"

"Hafızasını araştırabilirim, ama sadece onun bildiklerini bileceğim ve bunun da bizim bildiklerimizden çok daha az olacağından şüpheleniyorum."

Osiris de artık yanımda duruyor. "Yap şunu."

Bir başkasının hafızasını, hatta son anılarını bile, onu ısırmadan araştırmak zaman ve odaklanma gerektirir. Kan asla yalan söylemez. Ve bir başkasının kanını içmek beni onun zihnine hassas bir şekilde bağlar ve bağlı olduğumuz süre boyunca bana bir kontrol seviyesi sağlar. Ancak bu bağlantı olmadan bir başkasının zihnini okumak, onu açıp görmek istediğinizi koparmak kadar basit değildir. Bu, size rehberlik edecek bir referans olmadan binlerce kitaptan oluşan bir arşivi aramaya benzer. Ama iplerini kimin elinde tuttuğuna ya da ne tür güçlü bir büyü'nün etkisi altında olabileceğine dair hiçbir fikrim olmadan onu ısıırırsam, kendi zihnimi istilaya karşı savunmasız bırakmış olurum. Bu da Ophelia'yı savunmasız bırakır ve onu riske atmayacağım.

Ellerimi Bones'un başının iki yanına koyarak gözlerimi kapatıyorum ve konsantre oluyorum. Zihnim onunkine kolayca nüfuz ediyor. Kafa karışıklığı ve dehşetle buğulanmış olsa da, en mahrem anılarını tarayarak daha derinlere indiğimde bile direnmeden hareket ediyorum. Yıldırım hızıyla göz gezdiriyorum, görüntüler o kadar hızlı akıp geçiyor ki, kendi

Başım dönüyor. Derin bir nefes alıyorum ve yavaşlamalarını istiyorum. Yavaşladıklarında, bugünün olaylarına odaklanıyorum ve sanki karşımda duran bu vampiri ısırışım gibi kolayca, görmek istediğim anılar sanki onun aracılığıyla çağırışım gibi bana geliyor.

Esme ağaçların arasından koşuyor. Kana susamıştı, kalbi hızla çarpıyordu. Onun etini yeme dürtüsü. Daha geriye, hemen öncesinde olan olaylara bakıyorum. Bones ve Dog ormanın kenarında yürüyor, bir futbol topunu ileri geri fırlatıyorlar. Sonra sis var. Karanlık. Bones'un korkusu. Kukuletalı bir figür yaklaşıyor. İki kişi mi var? Belki de üç? Hafıza netlikten yoksun, belirsizlikle yüzüyor ve karanlıkla boğuşuyor. Kulağına kadim kara büyüler fısıldanıyor, ben doğmadan önce yasaklanmış çok tehlikeli büyülerden bahsederken bile ses alçak ve yatıştırıcı.

Bones'un iç kargaşası anıyı net bir şekilde görmeyi çok zorlaştırıyor. Anılarla ilgili sorun da budur; yalnızca kişinin kendi hatırladıklarını görmek mümkündür. Daha fazla gizlenmiş figür var. Yüzlercesi şimdi etrafını sarıyor. Skotádi. Bunun gerçek olamayacağını biliyorum çünkü kampüs alanını işgal eden bir Skotádi ordusunu fark ederdik. Ama Bones'un dehşeti gerçek. Onun kanını tatmış kadar net tadabiliyorum.

-Damarlarında dolaşan, her uzvuna ve organına nüfuz eden kara büyü onu göremediği bir efendiye boyun eğmeye zorluyor. Sonra kukuletalı bir figür yaklaşır. Hırlıyor, başını eğiyor ve yüzünün alt kısmını ortaya çıkarıyor. Dudaklar geriye kıvrılmış. Dişlerini gösteriyor. Kukuletasını düşürüyor.

Lucian!

Kalbim durdu. Başımı Bones'un başından ayırıp sendeleyerek geri çekiliyorum. Bu doğru olamaz. Eğer burada olsaydı, onu hissederdim. Eğer bunu yapmış olsaydı... Bunu neden yapsın ki? Oğlumun çok daha kötüsünü yapabileceğini bilmeme rağmen bu soruları soruyorum.

Gözlerimi açtığımda, az önce ne gördüğümü bir şekilde bilen yol arkadaşlarımin beni suçlayan parmaklar göstermesini bekliyordum. Ama onlar beni endişeyle izliyorlar. Osiris, Enora, Axl ve iki kurt, bir açıklama beklerken tüm gözlerini bana dikmişler.

"Ne gördün?" Osiris'in sesi beynimin içindeki kaosu yarıp geçiyor.

"Skotádi." Sesim sert ve düzgün, beni içten içe yakan dehşet ve ihaneti gizliyor.

Axl'ın koyu kahverengi gözleri kısıldı. *Her şey yolunda mı?*

Ophelia ve kardeşlerinize acilen konuşmamız gerekiyor.

Enora kolumu tutuyor, sıkıca kavıyor ve vücudunda titreşen gerginliği aktarıyor. "O zaman doğru. Kampüs arazisine sızabiliyorlar."

Çenemi sıkarak kısa bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Fakülte toplantısı yapmamız gerekiyor."

Osiris homurdanıyor, burun delikleri bastırılmamış bir öfkeyle alevleniyor. "Ollenshaw'la konuşacağım."

Nasıl olduğunu bilmesem de, kurt kızın ölümünün bir şekilde Ophelia'yla bağlantılı olduğundan eminim. Belki de diğerleri onun güçlerinin uyandığını hissetmiştir. Ne Ollenshaw ne de fakültenin geri kalanı onun varlığından haberdar olamaz. Onun güvenliği her şeyden önemli. Osiris ve Enora dikkatle beni izliyor, konuşmamı bekliyorlar. Skotádi benim bir başka uzmanlık alanım, her ne kadar onların türü hakkında bu kadar yakın bilgiye sahip olmamayı tüm kalbimle dilesem de.

Meslektaşlarımın endişelerinin ağırlığını hissediyorum. Onların belirsizliğini. Müttefiklere ihtiyaç duymayalı çok uzun zaman olmuştu ama şimdi bu şeyin hepimizden daha büyük olduğunun acı bir şekilde farkındayım. Ve hem Osiris hem de Enora güvenilebilir olduklarını kanıtladılar. Enora Nazeel'e yemin etmiş olabilir ama ben ikisinin de Ophelia'ya zarar vereceğine inanmıyorum.

"Onunla ve fakültenin geri kalanıyla konuşmadan önce, ikinizle de bir konuyu görüşmem gerekiyor."

Osiris kaşlarını çatar. "Öyleyse konuş."

Hayal kırıklığımı yatıştırmak için dudağımı emiyorum. "Önce Ophelia ve çocuklarla konuşmalıyım."

Osiris kaşlarını çatar. "Eğer bunun benim sürümle bir ilgisi varsa, Alexandros..." "Bunun hepimizden çok daha büyük bir şey olduğundan şüpheleniyorum. Şunu soruyorum

Bunu başkalarının dikkatine sunmayı bir saatten fazla ertelemeyiz. Bana güvenmeniz için size yalvarıyorum."

Enora başını sallar ve elini Osiris'in kolundaki kıvrımdan geçirir. "Bu gece burada ne olduğunu ve neden olduğunu öğrenmek hepimizin çıkarına dostum. Eğer Alexandros bazı cevaplar bulabileceğini düşünüyorsa, bunları bulmak için ne gerekiyorsa yapmasına izin vermeliyiz."

Osiris'in burun delikleri alevleniyor ama sonunda bana başıyla onay veriyor. "Saat başında Gümüş Vadi'de buluşalım, olur mu?"

Anlaştıklarına dair bana güvence verir vermez Axl'la birlikte koşarak ormanın içinden geçip eve gidiyoruz.

Onlara Ophelia'dan bahsedecek miyiz? diye soruyor.

Belki de. Ama önce hepinize bir şey söylemem gerekiyor.

Sessizce koşmaya devam ediyoruz ama zihninin sorularla dolup taşığını hissediyorum. Mümkün olduğunca çabuk onlara geri dönmeye odaklanıyorum. Görünüşe göre bu gece sona ermeden önce birkaç gerçek ortaya çıkacak. Buna hazır olsam da olmasam da.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ ÜÇ
AXL

O Phelia kanepede Xavier ve Malachi'nin arasına oturdu. Şömineye yaslanıyorum ve birlikte Alexandros'un çalışma odasının zeminini adımlamasını izliyoruz. Yolda yürürken onda kesinlikle bir gariplik vardı.

Esme'ye olanlardan daha büyük bir şey vardı. Ve Bones'un anılarında gördüğü şeyle bir ilgisi var gibi görünüyordu. Xavier, Malachi ve Ophelia'ya ormanda bulduklarımızı anlattım ve şimdi profesörün bize bir sonraki hamlemizi söylemesini bekliyoruz.

"Şimdi ne olacak?" Ophelia sorar.

Alexandros volta atmayı bırakıp bize bakıyor, yüzü okunmuyor. "Osiris Başkan Ollenshaw'ı uyaracak ve o da fakülteyi toplantıya çağıracak. Ama ondan önce konuşmamız gereken şeyler var."

Gergin ve kararsız hissederek boynumu çatlayana kadar büküyorum. Bize söyleyeceği şey her neyse, en azından benim durduğum yerden iyi bir şey gibi görünmüyor. Nefesimizi tutmuş bekliyoruz ve eminim ki onunla geçirdiğim iki yüz yıl boyunca onu hiç bu kadar kelimelere boğulmuş görmemiştim. "Hepinize bir zamanlar bir ailem olduğunu söylemiştim. İki kızları var. Ama onlar doğmadan önce

bir oğlum oldu."

Oğul mu? Bu ne lan? Ailesini iki yüz yıl boyunca bizden sakladığı yetmiyormuş gibi, bir kerede bile temize çıkamadı mı? Ve bir oğul? Nedense bu daha sert vuruyor ve ihanetin acı tadı dilimi kaplıyor. Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir halde, sessizce ona bakıyorum.

"Neyin vardı?" Xavier sorar.

Boğazının kalın sütunu yutkunurken çalışıyor. "Üç çocuğum vardı. İki kızım ve bir oğlum."

"Kaç yaşındaydı?" Malachi soruyor.

"Yedi yüz altmış iki yaşında," diye cevap veriyor Alexandros gerçekçi bir şekilde.

Geri çekil lan. "O" mu? Öyleydi değil. Öyle mi?"

Alexandros başını sallar, yüzü granitten bir maskedir.

İçgüdüsel olarak homurdanıyorum. "Yani hâlâ hayatta olan bir oğlun var ve bunu bize söylemeye degeceğini hiç düşünmedin mi?"

Xavier homurdanıyor. "Biz sadece onun doğurduğu aptal pislikleriz. Şimdiye kadar bize hiçbir şey borçlu olmadığını öğrenmediniz mi?"

"Xavier!" Alexandros iç çeker.

"Lütfen açıklamasına izin verin," der Ophelia, gözleri yaşlarla dolar.

Olamaz. Lütfen bana onun da bu işin içinde olduğunu söyleme. "Bundan haberin var mıydı prenses?"

Dudağını ısıırıyor, yanakları utançtan pembeleşiyor ve başını sallıyor.

"Siktir, Cupcake!" Xavier başını sallar.

Malachi öfkeyle yumruklarını sıkarak ayağa fırlar. "Onu rahat bırak. Bu onun sırrı değildi ki söylesin."

Pişman olabileceğim bir şey söylememek için çenemi sıkıyorum. Malachi haklı, yine de bu acımı azaltmıyor. Bizden böylesine büyük bir sırrı saklamış olması binlerce bıçak kesigi gibi acıtıyor. Yine de öfkemi ait olduğu yere, profesöre yöneltiyorum.

"Ophelia, bağ kurduğumuzda Lucian'ı anılarımda buldu. Ona Lucian'dan bahsetmeyi bilinçli olarak seçmedim, ama onu Lucian'dan

onu keşfetmek. Ve ondan doğru zaman geldiğinde size kendim söylememe izin vermesini istedim."

Lucian mı? Profesörün oğlunun adı bu mu? Gerçek oğlunun. Bizden farklı olarak, her şeye rağmen onu idolleştiren üç aptal.

Xavier, "Dört hafta önce bize ailenin geri kalanından bahsettiğin zaman doğru zaman olabilirdi," diye tersliyor.

Alexandros başını sallıyor, hayal kırıklığı daha da belirginleşiyor. "Kendimce sebeplerim vardı."

Xavier koltuğuna geri oturur ve oflar. "Evet, eminim."

"Xavier," diyor Ophelia yumuşak bir sesle, elini uzatıyor ama Ophelia omuz silkiyor

Kapalı.

Efendime ters ters bakıyorum. Bir oğlu var. Yaşayan, nefes alan bir oğlu ve asla

bize söyledi. "Bunu bizden sakladığına inanamıyorum. Biz senin için bir şey ifade ediyor muyuz?"

Boynunda ve yüzünde şişen damarlara bakılırsa Alexandros'un öfkesi kaynama noktasına yaklaşıyor ama umurumda değil. Onu zorlamak istiyorum. Patlayana kadar onu kışkırtmak çünkü yapmak istediğim şey bu. Ve eğer üzerime gelirse, o zaman karşılık verebilirim ve belki bu beni daha iyi hissettirir.

"Bunu bize neden şimdi söylüyorsun?" Malachi kaşlarını çatarak soruyor.

Xavier onun yerine cevap verir. "Muhtemelen savurgan oğul babasının bir elementai ile bağ kurduğunu öğrendi ve şimdi eve gelip bizim olanı almaya çalışmak istiyor. Haksız mıyım?"

Alexandros'un vücudu odanın içinden geçen bir bulanıklıktan biraz daha fazlası ve bir saniye sonra Xavier'i boğazından tutup havaya kaldırdı. Öfke ondan güneşin sıcaklığı gibi yayılıyor ve çok yaklaşırsam yanacağım korkusuyla bir adım geri çekiliyorum. "Sana ondan bahsetmedim çünkü iki hafta öncesine kadar öldüğünü sanıyordum. Ondan önce de, seni küstah küçük pislik" -bırakması için efendimizin kolunu tırmalayan Xavier'i sarsıyor ama o aldırış etmiyor- "Ondan hiç bahsetmedim çünkü kalbimi mahvetti ve ruhumu paramparça etti. Kendi annesini ve küçük kız kardeşlerini öldürdü ve muhtemelen bunu yüzünde bir gülümsemeyle yaptı. Bilmek istediğin bu muydu? Bu seni tatmin etti mi?"

Xavier'i kanepeye fırlatıyor ve odanın diğer tarafındaki yerine geri dönüyor, hepimizden uzakta ve sadece birinin kafasını koparmanın cazibesinden uzak olduğunu varsayabilirim.

Xavier boğazını ovuşturarak, "Özür dilerim efendim," diyor. Malachi başını eğiyor ve hiçbirimize bakmayı reddediyor.

Bu tür bir ihanetle yaşamayı hayal bile edemiyorum ve kelimeler şimdi boş görünse de, kendi özrümü mırıldanıyorum.

Alexandros başını iki yana çevirir ve gözlerini kapatır, gözle görülür bir şekilde kendine gelir. Ophelia yanına gidiyor, aramızda şu anda onu teselli edecek kadar cesur olan tek kişi. "Lucian'ın Esme'ye olanlarla bir ilgisi var mı?"

Boğazını temizliyor. "Onun bu olayla ve Gümüş Vadi'deki cadıya yapılan saldırıyla bağlantılı olduğuna inanıyorum."

Malachi başını kaldırıyor, ağzı bir karış açık. "Bu yüzden mi kokundan bir iz vardı?"

Alexandros başını sallar. "Belki de."

Xavier ayağa kalkar, boğaz ağrısı çoktan unutulmuştur. "Sence amacı ne? Yani, ilk saldırı seni suçlamak için yapılmış gibi görünüyordu ama bu seferki Oniks Ejderhaları'nı hedef alıyordu, değil mi?"

Alexandros uzun bir nefes verir. "Hiçbir fikrim yok. Belki de vampir evlerinde kaos yaratmak için. Belki de tüm Montridge kurumunun dengesini bozmayı umuyorlardır."

"Muhtemelen Ophelia'ya yaklaşmak için?" Malachi öneriyor ve tüylerim diken diken oluyor. Lucian kanla beslenen bir vampir; onu kendisi için de isteyecektir.

Alexandros başını sallar. "Onun varlığından haberdar olması mümkün, evet."

Profesörün daha önce söylediği bir şey beni dehşete düşürdü. "Ama Elementai'yi öldürmek istiyor, değil mi? Kendi annesini ve kız kardeşlerini mi öldürdü?"

"Hiçbir şeyi göz ardı edemeyiz." Ophelia'nın omzuna koruyucu bir kol doladıktan sonra başının üstüne bir öpücük kondurur. "Sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim, agápi mou."

Yanağını onun göğsüne yaslıyor ve yanağından süzülen bir damla gözyaşını siliyor.

Xavier hırlıyor. "Hiçbirimiz onun sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz, Cupcake."

Daha fazla katılamazdım. Lucian'ın kafasını omuzlarından ayırmak için bana bir bahane verin, ben de orada olayım. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Alexandros bana bakıyor, karanlık gözleri ruhumu delip geçiyor. Başka tarafa bakmak istiyorum ama yapamıyorum. Çok saçma ama kendimi hep özel hissedirdim, onun ilk oğlu olduğumu düşünürdüm. Ama şimdi onun oğlu bile olmadığımı fark ediyorum ve bu kalbime bıçak saplanmış gibi acıtıyor. "Ophelia'ya yönelik tehdit büyüdükçe, bazı müttefikler edinmenin bizim yararımıza olacağına inanıyorum," diyor.

Malachi göz kırpmıyor. "Müttefikler mi?"

"Ophelia'nın kimliğini öğreneceğine ve sırrını koruyacağına güvenebileceğimiz insanlar."

"Ve siz böyle insanların var olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Enora ve Osiris," diye cevaplıyor Ophelia onun yerine. Adam onun başına bir öpücük kondurur.

"Evet, küçüğüm."

"Bence Cadence ve Sienna'ya da söylemeliyiz."

Ne bok yiyeceksek yiyelim. "Hayır, prenses." Bir uyarı homurdandım.

Kendini onun kollarından kurtarıp benimkine doğru adım atıyor ve vücudumda hâlâ bir kısmı haksız yere ona yöneltmiş olumsuz duygular olmasına rağmen ona karşı hemen yumuşuyorum. "Onlar benim arkadaşlarım Axl ve onlara güveniyorum."

Yüzümü saçlarına gömüp rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum.

Seninle bir keman gibi oynuyor, bunu biliyorsun, değil mi?

Xavier öyle diyor. "Bunu duydum Xavier," diye homurdanıyor.

Karanlık bir şekilde gülüyor. "Biliyorum, Cupcake."

Başının üzerinden Alexandros'a bakıyorum. Ona ne kadar kızgın olursam olayım, yine de onun güvencesini arıyorum ve o da bunu tek bir baş hareketiyle sağlıyor. "Sanırım onlara kızımızın bir elementai olduğunu söyleyeceğiz, ha?"

İçimde eriyor, vücudu sanki benim bir parçamış gibi benimkinin şeklini alıyor. Ve sanırım o her zaman benim bir parçamdı -bizim bir parçamız- ve ben son iki yüz kırk yedi yılımı sadece onu bekleyerek geçirdim.

CHAPTER
OTUZ DÖRT
ALEXANDROS

O Siris odada volta atıyor, Enora da koltuğundan bana bakıyor. "Senden Ophelia'nın bu kuruma gelmesinden sorumlu kişiyi araştırmanı istediğimi hatırlıyor musun Osiris?"

Adımlarını durdurur ve başını sallar. "Ve hiçbir şey bulamadım. Her zamanki kaynaklarımın hepsini kullandım ve size verdiğimden daha fazlasını elde edemedim. Daha önce de söylediğim gibi, sorumlu her kimse izlerini ustalıkla saklamış."

"Nazeel Danraath, Ophelia'nın buraya gelmesinden kendisinin sorumlu olduğunu itiraf etti ama inanıyorum ki onu Montridge'de isteyen başkaları da var."

Delici gözleri kısılıyor. "Ama bunun Esme'yle ne ilgisi var?"

"Her şeyin birbiriyle bağlantılı olduğuna inanıyorum. Geçen hafta burada öldürülen cadı, bugün Esme, kötü bir şekilde gizlenerek bana komplo kurulmaya çalışılması ve ardından Onyx vampirleri. Hepsi Ophelia ile bağlantılı."

Ophelia'nın yanımda kıldığını hissediyorum ama ona yan gözle baktığımda omuzlarını geriye atmış, hem kurdun hem de cadının şüpheci bakışlarını içimde gurur kabartan ateşli bir kararlılıkla karşılıyor. Ne kadar korkunç bir yaratık ama kimse bundan şüphelenmez.

"Nasıl? Neden herkes bu kızla bu kadar ilgileniyor, Alexandros? Sen, Nazeel Danraath?" Osiris ona doğru bir adım atar.

Axl, Xavier ve Malachi ile birlikte ona bir uyarı homurdandım ve bu da bu küçük odadaki gerilimi yüz kat artırdı.

"Burada hepimiz aynı taraftayız, değil mi?" Ophelia çenesini meydan okurcasına eğerek şöyle der. "Ayrıca neden birinin benimle ilgilendiğini de bilmek isterim, Profesör Brackenwolf."

Kadının kendinden emin tonu öfkelerini yatıştırmak için bir şeyler yapıyor. "Bana Osiris diyebilirsin."

Tek bir baş sallama hareketi ve hafif bir gülümsemeyle üç oğlumun da içindeki sahiplenici canavarı serbest bırakmak istiyor. Onları öfkelerini kontrol etmeleri ve eski dostlarına odaklanmaları konusunda uyarıyorum. Montridge'de bu dünyada en çok güvendiğim kişiler arasında yer alan iki kişi. Her ne kadar Ophelia'nın kimliğini kendime saklamayı tercih etsem de, daha önce söylediklerimde ciddiydim - onun güvenliğini sağlamamıza yardımcı olacak müttefiklere ihtiyacımız var.

"Bu cevaplanması gereken bir soru," diye devam ediyor Osiris. "Neden insanlar bu kız için öldürülüyor?"

Yoğun bir suçluluk dalgası onu sarıyor, o kadar derin ki ayaklarının üzerinde sallanıyor. Koluna sabitleyici bir el koyuyorum. "Kimse onun için öldürülmüyor." Ses tonumdaki uyarı son derece açık ve Osiris daha fazla zorlamıyor.

"Şu Nazeel denen kadına Ophelia'nın buraya gelmesini neden istediğini soramaz mıyız?" Axl sorar. "Ophelia'yla ilgileniyorsa, belki başka kimlerin ilgilendiğini biliyordur."

Enora başını sallar. "Tarikat'ın bir üyesiyle öylece konuşamazsınız. Onların gizli kalması gerekir. Kimlikleri sıkı korunan bir sırdır. En azından öyle olmaları gerekir."

"Efendilerimden saklayacağım hiçbir şey yok," diye hatırlatıyorum ona. "Onlara da bana güvendiğiniz gibi güvenebilirsiniz." Bu ifadenin ilk kısmının yalan olduğunun farkındayım. Lucian'ı yıllarca onlardan sakladım ve şimdi bile

Onlardan bir parça. En azından Onyx rehininin zihninde gördüklerim.

Osiris dikkatini bana çevirmeden önce Axl'a "Ne olursa olsun, bu o kadar basit değil," diyor. "Smestr başladığından beri Ophelia'da farklı bir şeyler olduğunu biliyordun. Daha önce hiçbir cadıya ilgi duyduğunu görmemiştim, eski dostum."

Yüzümü tavana çevirip derin bir nefes alıyorum, açıklamak üzere olduğum şeyin ağırlığı üzerimde oturuyor. Ophelia tereddütlerimi sezmiş gibi bu kararın sadece bana ait olmadığını hatırlatıyor. *Onların bilmesini istiyorum ve bence onlara güvenmekte haklısın*, diyor nazık, yatıştırıcı sesiyle. *Cadence ve Sienna da.*

Haksız değil. Önümüzdeki aylarda Ophelia'nın bulabildiği kadar çok arkadaşa ihtiyaı olacak. Cadence güvenilirliğini bir dereceye kadar kanıtladı ve Sienna Osiris'in kızı. Onun itaatini sağlayacaktır. Olaylar beklediğimden daha hızlı gelişiyor ve artık kime güvenip gvenemeyeceğimizi belirlemek için zaman lüksümüz yok. Ancak bir başkasının sezgilerine güvenmek zorunda kalırsam, dinlememiz gereken içgüdülerin Ophelia'nınkiler olmasından hoşnutsuz olduğumu söyleyemem. Elementai'ler bu alandaki yetenekleriyle tanınırlar ve Ophelia da bir istisna olmadığını kanıtladı. "Kızlar burada mı? Cadence ve Sienna?"

Enora bana şüpheli bir bakış attı. "Gerçekten de yle. Bu tartışma için önemli mi?"

Korkusuz elemanıma yan gözle bakıyorum. "Ophelia için önemliler, yani evet, yleler."

Osiris bana merakla bakıyor, kurdu gözlerinde parıldııyor, yüzeyden çok uzakta değil. "Sienna'yı çağıracağım."

Bir dakika geçmeden iki kız odaya giriyor ve Ophelia'yı hızlıca selamladıktan sonra kanepeye oturuyorlar. Gözleri bana kilitleniyor, yanakları gözyaşlarının izleriyle kaplı. Osiris kızına sürü arkadaşına ne olduğunu anlatmış olmalı.

"Size anlatacaklarım bu odada kalmalı," diye başlıyorum. "*Kimse bilmemeli. Bana kan yemini etmelisin.*"

Osiris kaşlarını çatar. "Bizden böyle bir şey isteyemezsiniz. Bize bağlı olan insanlar var. Zarardan korumamız gerekenler. Bu gece öldürülenin bir kurt olduğunu hatırlatabilir miyim Alexandros? Srmn bir yesi. Bunu cadıya yaptığımız gibi örtbas edemem." Hilal sürüleri, Montridge dışında var olan tipik ailesel kurt sürülerinden farklıdır. Aralarındaki bağ

Her bir üyenin hissettiği şey üretilmiştir ve sadece burada kaldıkları sürece devam eder, oysa ailevi bir sürü bağı sonsuza kadar sürer. Bununla birlikte, bağı geçici doğası onun yoğunluğunu azaltmaz. Üretilmiş bir bağ olsun ya da olmasın, bir üyenin kaybının sürüdeki her kurt tarafından şiddetle hissedildiğinin farkındayım ve onların acısına karşı anlayışsız değilim. Sadece şu anda bunun için zamanım yok.

"Baba!" Sienna gözleriyle bitirmeme izin vermesi için yalvarıyor.

Enora bir elini onun koluna koyar. "Bu adamı altı yüz yıldır tanıyorum ve benden hiç böyle bir yemin etmemi istememişti Osiris. Şimdi bunu yapmak için iyi bir nedeni olduğunu tahmin edebiliyorum."

Tüm sonuçları düşünmeyecek kadar aptal olduğumu düşündüğünden şüpheliyim ve muhtemelen kederinden konuşuyor, bu yüzden azarlamadan patlamasına izin veriyorum. "Sözünden dönmeni beklemiyorum Osiris. Sürünü tehlikeye atacağını düşünseydim, senden asla böyle bir yemin etmeni istemezdim. Sadakatin, olması gerektiği gibi, sürüne bağlı ve senden aptalca bir şekilde sorumluluğundan vazgeçmeni isteyerek Ophelia'yı tehlikeye atmam."

Hemen yanıt vermez ama Cadence ve Sienna önce birbirlerine, sonra da Ophelia'ya bakarlar. "Ben varım," diyor Cadence. "Ne olduğunu bilmiyorum ama ben de varım."

Sienna başını sallıyor. "Ben de."

Osiris kızına ters ters bakar. "Eğer bir kan yemini eder ve bunu bozarsan, yemini bozduğunu anlayacak ve eski vampir yasalarına göre kafanı koparmaya hakkı olacak."

Sienna omuz silkiyor ve babasına ters ters bakıyor. "O zaman sanırım o."

Osiris ellerini havaya kaldırır ve Ophelia bir homurtuyu bastırmaya çalışır ama başarısız oluyor. Omuz silktiği bir bakışla onu azarlıyorum. Benim hoşuma gitmeyecek kadar alınganlaşıyor. Avuç içim seğiriyor, şu anda onu elime almak için yanıp tutuşuyorum ama mevcut duruma odaklanıyorum.

"Peki." Bir nefes alır ve devam eder. "Ben, Osiris Brackenwolf, burada bulunan tanıkların önünde, sana, Alexandros Drakos'a, kan yemini ediyorum." Jilet gibi keskin dişleriyle elinde bir kesik açıyor ve bir damla kanın uzattığı avucuma düşmesine izin veriyor.

Sienna, Enora ve Cadence yemini tekrarlıyor, ikincisi Enora'nın kesme ve iyileştirme büyülerinin yardımıyla. İtaatlerini sağladığımdan emin olduktan sonra avucumu yalayarak temizliyorum. Sonra kararımı tekrar gözden geçirmek için kendime zaman tanımadan boğazımı temizliyorum. "Ophelia bir elementai."

Enora elini ağzına kapatır, gri gözleri yaşlarla dolar. Osiris kollarını göğsünde kavuşturur. "Kanıtla."

Bir uyarı hırıltısı çıkarma isteğimi bastırıyorum. "Hiçbir şey kanıtlamak zorunda değil."

"Bana bu kızın yok olan bir türden olduğunu mu söylüyorsun?"

"Yok edildi," diye hatırlatıyorum ona hırlayarak.

Uyarımı dikkate aldığını belirtmek için bana hafifçe başını sallıyor. "Onlar beş yüz yıl önce yok edildi. Sanırım böyle bir iddiayı biraz kanıtlamaya hakkımız var."

"Sorun değil," diyor Ophelia. "Yani, anlıyorum. Başta ben de inanmamıştım."

"Ophelia, sen gerçekten bir elementai misin?" Cadence arkadaşına hayretle bakarak soruyor.

Ophelia ilgi odağı olmaktan utanarak başını sallar. Gözleri bir an için yere düşer. "En azından ben öyle düşünüyorum."

Ona ters ters bakıyorum. "Öylesin."

Enora Ophelia'nın yanına gider ve ellerini tutar. Elleri dikkatle bakar, ters çevirip önce avuç içlerini, sonra parmak uçlarını inceler. "Sende çok özel bir şeyler olduğunu biliyordum çocuğum, ama hiçbir fikrim yoktu." Ses tonu şaşkınlık dolu. "Kabul etmek istediğimden daha uzun süredir senin gibi bir varlığın huzurunda bulunmadım. Gücünüzü gösterme nezaketinde bulunur musunuz?"

Ophelia izin vermem için bana bakıyor ve gözlerindeki yalvarış kabul etmemi sağlayan tek şey. *Göster onlara küçüğüm. Senin gücünü öğrenmelerinin zamanı geldi.*

Başını sallıyor. "Henüz o kadar iyi değilim ama... işte başlıyoruz."

Şömineye bir el sallıyor ve alevler çıtırdarak canlanıyor.

Osiris gözlerini kısar. "Bir büyü kullanabilirdi."

Enora ellerini birbirine vurur, dudaklarından alışılmadık bir sevinç ılgığı dökülür. "Büyü kullanmadı Osiris. Bu odada bir büyü yapılmış olsaydı bunu bilirdim."

Ophelia baş döndürücü profesöre minnetle gülümsüyor ve ben Enora'nın en büyük müttefiklerimizden biri olacağını şimdiden biliyorum. Eski dostum yüzünü yelpazeliyor, görünüşe göre bunalmış. "Ateşte ustalık. Olağanüstü."

Ophelia gözlerini kapatıyor ve yer ayaklarımızın altında sallanmaya başlıyor.

"İşte bizim kızımız," diye mırıldanıyor Malachi, odanın içinde nefesler kesilirken.

"Toprak ve ateş mi?" Enora çığlık atıyor.

Osiris bile şimdi olması gerektiği gibi etkilenmiş görünüyor.

Ophelia'nın yanaklarında bir kızarıklık beliriyor. "Onlara daha fazlasını göstereyim mi?" diye soruyor.

Onlar şaşkınlıkla onu izlerken ben başımı sallıyorum, içim gururla doluyor. Üç oğlum yanımda durmuş, kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, hepimiz mükemmel elementimizin ihtişamının tadını çıkarıyoruz. Bizimkinin. Bu kelime tüm varlığını titretiyor. Keşke onu biraz daha kendimize saklayabilseydik ama onun kaderi yıldırım hızıyla ilerliyor.

"Tamam, havayı göstermek biraz daha zor." Ellerini yumruk haline getirir ve birkaç saniye sonra odadaki hava tamamen kaybolur.

"Ophelia," diye soluyorum ve oksijen bir kez daha ortalığı doldurmadan önce gözleri açılıyor. Herkes derin bir nefes çekiyor. "Güçlerin her geçen gün daha da artıyor."

"Hava da mı?" Osiris sorar. "Ama bu imkânsız. Bin yıldan uzun bir süredir hiçbir varlık üç element üzerinde güç sahibi olamadı."

Ophelia'nın varoluşta dörde hükmeden ikinci yaratık olduğunu açıklamak ne kadar akıllıca olur merak ediyorum. Bu odadaki hiç kimse aptal olarak adlandırılmaz. Hepsi onun nadirliğinin bir anlamı olduğunu bilecektir. Düşünmek istemediğim, zaten bildiğimizden daha fazla bir şey. "Ophelia'nın kimliğini gizli tutmamızın neden bu kadar önemli olduğunu anlıyor musunuz?"

Ciddiyetle başını sallar. "Anlıyorum."

Onlara da su göstereyim mi?

Sesindeki titreme şüphelerimi gideriyor. O muhteşem biri ve onu en azından bu odadaki insanlardan saklama zamanı sona erdi.

Xavier kollarını onun beline doluyor ve omzuna sahiplenici bir öpücük konduruyor. "Henüz son numarasını görmedin." Sesindeki açık gurur kızın daha da kızarmasına neden oluyor.

"Onlara su üzerindeki gücünü göster, Ophelia," diye onu cesaretlendiriyorum ve beni ödüllendirdiği gülümsemesi göz kamaştırıyor.

"İmkansız." Osiris başını sallar. "Azezal'in kendisinden beri..." Sözüünü keser ama dikkati Ophelia'ya kilitlenir. Bu arada, onun

Kızı oturduğu yerden sıçrar, gözleri Ophelia'yı devam etmeye çağırır gibi parlamaktadır.

Ophelia dikkatini odanın köşesinde duran büyük monstera bitkisine yöneltir. Dudaklarını kıpırdatmaktan başka bir şey yapmadan bitkinin üzerinde futbol topu büyüklüğünde küçük bir bulut belirir ve yağmur yağmaya başlar.

Enora yakındaki koltuğa doğru sendeleyerek geri döner, eli ağzındadır ve yüzü azalan dolunay kadar solgundur.

"Alexandros." Osiris'in sesinde hissedilir bir korku belirtisi var. "Bu..." Ağzını açıp kapatıyor ve bir nefes üflüyor.

"Kahrolası destansı!" Sienna ciyaklıyor.

Cadence gözlerini kocaman açmış, ağzı açık bakıyor. "Vay canına, Ophelia. Dört elementin hepsi!"

"Bitki, tatlı kız." Malachi tüm dikkatimizi, son bir dakika içinde neredeyse iki katına çıkan kendi yağmur bulutuna sahip monstera'ya geri getiriyor.

"Kahretsin," diye mırıldanır Ophelia ve bulut kaybolur. "Her şey hâlâ çok yeni. Her şeye alışmaya çalışıyorum."

"Ne zamandır güçlerin var çocuğum?" Enora soğukkanlılığını yeniden kazanarak ve ayağa kalkarak soruyor.

Bana bakıyor, dişleri tatlı alt dudağına batıyor ve onu bu odadan çıkarıp kendime almak için can atmama neden oluyor. Cevap vermesi için işaret ediyorum.

"Neredeyse dört hafta oldu," diye fısıldıyor.

Enora inanamayarak başını sallar. "Dört hafta mı? Kesinlikle değil."

Ophelia ellerini birbirine kenetler. "Harika olmadığımı biliyorum ama Alexandros ve çocuklar bana öğretiyorlar. Her gün dersim var-"

"Ophelia." Enora bir kez daha Ophelia'nın yanına gider ve elini onun mükemmel pürüzsüzlükteki yanağına koyar. "Benim tatlı çocuğum. Dört hafta gibi kısa bir sürede böyle güçlere sahip olman olağanüstü."

"Ophelia olağanüstü biri," diyorum, gözlerim Osiris, Cadence ve Sienna arasında gidip geldikten sonra Enora'ya dönüyor. "İşte bu yüzden kimliğinin ve yapabildiği sihrin sırrı bu odadan çıkmamalı."

Ophelia'nın elini kendi elime alıyorum ve çevik parmaklarını kendi elime geçiriyorum. Xavier de onun diğer eliyle aynı şeyi yapıyor. Malachi ve Axl arkamızda duruyor.

Osiris bir mucizeye tanıklık ediyormuş gibi ona bakmaya devam ediyor ve sanırım öyle de yapıyor. "Onu sonsuza dek sır olarak saklayamazsın, eski dostum. İnsanlar onun ne olduğunu anlayacak. Böyle bir güç uzun süre saklanamaz. Tarikat'ın çoktan farkına varmış olması mümkün. Skotádi'nin burada kampüste bulunduklarına göre bir şeyler bildikleri neredeyse kesin."

Sienna ellerini kot pantolonuna sürüyor. "Ama neden Esme için geldiler? Eğer Ophelia'yı biliyorlarsa, neden onun için gelmiyorlar?"

"Skotádi'nin ne bilip bilmediğinden henüz emin değiliz. Ophelia'nın güçlerinin tam kapsamının farkında olmadıklarından eminim. Aksi takdirde ona ulaşmak için mutlaka bir girişimde bulunurlardı. Ama hâlâ cevaplanmamış çok fazla soru var. Skotádi'nin neden hem genç kurt cinayetini hem de Gümüş Vadi'deki cadı cinayetini vampirler tarafından işlenmiş gibi gösterdiği gibi."

"Gümüş Vadi'deki hangi cadı? Meg mi?" Sienna soruyor. Babası ciddiyetle başını sallıyor. "Daha sonra açıklayacağım."

Şakaklarımı ovuşturuyor ve bu odadaki herkesin zihninden geçen soruların giderek artan kakofonisini bastırmaya çalışıyorum. Kanlarını tatmak bana onların en derin düşüncelerine girme izni verdi. "Ophelia'nın kimliğini daha fazla gizleyemeyeceğimiz bir zamanın geleceğinin farkındayız."

"Ama şimdiden ne kadar iyi olduğunu gördünüz," diye ekliyor Xavier. "Güçlerini kontrol etmeyi öğrenmesine yardımcı olmak için ne kadar çok zamanımız olursa, o zaman geldiğinde o kadar güçlü olacaktır."

Axl, "O zaten bu odadaki herkesten daha güçlü," diyor.

"Değilim." Ophelia kızarıyor, az önce bize gösterdiği şeye rağmen kendini çok küçümsüyor.

Öylesin küçüğüm, ona aramızdaki bağ aracılığıyla söylüyorum.

Malachi onun başının üstüne bir öpücük bırakıyor. "Ve güçleri her geçen gün artmaya devam ediyor."

"Ophelia'ya güçlerini kontrol etmeyi öğrenmesi için gereken zamanı vermek için elimizden geleni yapacağız ve sizden sadakatinizden başka bir şey istemiyoruz. Adamlarım ve ben Ophelia'yı güvende tutacağız. Onun eğitimiyle ilgileneceğiz. Beşimiz de gerekli olduğunda buradan ayrılacağız."

"Bir pentagramın beş noktası," diye mırıldanıyor Enora, yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle.

"Gidemezsin," diyor Cadence, oturduğu yerden sıçrayarak.

Ophelia yanağındaki bir damla yaşı siliyor ve üzüntüsü kalbimde donuk bir sızıya neden oluyor. "İstemiyorum."

Ophelia'nın elini güven verici bir şekilde sıkıyorum. Keşke ona buradan asla ayrılmak zorunda kalmayacağımızı söyleyebilseydim ama gerçekler her geçen gün biraz daha yüzümüze çarpıyor. "Bu hepimizden daha büyük bir şey."

Enora boğazını temizler ve başını sallar. "Daha önce uğraştığımız her şeyden daha büyük. Cadence ve ben elimizden geleni yapacağız, Alexandros. Bir elementai'nin güçlerinin farklı şekilde kanalize edildiğini biliyorum ama kullanım esasları aynı. Ophelia'nın derslerine yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey varsa, bu benim için bir onurdur."

Cadence hevesle başını sallar. "Neye ihtiyacın olursa ben buradayım, Ophelia."

Osiris bir kolunu kızının omzuna doladı. "Ophelia'nın sırları bizimle güvende, eski dostum."

Sienna gözlerini deviriyor. "Yeni kankam gelmiş geçmiş en güçlü varlık ve ben bunu insanlara söyleyemiyorum bile. Bu kesinlikle berbat bir şey." Ophelia'ya kıkırdamasına neden olan bir sırıtış atıyor.

Ophelia bana yaslanıyor, ben de bir kolumu ona dolayarak omzumun kıvrımına bastırıyorum.

Biliyorlardı *ve korkmadılar*, diyor.

Çok fazla değil, Axl cevaplıyor.

Senin arkandalar, Cupcake.

Ama bizim kadar değil, tatlı kız.

Onun kokusunu içime çekiyorum, duyularımı doldurmasına izin veriyorum. *Asla bizim kadar değil, küçüğüm. Bunu asla unutma.*

Bu odadaki insanların onun kimliğini korumak için yemin ettiklerini ve zamanı geldiğinde onu da korumak için ellerinden geleni yapacaklarından hiç şüphem olmadığını bilmek beni biraz rahatlatırsa da, bugün yaşananlar tedirginliğimi beslemeye devam ediyor.

Lucian burada, Montridge'deydi. İki Oniks acemisini kontrol etmek için kara büyü kullandı ve hala anlayamadığım nedenlerden dolayı genç bir kurt kızı hedef aldı. Ophelia'nın bir elementai olduğunu biliyor mu? Onun gerçekten ne kadar güçlü olduğunu biliyor mu? Yoksa bunların hepsi büyük bir tesadüf mü?

Onu daha sıkı tutuyorum, tek bir şeyden eminim. Oğlum olsun ya da olmasın... Onu korumak için onu ve var olan diğer tüm ruhları yok edebilirim.

CHAPTER
OTUZ BEŞ
ALEXANDROS

Tğretim üyeleri toplantısı mırıldanılan suçlamalar, mırıldanılan endişeler ve şüpheli bakışlarla bir felakete dönüştü.

Osiris önce odadakilere hitap ederek Esme'nin bu akşamki ölümünün koşullarını kısaca özetledi; Gümüş Vadi'den ayrılmadan önce üzerinde mutabık kaldığımız, olayların gerçeğe en yakın versiyonuydu bu. Oğullarımın gözetimi altında, Ophelia arkadaşlarıyla birlikte geride kaldı. Kendi korkuları karşısında bile Ophelia'ya sarsılmaz bir sadakat gösteren bu iki genç kadına minnettarım.

"Yani kızı öldürenler Onyx'ten iki vampir miydi?" Profesör Yakon yorgun bir elini yüzünde gezdiriyor. Kurt adam emekliliğine yaklaşıyor,

Montridge'de öncülüğünü yaptığı biyokimya müfredatının dışında herhangi bir şeye tahammülü yok. "Peki şimdi neredeler?"

Nicholas Ashe'e daha fazla mırıldanma ve bakış yöneltildi. Her ne kadar meslektaşımı meslektaşlarımızın küçümsemesinin nesnesi olarak görmekten hoşlansam da, Onyx rehineleri adına konuşmak zorunda hissediyorum. "Eylemi gerçekleştirmekten fiziksel olarak sorumluydular, evet, ama sorumlu tutulamazlar."

"Ne?" Yakon havlar ve diğer birçok öğretim üyesi de kendi onaylamadıklarını dile getirir.

Eugene Jackson birkaç adım önümde oturduğu yerden bana endişeli bir bakış fırlatıyor. Belki de bu toplantıdan önce neler olup bittiği konusunda onu uyarmalıydım ama akrabalığımıza ve Yakut Ejderha adaylarının çoğunun efendisi olmasına rağmen, hiçbir zaman özellikle güvendiğim ya da hayran olduğum bir adam olmadı. "Bu da ne böyle Alexandros?" diye mırıldandı.

Dikkatim, her geçen an daha da heyecanlanan profesör kalabalığında sabit kalıyor. Cevap vermek için bir neden yok. Her halükarda tatmin edici olacak bir cevabım yok. Bilmesi gereken her şey, hepimiz ayrılmadan önce bu odadaki herkese açıklanacak.

Kibirli pislik. Eugene'in sesi sanki bu sözleri yüksek sesle söylemiş gibi net, ama söylemediğini biliyorum. Buna cesaret edemezdi. Dudakları birbirine sıkıca kenetlenmiş ve çenesi titreyerek doğrudan önüne bakmaya devam ediyor.

Küstahlığı ona bir ders vermek istememe neden oluyor ama şimdi sırası değil. Eugene'i hiç ısırmadım ve en iyi ihtimalle uzaktan kuzeniz; dolayısıyla onun zihnini bu kadar kolay okumamı sağlayacak bir bağlantımız yok.

"Profesör Drakos!" Jerome bağırıyor ve benden bir cevap beklediklerini fark ediyorum.

Boynumu döndürüyorum ve hırıltımı bastırıyorum. Hayal kırıklığımı kontrol altında tutmak giderek daha yorucu hale geliyor.

Bana aldırmayın. Ben sadece bu lanet olası üniversitenin başkanıyım, diyor Jerome ama dudakları kıpırdamıyor. *Bugün herhangi bir zaman iyi olur.* Ses tonundan alaycılık akıyor ama dışarıdan bakıldığında sadece adımları tekrarlıyor. Onun zihnini okuyabiliyorum; hepsinin zihnini okuyabiliyorum. Bu ne zaman oldu?

Odadaki zihinler arasında dolaşarak ilgili noktaları seçmeye çalışıyorum. Çoğu, Onyx rehineleri hakkında az önce yaptığım açıklamayı açıklamamı bekliyor. Bazıları neden Onyx Evi'ni koruduğumu merak ediyor ve beşeri bilimler profesörü bunu diliyor

Toplantı sona erecekti, böylece şu anda yatağını sıcak tutan genç cadının yanına dönebilecekti.

Şu anda bu ilginç yeni gelişmeyi çözmek için gerekli zamanım olmadığının farkında olarak, onu bir kenara bırakıp konuşmaya geri dönüyorum. "Oniks Ejder rehineleri başka birinin emri altında hareket ediyorlardı."

"Ama yine de o kızı öldürdüler, bunu yapmalarını başka biri söylemiş olsa bile" diye bağılıyor birisi.

Başımı salladım. "Kara büyüünün etkisi altındaydılar."

Soluk soluğa bir alkış ve suçlama sesi odayı çınlatıyor. Nicholas Ashe'in sessiz rahatlatma sözlerini duyuyorum.

"Sen sadece Onyx'i koruyorsun," diye suçluyor bir cadı beni.

"Saçmalama," diye bağıır Nicholas. "Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü sizin türünüz etrafta dolaşıp öğrencileri öldürüyorsa, bu hiçbiriniz için iyi görünmüyor, değil mi?" diye karşılık veriyor cadı.

Toplantı kaosa sürüklenir. Kurtlar, vampirler ve cadılar birbirlerine hakaretler ve suçlamalar savururlar.

Ollenshaw odanın önünde donmuş bir şekilde duruyor ve sessizce her şeyin mümkün olduğunca çabuk ve temiz bir şekilde bağlanması için yalvarıyor, böylece herhangi bir serpinti ile uğraşmak zorunda kalmaktan kurtulacak. Görünüşe göre bunun için çok geç olabilir.

Hilal Topluluğu liderlerinin zihinlerinde yolumu bulmaya çalışıyorum. İkisi Osiris'e sadık ve benim desteğime sahip olduğunu bilmek onlar için yeterli. Ancak dördüncüsü kızgın ve şüpheli. Enora hariç tüm cadılar bana inanmıyor ama onlarla olan geçmişim göz önüne alındığında bu beklenen bir şey.

Osiris gözüme takıldı ve ellerini havaya kaldırdı. *Tanrı aşkına, kendine gel Alexandros*. Bana karşı bir duvar örmek için harcadığı on yıllardan sonra düşüncelerini diğerleri kadar net duyduğuma hayret ediyorum. Ama haksız değil ve sözleri kendimi toparlamam için duymam gereken şeyler.

"Yeter!" Kükremem duvarlardan yankılanarak gürültü seviyesinin önce sessiz bir mırıltıya ve nihayet sessizliğe düşmesine neden oldu. Ayağa kalkıp odadakilere hitap etmeden önce hepsine yolumdan çekilmelerini ve cehennemde çürümelerini söyleme içgüdümü geri itmek için bir an duruyorum. "Bu üniversitedeki yanlışları örtbas etmek gibi bir niyetim yok. Eğer Onyx'in iki vampiri kurt kızı soğukkanlılıkla öldürmüş olsalardı, onların hızlı bir adaletle karşılaşmalarını sağlamakta tereddüt etmezdim. Nicholas'la aramızda farklılıklar olsa da" -ona bakıyorum- "onun da aynı şeyi talep edeceğini biliyorum."

Başıyla onaylıyor. Pek çok konuda aynı fikirde olmasak da vampir hukuku bunlardan biri değil. "Vampirlerden birinin zihnini okudum ve sizi temin ederim ki kara büyü'nün etkisi altındaydı."

Yeni bir profesör, sanırım bir cadı, elini kaldırıyor. "Ama kim böyle bir şey yapar ki?"

"Skotádi olduğuna inanıyoruz," diyor Enora, sesi yumuşak ama ciddiyet dolu.

Odada yine, bu kez öncekinden daha kısık sesle, duyulabilir bir güvensizlik dalgası dolaşıyor. Bununla birlikte, toplum liderlerinin artık bu sırrı saklamak zorunda olmadıkları için rahatladıklarını dile getirdiklerini de duyuyorum.

"Ama Skotádi? Burada, kampüste mi? Neden, Alexandros?"

"Hiçbir fikrim yok Jerome," diyorum rahatlıkla yalan söyleyerek. "Muhtemelen rastgele bir saldırı. Onyx vampirleri ve Amalthea'dan gelen genç kurt ormandaydı. Skotádi onların yakınlığını fark etmiş ve kampüs arazisine girmeyi tercih etmiş olabilir."

"Ama ben kampüsün korunduğunu sanıyordum?" diye soruyor bir başka cadı.

"Öyle, Indigo," diye cevaplıyor Enora. "Ama Skotádi bu tür koruyucu büyüleri aşabilecek kadar güçlüdür."

"O halde savunmamızı güçlendirmeliyiz," diyor Nicholas Ashe. "Bunun tekrar olmasını engellemeliyiz."

"Ne yaparsak yapalım, bunu sessizce ve telaşlanmadan yapmalıyız," diye hatırlatıyorum onlara. "Öğrenciler arasında gereksiz bir paniğe yol açmak istemeyiz."

Jerome yüzünü buruşturuyor. "Bunu onlardan nasıl saklayacağız? Ormanda bir kız öldürüldü."

Osiris öne çıkar. "Bu gece Esme'nin ailesiyle konuşacağım ve haberi kendim vereceğim. Kendileri Montridge'in uzun süreli hamileridir ve insan müdahalesini umursamazlar. Kızlarının ölümüyle özel olarak ilgilenmek isteyeceklerdir ve muhtemelen katillerinin icabına bakıldığına dair güvence isteyeceklerdir." Nicholas Ashe'e ters ters bakar.

Nicholas dudaklarını yalıyor. "Gün içinde sınır dışı edilecekler ve görev yerlerine nakledilecekler. Ama eğer akıl sağlıkları yerinde değilse, yapabileceğim tek şey bu."

Osiris bana bakıyor. Ona *en iyi hareket tarzının bu olduğunu* söyledim.

Anlayışla başını salladı ve sonraki yirmi dakikayı fakülteden gelen soru yağmuruna maruz kalarak, ifşa etmeyi kabul ettiğimiz tüm bilgileri vererek ve tekrarlayarak geçirdik.

Sonunda bir elimi kaldırdım ve odayı susturdum. "Ekleyecek başka bir şey yok. Hepiniz ne yapılması gerektiğini biliyorsunuz."

Osiris, "Hepsi bu kadarsa, Esme'nin ailesiyle buluşmak için gerekli ayarlamaları yapmalıyım," diyor. Odadan adımlarını atıyor ve ben de Jerome'un kalıp personelin endişelerini gidermesine yardımcı olmam için yaptığı ricaları duymazdan gelerek onu takip ediyorum.

İlgilenmem gereken çok daha acil meseleler var.

Osiris'le koridorda yürüyorum ve Enora koşarak yanımıza geliyor. "Dördü de Alexandros," diye fısıldıyor.

"Biliyorum, Enora."

"Onun ... olup olamayacağını merak etmiyor musunuz?"

"Hayır." Yüzümü ona dönüyorum ve o da aklındaki soruyu tamamlıyor. "Ben peri masallarına inanmam."

Bir nefes tısladı. "O zaman sen bir aptalsın."

Osiris'in yüzünde aydınlanma belirir. "Ateş ve kandan doğan çocuk. Kabul yazısını okudun, Alexandros. Ya öyleyse?" Birden patavatsızlık ettiğinin farkına varmış gibi boş koridorda bir aşağı bir yukarı bakar.

Enora elini koluma koydu. "Ben de gördüm, file mou." Sesini alçaltıyor. "Ve şimdi sadece Azezal'inkilere rakip olabilecek güçlere sahip."

"Peki onun hakkında böyle iddialarda bulunmadılar mı? Onun seçilmiş kişi olmaması dışında, çünkü Fiere'nin Kehanetleri, muhtemelen bir tür mantarla kafayı bulmuş eski bir bilgenin saçmalıklarından başka bir şey değildir."

Enora sanki en iğrenç suçu işlemişim gibi soluk soluğa kalıyor ama ikimizden de çok daha genç olan Osiris gözlerini deviriyor.

"O inanılmaz biri, Enora. Ve eşsiz." *Ve o benim.* Son kısmı dile getirmeye gerek yok. "Ama o eski bir kehanetten seçilmiş biri değil."

"Ama kehanetin tamamını bilseydin, Alexandros, eğer sen-"

"Artık kehanetler hakkında konuşmayacağım." Sesimi toplayabildiğim tüm otorite ve buzla enjekte ediyorum ve yüzümü onunkine yaklaşıtıyorum. "Sen böyle saçma sapan fikirlerle bu yüke katkıda bulunmadan da o yeterince tehlikede."

Sinirli bir şekilde yutkunuyor, gri gözleri kısılıyor. "Nasıl isterseniz."

Evet, diliyorum. Ama bundan da öte, Ophelia ve çocuklarımı buradan, kimsenin bizi bulamayacağı bir yere götürebilmeyi diliyorum. Ve her biriyle

Gün geçtikçe, tam olarak bunu yapma arzusu daha da güçleniyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ ALTI
XAVIER

O Odadaki tek ses kalp atışlarımız, onunki benimkini yansıtan sabit bir ritim. "Bu işte her geçen gün daha iyiye gidiyorsun."

Son yarım saatimi onunla aramızdaki bağ aracılığıyla konuşmaya çalışarak geçirdim, onu gıdıklamaktan boynunu öpmeye kadar aklıma gelen her numarayı kullandım ama o beni tamamen dışladı. Zihnindeki duvar aşılmaz. Alnındaki ince ter tabakasına ve titreyen dudağına bakılırsa, daha fazla zorlarsam pes edebileceğinden şüpheleniyorum, ancak bugün onun eğitimi için yeterince uzun zaman harcadık ve şimdi aklımda çok daha eğlenceli bir şey var.

Bana hayatımda gördüğüm en tatlı gülümsemeyi atıyor ve kalbinin gururla kabardığını hissedebiliyorum. "Teşekkürler Xavier," diye mırıldanıyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve ona doğru yaklaşıyorum. Sulu göğüsleri ince beyaz atletinin üzerinde kabarıyor. "Bu bakış da ne?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne bakışı?"

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Şuradaki. Aklında sapkın bir şey varmış gibi."

Başımı sallıyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum. "Sapkın değil, Cupcake. Ama bugün benim için çok iyi bir kız oldun, sanırım ikimizin de ödülümüzü alma zamanı geldi."

Vücudu duvara çarpıp nefesi kesilene kadar geri çekiliyor. "Ödülümüz mü?"

Başımı salladım. "Axl'in senin bakire amına ilk sahip çıkan kişi olduğunu hatırlıyor musun?"

Kai de senin o küçük ateşli ağzını mı aldı?"

Alt dudağını ısıyor, beni şehvetten çılgına çeviriyor. "Evet."

"Sanırım ilkim için yeterince bekledim, sence de öyle değil mi?"

Mavi gözleri kocaman açılır. "Ama..." Şimdi dudağını çiğniyor, sırtını çalışma odasının duvarına dayamış.

Bir adım daha yaklaşıp göğsümü onun mükemmel göğüslerine bastırıyorum. "Ama?" "Ya acırsa?"

Parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum ve sırtıyorum. "Seni asla incitmem." "Ya hoşuma gitmezse?"

Burnumu çene çizgisinde gezdiriyorum. "Oh, yapacaksın. Sana bunun sözünü verebilirim." Sertçe yutkunuyor. "Bana güveniyor musun, Ophelia?"

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor. "Evet."

Parmak uçlarımı omuzlarında gezdiriyorum ve atletinin ve sütyeninin askılarını aşağı çekiyorum, böylece tüm kremi teni ortaya çıkıyor, böylece omzundan çene çizgisine ve köprücük kemiğinin uzunluğu boyunca sınırsız bir yol yalayabiliyorum. "O zaman endişelenecek bir şey yok."

Parmaklarını saçlarımda kıvırıyor ve ağzıma doğru eğilirken bile başımı geriye çekiyor. Sütyenini daha da aşağı çekiyorum, dişlerimi sulu etine batırmadan önce göğsünün tüm yuvarlaklığını ortaya çıkarıyorum. Kanının tatlı tadı ağzıma doluyor ve damarlarımda bir yangın çıkarıyor.

"Xavier," diye inliyor.

Geri çekilip dudaklarımdaki kanı yalamadan önce tenine karşı mırıldanıyorum. "Mükemmel kışını becermeme izin verecek misin, Cupcake?"

Kalbi hâlâ hızlı atıyor. "Evet."

"Aferin kızıma." Sulu kış yanaklarını avuçluyorum ve onu kolaylıkla kaldırıyorum. Bacakları kalçalarımaya dolanmış halde onu kanepeye taşıyor ve oturtuyorum.

Tam istediğim gibi olana kadar kıyafetlerini kısa sürede değiştiriyorum.
-Çıplak ve bana sarılmış.

Çalışma odasının kapısı açılır ve Alexandros içeri girer. "Her şey yolunda mı? Ophelia'yı hissettim..." Gözleri onun soyunmuş halini tararken dudaklarını yalıyor.

İçeri girmeden önce burada neler olduğunu bildiğinden şüpheleniyorum. Evet, titriyor ama bu daha çok endişeyle karışık bir bekleyişten kaynaklanıyor ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Boynuna bir öpücük konduruyorum. "Evet. Cupcake biraz gergin çünkü kış ilk kez sikilmek üzere."

Teni ısınıyor ve utancından yüzünü boynuma gömüyor.

İkimizin önünde böyle hissetmesi için hiçbir nedeni yok. Ve ağzından çıkan seksi hırıltı, bu şovu kaçırmak üzere olmadığının yeterince kanıtı.

Onun tepkisi beni sırttırıyor ve aynı zamanda şansımı biraz zorlamama neden oluyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Onun sinirlerini yatıştırmama her zaman yardım edebilirsiniz, efendim."

Kanepeye doğru ilerlerken gözleri daha da kararıyor. "Cazip bir teklif Xavier."

Ophelia fısıldar, "Bunu nasıl yapacak?"

Onun arkasında diz çöküyor. Bu adamın hiç kimse için diz çöktüğünü görmemiştim. "Onu çevir," diye emretti.

Ne planladığından ya da bu özel ödülü kendisi için isteyip istemediğinden tam olarak emin olmadan bir kaşımı kaldırıyorum ama Ophelia'nın kalçalarını kavrayıp ona itaat ediyorum. "Onu duydun. Arkanı dön."

Gözleri irileşiyor ama nefesini içine çekiyor ve sırtı göğsüme, yüzü profesöre dönük olacak şekilde dönmesine yardım ediyorum. Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve kız bana karşı titriyor.

Gözleri kızın yüzünde daralıyor. "Bu senin ilk seferin olacak, değil mi?" Kadın başını sallıyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, hınzır bir sırıtış ağzının kenarını çekiştiriyor. "Bol miktarda kayganlaştırıcıya ihtiyacın olacak."

Siktiğimin tatlı annesi. Evet, yapacağım. "Ne öneriyorsun?"

Ellerini Ophelia'nın kalçalarının iç tarafına koyar ve burnunu ıslak amının kıvrımlarında gezdirmeden önce onları iyice açar. Ophelia inleyip kalçalarını oynatıyor ama adam onu yerinde tutuyor. "Sanırım tatlı Ophelia'mızın, herhangi birimiz ona elimizi sürdüğümüzde sıılsıklam olma eğiliminden faydalanabiliriz." Hınzırca bir kıkırdama çıkarıyor ve sonra onu boylu boyunca yalıyor. *Ve eğer bu yeterli değilse, her zaman biraz kan da kullanabiliriz.*

Ophelia'nın nabızı hızlanır. "Kan mı?"

Başını kaldırıyor, dudaklarındaki tahriki yalıyor. "Senin değil, küçüğüm. Bu israf edilemeyecek kadar değerli."

Göğüslerini titreten titrek bir nefes çekiyor ve sikim kıkına doğru seğiriyor. "O zaman kimin?" diye fısıldıyor.

"Benimkini." Ona cevap verme şansı vermeden onu yalamaya devam ediyor. O yedikçe inliyor, onu çılgına çeviriyor ve ben onun çaresizliğinin ve zevkinin her zerresini hissediyorum. Ben de onunkini hissediyorum ve ne kadar çok olduğuna şaşıyorum. Normalde duygularını bize kapatır, ama şimdi ona olan arzusunu deneyimliyorum ve bu benimkini yansıtıyor. Onun içinde olmak için duyduğum o umutsuz ihtiyaç içimde dalga dalga yayılıyor. Aletim granitten daha sert ve onun içinde olma ihtiyacıyla yarı kudurmuş durumdayım.

Aletimi eşofman altımdan kurtarıyorum ve onun mükemmel, el değmemiş kıkının dikişine dayıyorum.

Onu götürmem gerek. Şimdi! Aramızdaki bağ sayesinde ona yalvarıyorum. Neredeyse hazır.

Ophelia kollarımda titriyor ve aldığı zevk benim vücudumda da titreşiyor, yüksek sesli bir iniltiyle boşalırken sıcak ve coşkulu, vücudu adamın ağzına çarpıyor ve elleri adamın yüzünü okşarken saçlarında. Elimi kalçalarının arasına sokup şişmiş klitorisinin üzerinde yumuşak daireler çiziyorum ve yüzünü döllerıyla ıslatana kadar orgazmını uzatıyorum.

Alexandros topuklarının üzerinde geriye doğru oturuyor, kara sakalı onunla birlikte parlıyor. Bana göz kırptıyor ve göğsümde onun zevkinden daha fazla bir şey alevleniyor. "Artık hazır."

Homurdanarak onu biraz kaldırıyorum ve sikimi damlayan amına sokuyorum. Tırnaklarını kalçalarımın kenarlarına batırıyor, hassas etinin aşırı uyarılmasından dolayı ağlıyor. Döllerini uzunluğumu kaydırıyor - sıcak, kalın ve ipeksi. Dudaklarımı kulağına dayıyorum. "İşte benim iyi kızım."

İçinden çıktığımda sızlanıyor, ama onu hızla yerine oturtuyorum ve sikimin tepesini dar kıkına dayıyorum. Omzunun üzerinden efendime bakıyorum, gözleri sınırsız bir şehvetle kararmış, aç bir şekilde onun üzerinde geziniyor

seksi küçük vücudu. Sikim ve dişlerim aynı ritimde zonkluyor, ağrıyor. Dudaklarımı boynunda gezdiriyorum.

"Eğer onu şimdi ısırırsan, Xavier, acıyıp acımadığını anlayamaz," diye uyarıyor Alexandros.

"Beni ısırmasını istiyorum. İkinizi de." Her kelimeyi nefes nefese söylüyor.

Gözleri kısılır. "Xavier seni becermek için yanıp tutuşuyor, Ophelia." *Benim gibi*, diye ekliyor bağımız aracılığıyla ve ben de sırtıyorum. "Eğer seni ısırırsak, bunun vereceği hazzın olası bir acının önüne geçme ihtimali var ve sana zarar verip vermediğini anlayamayacağız."

"İçine girmeme izin ver, içine girdiğimde ve sen iyi olduğunda, seni de ısıracağız, tamam mı?"

Başını sallıyor, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Aferin kızıma," diye fısıldıyorum.

Övgülerim karşısında miyavlıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak sikimin tepesini, ucunu sıkın sıkı kas halkasını hissedene kadar ona doğru itiyorum. "Oh, vay canına," diye nefes alıyor.

Alexandros kalçalarına masaj yapıyor ve bir kez daha hassas amcığıyla ziyafet çekmeye başlıyor. Başını geriye atıyor, ben daha derine inip direncini kırıp götüne girerken acı ve zevk arasında gidip geliyor. Kahretsin, çok iyi hissediyor. Sıcak, sıkı ve çok davetkâr.

"Benim için çok iyi gidiyorsun, Cupcake. Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Çok ..." Kesik kesik nefes alıyor. "Garip."

"Çünkü bunu sana daha önce kimse yapmadı. Benden başka kimse." Daha derine iniyorum ve o çığlık atıyor.

Dikkatli ol, Alexandros uyarıyor.

"Evet, biliyorum." Kaslarım, sikimi sonuna kadar içine sokmamak için harcadığım çabayla titriyor.

Rahatsızlığını gidermek için daha fazla bir şeye ihtiyacın var mı? Kafamın içindeki ses bile derin bir hırıltı ve ses tonunda ruhumun frekansında yankılanan bir şey var. Taşaklarım boşalma ihtiyacıyla ağrıyor ve onun kanını kızımın bakire kıcını sikmek için kullanma fikri, içimdeki ahlaksız canavarın dışarı çıkmak için dişlerini kırmasına neden oluyor.

Başımı salladım. "Evet."

Kadının tenine doğru mırıldanıyor ve birkaç saniye sonra Ophelia'nın kalçalarının arasından, dölünden farklı bir his veren ılık bir sıvı akıyor. Omzunun üzerinden bakıyorum, ağzı amcığında kalıyor ama yukarı bakıyor. Gözlerimi yakaladıktan sonra göz kırptıyor ve ben neredeyse bayılıyorum.

Damarlarımda şimşekler çakıyor. Dudağını ya da dilini kesti ve kanı kışının dikişinden aşağı akıyor, sikimi kaplıyor ve daha da derine inmemi sağlıyor.

"Xavier," diye inliyor.

"Biliyorum, Cupcake. İlk seferin için çok iyi bir kız oluyorsun.

Sikimi o daracık götüne çok iyi sokuyorum."

İnliyor, vücudu kollarımda gevşiyor. *Artık onu ısırabilirsin*, diyor Alexandros.

Dişlerimi boğazına geçiriyorum ve kanının dilimin üzerinde özgürce akmasına izin veriyorum. Bir an sonra onun kanının da başka bir yere çekildiğini hissediyorum ve Alexandros'un uyluğunu usulca emdiğini görmek için aşağıya bakıyorum. Onu becerirken besleniyoruz, kalçalarımı ona doğru sallıyorum, ta ki sıkı kasları sikimi o kadar sıkıyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum.

Benim sikim onun götündeyken parmaklarını onun amına soktuğunda baskı artıyor ve onu birlikte alıyoruz. Ondan beslenirken ve onu becerirken, ikimiz de Ophelia Hart'ın enfes coşkusunda kayboluyoruz. Ve boşaldığında ikimizin de adını haykırıyor ve biz onu bir başkasıyla becerirken kollarımda titriyor.

Başım o kadar hızlı dönüyor ki zar zor görebiliyorum ve Ophelia tekrar boşalıyor. Aminin duvarları parmaklarının etrafında o kadar şiddetli dalgalanıyor ki artçı şoklar doğrudan sikime ulaşıyor. Kendimi kaybediyorum, kendimi onun içine boşaltıyorum ve verebileceğim her şeyi alırken onu yakınımında tutuyorum.

İkimiz de bitirdiğimizde nefes nefese kalıyorum ve alnımı onun kürek kemiklerinin arasına koyuyorum. "Siktir, Ophelia, bu muhteşemdi."

Mırıldanıyor, vücudu benimkiyle bütünleşiyor. Ama çok geçmeden, Alexandros onu kucağımdan alıp kollarına atarken sıcaklığının kaybolduğunu hissediyorum. "Kardeşlerinle bitirmen gereken bazı işler var Xavier," diyor, sesi soğuk ve mesafeli. Sanki az önce inanılmaz bir şey paylaşmamışız gibi. Gözlerim Ophelia'nın göğsüne kıvrılmış, onu gelin gibi tutan adama kayıyor. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve hayal kırıklığımı yutkunarak bastırıyorum.

Gözleri kısıldı. "Ophelia'yı temizleyeceğim."

Ama onunla ilgilenmek istiyorum.

Sorumlulukların var Xavier.

Biliyorum, ama ilgilendiğim tek şey o.

Statükoyu korumak Ophelia'nın güvenliği için önemli. Eğer üniversiteye ve aileme karşı görevlerimizi yerine getiremezsek, istenmeyen

Dikkat.

Ayağa kalkıyorum ve alnına bir öpücük kondurmadan önce sikimi pantolonumun içine sokuyorum. Gülümseyerek beni neredeyse dışarı çıkarıyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Bu anı mümkün olduğunca uzatmak isteyerek saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Hayır. Teşekkür ederim, Cupcake. Benim için bir onurdu."

Alexandros dikkatle beni izliyor, gözlerinde okuyamadığım bir bakış var. "Ve bunu almama izin verdiğin için teşekkür ederim." Çünkü isteseydi bunu kendisi için alabilirdi. Bunu istediğini biliyorum. Onu özlediğini ve benim yerime onun içine gömülmüş olmasını dilediğini hissedebiliyordum. Yüce gönüllülük onun sık sık sergilediği bir özellik değildir ve bugün bunu neden yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama sebebi ne olursa olsun, ona minnettarım.

Bana başıyla onay verdi. *Git kardeşlerini bul.*

OceanofPDF.com

CHAPTER
OTUZ YEDİ
ALEXANDROS

E Sanki elektrik çarpmış gibi vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Onun varlığı üzerimde her zaman aynı etkiyi yaratmıştır, ancak bu his bugün yüz kat daha artmış durumda. Bunun bir sonuç olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

güçlerimdeki değişikliklerden mi, yoksa risklerin daha önce hiç bu kadar yüksek olmamasından mı kaynaklanıyor?

Gözlerimi kapatıp derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum ama bu göğsümde kabaran öfke ve endişeyi dindirmeye yetmiyor. O burada. Kampüste. Ve onu doğru düzgün uyarmak için çok az zamanım var.

Sadece ona odaklanıyorum, diğer tüm sesleri engelliyorum. Onun dışındaki her şeyi engelliyorum ve bu basit hareket bile içimdeki fırtınayı dindirmeye yetiyor. Onda daha önce hiç deneyimlemediğim bir huzur buluyorum.

Bunun ironisi -şimdiden neden olduğu ve geleceğime kesinlikle getireceği kargaşa göz önüne alındığında- benim için kayıp değil.

Ophelia! Ses tonum keskin, onun için fazla sert, ama şakalaşmaya vaktimiz yok.

Alexandros mu? Şaşıyor ve biraz da sinirleniyor ama doğuştan gelen merakı yine de bana cevap vermesini sağlıyor.

Thucydides Kütüphanesi'ne gitmelisin. Bütün çocukları yanına al ve ben sana güvenli olduğunu söyleyene kadar oradan ayrılma.

Neyi? Neden? Öyle mi-

Hepsi güvende, onu temin ederim, çocukları ve arkadaşlarını düşündüğünü biliyorum. Hepiniz güvende olacaksınız. Sadece size söyleneni yapın. Tartışacak zamanım yok. Gidin. Şimdi gidin!

Sanırım Axl ve Malachi uyuyorlar. Xavier ile aynı sınıftayım. Ben ... Endişesi sözlerinin geri kalanını yutmuş gibi görünüyor.

Ses tonumu değiştiriyorum, sadece güçlerinin sınıfın ortasında ortaya çıkmasını önlemek için bile olsa onu yatıştırmam gerektiğinin farkındayım. *Tehlikede değiliz, küçüğüm. Sadece dediğimi yap ve her şey yoluna girsin. Hemen Xavier ile git. Profesörüne kendini iyi hissetmediğini söyle.*

Babamın enerjisi yaklaşıyor. Bilincimin sınırlarını yokladığını hissediyorum ve bir ürperti omurgamdan aşağı iniyor.

Ben şimdi gidiyorum.

Teşekkür ederim. Peki ya Ophelia? Bu son derece önemli. Aklımdan uzak durmalısın. Beni anlıyor musun? Babamı engelleyebilirim, hayatımın büyük bir bölümünde bunu yaptım ama onun güçlerinin benimkileri nasıl etkilediği ya da daha da önemlisi babamın onu bir şekilde tespit edip edemeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Onun gücünü ne kadar çabuk öğrenirsek, hepimiz için o kadar iyi olur.

Anlıyorum.

Aferin kızıma. Arzu akımı onun ve benim içimde dalgalandığında seçtiğim kelimelerden irkiliyorum. Ama bunu daha fazla düşünecek zaman yok. O burada, ofisimin kapısının önünde duruyor.

Ophelia'nın önünü kesiyorum ve davetsiz girme fırsatı bulmadan önce içeri girmesi için bağıriyorum, ki bunu kesinlikle yapardı. İçeri adımını attı ve devasa gövdesi kapı aralığını doldurdu. Boyunu, yapısını ve çok daha fazlasını ondan miras almıştım. Öfkelendiğinde neredeyse simsiyah yanan koyu kahverengi gözleri. Zalimliği ve sabırsızlığı. İlkinin bastırmak için sürekli mücadele ediyorum ve uzun bir süre hayal ettiğimin ötesinde başarılı oldum

kendim yapabiliyorum. Ama benim -onun- o parçalarını her zaman orada, göğsümün içinde kendi kalbim kadar canlı bir şekilde çarpıyor.

Hırlıyor. "Oğlum."

"Baba." Ona üstünkörü bir baş selamı veriyorum ve karşımdaki sandalyeyi gösteriyorum. "Sizi görmek bir sürpriz."

Tepkisi yine hırlamak oluyor ama teklif edilen koltuğa oturuyor, bacak bacak üstüne atıyor ve ayak bileğini kalçasına dayıyor. Ofisime şöyle bir göz gezdirdi. "Senin bu kurumun başkanı olman gerekiyordu, sıradan bir *profesör* değil."

"Burayı evimizin ve türümüzün hayatta kalmasını sağlamak için inşa ettik. Başkan da olsam, kapıcı da olsam sonuç aynı olacaktır. Her yıl size bol miktarda rehin vermiyor muyum? *Chóma*, Elira ve Thalassa Evleri de aynı şeyi almıyor mu? Bu yüzden sonsuza dek bize borçlu ve hizmetkâr değiller mi?"

Bakışlarımdan kaçınıyor, bunun yerine tırnaklarını incelemeyi tercih ediyor. Onları tatmin edici bulmuş gibi göründükten sonra başını kaldırıyor ve kara gözleri benimkilere dikiliyor. "Drakos Hanesi bu kurumu tüm büyümlü varlıkların mirasını güvence altına almak için inşa etti ve başında *senin olman* gerekiyordu."

Yumruğumu masaya vuruyorum ve bir yığın dönem ödevini yere düşürüyorum. "Ben. Jerome Ollenshaw sadece bir figüran. Bu duvarlar içinde önemli olan her şey benim tarafımdan denetlenir."

Parmak uçlarını kalın siyah sakalında gezdiriyor ve çenesinin altında bir noktaya getiriyor, öfkesini dizginlemeye çalışırken burun delikleri açılıyor. En son kavga ettiğimizde boğazını parçalamıştım. Neredeyse beş yüz yıl önceydi, ama eminim ki bu anı hala dünmüş gibi acıtıyor. Onu ilk kez yenmiştim ve bana son kez el kaldırmıştı.

"Duvarların her zamankinden daha güçlü, Alexandros. Bunca yıldır onlar üzerinde çalıştın mı?"

Başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum. "Nasıl yapılacağını öğrendiğim andan itibaren, seninle ilgili konularda duvarlarımı hep güçlü tuttum baba."

Başını iki yana sallar. "Bu farklı. Sen ..." Derin düşüncelere dalmış gibi üst dudağını emiyor. "Aşılmaz."

Öne doğru eğilip ellerimi masanın üzerine koyuyorum. Zihnimi aşılmaz bulması kesinlikle bana söyleyebileceği en iyi şey ve ziyaretine çok fazla direnmeden katlanmam için yeterli bir sebep. Yapabileceğim tek şey

Umarım bu da son beş asırdaki diğerleri gibi kısa olur. "Neden buradasınız? Bu yılki tüm vaatler çoktan yerine getirildi."

Elini sallayarak beni başından savdı. "Adaylarla ilgilenmiyorum. Bana biraz daha omurgalı birini bulana kadar olmaz."

"On sekiz yaşındaki insanların çoğunun sizi dönüştürecek kadar zalim olmaması beni şaşırtmadı baba."

Başını sallar ve homurdanır. "Benim hep zalim olduğumu düşündün ama şu haline bak. Tüm bunlar" -çevremizi saran dört duvarı işaret ediyor- "benim sayemde oldu."

"Ya da sana rağmen," diye karşılık veriyorum. "Ve daha bir dakika önce, yeterli olmadığım için beni azarlıyordun."

Gözleri kısılır. "Sen bu dünyada yürüyen en korkulan ve saygı duyulan yaratıklardan birisin Alexandros. Zamanını bu duvarların ardına kilitlenmiş bir tarih profesörü olarak harcamayı seçmen kim olduğunu değiştirmez. Geçmişteki zaferlerini silmez." Sesi şimdi gururla karışık ve tabii ki öyle.

"Zaferlerden bahsediyorsunuz ama benim hatırladığım tek şey intikam, acı ve izin verseydim beni tamamen yutacak olan bir karanlık."

Dişlerini tekrar gösteriyor ve dişleri başının üzerinde asılı duran ampulün loş ışığında parlıyor. "Sen gerekeni yaptın. Senden beklediğimi. Annenin, karının ve kızlarının senden beklediği şeyi."

Istırap bir sonraki nefesimi çalmakla tehdit ediyor. "Benim yanımda onlardan bahsetme."

"Kimin hakkında konuşmak istersem konuşurum. Onlar da benim kanımdan. O senin annendi, ama benim *her şeyimdi!*" Kükremesi arkamdaki kemerli pencereyi sarsıyor.

Öfke damarlarımda orman yangını gibi dalgalanıyor. "Her şeyini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Başını sallıyor ve dudaklarını yalıyor, öfkesini kontrol etmek için gözle görülür bir çaba sarf ediyor. "Çocuklarınız büyük bir kayıptı."

Ayağa fırladım. "Büyük bir kayıp mı? Sen-" Öfkemi ifade etmek için gerekli kelimelerden yoksunum, bu yüzden dişlerimi birbirine geçiriyorum.

O da ayağa kalkıyor ve yumruklarını masamın üzerine koyuyor. "Evet. Büyük bir kayıp. Ve Elena senin karındı. Bağlandığın eşin, ama o değildi..." Boğazındaki kaslar kasılır. "O benim için annen gibi değildi."

Nasıl bir adam olduğunu çok iyi bilmeme rağmen küstahlığı karşısında hayrete düşerek soğukkanlılığımı korumakta zorlanıyorum.

"Çok az vampirin kaderinde bir eş vardır, Alexandros. Bu, keşke bana hiç yapılmısaydı dediğim bir lanet. Ben asla iyi bir adam olmadım. Zulüm ve intikamın tek yaşam biçimi olduğu bir zamanda hüküm sürmek için doğdum. Ve kara kalbimin içine gömdüğüm küçük iyilik kırıntısını ortaya çıkarabilecek tek kişi oydu. Bana sadece iki çocuk doğurabilmiş olması, sadece ona olan bağlılığımı köreltmeye yetmedi. Ama o iyiliği de yanında götürdü. Uzun zaman önce olduğum canavarla barıştım."

Onun ve annemin kader arkadaşı olduğunu bilmiyordum ve onu tanıdığım iki bin yıl boyunca babamı hiç bu tekil anda anladığım kadar anlamamıştım. "Bunu değiştirir miydin? Eğer yapabilseydin?"

"Annen ve ben, evren sadece bir parçacıklar topluluğuyken onun dokusuna işlendik. Hikayemiz zaman içinde sabit bir nokta. Değiştirilemez. Bu kaçınılmaz bir gerçektir."

Hayal kırıklığı ve farkındalık içimde kök salıyor. "Ama bunu değiştirir miydin? Eğer geri dönebilseydin ve onunla bağ kurmasaydın, değiştirir miydin?"

Gözleri daha da kararıyor ama gördüğüm öfke değil. "Ya size hayatınız boyunca sadece uyurgezerlik yaptığınız ama kısa bir süreliğine uyanıp her şeyi tüm ihtişamıyla deneyimleyebileceğiniz söylenseydi? Tattığınız, dokunduğunuz ve hissettiğiniz her şey bir milyon kat daha büyürdü ve sonunda ruhunuzun derinliklerinde ve varlığınızın en küçük atomuna kadar varlığınızın gerçek nedenini bilirdiniz. Peki ya size bu uyanışın sonsuza kadar sürmeyeceğini söyleseydim? Rüya halinize geri döndüğünüzde, her şey daha da acı verirdi. Ama onsuz bir yaşamın o sürekli arafında kalmaya zorlanacaktınız çünkü cehennem tüm iyi anılarınızı alacaktı ve sonra onu gerçekten sonsuza dek kaybedecektiniz. Yine de uyandırılmayı seçer miydiniz?"

Gözlerinin içine bakmaktan ve önüme serdiği köklü acının bir kısmını hissetmekten başka bir şey yapamıyorum. Alternatifini düşünmeme gerek kalmadan sorusunun cevabını biliyorum.

"Ee?" diye sorar.

"Bilmiyorum." Rahatça yalan söylüyorum ama sakladığım şeyi görmeden önce gözlerimi kaçırıyorum. Ona karşı olan hislerimi görmeden ve onları tanımadan önce.

Koltuğuma geri çöküyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Başını iki yana sallıyor ve burun delikleri açılıyor. "Benden bir şey saklıyorsun."

Adrenalinim yükseliyor ama bakışlarını bir kez daha tutarken sesimi sakın ve sabit tutuyorum. "Senden çok şey saklıyorum. Çocukluğumdan beri kendimi senden korudum."

Başını sallar ve yüzünde belirgin bir gurur ifadesi vardır. Tekrar yerine oturur. "Sen yaptın, ama kardeşin..." Küçümsüyor. "Giorgios senin kadar yetenekli değil. Hiçbir zaman da olmadı."

Normal nefes almak ve nabzımı sabit tutmak için aktif olarak çalışıyorum. Duygularımı maskeleyip onu düşüncelerimden uzaklaştırabilsem de kan asla yalan söylemez. Anda kalmak ve her ölçülü nefes alıp vermeye odaklanmak, kardeşimin Ophelia hakkında istemeden ortaya çıkarmış olabileceği şeyler hakkında düşünmemi engelliyor. Eğer babam burada bir elementai olduğunu bir an bile düşünseydi, ofisimde oturup sohbet ediyor olmazdı. Onu bulmak için bu kampüsü yerle bir ederdi.

"Giorgios farklı şekillerde yetenekli," diyorum, minnetle konuyu değiştirerek ve asırlık tartışmada kardeşimi savunmaya gelerek.

Homurdanıyor. "Işınlanma."

Kaşlarını çatıyorum. "Keşke sahip olsaydım dediğim bir yetenek."

"Drakos'un gücü zihinlerimizde, ışınlanmada değil." Ses tonundan öfke damlıyor. "Oğlum olduğundan emin olmasaydım, onun piç bir çocuk olduğuna yemin edebilirdim."

Babamızın küçümsemesinin beni kışkırtmasına izin vermem ve Giorgios'la çocukken yeteneklerinin eksikliğinden dolayı alay etmem büyük bir utanç kaynağıdır ve şimdi onu savunmaktan kendimi alamamamın nedenlerinden biridir. Işınlanma gücü erkek olduktan çok sonra ortaya çıktığında kimse benim kadar şaşırmamıştı. Gizli güçler vampirlerde alışılmadık bir durumdur. "Zihin kontrolü yeteneğini de geliştirdi. Böylesine farklı ve eşsiz yeteneklere sahip bir oğlunuz olduğu için gurur duyacağınızı düşünmüştüm."

Gözleri kısıldı. "Ejderhalarla konuşabilen oğlumla gurur duyuyordum. Bu yüzden var olan en güçlü elementai ailesiyle evlenmek üzere seçildin. Henüz bir çocukken bu dünyada dolaşan en güçlü varlıklardan ikisini yanında hizmet etmeleri için çağıran oğul. *İşte bu* oğul beni gururlandırdı. Sen gitmelerine izin verene kadar."

Bu adamın küstahlığına inanamıyorum. "Ejderhaları kalmaya ikna edebileceğimi mi düşünüyorsun? Sayıları bu kadar hızla azalırken, neredeyse soyları tükenmek üzereyken?"

"Onları ikna edebilirdin Alexandros, ama yine de bunu yapmamayı seçtin. için

." Bu da ikimizin de asla kazanamayacağı bir başka eski tartışma. "Neden burada mısın?" Tekrar

ediyorum. "Sana söyledim."

Başımı salladım. "Senden hiçbir şey saklamıyorum."

Bana hem merakla hem de küçümseyerek bakarak daha da yaklaşıyor. "Dediğin gibi, sen her zaman bir şeyler saklıyorsun, ama şimdi Giorgios da saklıyor. Onu her zaman çok net okuyabiliyordum, ama şimdi..." Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Yapamam."

"Öyleyse git Giorgios'la konuş." Neyse ki babamızın ışınlanma gücü yok, bu yüzden kardeşimi uyarmak ve ziyarete hazırlamak için bolca vaktim olacak. Ve babamızın Giorgios'un yeteneklerini küçümsemesine rağmen, kendi zihnini kontrol etme ve düşüncelerini başkalarından engelleme yeteneği kayda değer. Aksi takdirde, Ophelia'nın güvenliği konusunda ona güvenmezdim.

Babam parmak uçlarını yine sakalında gezdiriyor, beni ölçüp biçiyor. Benden hiçbir şey alamayacak, bundan eminim. "Alacağımdan emin olabilirsin. Ama sadece son birkaç ayda buraya dört kez geldi."

"O benim kardeşim."

Alay ediyor. "Yakın zamana kadar neredeyse yirmi yıldır görmediğin bir kardeş."

"Ona uygun bir rehin olabileceğini düşündüm. Hepsi bu kadar."

Bana gizlemediği bir şüpheyle bakıyor. "Belki de tekrar ziyaret etmesi ihtimaline karşı burada kalış süremi biraz uzatmalıyım. Muhteşem bir aile buluşması olur, değil mi?"

Ondan hiçbir şey saklamıyor olsam bile, bu berbat bir fikir olurdu ve o da bunu biliyor. Ama kalırsa, Ophelia ve çocukları alıp bizi asla bulamayacağı bir yere gitmek zorunda kalacağım. Belki de her halükârda yapmam gereken budur. "Neye karar vererseniz en iyisi odur, baba. Ama senin bu çılgınca cinayetlerin Amerika'da, sık sık gittiğin dünyanın karanlık köşelerinde olduğu kadar fark edilmeyecek."

Ne kadar güçlü olursa olsun, o bile türümüze böylesine gereksiz bir dikkat çekecek kadar aptal olamaz. Ayrıca, medeni bir toplumda uzun süre var olamayacak kadar kendi yöntemlerine bağlı.

"Skotádi'nin olduğu yere giderim. Ben onları arar ve yok ederim. Herhangi bir insan, cadı ya da başka bir varlık yoluma çıkarsa,

o zaman sorumlu tutulamam. Ben ne yapıyorsam kamu yararı için yapıyorum."

Ortak düşmanımızdan bahsetmesi ilgimi çekti. "Peki son yüz yılda gerçekten kaç Skotádi öldürdünüz?"

Dudaklarından bir hırıltı dökülür. "Çok azlar. Gölgelede saklanmak için doğmuşlar. Kaç kişi kaldıklarını bilmiyorum ama hepsini bulana kadar rahat etmeyeceğim."

Skotádi'ye karşı duyduğu büyük nefret, son faaliyetlerini ona anlatamamamın nedeni. Etrafta dolanır ve araştırması onu kaçınılmaz olarak herkesten çok ondan korunması gereken iki kişiye götürür -Ophelia ve Lucian. İkincisini koruma arzum beni şaşırtıyor. Her ne kadar kendime bunun onunla kendi yöntemlerimle başa çıkmak istediğim için olduğunu söylesem de, bunun tamamen doğru olmadığını biliyorum. Ve oğlumla ilgili her şeyde olduğu gibi, bunu da açmayı reddediyorum ve bunun yerine onu granit duvarın arkasına itiyorum.

"O halde size sunacak başka bir şeyim yok. İhtiyacım olan tüm intikamı uzun zaman önce aldım."

"Bu pek doğru değil, değil mi Alexandros? Miden kaldırabileceği kadar intikam aldın çünkü gücüne rağmen zayıfsın. İşte bu yüzden Drakos Hanesi'ni asla yönetemeyeceksin."

Onun küçümsemesi içimde bir şeyleri kırıyor. Derimin altındaki öfke, dışarı çıkmak için patlıyormuş gibi kabarıyor. "Türümüzden çok fazla kişiyi öldürdüm. Kafalarını kopardım ve küle dönüşmelerini izledim. Ve cadıları." Dehşet çığlıkları uzun zaman önce olduğu gibi şimdi de delici. "Yüzlercesini öldürdüm. Kalplerini hala atarken söktüm ve onları da katletmeden önce kurtlara yedirdim."

Ellerimi yumruk haline getiriyorum, parmak eklemlerim çabıyla çatlıyor. "Yeterince aldım."

"Asla yeterli olmayacak." Sandalyesini geriye itiyor. "Hayatta kalmak için tek şansımızı elimizden aldılar, Alexandros. Kaybettiklerimizi telafi etmek için asla yeterince kan dökülmeyecek. Artık hiçbir vampir çocuğu doğmayacak. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Dudağımı yalıyorum ve onun tadına bakıyorum. Bir saatten biraz fazla bir süre önce yüzümü kalçalarının arasına gömdüğüm zamanki uyarılmışlığının kalıcı bir izi. Damarlarımda ateş tutuşuyor. Daha dikkatli olmalıyım. Eğer bu onun kanından bir damla olsaydı, üzerimde onun kokusunu alır ve farklı bir şey olduğunu anlardı. Boğazımı temizleyip kendimi toparlıyorum. "Elbette bunun ne anlama geldiğini biliyorum ama aldığım tüm o canlar bana huzur getirmedi. Eğer getirseydi, o zaman kesinlikle

ölümleriyle ilgisi olan her kan bağının izi varoluştan silinene kadar öldürmeye devam etti, ama öyle olmadı."

"Eğer barış içinde yaşayamıyorsak, o zaman anarşi içinde gelişmeliyiz" diyor ve uzun zaman önce unuttuğumu sandığım eski bir kehanetin bir bölümünü anlatıyor. Çocukken sık sık alıntılıdığımız bir sözdü bu. Gerçek anlamını çok az kavradığımız için, Giorgios ve ben bunu pervasız ergen davranışlarımızı haklı çıkarmak için kullanırdık.

Annemin bize her seferinde verdiği yanıtla karşılık veriyorum. "Eğer sadece kaosu beslersek, huzuru bulma umudumuz olmaz."

Onun sözleri karşısında bocalıyor ama sadece bir saniyeliğine. "Umut." Homurdanıyor. "Umut aptallar içindir. Kehanetlere ve her şeyin dengede olması gerektiğine inananlar için. Denge diye bir şey yok. En güçlü ve en zalim olanımız her zaman hayatta kalacaktır ve bu basit bir gerçektir. Elementai'nin yok edilmesi bunun yeterince kanıtıydı."

Sadece birkaç ay önce, az önce söylediği her şeye katılırdım. Ama şimdi sessiz kalıyorum. Artık daha iyi biliyorum.

"Benden ne sakladığını öğreneceğim." Bu sözlerle birlikte ofisimden çıkıp gitti ve midemin derinliklerine korku yerleşirken beni onun geri çekilen sırtına bakmak zorunda bıraktı.

CHAPTER
OTUZ SEKİZ
ALEXANDROS

I Bugünlerde kafamı dolduran seslerin kakofonisi arasında Giorgios'u bulmam bir an bile sürmüyor. Sanki zihnim şimdiye kadar bağlantı kurduğum her insanla aynı anda bağlantı kurabiliyor. Ve ben her birini uzaktan kumandadaki bir düğmeye basmak kadar hızlı bir şekilde izole edebilir.

Giorgios.

İyi akşamlar, kardeşim. Tanıdık sesi beni bir nostalji duygusuyla dolduruyor ve ona ulaşma nedenime rağmen, ağzımın köşelerinde bir gülümsemenin çekildiğini hissediyorum.

Çabuk kayboluyor. Babamız bugün beni ziyaret etti.

Bir an sessiz kaldı, şüphesiz o da benim gibi şok olmuştu. *Ne amaçla?*

Geçtiğimiz aylarda bana yaptığınız ziyaretleri biliyordu. Ondan ne sakladığımızı sordu.

Ona hiçbir şey söylemediğini varsayıyorum.

Ona elimde bir rehin olduğunu ve sizin de ilgilenebileceğinizi düşündüğümü söyledim.

Güzel. Akıllıca düşündüğünü söylüyor. Sence gerçeğe yakın bir şeyden şüpheleniyor mu?

Öyle olsaydı çoktan gitmiş olurdum, sakince bu konuşmayı yapmazdım. Hayır. Ama herhangi bir şeyden şüphelenmesi ciddi bir endişe kaynağı. Şu andan itibaren ziyaretlerinizi sınırlandırmamız gerekecek.

Katılıyorum, kardeşim.

Eminim kısa süre içinde sizi ziyaret edecektir.

İnliyor. Ne hoş bir sürpriz olacak.

Her şeye rağmen gülümsüyorum. O iyi bir kardeş ve son birkaç yıldır onu çok az gördüm. Ve şimdi görünen o ki yakın gelecekte birbirimizi göremeyeceğiz.

Kız hakkında benden hiçbir şey öğrenemeyecek, Alexandros. Senin kadar yetenekli olmayabilirim ama kendimi koruyabilirim. Yıllarca pratik yaptım.

Biliyorum, Giorgios. Sana inanıyorum.

Teşekkür ederim, kardeşim. Gitmem gerekiyor. İlgilenmem gereken bazı işler var ve o da bekletilmekten hoşlanmıyor, diyor karanlık bir kıkırdamayla.

Ona veda ettikten sonra gözlerimi kapatıyorum ve bir kez daha kafamı dolduran sesleri duymazdan geliyorum. Yavaş yavaş beyaz bir gürültünün sessiz uğultusuna dönüşüyorlar. Sesler eskisinden çok daha yüksek ve canlı ve onları ne kadar kolay ayarlayabildiğime şaşıırıyorum.

Ve hem seçim hem de aile yoluyla bağlandığım kişileri dışarıda tutmak için inşa ettiğim duvarlar bir şekilde daha güçlü. Nedenini bilmesem de, Ophelia ile bağlandığımda bir değişimin meydana geldiği gerçeğinden kaçış yok. Elena ile bağlandığımda güçlerimde hiçbir değişim yaşamadım. Ama o da benimkilerin hiçbirini yönlendirmedi.

Kendi neslinin en güçlü unsurlarından biriydi. Henüz on altı yaşındayken tanıştık. Küçük yaşında bile güçlü ve çekici bir elementaydı ama onun güzelliğini sarhoş edici bulan ağabeyimdi. Saatlerini eski filozofları okuyarak ve Fiere'nin Kayıp Kehanetleri hakkında spekülasyon yaparak geçirirlerdi.

Ama ejderhalarla iletişim kurabilen ve bu nedenle ona talip olarak seçilen Drakos Hanesi'nin oğlu bendim. Onun babası ve benimki

En uygun eşleşme buydu ve biz de itaatkâr çocuklar olarak bunu sorgulamadık. Vampir ve elementai, kendi türlerimizden herhangi biriyle bağ kurmayı ya da kurmamayı seçebilir. Bağın kök salması için herhangi bir çekim olması gerekmez. Ve benim Elena ile olan bağım güçlü bir bağdı. Birbirimize bizden önceki tüm vampir ve elementai'ler kadar bağlıydık. Ve mutluyduk. İlk çocuğumuz olmadan önceki yedi yüz yıl boyunca bile. Tıpkı bana benzeyen ama onun ela gözlerine sahip olan sağlıklı bir vampir oğlan. Küçük kız kardeşleri doğana kadar neredeyse iki yüz yıl boyunca tek çocuktu.

İkisini de sırtında taşıdığı, kalenin kapısında onun sağ salim dönmesini sabırsızlıkla bekledikleri acı tatlı anılar bir kitabın sayfaları gibi zihnimde açılıyor. Yüzümden bir damla gözyaşı akıyor ve ben onu uzaklaştırıyorum, kitabı kapatıyorum ve kederimi daha kök salmadan bastırıyorum.

Ophelia ile aramdaki bağ çok farklı. Bizim hikâyemiz de milyarlarca yıl önce, evren yeniyken mi yazılmıştı? Vampirlerin kader arkadaşı olma ihtimalini her zaman biliyordum ama bu o kadar nadir görülen bir durumdu ki bunun bir olasılık olduğunu hiç düşünmemiştim. Bugüne kadar annemle babamın kader arkadaşı olduğunu bilmiyordum. Benim de bir tane olduğunu ya da onun için iki bin yıldan fazla bekleyeceğimi asla düşünmezdim.

Şu anda bildiklerimi bilseydim, Ophelia için iki milyon yıl beklerdim. O daha önce tanıdığım tüm varlıklardan farklı ve onun güçleri arttıkça benimkiler de artıyor. Ve onları test etmek için daha iyi bir yol var mı?

Zihnimi temizleyip ona odaklanıyorum ve dünyalarımız arasındaki perdeyi araladıkça zihnim daha da keskinleşiyor.

Alexandros Drakos. Derin hırıltısı hatırladığımdan daha da şiddetli. Nabzım hızlandı. *Anikêtos.*

Homurdanıyor ve ateşinin sıcaklığını hissedebiliyorum. *Elpis bana konuştuğunu söyledi.*

Öyle olmasını bekliyordum.

Senden haber aldığıma şaşırdım. En son konuştuğumuzda beni aramıştınız... Şimdi neydi?

Kaşlarımın arasındaki noktayı çimdikleyip iç çekiyorum. *Karımın yüzünü yaktın, Ani.*

Yoluma çıktı.

Öfke içimde söz konusu gün kadar çiğ yanıyor ama yutkunuyorum. Onun hayatımdaki yerini asla kabul etmedi. *Sen bir ejderhasın*

Yüz metrelik kanat açıklığı. Herkes senin yolunda.

Bin yıldan fazla bir süredir senin yanındaydım, Alexandros.

Ve sonra sen gittin! Ona hatırlatıyorum. Ve tüm dünyam yanarken, sen hala geri dönmedin. Sana ihtiyacım vardı.

Olanları durdurmak için bir şey yapabileceğimizi düşünüyor musunuz?

Keder, buruk ve sıcak, boğazımda düğümleniyor. Deneyebilirdin.

Ve tüm türümü yok etme riskini de mi göze aldım? Ejderhaların senin türüne bir şey borçlu olduğunu düşünecek kadar kibirli olma Alexandros. Biz bu dünyaya sizden çok önce geldik ve siz birbirinizi yok ettiğinizde, ki kesinlikle edeceksiniz, bir kez daha geri döneceğiz.

Senin türünün bir başkasına olan borcundan bahsetmiyorum, Ani. Senden ve benden bahsediyorum.

Yine homurdanıyor. Sana bir şey borçlu olduğumu mu düşünüyorsun?

Tanıdık bir öfke bir kez daha içimde dönüyor, ancak şimdi suçluluk ve pişmanlıkla renkleniyor. Bunun bir hata olacağını bilmeliydim. Çalışma odamın kapısı açılıyor ve Ophelia başını içeri uzatıyor. Onu görmek bile içimde çalkalanan duygu girdabını yatıştırmaya yetiyor.

Elimi uzatıp onu yanıma çağırıyorum. Gözlerimi kapatarak, odanın içinden geçerken yumuşak ayak seslerini dinliyorum. İnce parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor, dokunuşu damarlarıma genellikle ona bu kadar yakinken hissettiğim elektrik akımından ziyade hafif bir sıcaklık gönderiyor. Kucağıma ayaklarını sürüyerek oturuyor ve küçük bedenini benimkine yaslıyor. Kollarımla onu sararken, dudaklarımı başının üstüne koyuyorum. Buraya o kadar mükemmel uyuyor ki, sanki tam da olması gereken yerde. Sanki atomlarımız aynı yıldızın aynı parçasından dövülmüş gibi.

Merhaba Anikêtos, Herôs'un oğlu, türünün ilk örneği, gerçekleri gören ve büyüünün beşiğinin koruyucusu. Seninle konuşmak bir onur, diyor Ophelia sakın ve berrak bir sesle.

Ona göz kırpıyorum.

Peki ya siz? Ani cevap veriyor, ama şimdiden söyleyebilirim ki onun tüm unvanlarını kullanmak kendisini ona sevdirmek için uzun bir yol kat etti. Ejderhalar büyük egolarıyla tanınırlar ve hiçbiri Anikêtos'unkiyle kıyaslanamaz.

Ben Ophelia Hart. Alexandros'a bağlıyım.

Çok fazla şey anlatmaması için gözlerimi kısıyorum ama o sadece bana tatlı tatlı gülümsüyor.

Sen bir vampir değilsin. Sesi bir an öncesine göre çok daha az sert, artık küçümseme yerine merak dolu.

Değilim, itiraf ediyorum.

Onun için bir tehdit değil, ama yine de kendimi onu kollarımın sıkı koruyucu çemberi içinde sararken buluyorum. *Sen meraklı bir yaratıksın, Ophelia Hart. Ejderhalarla konuşabilen çok az kişi vardır.*

Biliyorum. Bunu büyük bir onur olarak görüyorum, efendim.

Bir kahkaha atıyor, muhtemelen ona efendim demesinin beni ne kadar kızdıracağını bildiği için. İşaret parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Ona efendim diyemezsin, ufaklık."

Kırpıklarını kırıştırıyor. "Özür dilerim, efendim."

Bir iniltiyi bastırıyorum ve onu kucağıma kaydırıyorum, böylece tam olarak ağrıyan aletimin üzerine oturuyor. Görünüşe göre o etrafımdayken arzularımın kölesi oluyorum. Hepimizin karşı karşıya olduğu vahim durum göz önüne alındığında, bu olmadan da yapabileceğim bir dikkat dağıtıcı, ama yine de zevk aldığım bir şey.

Kader arkadaşın mı?

Ophelia'nın mavi gözleri bana bakarken genişliyor, ikisi de cevabımı bekliyor.

Bu gerçeği inkar etmek mümkün değil ve bunu neden daha önce kabul etmediğimden artık emin değilim. *Evet.*

Sana söylemiştim, Ejderha Fısıldayıcısı, diyor Ani.

Ophelia'nın nefesi kesildi ve kalbi çırpındı. Beynime kazınmış olmasına rağmen onun cevabını duymadığından eminim. Küçümseyici egomanyak. Bana birçok kez Elena'nın benim için doğru kişi olmadığını söyledi ve ben her seferinde onu reddettim.

Bana göz kırpıyor. *Sadece kurtların kaderli eşleri olduğunu sanıyordum. Hayır. Çok nadir olsa da diğer türler de yapıyor.*

Ani homurdanıyor. *Ejderhalar için değil.*

Hayır, ejderhalar için değil, kabul ediyorum. Ama sizin türünüzün sayısı o kadar az ki, söylediklerim hâlâ geçerli.

Ophelia'nın gözleri hayranlıkla parlıyor. *Senin türünden kaç tane var, Anikêtos?*

Elimizde çok az kaldı. Cehennemde yirmiden az ejderha kaldı. Yiyecek kaynağımız burada pek besleyici değil.

Sayıları yarıdan fazla azaldı ki bu binlerce yıl yaşayabilen canlılar için büyük bir başarı. *Kayıplarınız için üzgünüm Ani, ona içtenlikle söylüyorum.*

Bana sadece bir onay hırıltısı sunuyor.

Ophelia burnunu kırıstırıyor. Merakını sinir bozucu derecede sevimli buluyorum.

Ejderhalar ne yer?

Biz yemeyiz. Tüketiyoruz. Tekrar homurdanıyor ve zihnimin gözünde koyu dumanın kalın tüylerini görüyorum ve bir pişmanlık ve özlem acısı göğsüme saplanıyor.

Bu aynı şey değil mi?

Sessizliğini koruyor. Onu tanıyorum, böyle basit sorulara cevap vermeyi kendine yakıştıramıyor, ben de ona anlatıyorum. "Ejderhalar enerjiyle beslenir. Ölümlüler âleminde her yerde enerji vardır ama cehennemde o kadar bol değildir. Ziyafet çekmek için bol miktarda ruha sahip olsalar da, bunlar yaşayanlar âlemindekiler kadar doyurucu, çeşitli ya da sanırım hoş değildir."

Bu diyara geri döner misin, Anikêtos? diye sorar.

Ejderhaların yeryüzündeki her ıktan üstün olduğu ve onları hak etmediğimiz hakkında bir söylev için kendimi hazırlıyorum. Her ne kadar doğru olsa da, bu çok fazla duyduğum bir vaaz.

Ama beni şaşırtıyor ve ondan duyduğum en nazik tonda konuşuyor. *Belki bir gün, eğer yeterince güçlü bir sebep varsa. Ve sen, Clandarrah, bana Ani diyebilirsin.*

"Ani." Adını yüksek sesle söylüyor ve kafasında tekrarlıyor. *Clandarrah ne anlama geliyor?*

Başparmağımı dolgun dudaklarına sürüyorum. *Bu ejderha dili.*

Kabaca tercüme edildiğinde Seçim anlamına gelir.

Seçilmiş, Ani homurdanıyor.

Ejderhaların kendi türlerine özgü çok az kelimesi vardır, ama Ani bana hepsini öğretti. Sanırım ejderham bin yıldan sonra biraz paslanmış.

Bunu sevdim, Ejderha Fısıldayıcısı, dedi. Sonra gitti, bir kez daha bana kapandı.

Kalbim göğsümde düzensiz atıyor. Acı anıların arasına serpiştirilmiş bir sürü güzel anı. Onunla, göklerde dolaşan en korkulan ve saygı duyulan ejderhayla, henüz bir çocukken tanıştım. O benim müttefikimdi. En güvendiğim dostumdu. Ophelia bir elini yanağıma koydu. "Neden üzgünsün?"

Parlak mavi gözlerine bakıyorum. "Ben değilim."

Kaşlarını çattı. "Bana yalan söyleyemezsin. Senin üzüntünü kendi üzüntüm kadar güçlü hissediyorum."

Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve yüzümü tavana çevirerek onun bakışlarından kaçıyorum. Kızgınlığım mantıksız, ama beni bu kadar net görebilmesi -beni bu kadar yakından tanıması- yarım bin yıldır bana çok iyi hizmet eden dış görünüşümü korumamı imkânsız kılıyor.

"Ve benden hiçbir şey saklamana gerek yok, Alexandros. Kader arkadaşı olduğumuz doğru. Beni sahiplendiğin an bunu hissettim ama bu duyguyu tarif edecek kelimeleri bilmiyordum."

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum. "Senden saklamam gereken yanlarım var, agápi mou. Asla görmemen gereken yanlarım."

Başını sallıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Hiçbir parçanı benden saklamak zorunda değilsin. Ben senin her şeyini seviyorum. Karanlığınızı, gölgelerinizi, ışığınızı. Seni sen yapan her şeyi. Seni zamanın başlangıcından beri sevdiğimi hissediyorum."

Alnımı onunkine yaslıyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Her şey aynı anda yaşanamayacak kadar çokmuş gibi geliyor. Ona olan aşkım ve saplantım, Ani ve Elpis, Elena ve güzel kızlarımız için duyduğum suçluluk ve pişmanlık. Lucian. Kalbim aynı anda hem derin bir mutluluk hem de kayıp duygusuyla ağrıyor ve bu beni parçalıyor. Ellerim yumruk oluyor. İçimdeki azgın canavarı doyuracak bir şey yapmalıyım. Bir kez daha sessizliğe gömülene kadar onu beslemeliyim.

Kucağıma dönüyor ve bana sarılıyor. "Neye ihtiyacın varsa o olacağım," diye fısıldıyor, nefesi alnımın üzerinde tozlanıyor.

Dişlerim ağrıyor. Sikim zonkluyor. "Nazık olmayacağım, küçüğüm."

Dudaklarını yanağıma değdiriyor. "Ben bir elementayım. Üstesinden gelebileceğime eminim efendim."

Birkaç dakika önce Ani'ye bu kelimeyi söylediğinde içimde uyanan kıskançlığı hatırlayarak homurdandım. "Eğer bir daha başka birine efendim dediğini duyarsam, seni ağır bir şekilde cezalandırırım."

Çevik elleri gömleğimin yakasında geziniyor, sonra elini yumuşak kumaşın içine sokuyor. "Ve eminim bunu da halledeceğim. Ama şu anda neye ihtiyacın var?"

Burnumu boğazında gezdiriyorum, derisinin altında çırpınan nabzında duruyorum. "Tek ihtiyacım olan şey, Ophelia. Sen."

Nefesini içine çekiyor ve kendini şaftıma sürüyor. "Öyleyse al beni. Ben zaten seninim."

Evet, o benim. Onu önce kucağımda sonra da masamda becerirken bunu ona hatırlatıyorum. Tadabildiğim tek şey o olana kadar tekrar tekrar.

görmek ve hissetmek.

Ve geçmişin tüm acıları ve geleceğimiz için duyduğumuz korku bir kez daha etrafımızı sarmadan önce, onun içinde olmanın bana sağladığı birkaç mutluluk dolu unutkanlık saatini kabul edeceğim.

OceanofPDF.com

CHAPTER

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

NAZ EEL DANRAATH-GRAND HEALER OF ORDER OF A E
ZZ AL

"T Benimle burada buluştuğun için teşekkür ederim, Giorgios," diyorum kısık bir sesle, boş sokakta bir aşağı bir yukarı bakarak. Büyüm çoğu varlığı kandırabilecek kadar güçlü olsa da, Kameen benim büyüm konusunda aldanmayacaktır.

çok uzun süre yok. Geçen hafta Havenwood'a yaptığım geziden sonra zaten şüphelenmeye başladı. Ama kıza yaptığım ziyaret gerekliydi. Yaklaşan savaşa henüz hazır değil ve hazır olmalı da.

Giorgios, Tarikat'ın bir üsteğmenine duyulan saygının olağan işareti olarak başını öne eğdi. "Doğduğum yeri ziyaret etmeyeli çok uzun zaman oldu." Gülümsüyor, gözleri birkaç metre arkamızdaki eski taş kiliseye kayıyor. Pegasus figürü orijinal giriş kapısının bir sütununun tepesinde oturuyor, diğeri uzun zaman önce düşmüş ve toprağın bir parçası olmuş.

"Korint her zaman çok güzel bir yerdi," diyor hüzünlü bir iç çekişle, gözleri yaşlarla doluyor.

"Annen öldüğünden beri ne sen ne de kardeşin buraya gelmediniz." Gerçek olduğunu bilmeme rağmen bunu bir soru olarak yöneltiyorum.

Başını iki yana sallar. "Bu çok acı verici oldu. Beş yüz yıl sonra bile, onun ölümü hâlâ aklımdan çıkmıyor."

Magdala Drakos'un önünde saygıyla eğiliyorum. Yaşayan en güçlü elementai'lerden biri olan Magdala, Drakos Hanesi'nin başı Vasilis'i kontrol altında tutabilen tek varlıktı. Onun ölümünden bu yana, Vasilis'in zalimliği ve öfkesi sınır tanımıyor.

Giorgios boğazını temizliyor ve bana çok az zamanım olduğunu hatırlatıyor. Önümde duran vampirin aksine, çok fazla enerji harcarsam sadece birkaç yüz metre ışınlanabiliyorum, bu da Tarikat'ın dağ kalesine geri dönmek için iki mil yolu yürüyerek gitmem gerektiği anlamına geliyor.

"Senden bir şey istemeliyim."

"Sana büyük bir borcum var Nazeel." Boynundaki yara izini ovuşturuyor. Elementai soykırımına karşı savaşırken neredeyse kafasını kaybedecekken aldığı yara. Kameen'in müdahale etmemem yönündeki emirlerine rağmen iyileştirdiğim yara. O zamanlar, sadece bir tanıdık olarak bildiğim bir vampirin hayatını kurtarmak için neden bu kadar çekildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama şimdi anlıyorum. O ana tarihin gözüyle baktığımda, daha büyük bir amaç için kurtarıldığını görüyorum. Bu amaç.

"Senden isteyeceğim şey bu borcun yüz katını ödeyecek, Giorgios. Bunu senden sadece daha büyük bir iyiliğe hizmet etmek için istediğimi bil."

Adem elması sallanıyor. "Ne oldu?"

"Sizin gibi bir bilgin Fiere Kehanetleri'nden haberdar olmalı, değil mi?"

Başını sallıyor.

"Özellikle bir çocuktan bahseden bir tane var."

"Yıkımımız ya da kurtuluşumuz kim olacak?" diyor sessizce, sanki kelimelerin kanatlanıp gecenin içinde uçmasından ve böylece başkalarını bu en gizli konuşmadan haberdar etmekten korkuyormuş gibi.

Kehaneti o kadar çok okudum ki, ardından gelen kelimeler dilimden zahmetsizce akıyor. "Yeni dünya düzenine denge getirmek."

"İster barış ister tamamen yok etme yoluyla olsun."

"Böylesine büyük bir gücün, onu kötülük için kullanmayı seçecek birine hediye edilebileceğine inanmayı reddediyorum, Giorgios."

Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek azı dişlerini bir anlığına ortaya çıkarıyor ve gözleri parlıyor gibi görünüyor. "Kehanet çocuğun bir ..." olduğunu ima etmiyor mu? Duraklıyor, kaşlarını çatıyor. "Boş bir tuval mi?"

"Bir seçim yapmaya zorlanana kadar güçlerinin nötr olduğunu ifade ediyor."

"O mu?" Kaşları çatıldı. "Çocuğun cinsiyetinin belirtildiğini hiç hatırlamıyorum."

Acelem yüzünden çok fazla şeyi çok erken açıkladım ama sonra kendimi azarlayacağım. "Seçilmiş kişinin bir dişi olacağına inanıyorum," diye açıklıyorum. "Bir elementai."

Sağ gözü seğiriyor. "Elementai artık yok. Onlar-" "Giorgios!" Zaman hızla ilerliyor ve artık boşa harcanacak zaman yok.

bilmecelerle konuşuyor ya da kaçınılmaz olandan korkuyor. Ophelia'nın güçleri tam olarak uyanmadı ve bu hepimiz için bir tehlike. "Kızı biliyorum. Onu ve kardeşini biliyorum. Son aylarda onunla dört kez görüştün, Giorgios, bu yüzden senin de bildiğini biliyorum."

Başını sallıyor, gözleri kararıyor ve dişleri daha da uzuyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Uzaklaşmaya çalışıyor ama ben kolundan tutup kalın paltosunun içinden sıkıca kavıyorum. "Skotádi'nin gücü artıyor. Eğer onu bulurlarsa ve güçleri tam olarak gelişmeden önce onu yozlaştırma fırsatı bulurlarsa, o zaman tüm umutlar kaybolur. Gücüne sahip çıkmalı. Tüm gücünü. Ve bunu şimdi yapmalı."

"Eğer doğruyu söylüyorsan Nazeel, bil ki kardeşim bunun olmasına asla izin vermez. Aralarında bir bağ var. Skotádi'ye o kadar kolay yem olmayacaktır."

Parmak uçlarım ön kolunun gergin kaslarına daha derinden giriyor. "Onların usta manipülatörler olduğunu biliyorsun, Giorgios. Bağları koparabileceklerini biliyorsunuz. Eğer onu tam potansiyeline ulaşmadan önce bulurlarsa..." Bu düşüncenin havada asılı kalmasına izin verdim.

Kolunu tuttuğum yerden çekiyor ama omuzlarının çöküşünden ona ulaştığımı anlıyorum. "İyiliğiniz nedir?"

"Güçlerinin tüm potansiyelini ortaya çıkarmak için sana ihtiyacım var." "Ben mi? Neden?" Kaşlarını çatıyor. "Nasıl?"

Dudaklarımı ıslatıyorum ve çenemi eğiyorum, ona yapılması gerekeni söylediğimde boğazımı parçalamaya çalışmasına hazırım.

ÇAPTER
KIRK
ALEXANDROS

I Giorgios'u çoktan kütüphanede beni beklerken bulduğuma şaşırmadım. Buluşma talebi o kadar aciliyet doluydu ki Ophelia ile ziyafet çekmeyi bırakıp ona cevap verdim. Babamızın geçen günkü ziyareti ve ardından yüz yüze görüşmelerimizi sınırlandıracağımıza dair yaptığımız anlaşma göz önüne alındığında, benimle görüşmek istediği şey son derece önemli olmalı.

Karşısına oturup yüzünü inceliyorum. İfadesini gölgeleyen endişe çizgileri beni temkinli kılıyor. "Ne oldu kardeşim?"

Gözleri neredeyse boş olan kütüphanede endişeyle geziniyor. "Sanırım Lucian'ın nerede olduğunu biliyorum."

Solar pleksusuma bir darbe almış gibi hissederek geri çekildim. Kesinlikle onu yanlış duymuştum. "Lucian?"

Ciddiyetle başını sallıyor, dili üst dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor.

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum ve bir anda üzerime yağan soru yağmurunu savuşturmaya ya da en azından bir düzene sokmaya çalışıyorum. "Nerede o?"

"Avrupa. Eski ülkede."

Oğlumu bulmak için sabırsızlanıyorum ama Giorgios'un haklı olamayacağını da biliyorum. "Eski ülke mi? Hayır. Tarikat'ın burnunun dibinde yaşama riskini göze almaz. Birçok şey olabilir kardeşim ama aptal değildir."

Parmak uçlarını sakalında gezdiriyor, bu basit hareket onun bana babamızı hatırlatan birkaç özelliğinden biri. "İnan bana, ben de öyle düşünmüştüm ama saklanmak için göz önünde olmaktan daha iyi bir yer olabilir mi?"

Başımı sallıyorum. Keşke öyle olsaydı, ama bu doğru olamaz. "Bu bilgiye nereden ulaştın?"

"Güvendiğim birinden. Hâlâ eski ülkeyle bağları olan birinden. Bana hayatta olduğunu söyledikten sonra bazılarına ulaştım-"

"Ophelia'dan bahsetmediniz, değil mi? Yanlış kulağa söylenen yanlış sözler vahim sonuçlar doğurabilir."

"Kız hakkında hiçbir şey söylemedim. Ne de seninle buluşmamdan. Sadece bazı eski dostlarıma onun hâlâ hayatta olduğundan şüphelendiğimi söyledim. Sanırım nerede olduğunu biliyorum, Alexandros."

İçime bir şüphe tohumu ekildi. Gerçeği öğrenmek için yüzüne bakıyorum. Bu duvarlar arasında zihnine ulaşmam mümkün değil, izni olmadan zihnini araştırarak değilim. "Peki bunu bana neden anlatıyorsun?"

Sorum karşısında afallamış gibi geri çekildi. "Neden yapmayayım ki?"

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Çünkü oğluma olan nefretin-"

"Kardeşime olan sevgimden daha güçlü değil."

Başımı bir o yana bir bu yana çevirip gömleğimin yakasını çekiştiriyorum. "Peki ya onu bulursak, Giorgios? Kellesini almamı mı bekliyorsun?" Oğlumla tekrar yüz yüze geldiğimde nasıl bir tepki vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok. İhaneti için kellesini alabilirim. Almalıyım da. Ama aynı zamanda ayaklarına kapanabilir ve beni affetmesi için yalvarabilirim, çünkü o kadar kötü bir baba oldum ki, tanıdığım tüm yaratıklardan daha canavar oldu.

Boğazını temizler ve sandalyesinde geriye yaslanır. "Onun kaderine karar vermeyi size bırakıyorum. Ama eğer kız için bir risk oluşturuyorsa..." Cümlenin geri kalanı havada asılı kalıyor, dilimi acıyla kaplıyor. Ophelia'yı keşfetmesi riskini göze alamam. Ona zarar vermesine izin vermeden önce Lucian'ın kafasını ellerimle omuzlarından ayırırdım.

"Eğer onu bulabilirsek, belki bizi Skotádi'ye götürebilir." Kardeşimin ses tonu neredeyse bir yalvarış gibiydi. "Tüm bu olanlarda kesinlikle bir rolü olmalı, Alexandros. Ophelia'yı ve onun ne olduğunu öğrendiğimiz sırada onun hayatta olduğunu öğrenmiş olmamız kesinlikle kader."

Kader! İçgüdülerim onun fikirlerini reddetmemi istiyor ama yapamıyorum. Çünkü öğrendikçe, burada hepimizden çok daha büyük bir şeyin rol oynadığı gerçeğini görmezden gelmek daha da zorlaşıyor. Ve Ophelia'nın ne olduğuna gelince... Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Nazeel Danraath ile konuştum."

Mavi gözleri açılıyor ve kızın adı onu şaşırtmış olmalı çünkü dudakları titriyor. Neredeyse öldüğü gece ya da Nazeel'in onun hayatını kurtararak Tarikat'taki konumunu düzenleyen kurallara karşı gelme tercihi hakkında hiç konuşmadık ve şimdi iyi bir zaman değil. Ama daha iyi bir kardeş olmak ve ortalık biraz sakinleştiğinde onunla o gece hakkında konuşmanın bir yolunu bulmak için aklıma bir not alıyorum. Ophelia'nın beni ne kadar değiştirdiğine dair bir kahkaha boğazımda düğümleniyor ama yüz ifademi kontrol edip konuşmaya geri dönüyorum. "Alexandros, iyi misin? Ne dedi o?"

"Ophelia ile buluştu. Arkamdan ve isteğim dışında." Bu anıyı hatırlayınca öfkem geri geliyor ama nefesimi içime çekip öfkemi yatıştırıyorum. "Doğumunda onu kurtaran oydu. Ophelia'nın bu üniversiteye gitmesinden sorumlu olan da Nazeel'di."

Daha yakına eğiliyor, ellerini açılmış kalçalarının arasında kenetliyor. "Kıza neden bu kadar ilgi duyuyordu? Onun kim ya da ne olduğunu biliyor muydu?"

Vicdanımla boğuşuyor, Ophelia'yı koruma arzumla onu güvende tutmaya kesinlikle yardımcı olacak cevaplara duyduğum ihtiyaç arasında mücadele ediyorum. Sesimi alçaltıyorum. "Nazeel Fiere Kehaneti'nden bahsetti. Annemin çocukken bize okuduğu kehanetten."

Gözlerinde tutuşan kıvılcımı kaçırmıyorum. "Ateş ve kandan doğan çocuk mu?"

Başımı salladım. Böyle masallara inanmaya her zaman hevesliydi. Sanırım ben de en azından bir zamanlar bu fikre açıldım ama bu çok uzun zaman önceydi. Skotádi kendi ellerimle dokunamadığım her şeye olan inancımı çalmadan önce.

"Bunun kızla ne ilgisi var?" diye sorar, ancak cevabı kesinlikle bilmektedir.

Ona sadece kaşlarımı çatıyorum, kelimeleri yüksek sesle söylemeyi reddediyorum.

Kardeşim bakışlarımın altında sandalyesinde kıpırdanıyor ve fısıldıyor, "Ophelia'nın doğru kişi olabileceğini mi düşünüyor?"

Homurdanıyorum. "Bu çok gülünç." Ama belki de değildir. Aslında, bu noktaya kadar düşündüğüm her şeyden daha mantıklı. Yine de kabul etmeyi reddediyorum. Onun dünyanın beklediğı kişi olmasına izin vermeyi reddediyorum çünkü o *benim beklediğim* kişi - hiçbir şeyin eksik olduğunu bilmesem bile. O bana ve çocuklarıma ait.

Şüphesiz yüz hatlarımdaki inatçılığı fark eden Giorgios konuyla ilgili başka bir şey söylemiyor. Bunun yerine, konuşmayı burada bulunma nedenine geri döndürüyor. "Lucian'ı bulmamız gerekiyor, Alexandros. Daha fazla zarar vermeden önce."

Çenem gerildi. O genç Oniks vampirin hafızasını araştırırken oğlumun yüzünü beş yüz yıl sonra ilk kez gördüğümü kimseye anlatmadım ve şimdi de anlatmaya niyetim yok. "Hangi zarardan bahsediyorsun?"

"Ailemize verdiği zarar, Alexandros. Annemize. Karına. Yeğenlerime." Son kelimeyi tısıyor. "Ve hiç şüphem yok ki o kara kalbi, o zamandan beri türümüze karşı işlenen daha pek çok suçtan sorumlu."

Dilimdeki imbiğı yutuyorum ve burnumdan derin bir nefes çekiyorum.

"Benimle Korint'e gel," diye yalvarır. "Cadıların geçidini kullanacağız. En fazla bir günümüzü alır."

Ondan uzakta olacağım bir gün. Binlerce mil uzakta. "Her an onun yanında olmak için portalı kullanabilirsin," diyor, Aslında buna gerek kalmadan aklımı okuyorsun.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, ağır bir iç çekiş beni terk ediyor. Eğer Lucian eski ülkedeyse, Montridge'e gitmek için portalı kullanmış olabilir. Portallar izleniyor ama o fark edilmemenin bir yolunu bulacak kadar yetenekli.

"Alexandros?"

"Ben gideceğim." Başka seçeneğim yok. Lucian'ı bulmalıyım, her ne kadar bana ihanet eden oğluyla yüzleşme düşüncesi bana ıstıraptan başka bir şey getirmese de.

ChapTer

İLK-BİR

OPHEL AI

T Şurup çatalın dişlerinden aşağı damlıyor, yavaş, kalın ve hastalıklı bir tatlılıkta.

"Hadi bebeğim. Bu senin son lokman ve gücünü korumalısın." Dudaklarımı yalayıp ağzımı açıyorum ve Malachi'nin bana yaptığı waffle'lardan son lokmayı yedirmesine izin veriyorum. "Aferin kızıma," diyor, yüzünde hınzır bir sırıtma beliriyor çünkü bu sözlerin bana ne yaptığını biliyor.

Xavier'in kolları belime dolanıyor ve boynuma sokuluyor. "Evet, yemeğini bitirmelisin ki biz de kendi yemeğimizi yiyebilelim, Cupcake."

Kıkırdıyorum, kollarında kıvranıyorum.

"Onu yere bırak." Alexandros'un derin, seksi sesi odayı dolduruyor ve ben farklı bir nedenden dolayı kıvranıyorum. Ama başımı kaldırıp baktığımda yalnız olmadığını görüyorum ve odadaki enerji bir anda değişiyor.

"Giorgios?" Xavier şaşırmış görünüyor.

Alexandros'un kardeşi mi? Aramızdaki bağdan dolayı soruyorum.

Alexandros bana kısa bir öpücük veriyor. "Ophelia, kardeşim Giorgios'la tanış." Alexandros ve kardeşi birbirlerine benziyorlar, tek fark Giorgios'un gözlerinin mavi olması, kardeşinden biraz daha kısa olması ve çok daha az ...
Bilmiyorum

Biliyorum. Sadece varlığı çok *daha az*.

Giorgios selamlamak için elini uzatır. "Ophelia, senin hakkında çok şey duydum."

Uzattığı eline bakıyorum, Alexandros'un kardeşi olsa bile bu yabancı hakkında ne hissettiğimden emin değilim.

Alexandros dudaklarını kulağıma bastırıyor ve bir kolunu belime doluyor. "O senin kim ve ne olduğunu biliyor, küçüğüm," diye hatırlatıyor bana. "Ona güvenebiliriz."

Gülümsemeye zorluyorum. Bir şeyler ters geliyor. "Merhaba, Giorgios."

Elimi tutuyor, avucu benimkini bütünüyle yutuyor ve dudaklarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. Alexandros'tan sahiplenici bir homurtu yükseliyor ve Giorgios beni serbest bırakıyor.

Alexandros'un parmakları beni daha yakın tutarken kalçama saplanıyor. "Giorgios ve benim bir Avrupa seyahatine çıkmamız gerekiyor."

Kalbim sıkışıyor. Bu yüzden enerjileri beni endişelendiriyordu. Gidiyorlar. O da gidiyor. Onun bu kadar uzakta olduğu düşüncesi kalbimin düzensiz bir şekilde atmasına neden oluyor. Korku, alışık olmadığım bir duygu, buzlu dallarını kalbimin etrafında kıvrıyor. "Avrupa'ya mı? Ama neden?"

Dudaklarını saçlarıma dayıyor ve cevap vermeden önce derin bir nefes alıyor. "Giorgios Lucian'ın nerede olduğunu biliyor. Onu bulmalı ve sizin için herhangi bir tehdit oluşturup oluşturmadığını belirlemeliyim."

"Hayır." Başımı salladım. "Gitmek zorunda değilsin." Gözlerim onunla kardeşi arasında gidip geliyor. "Giorgios neden yalnız gidemiyor?"

Alexandros saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor. "Gitmem gerek küçüğüm. O benim oğlum."

Beni destekleyeceklerini umarak Axl, Xavier ve Malachi'ye bakıyorum ama onların da endişelerini hissetmeme rağmen sessiz kalıyorlar. "Ama bu çok tehlikeli geliyor. Ya başınıza bir şey gelirse? Ya gelemesen

Geri mi?" Dehşet içimin derinliklerinde kıvrılıyor. Sadece kısa bir yolculuk, değil mi? Peki neden daha fazlasıymış gibi geliyor?

Dudaklarını alnımda gezdiriyor, nefesi tenimi ısıtıyor. "Giorgios ve ben kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Sizi temin ederim."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve ben onu siliyorum. "Ne kadarlığına gidiyorsun?" Neredeyse Noel arifesindeyiz ve Noel'i dördüyle birlikte geçirmeyi dört gözle bekliyordum.

Güçlü kolları belime dolanarak beni sert göğsüne bastırdı. "Bir günden daha az, Ophelia. Belki de sadece birkaç saat. Beni hemen oraya götürecek bir portal var. Ve onu bulur bulmaz geri döneceğim."

"Onu buraya geri mi getireceksin?" Axl gözle görülür bir şekilde sinirlenerek sorar.

Başını iki yana sallar. "Ne olacağını bilmiyorum. Ama Ophelia'yı tehlikeye atmasına izin vermeyeceğim." Gözleri üç adam arasında gidip geliyor. "Ya da herhangi birinizin."

Yanağıma göğsüne bastırıyorum, rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum ve kalmasını sağlamanın bir yolu olmasını diliyorum. Ama nafile. Kararını çoktan verdi ve artık söyleyeceğimiz hiçbir şey fikrini değiştirmeyecek. Ve sırf onu çok özleyeceğim ve uzakta olması beni endişelendiriyor diye oğlunu bulmamayı seçmesini nasıl bekleyebilirim? "Ne zaman gitmen gerekiyor?"

Giorgios onun yerine, "Şimdi gitsek iyi olur," diye cevap verir.

Başımı kaldırıyorum ve ellerimi profesörün gömleğinin yumuşak kumaşına sokuyorum. Yakışıklı yüzü çok ciddi ve kararlı. Sağlam. Yenilmez mi? "Hemen şimdi gitmek zorunda mısın? Sabaha kadar bekleyemez misin?"

Yüz hatları biraz yumuşuyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Ne kadar erken gidersem, sana o kadar erken dönebilirim."

Yanağımdan bir damla gözyaşı daha süzülüyor ve ben onu fırçalama zahmetine girmiyorum. "Gittiğini fark etmemize bile fırsat kalmadan dönmüş olacaksın, değil mi?" Malachi bir kahkaha atmaya zorlayarak ve odadaki gerginliği azaltmaya çalışarak şöyle diyor.

Alexandros bana şefkatli bir öpücük vermeden önce hafif bir gülümseme sunuyor. "Kesinlikle. Ve Noel arifesinden önce kesinlikle döneceğim."

"Gitmeliyiz kardeşim," diyor Giorgios.

Ona daha da sıkı sarılmak istememe rağmen, ellerimi gömleğini bırakmaya zorluyorum. Bana bir süre daha tutunuyor ve dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Ophelia." Adımı bir dua gibi fısıldıyor. *Asla ayrılmayacağım*

sen, agápi mou, diyor ve kafamda sadece ikimizin olduğu düşünceyi tamamlıyor.

Peki neden şimdi beni terk ediyor? Bir hıçkırıkta boğuluyorum ve bunu dile getirmiyorum.

Bunun yerine, önemli olan tek kelimeyi söylüyorum. *Seni seviyorum*.

OceanofPDF.com

ÇAPTER
KIRK İKİ
MALACHI

"H Ey, tatlı kız." Kollarımı beline doluyor, çenemi saçlarına dayıyor ve onunla birlikte pencereden dışarı bakıyorum. Birlikte yağmurun camdan aşağı süzülüşünü izliyoruz. "Biz farkına varmadan dönmüş olacak."

Bana yaslandı. "Sadece çok uzakta hissediyor." Burnunu çekiyor.

"Ama değil." Elimi kalbinin üzerine koyuyorum. "O burada." Sonra parmağımı şakağına dokunduruyorum. "Ve tam burada."

"Onunla konuşmaya çalıştım ama yapamadım."

"Muhtemelen Lucian'ı bulmaya konsantre olmaya çalışıyordur. Yine de onu hissedebiliyorsun, değil mi?"

Bana bakabilmek için başını eğiyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Evet."

Ona göz kırpıyorum.

Xavier çalışma odasının diğer tarafından muzaffer bir edayla, "Bize mükemmel filmi buldum," diyor.

Ophelia gözlerini deviriyor ve bana sırtıyor. "Hangi korkunç filme katlanmak zorunda kalacağız? Korkunç bir şey değil. Korku filmlerini sevmediğimi biliyorsun."

Onu kollarımdan çekip alıyor ve omzunun üzerine çıkarıyor. "Buna bayılacaksın, Cupcake," dedi ve kışına bir şaplak atarak ciyaklamasına neden oldu.

Bana sırtıyor ve başını merdivenlere doğru sallıyor. "Geliyor musun, Kai? Axl da yukarıda."

Başımı sallayıp onu takip ediyorum, bir yandan da içimde kötü bir şeyler olacağını söyleyen çalkantıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Sadece Ophelia'nın endişesini hissediyorum. Başka bir şey değil.

Ophelia burnunu çekiyor, başı Axl'ın omzunun kıvrımına gömülmüş ve sırtı yanıma yaslanmış. "Sonunda benimle *The Goonies*'i izlediğine inanamıyorum."

"Bütün bir filmi hiçbirimiz sevişmeden tamamladığımıza inanamıyorum." Xavier bir kahkaha attı.

Yastığımı başımın arkasından çıkarıp ona vuruyorum. En azından deniyorum, ama yolumdan çekiliyor ve daha sert gülüyor. Bunu yaptığımıza ben de inanamıyorum ama sanırım hepimiz profesörü özlüyoruz ve Ophelia'nın en sevdiği filmlerden birinden duyduğu mutluluk bulaşıcıydı. Ama artık bitti ve onun yokluğunun hepimiz üzerindeki etkisinde hata yok. Bu çok garip çünkü daha önce de üçümüzü terk etmişti. Bizi dönüştürdüğünden beri her saatimizi onunla geçirmiş değiliz.

"Sence o iyi mi?" diye fısıldıyor.

Axl onu kollarının arasına alır. "Prenses, o yaşayan en güçlü vampir -belki de gelmiş geçmiş en güçlü vampir. O iyi olacak. Şimdi lütfen endişelenmeyi bırak."

"Özür dilerim."

Xavier üzerime tırmanıp aramıza giriyor ve çenesini ellerinin üzerine koyuyor. "Sanırım profesörün burada olmamasını aklından çıkarmamız gerekiyor."

Kaşlarını kaldırıyor. "Başka bir film mi?"

Düşünüyormuş gibi burnunu kıvrıyor, sonra başını sallıyor. "Aklımdaki tam olarak bu değildi."

Aklında ne olduğunu bilmek için onun düşüncelerini duymama gerek yok. Artık benim de aklımda ve Axl'ın gözlerindeki parıltıya bakılırsa onunki de öyle.

"Aklında ne var?" diye soruyor masumca. Sanki zaten bilmiyormuş gibi.

"Peki." Benim giydiğim büyük boy Montridge Dragons tişörtünün altına uzanıyor ve eşleşen kırmızı külotunu buluyor. "Başlangıç olarak senin tamamen çıplak olmanı içeriyor."

Kıkırdıyor. "Tabii ki öyle."

Xavier onun külotunu çıkarıyor, ben de aynısını onun tişörtüne yapıyorum. "Tüm iyi şeyler senin çıplak olmanla başlar ve biter."

Axl yan yatarak, "Evet," diye onaylıyor.

"Hatırladığım kadarıyla bir keresinde seni hep birlikte götüreceğimize dair sana söz vermiştim, Cupcake. Hatırlıyor musun?"

Nefesi kesiliyor ve boğazındaki nabızla birlikte göz kapakları da titriyor. "Yaparım."

Axl dudaklarını onun teninde gezdirerek mırıldanıyor. "Ve dikkatini dağıtmak için üç mükemmel deliğini de doldurmaktan daha iyi bir yol düşünemiyorum."

"Aman Tanrım," diye pantolonunu indiriyor.

Xavier onun kalçasını ısıyor. Deri kırılıyor ve bir damla kanı emiyor. "Onu araman konusunda sana ne demiştim? Öyle biri yok."

"Özür dilerim. Bu bir refleks."

Onu tekrar ısıyor. "O zaman yeni bir tane al." Dilini kalçasında daha da ilerletiyor, ellerini bacaklarında gezdiriyor ve onları birbirinden ayırıyor. Onun parıldayan ve açılmış görüntüsü karşısında içimden içgüdüsel bir hırıltı yükseliyor. Onu becermek için duyduğum sahiplenici ihtiyaç damarlarımı yakıyor.

"Am benim." Xavier ağzını onun üzerine yerleştirerek iddiasını ortaya koyuyor.

Ophelia'nın gözleri geri dönüyor ve ağzı mükemmel bir O şeklini alıyor. Ama ben onun ağzını istemiyorum. Bu gece olmaz. Axl boynuna sokulurken dudaklarımı kulağına dayıyorum. "Mükemmel kıcını sikmek istiyorum, tatlı kız."

Sızlanıyor, kalçalarını Xavier'in açgözlü diline doğru sallıyor.

Axl karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Sanırım bu ateşli küçük ağzı alacağım o zaman."

Xavier'e bakıyorum. Bunu daha önce pek çok kez yaptık ama Ophelia gibi biriyle hiç yapmamıştık. Hiç böyle bir şey hissetmediğim biriyle. Onu becerme arzusuyla yanıp tutuşuyorum ama onu incitmek beni öldürür.

"Bana zarar veremezsin," diye inliyor Ophelia. "Veremezsin."

Dişlerimi boynunun yumuşak derisinde gezdiriyorum. "Ne zamandır aklımı okuyabiliyorsun bebeğim?"

Xavier onu sınıra getirirken bir kolunu boynuma doluyor ve tenimi pençeliyor. "Bilmiyorum."

"Hepimizin zihnini okuyabiliyor musun?" Axl soruyor.

"Sanırım öyle-oh!" Orgazmı beklenmedik bir dalgayla üzerine çökerken haykırıyor. Xavier bağıını kaldırıyor ve bana göz kırpmadan önce muzaffer bir edayla sırtıyor. Sırt üstü yatıyor ve Ophelia'yı kucağına çekiyor. Nefes nefese kalan Ophelia, ellerini Xavier'in göğsüne koyarken hâlâ yükseklerde geziniyor.

"Önce senin içine gireceğim, sonra da Kai'nin. Tamam mı?" Başını sallıyor, nefesi kesilmiş.

"Aferin kızıma." Onu aşağı çekiyor, sikinin tüm uzunluğuna dayıyor ve amı onu sularıyla ıslatıyor. Onu becerirken çıkardığı ıslak ses benimkini de acıtıyor.

Arkasına geçip göğsümü sırtına bastırıyorum.

"Kayganlaştırıcımız var mı?"

Axl komodinden bir şişe alıp bana fırlatıyor. Şişenin neredeyse yarısını sikime fişkırttıktan sonra, yapışkan jeli sikimin uzunluğuna yediriyorum ve ucunu onun göt deliğine bastırıyorum. Gırtlaktan gelen bir iniltiyle öne doğru eğiliyor ve dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Seni sikmek için yanıp tutuşuyorum bebeğim, ama söz veriyorum canını yakmayacağım."

Başını omzuma yaslıyor ve ben de elimi onun ince boğazına doluyorum. "Biliyorum."

"Evet öyle," diye homurdanıyorum, sikimin tepesini sıkı kas halkasının yanından geçiriyorum.

"Kai," diye inliyor beni alırken. O kadar iyi hissettiriyor ki. Çok sıcak, rahat ve misafirperver. Tek bir hamlede içine girmemek için tüm gücümü harcıyorum.

"İşte benim tatlı kızım." Biraz daha derine itiyorum ve Xavier'in sikini sikan amının titreşimini hissediyorum. "Çok iyi gidiyorsun."

"Öyle mi?" diye sızlanıyor.

"Evet, Cupcake," diye inliyor Xavier. "İyi bir sürtük gibi ikimizin de sikini alıyorsun."

Titremeler vücudunu sararken dişlerini dudağına gömüyor.

"Üçüncüyü kaldırabileceğini düşünüyor musun prenses?" Axl yanımızda diz çökmüş, elini kalın şaftının etrafına sarmış, taç kısmı ise prekum ile ağlıyor. Kendim yalamak için içimdeki dürtüye direniyorum. Kızım bu zevki yaşayabilir.

"Evet," diye pantolonunu indirdi.

Boğazını serbest bırakıyorum ve dudaklarının onun etrafını nasıl ustalıkla sardığına hayret ediyorum. Boğuk inlemeleriyle birlikte çıkardığı yumuşak emme sesleri çok güzel. Ve hepimiz onun içine oturduğumuzda, onu yavaş ve lezzetli bir tempoda beceriyoruz. Her birimiz ona ihtiyacı olanı verirken istediğimizi alıyoruz.

Ve benim orgazmım arttıkça, kalçalarım ve omurgamın dibinde yanarken, onlarınki de artıyor. Seslerin girdabı -Xl'in yüksek homurtuları, Ophelia'nın boğuk iniltileri, Xavier'in sert iniltileri- kulaklarımda bir senfoni oluşturuyor. Eğer bir tanrı ya da cennet varsa, kesinlikle buradadır. Vücudumdaki her sinire yayılan coşku daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Dünya dönmeyi bıraksa bile umurumda olmazdı. Hatta umarım durur da sonsuza kadar bu enfes anı yaşayabilirim.

Sadece bir şey eksik. Bir kişi. Ve biliyorum ki hepimiz doruk noktamızın tarifsiz hazzını kucaklarken bile onun yokluğunu hissediyoruz. Her birimiz birbiri ardına uçurumdan düşüyoruz ve az önce her birimizi tek bir varlıkmişiz gibi parçalayan orgazmın gücüyle zar zor nefes alabildiğimizde, yatağın üzerine bir yığın halinde düşüyoruz. Dölle kaplı bedenlerden oluşan dağınık bir yığın. Tek bir birim. Hayati bir parça eksik ama yine de bir bütün. Ve gün doğmadan geri dönecek.

Bundan eminim.

CHapTer
İLK ÜÇ
ALEXANDROS

T Vadinin üzerinde bir kıyamet alameti gibi beliren dağa doğru koşarken ağaçlar çamurlu kahverenginin koyu bir bulanıklığı içinde yanıp sönüyor.

Yaklaştıkça endişem artıyor. Oğlumu bulma ve ne durumda olacağını bilmeme ihtimali karşısında bu elbette beklenen bir şey. Zihnimde o, genç halinin grotesk bir versiyonu. Bir zamanlar gözlerinin olduğu yerde, ruhundan beslenen kurtçuklarla dolu karanlık delikler. Siyah dudakları hırıltılı bir diş setinin üzerinde geriye kıvrılmış, yüzü intikam ve nefretle bükülmüş. Bu onun kolayca hatırlayabildiğim tek versiyonu. Aslında hiç böyle görünmemiş olmasına rağmen, onu düşündüğümde tek gördüğüm bu. Bu

onun gerçek halini bulmak çok daha zor. Bana çok benzeyen kişinin.

Giorgios durana kadar hızını yavaşlatıyor ve ben de aynısını yapıyorum. Pelerininin kapüşonunu yukarı çekiyor ve derin bir mağaranın bulunduğu dağın eteklerine doğru başını sallıyor. "İşte orada saklanıyor, kardeşim."

Etrafa bakıyorum, muhafız ya da başka bir koruma izi arıyorum ve çevrede herhangi bir kara büyü sezmeye çalışıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. "İçeride yanında biri olup olmadığını biliyor musun?"

Giorgios başını sallar. "Hayır. Ama en fazla neye sahip olacak? Bir sired ordusu mu? Sen ve ben nefes almak için duraklamadan onların arasından geçebiliriz."

O doğruları söylese de, ben bilinmeyene doğru yürümek konusunda hâlâ temkinliyim. Gerçi sadece birkaç ay önce böyle bir endişem olmazdı. Ama şimdi kaybedecek çok şeyim var.

"En azından etrafa bir göz atabilir ve gerekirse kendi ordumuzla geri dönebiliriz. Senin zihninin ve benim ışınlanma yeteneğim sayesinde, mağaraya girer girmez herhangi bir faullü oyunu tespit edebiliriz."

Korkumu yutuyorum ve mağaranın girişine doğru gidiyoruz. Sessiz ve hareketsiz, içeride herhangi bir yaşam belirtisi hissedemiyorum. Karanlığın derinliklerine doğru ilerliyoruz, gözlerimiz karanlıkta çoğu yaratıktan çok daha iyi görebiliyor, ancak ilerledikçe, bir ışık pırıltısının bile tamamen yokluğu görmeyi imkansız hale getiriyor. Herhangi bir enerji belirtisi arıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Giorgios bile.

Çok yanlış bir şeyler var. Güçlerim burada çalışmıyor.

"Giorgios. Gitmeliyiz."

"Sadece biraz daha uzakta," diyor sessizce.

Ona uzanıyorum ve tam pelerinine tutunmak üzereyken oda turuncu renkte parlıyor. Cızırtılı bir acı omuzlarımin etrafını sarıyor, gümüşten ateşli zincirler pelerinimi ve gömleğimi yakıp derime işliyor. Uyluklarımin ve göğsümün etrafını sarıyorlar ve bağlarımini koparmaya çalışırken acıyı görmezden gelerek dişlerimi sıkıyorum, ama sadece güçlerine karşı mücadele ediyorum.

"Giorgios!" Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. O da aynı kaderi mi paylaştı?

Bedensiz bir ses kulağıma konuşuyor. "Çırpınmanın faydası yok, Drakos'un oğlu; o zincirler Peru'nun kutsal madenlerinden, ejderhaların yumurtalarını bıraktığı yerden elde edilen gümüşten dövüldü. Hayal edebileceğinden çok daha fazla sihirle doludurlar."

"Bunun için kelleni alacağım!"

Cevap yok, ama yakındaki duvarda bir meşale yanıyor, ardından bir diğeri ve sonra bir diğeri. Gözlerim artan ışığa alışıyor ve beni karşılayan manzara ciğerlerimdeki havayı dağıtıyor. En az iki düzine kukuletalı figür, yere bir hayvanın kanıyla kabaca çizilmiş bir pentagramın etrafında yarım daire şeklinde duruyor. Yüksek koku alma duyum bana bunun bir keçiye ait olduğunu söylüyor.

"Ne?" Homurdanıyorum. "Bunu neden yapıyorsun? Lucian?!" Oğlumun adını haykırıyorum ama karşımda beliren onun yüzü değil.

"Giorgios?" Zincirlerle bağlı değil. Etrafımızda duran cadılar kadar özgür. İlahi söylemeye başlıyorlar. Kalbim yarıyor ve ona duyduğum sevginin her zerresi göğsümden asit gibi kaynayarak dökülüyor.

Hızlıca mağaranın etrafına bakıyorum, bir kaçış yolu arıyorum ama yok. Gümüş zincirler tenimi yakıyor, etimi dağılıyor. Gözlerim Giorgios'unkileri buluyor. "Kardeşim, lütfen!" Ona yalvarıyorum.

Başını sallıyor, en azından gözlerimin içine bakma nezaketini göstererek, "Tek yol bu Alexandros. Bunu sen de biliyorsun."

"Hayır!" Kükrüyorum, sesim antik odanın duvarlarında yankılanıyor. "Bu şekilde olmaz."

Bir adım daha yaklaşıyor ve ben bağlarım karşı mücadele ediyorum ama onlar benim kırabileceğimden daha güçlü bir büyüyle dövülmüşler. Yine de Ophelia onları kırabilir. Eğer burada olsaydı, hepsini kırardı. "Aradığım kişi o, kardeşim. Onu bulmanın anahtarı daima senin zihnin olacak. Ne pahasına olursa olsun korunmalı."

"Bu bile mi? İki bin yıldan fazla bir süredir birbirimizin yanında duruyoruz."

Çenesini kaldırıyor. "Bunu bile."

Onun ihaneti, uzuvlarımı saran gümüşten daha fazla yakıyor. Umutsuzluk, öfke ve keder hakimiyet için savaşıyor ama sonunda devasa bir duygu kütlesinde birleşiyor. Kardeşimin gözlerine bakarken yüzümden tek bir damla yaş akıyor ve kısa bir süre önce yeniden atması için bir nedeni olduğunu hisseden kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor. Kendi kederimden daha güçlü olan tek şey, bunun ona vereceği ıstırapın bilgisi. Hepsine sebep olacak.

Giorgios sanki ona güvenmem için yalvarıyormuş gibi ruhuma bakıyor.

Ama bu konuda ona güvenemem. Uzun hayatım boyunca bu adama herkesten çok güvendim ama bu kez yanılıyor. Onun güvenliğini sağlamanın yolu bu değil.

"Giorgios, beni dinle."

"Özür dilerim, kardeşim." Gözlerini kapatır ve arkasını döner.

Son beş yüz yıl içinde aklımı korumak için tek bir nedenim varken, aklımı kaybetmek üzere olmamın ironisi gözümünden kaçmıyor. Ama beni en çok rahatsız eden ve şaşırtan şey kardeşimin ihanetini hissetmemiş olmam. Düşündüm ki...

Öfke vücudumdaki her hücreyi titretiyor. "Bana ihanet ederken yüzüme bak, Giorgios."

Arkasını dönmeyi

reddediyor. "Korkak!"

Tükürdüm.

Çevresel görüşümde bir kılıcın keskin kenarından ışık parlıyor, ama bakışlarım kardeşimde sabit kalıyor. İğrenç bir çaresizlik beni boğuyor. Göğsümden çıkmaya çalışırken ona karşı savaşıyorum. "Onu koruyacağına yemin et!"

Hâlâ arkasını dönmüyor. "Bunların hepsi onu korumak için, Alexandros."

Yüzü gözümün önünden geçiyor. Tatlı gülümsemesi. Pırıl pırıl mavi gözleri, her zaman güven ve masumiyet dolu. Sonra tüm oğullarımı görüyorum ve hiçbir zaman ihtiyaç duydukları gibi bir baba olamadığım için pişmanlık içinde eziliyorum.

Giorgios sonunda dönüp bir kez daha bana bakıyor. "Alexandros." Adımı usulca, neredeyse saygıyla söylüyor. "Tek yol *bu*. Gelecekte bir noktada, tarih kitapları bu günü geleceğimizin belirleyici anı olarak anacak."

Hırlıyorum, dişlerimi gösteriyorum ve bağlarımdan kurtulmak için son bir girişimde bulunuyorum. Ama nafile. "Bu dünyadaki son eylemimin sana güvenmek olması, Giorgios, cehennemde tekrar karşılaşana kadar öfkemi körükleyen ateş olacak."

"Bana güvenmek son hareketin olmamalı, sevgili kardeşim."

Yanındaki cadıya bakıyor. Hafif figür pelerininin kapüşonunu çıkarıyor ve bugün burada olanları düşününce karşımda durana şaşırmamam gerekiyor ama yine de içim acıyor. "Nazeel?" Ruhumdan bir parça daha koparmak için bir ihanet daha.

"Yap şunu," diye emrediyor Giorgios.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu hayal ediyorum. Benim tatlı Ophelia'mı. Onun hayatının benimkinden çok daha önemli olduğu doğru olsa da, onu koruyacak ben ya da oğullarım olmadan ona ne olacak? "Hayır!" Bağlara karşı bir kez daha savaşarak kükrüyorum. "Hayır!"

Ama Giorgios'un buraya çağırdığı cadı ordusunun gücü karşısında benim mücadelem işe yaramaz. Zihinlerindeki duvarları yıkabilirim,

ama bu benim kaldığımdan daha uzun sürer.

"Şimdi, Nazeel." Tek kardeşimin sesi güçlü ve kesin bir şekilde çınlıyor.
"Tek yol bu."

OceanofPDF.com

ÇAPTER
KIRK DÖRT
OPHEL AI

Tabak parmaklarımdan kayıp yere düşüyor. Porselen parçaları etimi deliyor. Ama bu acı hiçbir şey değil. Her şey acıyor. Gözlerimin arkasında kör edici bir ışık yanıp sönüyor.

Nefes al. Nefes verin. Her nefes bir öncekinden daha zor. Arkamdaki pencere patlıyor.

Malachi'nin acı dolu çığlığı kulaklarımı dolduruyor. "Ophelia!" Elini göğsüne bastırmış, sendeleyerek mutfığa giriyor.

"Bunu hissediyor musun?" Kafatasımı ezmekle tehdit eden basınç yüzünden zihnimi konuşmak için kullanamadığımdan kelimeleri zorlayarak çıkarıyorum.

Bir yerden acı dolu bir çığlık yükseliyor. Ensemdeki tüyler d i k e n diken oluyor. Aynı ses devam ediyor ve eminim ki

Axl'dan geliyor. Xavier'in acı dolu çığlıkları zihnimdeki kakofoniye ekleniyor. Neredeler? Birkaç dakika önce evden çıktılar. Pizza için miydi? Dondurma mı? Odaklanamıyorum. Her şey çok acıtıyor. Bir mengene kalbimi sıkıyor. Eziyor. Ruhum bedenimden koparılıyor.

Tökezleyerek Malachi'nin kollarına girdim. "K-Kai." Hıçkırıklara boğuldum.

Kolları beni daha sıkı sarıyor. Axl ve Xavier beliriyor, bedenleri kucaklaşmaya katılıyor. Feryatlarımız tek bir ses duvarına dönüşüyor.

Bir noktada, hepimiz bir yığın halinde yere çöküyoruz. Ruhlarımız, ona ait olan parçanın kayıp gitmesine izin verircesine yarılır. Bizi eskiden olduğumuz insanların sadece kabukları olarak bırakır.

Gitmiş olamaz. Alexandros Drakos tüm dünyadaki en güçlü varlıklardan biri. O olamaz... Başımı bir kez daha Malachi'nin göğsüne gömüyorum. Ellerimi Axl'ın ve Xavier'in gömleklerine sokuyorum. Eğer yeterince sıkı tutunursam, onlar da beni bırakamazlar.

Serin bir Ekim gecesinden unutulmuş bir konuşma aklıma geliyor. Xavier'in sesi. *"Efendileri ölen vampirler hayatta kalamazlar."*

Göğsümün ortasında dönen bir girdap kükreyerek canlanıyor. Bir cehennem gibi dokunduğu her şeyi yakıyor. Alevler etrafımızda dönüyor, odayı bir anda sarıyor. Daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemeyen boğuk bir çığlık kulaklarımı deliyor ve benden geldiğini anlamam birkaç vuruş sürüyor. Eğer bu dünyada benim için Alexandros kadar değerli olan diğer insanlara tutunmasaydım, tüm bu kampüsü küle çevirirdim.

Alevler yaklaşıyor, çocukların derisini yalayıp kabartıyor ve ben içimde kalan tüm iradeyi bir araya getirip alevleri söndürüyorum.

Sanki onu bütünüyle yutmuşum gibi, ateş şimdi içimde kuduruyor, çarpmadan önceki milisaniyede vücudumun her hücresinde şimşek gibi çakıyor. Onların acıları da cehenneme katılıyor. Kendi ölümlülükleriyle yüzleşme korkusu, efendilerinin akıl almaz kaybı... Ama daha da fazlası, beni geride bırakmanın ıstırabı.

Gözlerimi kapatıyorum. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Sanki hâlâ burada bizimle birlikteymiş gibi sesini duyabiliyorum. *Işığına odaklan!* İçimdeki ateşli girdabı yatıştırmaya başlayan derin bir nefes çekiyorum. Ben bir elementim.

Şimdiye kadar yaşamış en güçlü varlık.

Onları kaybetmeyeceğim.

OceanofPDF.com

EPİLOG

NAZ EEL DANRAATH - A EZZ AL TARIKATININ BÜYÜK
ŞIFACISI

E Bu eski odanın duvarlarında hissediyorum. Gerçekliğin dokusunda bir çatlak gibi. Evrenin her yerinde yankılanan bir enerji ve güç değişimi.

Alexandros Drakos ayaklarımın dibinde yatıyor, gümüş zincirler artık kollarından kaymış ve arkalarında kızgın kırmızı yaralar bırakmış. Giorgios kardeşinin yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve başını ellerinin arasına alarak hareketsiz bedenine Yunanca bir şeyler mırıldanıyor.

Güce giden en hızlı ve en emin yolun acı olduğu bu dünyanın üzücü ama kaçınılmaz bir gerçeğidir. Ophelia Hart'ı ailesinden bir kez daha koparmak, kırılğan kalbini parçalara ayırmak hem tehlikeli hem de zalimcedir.

Yine de zalimlik kavramının her zaman çok öznel olduğunu düşünmüşümdür. Yaptığınız şey daha yüksek bir amaç içinse gerçekten zalimce midir? Düzen bu yüzden var. Nesnellik ve denge için. Çünkü kalplerin, ruhların ve ömür boyu sürecektir bağların olduğu bir dünyada, insanlar, hatta Alexandros Drakos kadar güçlü insanlar bile, her zaman daha büyük fedakârlığı seçecektir. Onu kurtarmak için tüm dünyanın yanmasına izin verirdi.

Bazıları Ophelia Hart'ın bildiği tek gerçek aşkından koparılmasına izin vermemi zalimlik olarak görse de ben bunun gerekli olduğunu düşünüyorum. Çünkü Kameen haklıydı; onun bizim yardımımıza ihtiyacı yok. Kendi başına her şeyi yapabilir.

Fark edilmeden odadan çıkıyorum. Buradaki işim bitti ve kaderimle yüzleşmek için Tarikat'a dönmeliyim. Kameen şimdiye kadar ne yaptığımı öğrenmiştir. Yanımda bir figür belirliyor, kalın pelerininin örtüsüne bürünmüş ama kim olduğunu biliyorum. Onun geleceğini biliyordum. "Bunu hissettin mi?"

Ben bunu fazlasıyla hissettim ve onun bunu onaylamama ihtiyacı yok. "Ne yaptın Nazeel? Ne oldu?"

Dudaklarım geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seçilmiş kişi burada Lucian."

Bundan sonra ne olacağını ÖĞRENMEYE HAZIR MISINIZ? Broken Bloodlines üçlemesinin son bölümü için şimdi ön sipariş verin:

[Kanla Bağlanmış](#)

Axl'in köken hikayesi ve Profesör ile ilk tanışması hakkında biraz daha bilgi edinmek isterseniz, [Born in Blood](#) kitabında bulabilirsiniz

VE Havenwood ile ilgili her şeyden haberdar olmak için Sadie'nin haber bültenine [buradan](#) KATILIN

OceanofPDF.com

Sadie Kincaid tarafından da

Sadie'nin son serisi Manhattan Ruthless'ın 1. Kitabı çıktı. Manhattan'ın kalbinde geçen bir milyarder romantizmi ve oradayken bir Ryan kardeşle karşılaşabilirsiniz.

[Kırık](#)

Çok satan Chicago Ruthless'ın tamamı şimdi elinizde. Kötü şöhretli acımasız Moretti kardeşlerin hayatlarını takip eden bu seri sizi duygu dolu bir hız trenine bindirecek. Kızgınlık, aksiyon ve bolca buharla dolu.

[Dante](#)

[Joey](#)

[Lorenzo](#)

[Keres](#)

New York Ruthless serisinin tamamını henüz okumadıysanız, Amazon'da ve Kindle Unlimited'ta bulabilirsiniz

[Ryan Rule](#)

[Ryan Redemption](#)

[Ryan Retribution](#)

[Ryan Reign](#)

[Ryan Yenilendi](#)

Ve bu seriye bağlı kısa öykü ve novellaların tamamı [A Ryan Recollection](#) adlı tek bir koleksiyonda mevcut

Alejandro ve Alana, Jackson ve Lucia ile tanışmak için Los Angeles'a gitmeyi tercih ediyorsanız, Sadie'nin uluslararası çok satan LA Ruthless serisinde onlar hakkında her şeyi öğrenebilirsiniz. Amazon'da mevcut ve Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Vahşi Kral](#)

[Vahşi Kraliçe](#)

[Vahşi İhanet](#)

[Şiddetli Takıntı](#)

Londra'nın en ateşli çifti hakkında bir şeyler okumak isterseniz. Gabriel ve Samantha, o zaman Sadie'nin Amazon'daki London Ruthless serisine göz atın. Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Kara Melek](#)

[Düşmüş](#)

[Melek](#)

[Karanlık / Düşmüş Melek Düeti](#)

Süper baharatlı kısa hikayelerden hoşlanıyorsanız, Sadie aynı zamanda Bound serisi feat Mack ve Jenna'yı da yazıyor, Kitap 1, 2, 3 ve 4 şimdi mevcut.

[Bağlanmış ve](#)

[Evcilleştirilmiş](#)

[Bağlanmış ve Paylaşılmış](#)

[Bağlanmış ve](#)

[Hükmedilmiş Bağlanmış](#)

[ve Aldatılmış](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

YAZAR HAKKINDA

Sadie Kincaid, ateşli alfa erkekleri ve güçlü, alıngan kadınları okumayı ve yazmayı seven baharatlı bir romantizm yazarıdır.

Sadie okuyucularıya bağlantı kurmayı seviyor, neden sosyal medya üzerinden iletişime geçmiyorsunuz?

En son haberler, kitap önerileri ve bolca eğlence için Sadie'nin okur grubuna katılın. [Sadie'nin Hanımları ve Cızırtılı Alfalar](#)

Ücretsiz bir kısa öykü ve gelecekteki yayınlar, çekilişler ve içerikler hakkında özel haberler için Sadie'nin e-posta listesine [buradan](#) kaydolun

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi tüm inanılmaz okuyucularıma ve özellikle Sadie'nin Hanımları ve Cızırtılı Alfalar üyelerine teşekkür etmek isterim. Hepiniz birer süperstarsınız. Muhteşem ARC ekibime, bu kitaplara duyduğunuz sevgi beni şaşırtmaya ve ilham vermeye devam ediyor. Hepinize çok minnettarım.

Ama kitaplarımdan herhangi birini satın alan tüm okurlarıma, yazdığım her şey sizin için ve sizler benim hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz.

Editörüm Jaime Watson'a özellikle çok teşekkür ederim. Bu seri ikimiz için de gerçek bir sevgi emeği oldu ve bunu sensiz yapamazdım. Sana tahmin edebileceğinden çok daha fazla minnettarım ve saygı duyuyorum.

Bu yolculuğu daha da özel kılmaya yardımcı olan yazar arkadaşlarıma.

Sevgili asistanlarım Katie, Kate ve Andrea'ya destekleri ve hayatımı kolaylaştırmak için yaptıkları her şey için teşekkür ederim.

Ve (o kadar da değil) sessiz ninjam Bobby Kim'i de unutamam. Beni daha iyi olmaya zorlamaya devam ettiğın ve her kitabın bir öncekinden daha iyi çıkmasını sağladığın için teşekkür ederim.

Her gün daha iyi olmam için bana ilham veren inanılmaz çocuklarıma. Ve son olarak, Bay Kincaid'e kocaman bir teşekkür - tüm kitap erkek arkadaşlarım bir araya geldi. Siz olmadan bunu yapamazdım!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.